R11880

ஒப்பியன் மொழிநூல்

முதன் மடலம்.

திராவிடம்

முதற்பாகம். **1662**

(தமிழ்)

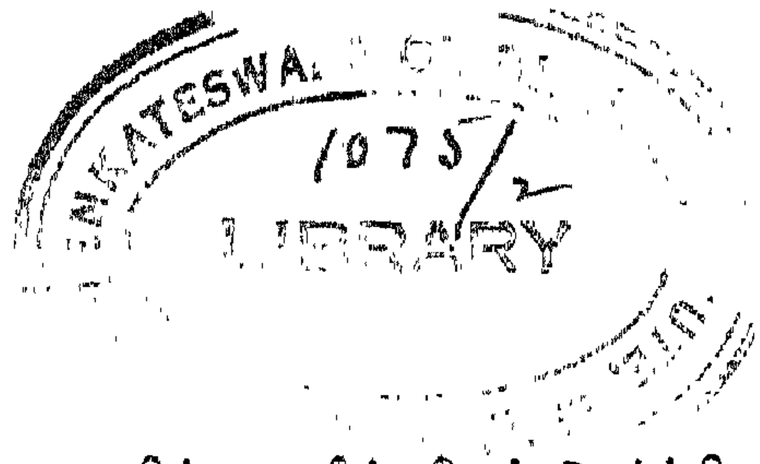

பண்டித புலவ வித்துவ கீழ்கலைத் தேர்ச்சியாளன்,

ஞா. தேவநேசன்

எழுதியது.

1940

ப்பு மொழிபெயர்ப் புரிமை] [விலை உருபா 3.

முகவுரை

மொழிநூம்பயிற்சி, அக்கலையின் ஆங்கிலப் பெயருக்கேற்ப (L.-Gr. *philos*, loving ; *logos*, discourse), சென்ற பத்தாண்டுகளாக எனது சிறந்த பற்றுட்டாக இருந்துளது ; இன்னுமிருக்கும்.

பள்ளியிறுதி (School Final), இடைநடுவு (Intermediate) கலையிளஞர் (B.A.) முதலிய பல்வகைத்தேர்வு (பரீட்சை) கட்கும் உரிய தமிழ்ச்செய்யுட் பாடங்கட்கு, தொடர்ந்து உரை அச்சிட்டு வரும் சில உரையாசிரியர், தமது வரையிறந்த வடமொழிப்பற்றுக் காரணமாக, தென்சொற்களையெல்லாம் வடசொற்களாகக் காட்டவே இவ்வுரையெழுந்தனவோ என்று தனித்தமிழர் ஐயுறுமாறு, கலை-கலா : ஆவீறு ஐயான வடசொல் ; கற்பு-கற்ப என்னும் வடசொல் ; சேறு-ஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு ; உலகு-லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு ; முனிவன்-மோனம் என்னும் வடசொல்லடியாய்ப் பிறந்தது ; முகம்-வடசொல் ; காகம்-காக : என்னும் வடசொல் ; விலங்கு-திரியக்ஸ் என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல தூய தென்சொற்களையும் வடசொற்களாகத் தமது உரைகளிற் காட்டிவருவது பத்தாண்டுகட்குமுன் என் கவனத்தையிழுத்தது. உடனே அச்சொற்களை ஆராயத்தொடங்கினேன். அவற்றின் வேர்களையும், வேர்ப்பொருள்களையும் ஆராய்ந்தபோது அவை யாவும் தென்சொல்லென்றேபட்டன. அவற்றை முதலாவது வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் பொதுச் சொற்களாகவும், போலிப் பொதுச் சொற்களாகவுங்கொண்டு, இவ் வுண்மையை வேறெருரு மொழியினின்றும் ஒருபோகு முறையான் உணர்த்துமாறு, ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்குமுள்ள பொதுச் சொற்களை ஆராயத் தொடங்கினேன். சேம்பர்ஸ் (Chambers), ஸ்கீற்று (Skeat) என்பவர்களின் ஆங்கிலச் சொல்லியலகராதி (Etymological Dictionary) களைப் பார்த்தபோது, ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவான சில ஆங்கிலச் சொற்கள் அகப்பட்டதுடன், அவற்றின் வாயிலாகவே, அவற்றின் மூலமாகவோ இனமாகவோ

உள்ள சில இலத்தீன் (Latin) கிரேக்கு (Greek)ச் சொற்களும் அகப் பட்டன. பின்பு இலத்தீன் கிரேக்கு அகராதிகளைத் துருவினேன். வேறு சில சொற்களும் எனக்குத் துணையாயின. அவற்றுள் *nasus* (நாவாய்), *amor* (அமர்-அன்புகூர்) முதலிய இலத்தீன் சொற்களும், *telos* (தொலை-தூரம்), *palios* (பழைய) முதலிய கிரேக்குச் சொற்களும் எனக்குப் பெரிதும் வியப்பையூட்டின. இவற்றுடன், தமிழ் இந்திய-ஐரோப்பிய மூலமொழிக்கு மிக நெருங்கியதென்று, கால்டுவெல் (Caldwell) கூறியிருப்பதையும், அவரும் குண்டட்டும் (Gundert) வடமொழியிலுள்ள திராவிடச் சொற்களிற் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டியிருப்பதையும், பண்டைத் தமிழகம் தென்பெருங்கட லில் அமிழ்ந்துபோன குமரி நாடென்றும், அந்நாட்டிலேயே தமிழர் தலைசிறந்த நாகரிகத்தையடைந்திருந்தனரென்றும், தமிழ்த் தொன் னூல்கள் கூறுவதையும், மாந்தன் முதன்முதல் தோன்றினது இலமு ரியா (Lemuria-குமரி நாடு) என்று வியன்புலவர் ஹெக்கேல் (Haeckel) கூறியிருப்பதையும், தமிழ் உலகமொழிகள் எல்லாவற்றி லும் எளிய வொலிகளைக்கொண்டு இயற்கைத்தன்மையுள்ளதாய், அதன் சில பல சொற்கள் பல மொழிகளிலும் கலந்து கிடப்பதையும், சேர நோக்கினபோது, தமிழின் தொன்மை, முன்மை, தாய்மை முதலிய தனிப்பண்புகள் புலனுயின. பின்பு மொழிநூற்றுறையில் ஆழ இறங்கினேன்.

நான் மொழிநூற்பயிற்சி தொடங்கியதிலிருந்தே, அவ்வப் போது என் ஆராய்ச்சி முடிபுகளைச் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி', 'தமிழ்ப் பொழில்' என்னும் இரு திங்கள் தாளிகைகளில், கட் டுரைகள் வாயிலாகத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறேன். அவை சிலரை மகிழ்வித்தன; சிலர்க்குச் சினமூட்டின. ஒரு நாட்டில் ஒரு புதுக் கலை தோன்றும்போது, பலர் அதில் அவநம்பிக்கை கொள்வதும், அக்கலையைக் கூறுவாரை வெறுப்பதும் இயல்பே. மொழிநூற்கலை உலகில் தோன்றி இரு நூற்றாண்டுகளாயினும், இன்னும் அது குழவிப் பருவத்திலேயே இருப்பதையும், இந்தியர்க்குப் பெரும்பாலும் தெரி யாதிருப்பதையும் நோக்குமிடத்து, எனது மொழிநூன் முடிபை

வெறுப்பாரை நோக்கி வருந்துவதற்கு எள்ளளவும் இடமில்லை. சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உலக முழுமைக்கும் மொழி நூற் கதிரவனாய் விளங்கிய மாக்ஸ் முல்லரைக்கூடப் பலர், விதப் பாய் அமெரிக்கர், குறை கூறியும் கண்டனஞ்செய்தும் வந்தனர். அதற்கு அவர் அணுவளவும் அசையவில்லை. ஒரு கலையின் தொடக் கத்தில், அதைப்பற்றி எழும் நூல்களிற் பல பிழைகள் நேர்வது இயல்பு. அவற்றை அறிஞர் எடுத்துக்கூறுவதும், ஆசிரியர் அவற் றைத் திருத்திக்கொள்வதும், அக்கலை வளர்ச்சிக்கின்றியமையாத கடமைகளாகும்; இதனால், சில போலிப் பிழைகள் விளக்கம்பெற்று உண்மைவடிவங்கொள்ளும்; பொருமையொன்றே காரணமாகக்கூறும் சிலரின் வெற்றொலிகளும் ஒரு நிலையில் அடங்கிவிடும். என் கட்டுரை களிற் சில பிழைகளிருந்தன என்பதை இன்று உணர்கின்றேன். ஆயினும், அவை என் பெருமுடிபுகளைத் தாக்காதவாறு மிக மிகச் சிறியனவே. உண்மையைப் பற்றிக்கொண்ட ஆராய்ச்சியாளன், ஊக்கமாய் உழைப்பின், முதலிலும் இடையிலும் தவறினாலும் இறுதி யில் வெற்றிபெறுவது திண்ணம்.

மொழிநூலானது உலக மொழிகள் எல்லாவற்றையும் தழுவும் ஓர் பொதுக்கலை. உலக மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஆரியம் (Aryan), சேமியம் (Semitic), துரேனியம் (Turanian) என்னும் மூப்பெருங் குலங்களாகப் பிரித்துள்ளார் மாக்ஸ் முல்லர். அவற் றுள், துரேனியத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் திராவிடக் குடும் பத்தின் மொழிகளைத் திறம்பட வகுத்துங் காட்டியவர் கால்டுவெல். இங்ஙனமே பிறரும் பிற குடும்பங்களை வகுத்துக் காட்டியுள்ளனர். மேற்கூறிய மூக்குலங்கட்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்வதே இக் நூலின் நோக்கம். அவற்றுக்கோர் தொடர்புண்டென்று, அதாவது, அம்மூன்றும் ஒரு மூலத்தினின்றும் கவைத்திருக்க வேண்டுமென்று சென்ற நூற்றாண்டிலேயே மாக்ஸ் முல்லர் (Max Müller) திட்ட மாய்க் கூறிவிட்டார். அம்மூலத்திற்குத் திராவிடம் மிக நெருங்கிய தென்று கால்டுவெல் கூறியுள்ளனர். இக்கூற்றை என்னாலியன்ற வரை முயன்று மெய்ப்பித்திருக்கிறேன்.

இந்நூல், திராவிடம், துரோணியம், ஆரியம், சேமியம், ஆஸ்திரேலிய ஆப்பிரிக்க அமெரிக்க முதுமொழிகள் என ஐந்து மடலங்களாகத் தொடர்வது: அவற்றுள், இப்புத்தகம் முதல் மடல முதற் பாகம், தமிழைப்பற்றிக் கூறுவது; இரண்டாம் பாகம் பிற திராவிட மொழிகளைப்பற்றிக் கூறும். இவை தமிழில் வெளிவந்தபின் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவரும்.

தமிழ் நாட்டில், பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல தமிழ்ப் பகைவர் பலவாறு தமிழைக் கெடுத்தும் மறைத்தும் வைத்திருப்பதனால், அவற்றை எடுத்துச்சொல்வது இந்நூன் முடிபுக்கு இன்றியமையாத தாயிருக்கின்றது. ஆகையால், அறிஞர் அதனை அருள்கூர்ந்து பொறுத்தருள்வாராக. யான் ஏதும் பிழை செய்திருப்பின், அதையும் எடுத்துக்கூறி என்னைத் திருத்துவதும் அவர் கடன்.

மொழிநூற்பயிற்சிக்கு வேண்டிய பொருள், இடம், காலம், துணை முதலிய வசதிகள் எனக்கு மிகமிகக் குறைந்துள்ளன. ஆயினும், இந்நூல் இவ்வளவு உருப்பெற்றது இறைவன் திருவருளே.

இந்நூலுக்குத் தம் அறிவாலும் ஆராய்ச்சியாலும் பெரிதும் உதவியவர், மொழிநூலறிஞரும், பாலக்காட்டு (Palghat) அரசியல் விக்டோரியாக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியருமாகிய **வித்துவான் S ஆறுமுக முதலியார் அவர்கள்** (M.A., L.T.) ஆவர். அவரது உதவியை இருமையும் மறவேன்.

என் கட்டுரைகளைக் குறைகூறி, என் முடிபுகள் முன்னிலும் வலிபெறுமாறு செய்த, பல நண்பர்கட்கும் யான் மிகவுங் கடப்பாடுடையேன்.

குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

குணகாடிக் குற்றமுகாடி அவற்றுள்
மிகைகாடி மிக்க கொளல்.

புத்தூர், திருச்சி,
29—1—'40.

ஞா. தே.

பொருளடக்கம்.

	பக்கம்.
முகவுரை	iii —vi
துறுக்க விளக்கம்	xi —xii
துறி விளக்கம்	xiii
பிழை திருத்தம்	xiv—xvi
முன்னுரை :	
ஆரிய திராவிடப் பகுப்பு—பார்ப்பனர் ஆரியர் என்பதற்குச் சான்றுகள்—ஆரிய திராவிட காகரிக வேறுபாடு—ஆரியர் தொல்லகம்—ஆரியர் வருகை—தமிழ்நாட்டிற் பார்ப்பனரின் ஐவகைநிலை—கடைக் கழகப் பார்ப்பனர் நிலை—பார்ப்பார் ஐயர் அந்தணர் என்னும் பெயர்கள்—தமிழகத்தில் இருசார் பார்ப்பனர்—பார்ப்பனர் தமிழரைவென்ற வழிகள்—பார்ப்பனர் மதிநுட்பமுடையவர் எனல்–ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை—ஆரிய திராவிடப்போர் தொன்றுதொட்டதாதல்—பார்ப்பனர் தமிழ் மொழிக்கதிகாரிகளாகாமை	1— 82
நூல் :—	
I. மொழிநூல்	**1— 42**
(1) மொழி	1
(2) மொழிவகை	2— 5
(3) மொழிக்குலம்	6— 12
(4) மொழிநூல் நெறிமுறைகள் ...	13— 42
II. பண்டைத் தமிழகம்	**43—274**
1. குமரிநாடு	
i. *அகச்சான்றுகள்*	43— 60
ii. *புறச்சான்றுகள்*	60— 65

2. திராவிடம் தெற்கிற் சிறந்தல்

i. தமிழ் திராவிடத்தின் சிறந்த வடிவமாதல் ... ... 65—214

தமிழின் தொன்மை—தமிழாசரின் பழைமை—தமிழாசர் பெயர் — தொல்காப்பியர்—தொல்காப்பிய வழுக்கள்—தொல்காப்பியர் காலம்—தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும்—அழிந்துபோன தமிழ் நூல்கள்— அகத்தியர்—அகத்தியர் கதைகள் — அகத்தியம் வழிநூலாதல்—தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக்காலம்—கடைக்கழக இலக்கியம் ஓர் இலக்கியமாகாமை—தமிழரே தமிழ் வளர்த்தகாலம்–அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தமை—வடதிசை உயர்ந்ததும் தென்திசை தாழ்ந்ததும்—தமிழின் திருத்தம்—தமிழின் வளம்—தமிழ்த் தாய்மை — தமிழ்த் தாய்மை — தமிழின் முன்மை—தமிழல் திராவிட மொழிகளின் திசை வழக்குத் தன்மை–திராவிடம் என்னுஞ் சொன்மூலம் 65—214

ii. திராவிடம் வடக்கு நோக்கித் திரிதல்—தமிழ் காட்டில் தென்பாகம் சிறத்தல்–திருச்சியெல்லையிற் சொற்கள் குறைதல்—வடார்க்காட்டு அல்லது சென்னைத்தமிழ் கொச்சைமிகல்—சென்னைக்கு வடக்கில் மொழிபெயர்தல்—தெலுங்கிற்கு வடக்கில் ஆரியமொழிமிகல்—வட இந்தியாவில் திராவிட மறைவு—வட இந்திய மொழிகளில் திராவிட அடையாளம்—பெலுச்சிஸ்தானத்தில் சிறுபுன் திராவிட மொழி—பெலுச்சிஸ்தானத்திற்குப்பால் திராவிட மொழி வழங்காமை ... ... 214—220

3. தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள்

(1) நிலத்தின் தொன்மை ... 220—221

(2) நிலத்துமொழியின் தொன்மை ... 221

(3) நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கைமுறை.

காட்டு வாழ்க்கைநிலை—நகர வாழ்க்கைநிலை—வழிபாடும் மதமும்—முண்டாரின் முன்னோர் நாகர் என்பதற்குச் சான்றுகள்—ஆஸ்திரேலிய மொழிகட்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒப்புமை—தமிழர் நீக்கிரோவர்க்கும் ஆரியர்க்கும் இடைப்பட்டோராதல் ... 221—269

4. பண்டைத்தமிழர் மலையாள நாட்டில் நெந்து வழியாயிப் புதுந்தமை ... ... 269—274

5. பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் பிறநாட்டுப் பொருள்கள் கூறப்படாமை 274

III. தமிழ்த் தோற்றம் ... ... **275—349**

(1) கத்தொவிகள் 275

(2) ஒப்பொலிகள் ... ... 275—277

(3) வாய்ச்சைகையொலி ... 277—282

(4) சொற்கள் தோன்றிய பிறவகைகள் ... 282—289

(5) தமிழிலக்கியம் 290

(6) தமிழிலக்கணம்.

எழுத்து—சொல்வகை—தெளிவி ... 290—298

பெயர்ச்சொல்: மூவிடப்பெயர்—சுட்டுப்பெயர்—வினாப்பெயர்—காலப்பெயர்—இடப்பெயர்— பண்புப் பெயர்—திசைப்பெயர்—எண்ணுப்பெயர் - குறுமைப் பெயர் — பருமைப்பெயர் — தொழிற்பெயர் — ஆகு பெயர்—பெயரிலக்கணம் ... ... 298—327

வினைச்சொல் : பண்டை இறந்தகால எதிர்கால வினைமுற்று—தற்கால முக்கால வினைமுற்றும் எச்ச வினையும்—தன்மைவினை — முன்னிலைவினை—வியங் கோள்வினை — எதிர்மறைவினை — குறிப்புவினை — செயப்பாட்டுவினை — பிறவினை — குறைவினை—வழு வமைதிவினை — ஒட்டுவினை — துணைவினை — இரட் டைக்கிளவிவினை—பெயரடிவினை ... ... 327—345

இடைச்சொல் ... ... 345—348

உரிச்சொல் 349

IV. உலக முதன்மொழிக்கோள்கை ... **353—365**

(1) மாந்தன் தோன்றியது குமரிநாடா யிருக்கலாம் என்பது ... ... 353—356

(2) உலக முதன்மொழி தமிழாயிருக்க லாம் என்பது ... ... 356—358

(3) தமிழும் பிறமொழிகளும் ஒவ்வாமைக் காரணம் 359

(4) வடமொழி உலக முதன்மொழியா யிருக்கமுடியாமை ... ... 360—365

முடிவு ... . 365—367

புறவுரை 367

பிற்சேர்பு .. .. 368—372

பின்னிணைப்பு I. 'மா' என்னும் வேர்ச்சொல்... 372—375

,, II. 'அர்' என்னும் வேர்ச்சொல்... 375—376

,, III. ஆரியத்திலுள்ள தமிழ்ச்சொற் களிற் சில ... ... 377—378

குறுக்க விளக்கம்.

அகத்.—அகத்திணையியல்.

இறை, இறையனர்—இறையனர் அகப்பொருள் உரை.

இ.—இடைச்சொல்.

இ. கா.—இறந்தகாலம்.

இரு.—இருபிறப்பி.

உ. வ.—உலக வழக்கு.

உவ.—உவமவியல்.

உரி.—உரியியல்.

எ. கா.—எதிர்காலம்.

எச்.—எச்சவியல்.

எ., எழுத்.—எழுத்ததிகாரம்.

ஐங்.—ஐங்குறுநூறு.

ஒ. நோ.—ஒப்புநோக்குக.

கலி.—கலித்தொகை.

கள.—களவியல்.

கற்.—கற்பியல்.

கா.—காட்டு.

கி. பி.—கிறிஸ்துவுக்குப்பின்.

கி. மு.—கிறிஸ்துவுக்குமுன்.

குறள்.—திருக்குறள்

குறு.—குறுந்தொகை.

குற்., குற்றி.—குற்றியலுகரப்புணரியல்.

சிலப்.—சிலப்பதிகாரம்.

பேரா.—பேராசிரியம்.

பொருள்.—பொருளதிகாரம்.

ம.—மலையாளம்.

மணி.—மணிமேகலை.

மதுரை.—மதுரைக்காஞ்சி.

மனு.—மனுஸ்மிருதி.

மொ., மொழி.—மொழி மரபு.

வ.—வடசொல்.

வி.—வினைச்சொல்.

வி. எ.—வினையெச்சம்.

வி. மு.—வினைமுற்று.

வே. உ.—வேற்றுமை உருபு.

adj.—adjective.

Ar.—Arabic.

A. S.—Anglo-Saxon.

cog.—cognate.

conj.—conjunction.

Celt.—Celtic.

Dan.—Danish.

Dut.—Dutch.

E.—English.

Finn.—Finnish.

Fr.—French.

Gael.—Gaelic.

Ger.—German.

சீவ., சீவக.—சீவகசிந்தாமணி உரை.

செ.—செய்யுளியல்.

த.—தமிழ்.

திருப்பு.—திருப்புகழ்.

திருவாய்.—திருவாய்மொழி.

தெ.—தெலுங்கு.

தொல்.—தொல்காப்பியம்.

நற்.—நற்றிணை.

நன்.—நன்னூல்.

நி. கா.—நிகழ்காலம்.

நூ. நூற்பா.

நூ. வ.—நூல் வழக்கு.

ப.—பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பு.

பக்.—பக்கம்.

பு.—புணரியல்.

புள்ளி.—புள்ளி மயங்கியல்.

புறத்.—புறத்திணையியல்.

புறம்.—புறநானூறு.

பெ.—பெயர்ச்சொல்.

பெ. எ.—பெயரெச்சம்.

Goth.—Gothic.

Gr.—Greek.

Hind.—Hindustani.

Ice.—Icelandic.

It.—Italian.

lit, Lit.—literally.

L; Lat.—Latin.

L.S.I.—Lingnistic Survey of India

L. S. L.—Lectures on the Science of Language.

M. E.—Middle English.

n.—noun.

orig.—originally.

O. Fr.—Old French.

p.—page.

pp.—pages.

Sans.—Sanskrit.

v.—verb.

v. t.—verb transitive.

Vol —volume.

குறிவிளக்கம்.

\+ இது புணர்குறி.

= இது சமக்குறி.

\- இது வலப்புறத்திலுள்ளது மொழிபெயர்ப்பு, பொருள், திரிபு என்னும் மூன்றனுள் ஒன்று என்பதைக் குறிக்கும்.

< இது வலப்புறத்திலுள்ளது மூலம் என்பதைக் குறிக்கும்.

× இது எதிர்மறைக்குறி.

,, இது மேற்கோட்குறியல்லாவிடத்து மேற்படிக்குறி.

( ) இது சில இடங்களில் வழிமுறைத் திரிவைக் குறிக்கும்.

வடமொழியிலுள்ள 'ṛi' என்னும் உயிரெழுத்து, இப்புத்தகத்தில் 'ṛṛi' என்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இப்புத்தகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலச் சொல்லியலாசிரியர்கள் ஸ்கீற்றும் (Skeat) சேம்பராரும் (Chambers) எழுதியவை. ஆங்காங்கு தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள எண், நமச்சிவாய முதலியார் தொல்காப்பிய மூலத்தின்படியது.

பிழை திருத்தம்.

குறிப்பு :—இப்புத்தகத்தைப் படிக்குமுன் கீழ்வருமாறு பிழை களைத் திருத்திக்கொள்க.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
முன்னுரை)			
1	22	கூறுபாகுகளாயும்	கூறுகளாயும்
5	10	சிரேஷ்டி	சிரேஷ்டின்
8	14	வழக்கற்றபின்	பொதும் வழக்கற்றபின்
9	3	42 ;	44 ;
13	26	அம்மாமி	(நீக்கிவிடுக)
14	9	அக்கிராகாரம்	அக்கிராகரம்
15	23	,,	,, [னின்று.
16	11	செயலளவிலின்று	பொருளளவு செயலளவி
20	23,24	சோமம்...கொடி	சோமம் என்பது மயக்கந் தரும் ஒருவகைக் கொடிச்சாறு.
24	5,14	மோஹன்ஜே-டேரோ	மோஹன்ஜோ-டேரோ
50	11	அக்கிராகாரங்கள்	அக்கிராகரங்கள்
53	1	டேவிட்	டேவிட்ஸ்
54	1	புறநாநூற்று	புறநானூற்று
62	20	தமிச்சொற்கள்	தமிழ்ச்சொற்கள்
(நூல்)			
6	13	மொழிப்பாகுபாடு	மொழிப் பகுப்புமுறை
12	4	கலைமுதியரும் சட்ட முதியரு	கலைத்திறவோருஞ் சட்டத்திறவோரு
,,	12	கொண்முடிவு நிலை	கொணைமுடிபு நிலை

பக்க	வரி	பிழை	திருத்தம்.
13	1	மொழிநூல் நெறி முறைகள்	4. மொழிநூல் நெறி முறைகள்
29	24	உயிரொலிக்கொள்கை	ஒப்பொலிக்கொள்கை
33	3	சமயம்	சமையம்
34	24,25	Interthesis and Epenthesis	Epenthesis and Epithesis
35	12	சுருக்கல்	சுருக்கல் (Contraction).
37	10	எழுத்தச்சன்	துஞ்சத்து எழுத்தச்சன்
43 (அடிக்குறிப்பு)		கீழ்கலைத்தலைவர்	கீழ்கலைத்திறவோன்
62	13,14	கூறப்பட்டிருப் பதிலும்,...கூறு வதிலும்	கூறப்பட்டிருப்பதிலும் (மீதியை நீக்கி விடுக)
65	22	வடிவம்	வடிவமாதல்.
74	28	இவ்வுரை...தோன்று கின்றது.	இவ்வுரை பொருத்த மாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால், சரியன்று ஐகார ஔகாரங்களை விலக்கு தலின்.
81	27	பிற	பிறம்
83—87	(தலைப்பு)	தொல்காப்பிய வழுக்கள்	தொல்காப்பியர் காலம்
83	16	கபாடபுரத்	கபாடபுரத்
86	18	நிலியர்	நிலீயர்
92	27	ஜைனவுள்ளம்	ஜைன நெஞ்சம்
93	20,21	பெட்டகம்...திரிபா யிருந்தும்போது	தமிழ்ச்சொல்லாயிருக்கும் போது
,,	22	பெட்டகம்	பீடகம் (பெட்டகம்)
124	20	இலக்கி	இலக்கு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
138	4	பொருளீடுகள்	பொருளீடுகள்
159	6	அரைக்காணி,	அரைக்காணி
,,	7,8	இங்கு.....ஆகும்.	இங்கு குறிக்கப்பட்ட அளவு $52,428\frac{1}{800,000}$ வேலியாகும். †
,, (அடிக்குறிப்பு)		—	† சோழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 58. என்று சேர்த்துக்கொள்க.
161	16	மேழகம்—மேழம்	மேழகம்—மேடகம்
179	2—5	—	நீக்கி விடுக
215	6	வழங்கின்றன	வழங்குகின்றன
265(அடிக்குறிப்பு)		L. S. 1.	L. S. I.
267	6	Monosyallabic	Monosyllabic
,,	7	Polysyallabic	Polysyllabic
268	10	தென்மேற்கிலுள்ள	தென்மேற்கிலுள்ள
269	9	விழுக்காடு	விழுக்காட்டளவு
301	16	ஆம்—ஆங்கு	ஆகு—ஆங்கு
323	1-3	2ம்...தெரிகின்றது.	முதல் வேற்றுமையிலிருந்து 8ம் வேற்றுமை தோன்றினது.
361	9	வந்தபின் வடமொழி வாயிலாக	வந்தபின், அல்லது கீழையாரிய வாயிலாக
361	21	—	இவ்வனம் பல வடசொன் சொற்கள் ஒரே மூலத்தினை. (என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

பிழை திருத்தம் (சேர்க்கை)

பக்கம்	வரி (முன்னுரை)	பிழை	திருத்தம்
14	19, 22	அக்கிராகாரம்	அக்கிராகரம்
18	2	வைசேடிகம்	வைசேடிகம்,
25	2	படிநிலை	படிமைவினை
31	17, 18	அரியநாதர் போன்ற தமிழரே	நாகமநாய்க்கர், ராமராயர் போன்ற திராவிடரே சிறப்பாக
37	28	(Junction)	(Junction),
65	16	அக்கிராகாரம்	அக்கிராகரம்
(நூல்)			
14	16	நுரையீரல்.	நுரையீரல்,
15	9	Sons	Sans
25	(தலைப்பு)	மொழிதூல்	மொழிநூல்
33	24	Prothesis	Prosthesis
56	10	முனறயே	முறையே
62	16	அக்கிராகார	அக்கிராகர
96	(அடிக்குறிப்பு)	கனகசபை	கனகசபாபதி
132	8	கின்றநரம்பு, (ச) இனை நரம்பு,(ப)கினைநரம்பு,(ம)	கின்ற நரம்பு (க), இனை நரம்பு(ப), கினைநரம்பு(ம),
134	17	சொலலின்	சொல்லின்
135	28	நகைத்திறச்சுவைகளுப்	நகைத்திறச்சுவைக்குப்
138	27	style	prose and verse
139	2	in nasals and liquids	in any of the nasals or liquids
141	11	mind,	; mind
175	13	பழமையில்	பழைமையில்
187	13	அறு	அது

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
189	2	வின்ணமர்	வின்னவர்
209	24	திசைச்சொல்	திசைச்சொல்
216	17	L. bandy	E. bandy
222	27	சமயத்தும்	சமையத்தும்
255	2	நிறைந்தநாக	நிறைந்தவாக
287	11	மருத நிலத்தில்	நீர்வள நிலத்தில்
310	6	ஈர்த்தல்	ஈர்தல்
,,	15	மூ ::: மூக்கு	மூ = மூக்கு
,,	24	என்னும	என்னும்
320	6	நிர	நின்
326	10	இன் + து = இன்	இன் + து + இன்
348	18	வன்றீயேன்	என்றீயேன்
353	10	சொற்றொடரும்	விரிவானசொற்றொடரும்
375	23	அரிவாள்மனை	அரிவாள்மனை.
377	14	agreat	a great
,,	26	from	form
378	21	புணர்சொற்களும்	கூட்டுச்சொற்களும்

பிற்சேர்ப்பு (சேர்க்கை)

பக்கம் 178, வரி 2. காவாய் என்பது பரிமுக வெம்பியால் வந்த பெயர் எனினுமாம்.

பக்கம் 248, வரி 5. அரி = அரசன், காவலன், (காவற்றெழிலை யுடைய) திருமால் என்றுமாம்.

பக்கம் 248, வரி 7. பெருமால் (மகா விஷ்ணு)—பெருமான் என்றுமாம்.

பக்கம் 249, வரி 27. சிவனது அழிப்புத்தொழிலும் சுடலையாடி என்னும் பெயர்க்கேதுவாகும்.

பக்கம் 316, வரி 22ன்பின். கை–கை. கா : வரிகை, புரிகை.

பக்கம் 320, வரி 13. நின் + ஐ = நின்னை—நிஞை, + அம் = நின்னம், + து = நின்று—நிட்டு.

முன்னுரை.

ஆரிய திராவிடப் பகுப்பு.

இந்திய சரித்திரத்தந்தையும் 'இந்தியாவின் முந்திய சரித்திரம்' (Early History of India) என்னும் நூலின் ஆசிரியருமான வின்சன்ற்று சிமித் (Vincent Smith) என்பவர், அந்நூன் முகவுரையில் பின் வருமாறு கூறியிருக்கிறார்:—

"வடமொழிப் புத்தகங்கள்மேலும் இந்தே-ஆரியக்கருத்துக்கள் மேலுமாக, வடக்கே அளவுக்கு மிஞ்சிய காலம் கவனஞ் செலுத்தப் பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆரியமல்லாத பகுதியைத் தகுந்தபடி கவனிப்பதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது.

"இப்புத்தகம் இந்தியாவின் அரசியற் சரித்திரத்தைச் சுருங்கக் கூறுவதற்கே எண்ணி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையால், முன் சொல்லப்பட்ட ஆராய்ச்சி வழியைப் பின்பற்றக்கூடாதவனாயிருக்கின்றேன். ஆயினும், அகால முடிவடைந்த ஓர் பெயர்பெற்ற இந்தியக் கல்விமான்* கவனித்தறிந்தவை சில, கருத்தாயெண்ணுதற்குரியனவாதலின், அவற்றை இங்கு கூறாதிருக்க முடியவில்லை. அவையாவன:—

இந்தியா சரியானபடி தெற்கிலுள்ளது:

"வட இந்தியாவில், சமஸ்கிருதத்தையும் அதன் சரித்திரத்தையும் படித்து, இந்து நாகரிகத்தின் அடிப்படைக் கூற்றைக் காணமுயல்வதானது, அக்காரியத்தை மிகக் கேடானதும் மிகச் சிக்கலானதுமான இடத்தில் தொடங்குவதாகும். விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள இந்திய தீபகற்பமே இன்றும் சரியான இந்தியாவாக இருந்து வருகின்றது. இங்குள்ள மக்களிற் பெரும்பாலார் ஆரியர் வருமுன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த கூறுபாடுகளையும், மொழிகளையும், சமுதாய வழக்காடுகளையுமே இன்றும் தெளிவாகக்கொண்டிருந்துவருகிறார்கள்.

---

* P. சுந்தரம் பிள்ளை, M.A.

இங்கேகூட, சரித்திராசிரியனுக்குத் தன்னாட்டுப் பாவினின்றும் அயல் நாட்டு ஊடையை எளிதாய்ப் பிரித்தெடுக்க இயலாதவாறு, ஆரியம் மிக நன்றாய் வேரூன்றியுளது. ஆனால், எங்கேனும் ஓரிடத்தில் அதை வெற்றிபெறப்பிரித்தெடுக்க முடியுமானால் அது தெற்கில் தான். எவ்வளவு தெற்கே போகிறோமோ அவ்வளவு பிரித்தெடுக்க வசதி அதிகரிக்கும்."

"அங்ஙனமாயின், கலைமுறைப்பட்ட இந்திய சரித்திராசிரியன் தனது படிப்பை, இதுவரை மிக மோடச் சிறந்ததென்று பின்பற்றின முறைப்படி கங்கைச் சமவெளியினின்றும் தொடங்காமல் கிருஷ்ணா காவேரி வைகையாற்றுச்சமவெளிகளினின்றும் தொடங்கவேண்டும்"

இங்ஙனம் இருபத்தைந்தாண்டுகட்கு முன்பே இரு பெருஞ் சரித்திரப் புலவர்கள் எழுதியிருப்பவும், இந்திய சரித்திராசிரியர்கள் இதைச் சற்றும் கவனியாது, இன்றும் வட நாட்டையும் ஆரியத்தையுமே தலைமையாகவும் அடிப்படையாகவுங்கொண்டு, இந்திய சரித்திரத்தை நேர்மாறாக எழுதிவருவது பொறுத்தும் இரங்கத்தக்கதொன்றும்.

இந்தியாவில், வட பாகத்தில் ஆரிய திராவிடத்தைப் பிரிக்க இயலாவிடினும் தென்பாகத்தில் இயல்வதாகும். இங்கும் இயலாதென்பது ஆராய்ச்சியில்லாதார் கூற்றே. இந்தியாவில் ஆரியர் என்பது கீழ்நாட்டாரியரென்று மொழிநூலார் கூறும் சமஸ்கிருத ஆரியரை.

தமிழ்நாட்டு மக்களுள் ஆரியர் யாவரெனின், பார்ப்பனரென்னும் ஒரு குலத்தாரே. பிறருள், பிற்காலத்து வந்த மேலேட்டாரும், அவரது கலப்புற்ற இந்தியரான சட்டைக்காரரும், உருதுவைத் தாய் மொழியாகக்கொண்ட முகமதியரும் தவிர, மற்றவரெல்லாம் தனித் தமிழரே.

தமிழ்நாட்டின் வட பாகத்தில் லப்பையென்றும், கீழ்ப் பாகத்தில் மரைக்காயர் என்றும், தென்பாகத்தில் ராவுத்தர் என்றும்,

மலையாளத்தில் மாப்பிள்ளை என்றும், நால்வகையாகச் சொல்லப்படும் முகமதியரெல்லாம், தோற்றத்தால் வேறுபட்டுக் காணினும், பிறப்பால் தமிழ் நாட்டுக்கிறிஸ்தவரைப்போலத் தமிழர் அல்லது திராவிடரேயாவர்.

தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக்கொண்டுள்ள நாயுடு, ரெட்டி, கோமுட்டி, சக்கிலியர் முதலிய வகுப்பார், இக்கால மொழி முறைப்படி தமிழராகக்கருதப்படாவிடினும், தமிழருக்கு நெருங்கின இனத்தாராவர். இவர் விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் நாயக்க மன்னருடன் ஆந்திர நாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தவராவர். மலையாளம், கன்னடம், துளு முதலிய பிற திராவிட மொழிகளைப்பேசும் அபார்ப்பனரும் தமிழருக்குத் தெலுங்கரைப்போல் இனத்தாராவர்.

ஆரியரும் திராவிடரும் வடநாட்டிற் பிரிக்க முடியாதவாறு கலந்துபோனதும், அங்கும் பிராமணர் மட்டும் தொன்றுதொட்டுத் தங்கள் குலத்தைக் கூடியவரை தூய்மையாய்க் காத்துவந்ததாகவே தெரிகின்றது.

பார்ப்பனர் ஆரியர் என்பதற்குச் சான்றுகள்.

(1) **உருவம்—நிறம்** : பார்ப்பனர் வடக்கேயுள்ள குளிர் நாட்டினின்றும் வந்தவராதலின், தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த புதிதில் மேலைட்டாரைப்போல் வெண்ணிறமாயிருந்தனர்; பின்பு வெயிலிற் காயக் காயச் சிறிது சிறிதாய் நிறமாறி வருகின்றனர்.

'கருத்தைப் பார்ப்பானையும் சிவத்தைப் பறையனையும் நம்பக் கூடாது' என்பது பழமொழி. பார்ப்பனருக்குரிய நிறம் வெள்ளையென்பதும், வெயிலிற்காயும் பறையனுக்குரிய நிறம் கருப்பென்பதும் இவர் இதற்கு மாறுன நிறத்தினராயிருப்பின் அது பிறவிக்குற்றத்தைக் குறிக்குமென்பதும் இதன் கருத்து.

தடிமி : பண்டைத் தமிழருள், ஆடவர் (புருஷர்) குடுமி வைத்திருந்தனரேனும், பார்ப்பனரைப்போல மிகச் சிறிய உச்சிக்குடுமி

வைத்திருந்ததாகத்தெரியவில்லை. பெண்டிர் இன்றுபோலத்தலைமயிர் முழுவதையும் வளரவிட்டனர். ஆடவர் சுற்றிவரச் சிறிது ஒதுக்கிக் கொண்டனர். ஆடவர் முடி சிறிதாயும் பெண்டிர் முடி பெரிதாயு மிருந்திருல், இவை முறையே குஞ்சியென்றும் கூந்தலென்றும் கூறப்பட்டன. குடுமி என்பது உச்சிப்பாகத்திலுள்ளதைக் குறிக்கும்.

" அன்னாய் வாழிவேண்டன்னை நம்மூர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத்தாழுங்
குடுமித் தலைய மன்ற
நெடுமலை நாடனூர்ந்த மாவே "

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுளில் (குறிஞ்சி, 202), குதிரையின் தலையாட்டத்திற்குப் பார்ப்பனச் சிறுவனின் குடுமியை உவமை கூறியிருப்பது, அது தமிழச் சிறுவனின் குடுமியினும் மிகச் சிறிதா யிருந்தமைபற்றியே.

மீசை : மீசையைச் சிறைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் ஆரியரதே. தமிழரிற் சிலர் மேனாட்டாரியரைப் பின்பற்றி இப்போது மீசையைச் சிறைத்துக்கொள்கின்றனர்.

(2) **உடை :** பார்ப்பனருள் ஆடவர் பஞ்சகச்சம் கட்டுகின் றனர்; பெண்டிர் தாறு பாய்ச்சிக் கட்டுகின்றனர். இவை தமிழர் வழக்கமல்ல. விசுவப் பிராமணரென்று தங்களைக் கூறிக்கொள்ளும் கம்மாளர், பார்ப்பனரொடு இகலிக்கொண்டே சிலவிடத்து அவர்தம் உடுமுறையைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

நூல் : பூணூலணிதல் பார்ப்பனர்க்கே உரியது. 'நூலனிலோ கோல்சாயும்' என்னுஞ் செய்யுளும், 'ஊர்கெட நூலவிடு' என் னும் பழமொழியும் இதனை வற்புறுத்தும்.

தமிழ்நாட்டு வணிகரும் ஐவகைக் கம்மியரும் பூணூல் பூண்டது, அறியாமைபற்றி ஆரிய முறையைச் சிறந்ததாகக் கருதிய பிற்கால மாகும்.

ஆரியம் தமிழ் நாட்டில் வேரூன்றிப் பார்ப்பனருக்குத் தலைமை யேற்பட்டபின், பல தமிழ் வகுப்பினர் தங்களுக்கு ஆரியத் தொடர்பு கூறுவதை உயர்வாகக் கருதினர். ஆரியக் குலமுறைக்கும் திரா விடக் குலமுறைக்கும் இயைபு இல்லாவிடினும், ஆரியரல்லாதவ ரெல்லாம் சூத்திர வகுப்பின்பாற்பட்டவர் என்னும் தவறான ஆரி யப் பொதுக்கொள்கைப்படி, தமிழரெல்லாருக்கும் சூத்திரப்பொதுப் பட்டம் சூட்டின பிற்காலத்தில், தமிழ்நாட்டிலுள்ள வணிகர் தங்களை வைசியரென்று சொல்லிக்கொண்டால், சூத்திரப்பட்டம் நீங்குவ தோடன் ஆரியக்குலத் தொடர்புங் கூறிக்கொள்ளலாமென்று, ஆரிய முறையைப் பின்பற்றி வைசியர், சிரேஷ்டி (சிரேட்டி-செட்டி) என் னும் ஆரியப் பெயர்களையும், பூணூலணியும் வழக்கத்தையும் மேற் கொண்டனர். வணிகர் செல்வமிகுந்தவராதலின் அவரது துணை யின் இன்றியமையாமையையும், தமிழர்க்குள் பிரிவு ஏற்பட ஏற்பட அவரது ஒற்றுமை கெட்டுத் தங்கட்குத் தமிழ்நாட்டில் ஊற்றமும் மேன்மையும் ஏற்பட வசதியாயிருப்பதையும், பார்ப்பனர் எண்ணித் தமிழ வணிகருக்குத் தாராளமாய் வைசியப்பட்டம் தந்தனர்.

ஆரியர்க்குள், பூணூலணிவது பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னும் மேல் மூவரணத்தார்க்கும் உரியதேனும், அது ஆரியரொடு தொடர்பில்லாத தமிழர்க்குச் சிறிதும் ஏற்பதன்று. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மறையோர், அரசர், வணிகர், உழவர் என்னும் நாற் பாலார் உளர். அவரையெல்லாம் (சிறிது வேறுபட்ட) ஆரிய முறைப் படி முறையே பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று கொள்ளின், இங்கிலாந்திலுள்ள கந்தர்புரி (Canterbury) அரசக் கண்காணியாளரை (Archbishop)ப் பிராமணரென்றும், மாட்சிமை தங்கிய ஆரும் ஜியார்ஜ் மன்னரை க்ஷத்திரியரென்றும், அங்குள்ள வணி கத் தொழிலாளரை வைசியரென்றும், உழவரையும், கூலிக்காரரையும் சூத்திரரென்றும் கூறவேண்டும். ஆங்கிலேயர் ஒரு கலவைக்குலத் தாரேனும், உறவுமுறையில் எல்லாரும் ஒரே குலத்தார் என்பது சரித்

திரமறிந்த அனைவர்க்கும் தெளிவாய்த் தெரிந்ததே. பிராமணர்கள் பிறநாகெனிலுள்ளவர்களையும் ஆரியக்குல முறைப்படி பகுத்தாலும், பிராமணக் குலத்தன்மை மட்டும் தங்கட்கேயுரியதாகக் கொள்வர். அதோடு கூடியவரை எல்லாரையும் சூத்திரரென்று பொதுப்படச் சொல்லி, பின்பு ஒரு பயனேக்கி அரசரை சூத்திரியரென்றும், வணிகரை வைசியரென்றும் முன்னுக்குப்பின் முரண்படக்கூறுவது அவர் வழக்கம். ஆரிய திராவிட வரண வேறுபாட்டைப் பின்னர்க்காண்க.

கம்மியர் (கம்மாளர்) நெடுங்காலமாகப் பிராமணரொடு இகல் கொண்டு வருவதனால், தாமும் பிராமணரும் சமம் என்று காட்டுவதற்காகப் பூணூலணிந்து வருகின்றனரேயன்றி வேறன்று.

தமிழ்நாட்டில் பூணூலணியும் தமிழரெல்லாம் ஏதேனும் ஓர் வணிகத் தொழிலராயும், கம்மியத் தொழிலராயுமே இருப்பர்.

தமிழரின் நாகரிகத்தையும், சரித்திரத்தையும் அறியாத தமிழர், ஆரிய நாகரிகத்தை உயர்ந்ததென மயங்கி, இக்காலத்தும் ஆரிய வழக்கத்தை மேற்கொள்வதால் உயர்வடையலாமென்று கருதுகின்றனர். சில ஆண்டுகட்குமுன், சிவகாசி, சாத்தூர் முதலிய சில இடங்களிலுள்ள தனித்தமிழரான நாடார் குலத்தினர், புதிதாகப் பூணூலணிந்துகொண்டதுடன், தங்களை சூத்திரியரென்றும் கூறிக்கொண்டனர். நாடார் குலத்தினர் வணிக குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்பது உலக வழக்காலும், நூல் வழக்காலும் தெளிவாயறியக்கிடக்கின்றது. வைசியர், சூத்திரியர் என்னும் பெயர்கள் வடசொற்களாயிருப்பதுடன், சூத்திரியர் என்னும் பெயர் நாடார் குலத்திற்கு ஏற்காததாயுமிருக்கின்றது.

நூல் என்பது புத்தகத்திற்கும் இழைக்கும் பொதுப் பெயராதலின், நூலோர் என்னும் பெயர் அறிஞரையும் பார்ப்பனரையுங் குறிக்கும்: இடம் நோக்கியறிக்கொள்க.

(3) நடை : தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில், 12-ம் சூத் திரவுரையில், " தன்மையென்பது சாதித் தன்மை ; அவையாவன பார்ப்பாராயிற் குந்திமிதித்துக் குறுநடைக்கொண்டுவந்து தோன்ற லும் " என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறியுள்ளார். இத்தன்மையை இன்றும் ஆங்கில நாகரிகம் நுழையாத சிற்றூர்களிற் காணலாம்.

(4) மொழி : பார்ப்பனரின் முன்னோர் பேசிய மொழி வட மொழியாகும். வடமொழியென்பது சமஸ்கிருதம். பண்டைக் காலத்தில் வடக்கில் சமஸ்கிருதமும் தெற்கில் தமிழுமாக இரு பெரு மொழிகளே இந்தியாவில் வழங்கிவந்தன. அதனால் அவற்றுக்கு முறையே வடமொழி தென்மொழி என்று பெயர்.

வடமொழி செயற்கையான வழிவில் மிக முதிர்ந்ததாதலின் வழக்கற்றுப் போய்விட்டது. ஆனாலும், ஆரியப் பிராமணரின் வழி யினரான பார்ப்பனர் இன்று வடமொழியைத் தம்மாலியன்றவரை பாதுகாத்து வருகின்றனர். பிராமணர் இந்தியாவில் எந்த இடத் திலிருந்தாலும், எந்த மொழியைத் தாய் மொழியாகக்கொண்டிருந் தாலும் வடமொழிப் பயிற்சியைமட்டும் விடார். மற்ற வகுப்பாரோ பெரும்பாலும் தத்தம் தாய் மொழிகளேயே அறிந்திருப்பர். வட மொழியின் கடினம்பற்றிச் சில பார்ப்பனர் அதைக் கல்லாதிருப் பினும், அதன்மேல் வைத்திருக்கும் பற்றில்மட்டும், அதைக் கற்ற வரினும் எள்ளளவும் குறைந்தவராகார். பார்ப்பனர் பிற மொழி களைத் தாய்மொழிகளாகக் கொண்டிருப்பதும், வடமொழி வழக் கற்றவிடத்து வேறு போக்கின்றியேயன்றி வேறன்று.

பார்ப்பனர் வடமொழியைப் பேசாவிடினும் வளர்ப்பு மொழியா கக் கொண்டுள்ளமையின், அவர்க்கு வடமொழியாளர் என்று பெயர். மணிமேகலையில், 'வடமொழியாளர்' (5 : 40) என்று பார்ப் பனர்க்கும், 'வடமொழியாட்டி' (13 : 73) என்று பார்ப்பனிக்கும் வந்திருத்தல் காண்க.

வடமொழிக்குத் தமிழ் நூல்களில் ஆரியம் என்னும் பெயரும் வழங்குகின்றது. இப்பெயரொன்றே பார்ப்பனரைத் திராவிடரி னின்றும் வேறான ஆரியராகக்கொள்ளப் போதிய சான்றாகும். ஆரிய நாடு, ஆரிய பூமி, ஆரியாவர்த்தம் என்று சொல்லப்படுவது இமய மலைக்கும் விந்திய மலைக்கும் இடையிலுள்ள பாகமாகும். இதுதான் ஆரியர் இந்தியாவில் முதலாவது பரவி நிலைத்த இடம். இங்கு வழங் கினதினால்தான் ஆரிய மொழிக்கு வடமொழியென்று பெயர்.

வடநாட்டில், ஆரியரும் ஆரியர்க்கு மூந்தின பழங்குடிகளும் பெரும்பாலும் கலந்துபோனமையின், பிற்காலத்தில் வடநாட்டார்க் கெல்லாம் பொதுவாக 'வடவர்' 'ஆரியர்' என்னும் பெயர்கள் தமிழ் நூல்களில் வழங்கிவருகின்றன.

ஆரியம் என்னும் பெயரால் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பொருளுங் குறிக்கப்படுவதில்லை. ஆரியக் கூத்து என்பது தமிழ் நாட்டில் இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் வழக்கற்றபின், வடநாட்டார் வந்து ஆடிய நாடகத்திறமேயன்றி, பல்கலைக்கழக அகராதியிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி கழைக்கூத்தன்று.

ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு, ஆசிரியன், பெரியோன், ஆசாரி யன் முதலிய பொருள்களெல்லாம் தமிழில் தோன்றினது, தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனத் தலைமை ஏற்பட்ட பிற்காலத்தேயாகும். இப் பொருள்களும் நூல் வழக்கேயன்றி உலக வழக்காகா.

வடமொழி, தென்மொழியின் செவிலித்தாயென்றும், நற்று யென்றும், இந்தியப் பொது மொழியென்றும் ஆராய்ச்சியில்லாத பலர் கூறி வருகின்றனர். உலக மொழிகளில், ஆரிய மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் மொழிநிலையில் மிக வேறுபட்டனவாகும். திராவிடக் குடும்பம் மிக இயல்பானதும் ஆரியக் குடும்பம் மிகத் திரிந்ததுமாகும். அவற்றுள்ளும், இயல்பிற் சிறந்த தமிழும் திரிபில் முதிர்ந்த வடமொழியும் மிக மிக வேறுபட்டனவாகும்.

வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் வேறுபாடு.

1. எழுத்துக்களின் தொகை (உண்மையானபடி) வடமொழியில் 42 ; தென்மொழியில் 31.

2. வடமொழியொலிகள் வலியன; தென்மொழியொலிகள் மெலியன.

3. மூச்சொலிகள் வடமொழியில் மட்டுமுண்டு.

4. கூட்டெழுத்துக்கள் தென்மொழியில் இல்லை.

5. வடமொழியில் உயிர்கள் (தீர்க்கம், குணம், விருத்தியென மூவகையில்) நெடிலாக மாறிப் புணரும் ; தென்மொழியில் உடன்படு மெய்பெற்றுப் புணரும்.

6. தமிழில் மொழி முதல் இடை கடை வராத எழுத்துக்க ளெல்லாம், வடமொழியில் மொழி முதலிடை கடை வரும்.

7. இடுகுறிப்பெயர் தமிழுக்கில்லை.

8. முன்னிலையை உளப்படுத்தும் தன்மைப் பன்மைப் பெயர் வடமொழியிலில்லை.

9. உயர்திணை, அஃறிணை என்ற பாகுபாடு வடமொழியில் இல்லை.

10. பால்கள் வடமொழியில் ஆண்பால், பெண்பால், அலிப் பால் என மூன்று ; அவை ஈறு பற்றியன : தமிழில் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் எனப் பால் ஐந்து; அவை பொருளும் எண்ணும் பற்றியன.

11. இருமை என்னும் எண் தமிழில் இல்லை.

12. முதல் வேற்றுமைக்கு உருபு வடமொழியிலுண்டு; தென் மொழியில் இல்லை.

13. குறிப்புவினை வடமொழியில் இல்லை.

14. வடமொழியிற் பெயரெச்சமும் பெயர் போல வேற்றுமை யேற்கும்.

15. வடமொழியில் வரும் முன்னெட்டு (Prefix) ச் சொற்கள் தமிழில் பின்னெட்டு (Suffix)ச் சொற்களாயிருக்கும்.

16. தமிழுஞ் சொல்லும் கீலமொழியும் வடமொழியில் வரு மொழியாயிருப்பதுண்டு. தமிழில் வழுவமைதியாயும் அருகியுமே அங்ஙனம் வரும்.

17. விளைத்தொகை வடமொழியில் இல்லை.

18. தமிழில் மிக முக்கியமாகக் கருதப்படும் பொருளிலக்கணம் வடமொழியில் இல்லை.

19. வெண்பா, ஆசிரியப்பா முதலிய பாக்களும் இவற்றின் வேறுபாடுகளும் இனங்களும் வடமொழியில் இல்லை.

20. இயல் இசை நாடகமெனத் தமிழை மூன்றுகப்பகுப்பது போல வடமொழியைப் பகுப்பதில்லை.

இனி, வடமொழி மேலைட்டாரிய மொழிகளைச் சேர்ந்த தென்பதைக் கீழ்வரும் சொற்களால் உணர்க :—

1. தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள்.

தமிழ்	*Sans.*	*Gr.*	*Lat.*	*Ger.*	*Eng.*
நான்	aham	ego	ego	ich	I (ic O.E.)
நாம்	vayam	emeis	nos	wir	we
நீ	tvam	tu, su	tu	du	thou
நீர்	yuyam	suge	vos	euch, ihr	you

2. சில முறைப் பெயர்கள்.

தந்தை	pitru	pater	pater	vater	father (fader O.E.)
தாய்	matru	meter	mater	mutter	mother
மகன்	sunu	huios		sohn	son
மகள்	duhitru	thugatar		tochter	daughter
உடன்பிறந்தான்	bhratru	frater	frater	bruder	brother
உடன்பிறந்தாள்	svasru		sosor (orig. sostor)	schwester	sister

3. சில உறுப்புப் பெயர்கள்.

தமிழ்	*Sans.*	*Gr.*	*Lat.*	*Ger.*	*Eng.*
தலை	kapala	kafale	caput	haupt	head (heafod, O.E.)
மூக்கு	nasa		nasus		nose
உள்ளம் / குலைக்காய்	hrudaya	kardia	cordis	herza	heart
பல்	dant	ontos	dens	zahn	tooth
கால்முட்டி	janu	gonu	genu	knie	knee

4. எண்ணுப் பெயர்கள்.

தமிழ்	*Sans.*	*Gr.*	*Lat.*	*Ger.*	*Eng.*
ஒன்று	eka	eis, en	unus	eins	one
இரண்டு	dvi	duo	duo	zwei	two
மூன்று	thri	treis	tres	drei	three
நான்கு	chathur	tettares	quatuor	vier	four
ஐந்து	panchan	pente	quinque	funf	five
ஆறு	shash	eks	sex	sechs	six
ஏழு	sapthan	epta	septem	steben	seven
எட்டு	ashtan	okto	octo	acht	eight
ஒன்பது	navan	ennea	novem	neun	nine
பத்து	dasan	deka	decem	zehn	ten
இருபது	visathi	eikati	viginti	zwanzig	twenty
நூறு	satha	ekaton	centum	hundert	hundred

5. சில பொதுச் சொற்கள்.

வாசல்	dhvara	thura	fores	tor	door
நடு	madhya	messos (methyos)	medius	mitte	middle
வெப்பம்	gharma	thermos	formus	warm	warm
உண்	ad	edein	edere	essen	eat
அறி	vid	eidon	video	wissen	wit
மரம்	daru	drus		zehren	tree

தமிழ்	*Sans.*	*Gr.*	*Lat.*	*Ger.*	*Eng.*
நீர்	uda	udor	unda	wasser	water
(வேர்வை)					
வேர்	svid	idros	sudare	swizzan	sweat
அறி	jnâ	gnomi	gnosco	kennen	know
சொல்	vartha	eiro (to speak)	verbam	worte	word
பிற	jan	genèa	genea		generate
பெயர்	nâman	onoma	nomen	name	name
உண்மை	yata	eteos	etymon		etymo-logy

6. 'இரு' என்னும் வினைச்சொல்.

தமிழ்	*Sans.*	*Gr.*	*Lat.*	*Ger.*	*A. S.*
இருக்கிறேன்	asmi	esmi	sum	bin	eom
இருக்கிறோம்	'smas	esmes	sumus	sind	sind
இருக்கிறாய்	asi	eis	es	bist	eart
இருக்கிறீர்(கள்)	stha	este	estis	seid	sind
இருக்கிறான்	asti	esti	est	ist	is
இருக்கிறார்(கள்)	santi	eisi	sunt	sind	sind

மேனாட்டாரிய மொழிகட்கும் வடமொழிக்கும் சொற்களில் ஒப்புமையிருப்பதுபோலவே, இலக்கண நெறி முறைகளிலும் ஒப்புமையிருக்கின்றது. அதையெல்லாம் இங்குக் கூறின் விரியும்.

பார்ப்பனர் தென்னாட்டிற்கு வந்த புதிதில், தமிழைச் சரியாய்ப் பேச முடியவில்லை. இப்போதுள்ள மேனாட்டாரின் தமிழ்ப் பேச்சுப் போன்றே, அக்காலப் பார்ப்பனர் பேச்சும் நகைப்பை விளைவித்தது. அதனால், தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் (1-ம் சூ.) உரையில், ஆரியர் கூறுந் தமிழை நகைச் சுவைக்கு உதாரணமாக எடுத்தும் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர். அகத்தியர், தொல்காப்பியர், கபிலர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய தமிழறிஞர் பலர் ஆரியப் பார்ப்பனரேனும், அவர் ஒரு சிறு தொகையினரேயாவர். பெரும்பாற்

பட்ட பார்ப்பனர் புதிதாய் வந்தவராயும் தமிழைச் சரியாகக் கல்லாதவராயும் இருந்தமையின், தமிழைச் செவ்வையாய்ப் பேச முடியவில்லை. மேனாட்டாருள், பெஸ்கி, கால்டுவெல், போப், உவின்ஸ்லோ முதலிய பல சிறந்த தமிழறிஞரிருந்ததையும், பிறருக்கு அவரைப்போல் தமிழைச் செவ்வையாய்ப் பேச முடியாமையையும் மேற்கூறியதுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்க.

தமிழர்க்கும், வடமொழி அதன் செயற்கையொலி மிகுதி பற்றி நன்முய்க் கற்க வராமையின், "பார்ப்பான் தமிழும் வேளாளன் கிரந்தமும், வழ வழ" என்னும் பழமொழி எழுந்தது. இதனாலும், பார்ப்பனரும் தமிழரும் வேறுனவர் என்பதையறியலாம்.

"ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்"

என்று (தேவா. 844 : 5) கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

குலவழக்கு : பார்ப்பனர் இப்போது நன்முய்த் தமிழறிந்தவராகக் கருதப்படினும், வடமொழிப்பற்றுக் காரணமாக, இயன்றவரை வடசொற்களைக் கலந்து மணிப்பவள நடையிற் பேசுவதே வழக்கம். சாப்பாடு, காரணமாக, அடைமானம், தண்ணீர், திருவிழா, குடியிருப்பு, கலியாணம் முதலிய சொற்களுக்குப்பதிலாக, முறையே போஜனம், வியாஜமாக, போக்கியம், தீர்த்தம், உத்சவம், வாசம், விவாகம் முதலிய சொற்களையே வழங்குவர். இவர்களிடத்தினின்றே தமிழரும் பல வடசொற்களைக் கற்றுத் தம் பேச்சில் வேண்டாது வழங்குகின்றனர். ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழிற் கலந்து பேசுவது உயர்வென்று தவறுய் இப்போது எண்ணப்படுவது போலவே, வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதும் முற்காலத்தில் உயர்வாயெண்ணப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் பார்ப்பனத் தலைமையே.

அம்மாமி, அம்மாஞ்சி (அம்மான்சேய்), அத்திம்பேர் (அத்தியன்பர்) முதலிய முறைப்பெயர் வழிவங்களும், சாஸனம் (ஆவணம்),

தீர்த்தம் முதலிய பொருட்பெயர்களும், அவா போய்ட்டா, நேக்கு, போட்டுண்டு, சொல்றேள் (அவர்கள் போய்விட்டார்கள், எனக்கு, போட்டுக்கொண்டு, சொல்கிறீர்கள்) என்பனபோன்ற கொச்சைவழக்கும், ஆடவர் பெண்டிருள் மூத்தாரையும் அடீ என்று விளிப்பதும், பார்ப்பனத் தமிழ்ப் பேச்சிற்கு ஒரு தனித்தன்மையூட்டுவனவாகும்.

பார்ப்பனர் சில தனிச்சொற்களால் தங்களையும் தங்கள் பொருள்களையும் பிரித்துக்காட்டுவதுமுண்டு.

உ-ம். மங்கலம், சதுர்வேதி மங்கலம்—ஊர்
அக்கிராகாரம் —குடியிருப்பு
பிரமபூமி —அடைமொழி
பிரமதாயம் —மானியம்
பிரமராயன் —அரசப்பட்டம்
குமாரன் —மகன்
பட்டவிருத்தி —வேதங்கற்றபிராமணனுக்கு விட்ட இறையிலி நிலம்

பார்ப்பனர் தமிழ்ப்பற்றின்மை, தனித்தமிழை விரும்பாததிலும், யூனிவர்சிட்டி, ஸ்கூல் பைனல் என்று ஆங்கிலச் சொற்களை மொழிபெயர்க்காது வழங்குவதிலுமும் அறியப்படும்.

(5) **உறையுள்:** பார்ப்பனர் எங்கிருந்தாலும் தமிழரொடு கலவாது தனித்தே உறைகின்றனர். அக்கிராகாரத்தில் இடம் அல்லது வசதியில்லாதபொழுதே தமிழர் நடுவில்வந்து குடியிருப்பர். அங்ஙனமிருப்பவரும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலம் கற்றவராயும் அலுவலாளராயுமேயிருப்பர். அக்கிராகாரத்தில் எக்காரணத்தையிட்டும் தமிழருக்குக் குடியிருக்க இடந்தருவதில்லை. பலவிடங்களிற் சுடுகாடுகூடப் பார்ப்பனருக்குத் தனியாகவுளது.

(6) **ஒழுக்கம்:** பார்ப்பனர் தமிழ முறைப்படி, விருந்தோம்பல், நடுவு நிலைமை முதலிய அறங்கள் இன்மையால் நில்லறத்தாருமல்லர்; கொல்லாமை, துறவு முதலிய அறங்களின்மையில் துறவறத்தாருமல்லர்.

" இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு "

ஒருவர் தம் குலத்தாருக்கு மட்டும் விருந்து செய்வது விருந் தோம்பலாகாது.

வேள்வியில் உயிரைக் கொல்வதும் கொலையே.

எல்லார்க்கும் பொதுவான அறச்சாலைகளிற்கூடப் பார்ப்பனர் உண்டபிறகே தமிழர் உண்ண வேண்டுமென்ற ஏற்பாடு இன்றும் இருந்து வருகின்றது. இது மிகவுந்திருந்திய திருப்பனந்தாள் மடத்திலும் இருந்துவருவது தமிழர்க்கு மிகவும் நாணுத்தருவதாகும்.

பார்ப்பனர் தமிழரோடு மணவுறவு கொள்ளாமை.

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து தமிழரொடு மணவுறவு கொண்டதில்லை. முதன் முதலாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த சில ஆரியர் அரக்க மாதரையோ தமிழ மாதரையோ மணந்து பின்பு கைவிட்டதாகத் தெரிகின்றது. காசியபர் மாயையை மணந்ததைக் கந்த புராணத்திலும், விசிரவசு கேகசியை மணந்ததை இராமாயணத்திலும் காண்க. இராமானுஜர் சில தமிழரைப் பார்ப்பனராக்கினரென்று சொல்லப்படுகின்றது. அது உண்மையா யிருப்பினும் சிறுபான்மைக் கலப்பையே குறிக்கும். சில இந்தியர் மேனாட்டு மாதரை மணந்திருக்கின்றனர். இதனால் மேனாட்டாரும் கீழ் நாட்டாரும் கலந்துவிட்டனர் எனக் கூற முடியாது. மலையாள நாட்டில் பார்ப்பனர் திராவிடரான நாயமாதருடன் சம்பந்தம் என்னும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்கின்றனர். ஆயினும், அம்மாத ரையோ, அவருக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளையோ, அக்கிராகாரத்திற் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை. அவரும் தம் இனத்தார் அல்லது குலத் தாருடனேயே இருந்து வருகின்றனர். திருவள்ளுவரின் தந்தை யாகச் சொல்லப்படும் பகவன் என்னும் பார்ப்பான், ஆதி என்னும் பறைச்சியோடு கூடி இல்லறம் நடத்தினதாக, ஒரு கதை வழங்கி

வருகின்றது. அதிலும், பகவன் ஆதியைக் கைவிட்டோடியதும், பின்பு பலநாட்கழித்து, ஆதி பகவனைக்கண்டு, அவன் என்செயினும் விடாது தொடர்ந்து, தன்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தியதும், அதன்பின், அவன் தப்பவழியின்றித் தனக்கவளிடம் பிறக்கும் பிள்ளைகளை உடனுடன் தீக்கிவிடவேண்டுமென்னும் நிபந்தனையின்மேல், அதற்கு வெறுப்புடன் இசைந்ததும் அறியப்படும்.

பார்ப்பனர் இதுவரை தங்களை எல்லா வகையிலும் பிரித்தே வந்திருக்கின்றனர். இன்றும் அங்ஙனமே. ஆயினும், தற்கால அரசியல்முறைபற்றி, ஆரியர்—திராவிடர் என்பது மித்தையென்றும் "இருவரும் ஒருவர்" என்றும் கூறிக்கொள்கின்றனர். இது சொல்லளவேயன்றிச் செயலளவிலின்று.

ஆரிய திராவிட நாகரிக வேறுபாடு.

1. **வரணம்:** பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் ஆரிய வரணப்பாகுபாடும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் தமிழ வரணப்பாகுபாடும் ஒன்றே யென்று மேலேக்காய்ப் பார்ப்பாருக்குத் தோன்றும். ஆனால், அவை பெரிதும் வேறுபாடுடையன.

ஆரியருள், பிராமணர் என்பார் ஒரு குலத்தார்; தமிழருள், அந்தணர் என்பார் ஒரு வகுப்பார்; அதாவது பல குலத்தினின்றும் தோன்றிய சித்தரும், முனிவரும், யோகியருமான பல்வகைத் துறவிகள்.

> "அந்தணர் என்பர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும்
> செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்"

என்று திருவள்ளுவர் 'நீத்தார் பெருமை' யிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆரியருள், க்ஷத்திரியர் என்பார் சிக்கியரும் கூர்க்கரும் போன்ற மறக் குலத்தாரும் அரசரும்: தமிழருள், அரசர் என்பார் அரசப்

பதவியினர்; அதாவது, சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரும் அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட பாரி காரி போன்ற சிற்றரசரும்.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கங்குள்ள குலத்தலைவரே அரசராவர்; அரசென்று ஒரு தனிக்குலம் இல்லை.

ஆரியருள், வைசியர் என்பார் வணிகம், உழவு ஆகிய இரு தொழிலும் செய்பவர்: தமிழருள், வணிகர் என்பார் வணிகம் ஒன்றே செய்பவர்.

ஆரியருள், சூத்திரர் என்பார் பலவகையிலும் பிறருக்குத் தொண்டுசெய்பவரும், பூணூல், வேதக்கல்வி முதலியவற்றிற்கு உரிமையில்லாதவருமான கீழ்மக்கள்: தமிழருள், வேளாளர் என்பார் உழுதும், உழுவித்தும் இருவகையில் உழவுத் தொழில் ஒன்றே செய்பவரும் எல்லாவுரிமையுமுடையவருமான மேன்மக்கள்.

ஆரியப் பாகுபாட்டில் நாற்பிரிவும் குலமாகும்; தமிழப் பாகுபாட்டில் வணிகர், வேளாளர் என்னும் இருபிரிவே குலமாகும். அவற்றுள்ளும், வணிகக்குலம் வேளாண் குலத்தினின்றே தோன்றியதாகும். இது பின்னர் விளக்கப்படும். ஆரியச்சூத்திரரும் தமிழ வேளாளரும் தம்முள் ஈர்மாறுனவர் என்பதைமட்டும் நினைவில் இருத்த வேண்டும்.

தமிழருக்கும் சூத்திரர் என்னும் பேருக்கும் எள்ளளவும் இயைபில்லை. ஆயினும், ஆரியம் தமிழ் நாட்டில் வேரூன்றியபின், தமிழர் இங்ஙனம் தாழ்த்திக்கூறப்பட்டனர்.

(2) வாழ்க்கை நிலை (ஆச்சிரமம்): ஆரிய வாழ்க்கை பிரமசாரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என நான்கு நிலைகளாக வகுக்கப்படும்; இவற்றுள் கிருகஸ்தம் ஒன்றே சூத்திரனுக்குரியது; தமிழர் வாழ்க்கை இல்லறம் துறவறம் என இரண்டாகவே வகுக்கப்படும்; இவை எல்லாக் குலத்தார்க்கும் பொது.

(3) நூல்: ஆரிய நூற்கலைகள் நால் வேதம் (ருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம்), ஆறங்கம் (சிகை, கற்பம், வியாகரணம், நிருக்

தம், சாக்கம், கற்பம்), ஆறு சாஸ்திரம் (மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசே டிகம் சாங்கியம், யோகம், வைராக்கம்), அல்லது தரிசனம், மச்சம், கூர்மம் முதலிய பதினெண் புராணம், மனு ஸ்மிருதி, யாஜ்ஞவல்ய ஸ்மிருதி முதலிய பதினெண் ஸ்மிருதிகள் (தரும நூல்கள்), பஞ்சரா கம், மிருகேந்திரம் முதலிய இருபத்தெட்டாகமங்கள், நாட்டியம், சிலைசக்கருவிப்பயிற்சி முதலிய அறுபத்துநான்கு கலைகள் எனவும்; அஷ்டாதச (பதினெட்டு) வித்தை (நால்வேதமும் ஆறங்கமும், புரா ணம், நியாயநூல், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி என்னும் நால் உபாங்கமும், ஆயுள்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதம், அருத்தநூல் என்னும் நான்கும்) எனவும்; பிறவாறும், வருத்துக் கூறப்படும்.

தமிழ் நூல்கள் இயல், இசை, நாடகம் எனவும்; அகப்பொருள் நூல்கள், புறப்பொருள் நூல்கள் எனவும்; பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி (மந்திரம்), பிசி, வழக்கு, முதுசொல் என்னும் எழு வகை நிலமாகவும் வகுக்கப்படும். கடைக்கழக (சங்க) நூல்கள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பதினெண்மேற்கணக்கு (பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும்) எனவும்; கழக (சங்க) நூல்கள், கழக மருவிய நூல்கள் எனவும் வகுக்கப்படும்.

தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் (காவியங்கள்) தொல்காப்பியர் காலத்தில் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, நிலைபு, புலன், இழைபு என்னும் எட்டு வனப்பாக வகுக்கப்பட்டன; இக்கா லத்தில் பெருந்தொடர்நிலை, சிறுதொடர்நிலை எனவும், சொற்றொடர் நிலை, பொருட்டொடர்நிலை எனவும் வகுக்கப்பட்டுத்தொண்ணூற்றுமூ று பனுவல் (பிரபந்தம்) களாக விரிக்கப்படும். கடைக்கழகக்காலத்தை யடுத்தியற்றப்பட்ட பத்தாந்தொடர்நிலைச் செய்யுட்களோ ஐஞ்சிறுகாப் பியம் ஐம்பெருங்காப்பியமும் என இருதிறமாகப் பகுப்பர்.

இருதிணைகள், ஐம்பாலும் ஈரெழுவகை உயர்வகையில், வியனுலகில் ஈரேழுபதினான்கும், வியன்குலவகையில் ஐந்து பிரபஞ்சமும் பிற அனைத்தும்.

(4) நீதி : ஆரிய நீதி கலவாநிலை திறம்பிக் குலத்துக்கொருவகையாக நீதி கூறும்.

உ-ம். "பிராமணனும் க்ஷத்திரியனும் ஒருவரையொருவர் திட்டிக்கொண்டால், பிராமணனுக்கு 250 பணமும், க்ஷத்திரியனுக்கு 500 பணமும் அறமறிந்த அரசன் தண்டம் விதிக்க." (மனு. 8 : 276).

"பிராமணன் க்ஷத்திரியனை அன்முன்றியாய் (அநியாயமாய்) த் திட்டினால் 50 பணத்தையும், அங்ஙனம் வைசியனைத் திட்டினால் 25 பணத்தையும், சூத்திரனைத் திட்டினால் 12 பணத்தையும் தண்ட மாக விதிக்க." (மனு. 8 : 268).

"இருபிறப்பாளரின் (மேல் மூவரணத்தாரின்) பெயரையும் குலத்தையும் சொல்லி, இகழ்ச்சியாகத் திட்டுகிற சூத்திரன் வாயில், பத்தங்குல நீளமுள்ள எஃகுக்கம்பியைக்காய்ச்சி எரிய எரிய வைக்க." (மனு. 8 : 271).

"பிராமணனுக்குத் தலையை மொட்டையடிப்பதே கொலைத் தண்டமாகும்; மற்ற வரணத்தாருக்கே கொலைத் தண்டமுண்டு. பிராமணன் என்ன பாவஞ் செய்தாலும், அவனைக் கொல்லாமல் காயமின்றி, அவன் பொருளுடன் ஊரைவிட்டுத் தூரத்திவிட வேண்டும்." (மனு. 8 : 379, 80.)

இத்தகைய நீதியே, ஆரிய நீதிநூல்களில் தலைமையானதாகச் சொல்லப்படும் மனுதரும சாஸ்திரத்தில் மலிந்து கிடக்கின்றது. அதில் பிராமணனுக்குக்கூறப்படும் உயர்வும், பொருள் வசதியும், சூத்திரனுக்குக் கூறப்படும் இழிவும் ஆக்கத்தடையும் மிக மிக வரையிறந்தன. அறிவுடையோர் அதனை நீதிநூல் என்றும், தரும சாஸ்திரமென்றும் கூறமாட்டார். அப்பெயர்களை மங்கல வழக்காக, அல்லது எதிர்மறையிலக்கணையாகக் கொண்டாலன்றி, அந்நூலுக்கு எள்ளளவும் பொருந்தா.

தமிழ் நீதி நூல்களான நாலடியாரும் திருக்குறளும்போல், ஆங்கில நீதிபோல, எல்லாக் குலத்தார்க்கும் ஒப்ப நீதிகூறும். இதனாலேயே,

" வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மறுவாறி ஒருகுலத்துக் கொருநீதி "

என்று கூறிப்போந்தார் சுந்தரம் பிள்ளையும்.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில், திருவாரூரில், தலைசிறந்த நீதியாக ஆண்டதினால், மனுநீதிச் சோழன் என்று புகழப்பெற்ற ஓர் சோழ மன்னன் இருந்தான். அவனது ஆட்சி முறையை மனு நீதி யென்று தமிழ் மக்கள் புகழ்ந்தார்களேயொழிய, அந்நீதி எத்தகைய தென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது; அவ்வரசனுக்குந் தெரியாது. ஒருநாள் அரசன் தன் மகன் செய்த குற்றத்திற்குரிய தண்டனையை, மனுதரும நூலினின்றும் எடுத்துக்கூறுமாறு சில பார்ப்பனரையேவ, அவர்கள் அதினின்றும் கூறினது அவனுக்கு உடன்பாடில்லை. ஆகை யால் அவன் தன் சொந்த முறைப்படியே தன் மகனைத்தண்டித்தான்.

(5) **மதம்**: தற்காலத்தில் ஆரியமதமும் தமிழமதமும் என்றே யென்னுமாறு கலந்திருந்தாலும், ஆரியருக்கே சிறப்பாகவுரிய தெய் வங்களைப் பிரித்துக் கூறலாம்.

இரு மருத்துவர், எண்வசுக்கள், பதினொருருத்திரர், பன்னிரா தித்தர் என நால்வகையான முப்பத்து மூன்று தேவரும், இவரைத் தலைமையாகக் கொண்டவர் முப்பத்து மூக்கோடி தேவர் என்பதும், தியாவுஸ், பிருதுவி, மித்திரன், அதிதி, ஆரியமான், சோமம், பர்ஜன்யா, உஷா, சவித்தார், பிரமா முதலிய வேத காலத் தெய் வங்களும் ஆரியருடையன. (அக்கினி, இந்திரன், வருணன், வாயு, ருத்திரன், சரஸ்வதி என்னுந் தெய்வங்கள் பின்னர் விளக்கப்படும்.)

இவற்றுள், சோமம் என்பது மயக்கந்தரும் சாற்றையுடைய ஒரு வகைக்கொடி; உஷா என்பவள் விடிகாலையின் உருவம்.

(6) **கருத்து**: பிறப்பால் சிறப்பென்பதும், பிரமனே மக்களைப் பிராமணர், சுத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என நால்வகையாகப் படைத்தார் என்பதும், சூத்திரனுக்கு உயர்தரக் கல்வியும் ஏனை வரமும் இல்லையென்பதும், ஆன் (பசு) தெய்வத் தன்மையுள்ள

தென்பதும், உழவு தாழ்ந்த தொழில் என்பதும், துன்ப காலத்தில் ஒழுக்கந்தவறலாமென்பதும் ஆரியக் கருத்துக்களாகும்.

தமிழர் ஆவைப் பயன் தருவதென்று பாராட்டினரேயொழியத் தெய்வத் தன்மையுள்ளதென்று கொள்ளவில்லை.

உழவை, "சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை"

என்றும்,

"உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு"

என்றும் உயர்த்துக் கூறுவர் தமிழர். ஆனால், ஆரியரோ,

"சிலர் பயிரிடுதலை நல்ல தொழிலென்று நினைக்கின்றனர். அந்தப் பிழைப்பு பெரியோர்களால் பழிக்கப்பட்டது. எனெனில், இரும்பை முகத்திற்கொண்ட கலப்பையும் மண்வெட்டியும், நிலத்தையும் நிலத்திலுள்ள பல உயிர்ப் பொருள்களையும் வெட்டுகின்றன வல்லவா?" (மனு. 10 : 84) என்று இழித்துக் கூறுவர்.

ஆரியர் தொல்லகம்: "ஆரிய வரணத்தின் தொல்லகம் ஆசியாவிலன்று, பால்ட்டிக் நாகளிலும் ஸ்காண்டினேவிய நாட்டிலுமேயிருந்தது. அங்கே ஆரிய மொழிகள் எழுந்தன. அவற்றை வழங்கிய உயரமான, நீலக்கண்ணும் வெளுத்த மயிரும் வால முகமுங்கொண்ட மக்கள், அங்குநின்றும் பரவினபோது, அம்மொழிகளும் அவர்களுடன் பரவின. அவர்கள் மணக்கலப்பாலேயே, தங்கட்கு இனமாகவும் அயலாகவுமுள்ள மக்கள் மேல், தங்கள் தலைமையையும் மொழிகளையும் ஏற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார்கள். இந்தியாவிலும் ஐரானிலும் உள்ள கிழையாரியர், ஆரிய வரணத்தின் கடைசியும் மிகச் சேய்மையுமான கிளையினராவர். அவர்கள் பெரிய ஆற்றெழுக்கங்களைப் பின் பற்றி வந்து, கடைசியில் பஞ்சாபில் தங்கினர்கள்," என்று முதலாவது லத்தாம் (Latham) எடுத்து விளக்கி, பின்பு மாந்தனூலும் (Anthropology) மொழிநூலும் பற்றிய சான்றுகளால், பொயஸ்கே

(Poesche)யும் பெங்க்கா (Penka)வும் நிறம்படத் தாங்கிய கொள் கையை நான் முற்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்." * என்று சாய்ஸ் (Sayce) கூறுகிறார்.

"மொழியின் கூற்றுக்களை நன்றாய் ஆராயும்போது, அவை கதையை மிக வேறுடக் கூறுகின்றன. ஆதி ஆரியன் உண்மையாகவே முரட்டுத் தன்மையுள்ள துப்புரவற்ற மிலேச்சனாய், கடும்குளிரினின் றும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளக் காட்டு விலங்குகளின் தோலையுடுத் திக்கொண்டும், உலோகத்தைப் பயன்படுத்தத் தெரியாமலும் இருந் தான்" என்று, ஆட்டோ சிரேதர் (Otto Schrader) கூறுகின்றார். †

ஆரியர் வருகை: ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து, முதலாவது சிந்தாற்றுப் பாங்கில் தங்கினார்கள். சிந்து என்றால் ஆறு என்பது பொருள். ஆற்றுப் பெயர் முதலாவது அது பாயும் நாட்டிற்கும், பின்பு ஆரியர் வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பரவின பின், இந்தியா முழுமைக்கும் ஆயிற்று. பாரசீகர், சகரத்தை றகரமாக ஒலிக்கும் தங்கள் வழக்கப்படி, சிந்து என்பதை 'ஹிந்து' என்று மாற்றினார்கள். பின்பு மறுபடியும் கிரேக்கர் அதை 'இந்தி' என்று திரித்தார்கள். கடைசியில் ஆங்கிலேயரால் 'இந்தியா' என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது மூல்லை நாகரிகத்தையே அடைந்திருந்தார்கள். மாந்தன் நாகரிகம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நகர் என நான்கு நிலைகளைக்கொண்டது. தோலை உடுப்பதும், பரண்களிலும் குடில்களிலும் உறைவதும், பன்றி இழங்கழங்குதினிடத் தில் தினைபோன்ற கூலம் விதைத்து, மழைநீரால் (வானவாரியாக)

---

* Principles of Comparative Philology, Preface to the Third Edition, p. xviii—xix.

† "மிலேச்சர் ஆரியர்" என்ற நிலைதகாக் குத்திரமும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

வினையச்செய்வதும்* குறிஞ்சி நாகரிகமாகும். ஆடுமாடுகளை வளர்த்து அவற்றின் ஊனையும் பாலையும் உண்பதும், சோளம் கம்பு போன்ற புன்செய்ப் பயிர்களை விளைப்பதும், ஆட்டு மயிராடை உடுப்பதும், சிற்றில்களில் உறைவதும் முல்லை நாகரிகமாகும். நெல், கரும்பு முதலிய நன்செய்ப் பயிர்களை விளைப்பதும், நிலையாக ஓரிடத்திற் குடியிருப்பதும், பஞ்சாடையுடுப்பதும், தங்கள் பொருட்காப்பிற்குக் காவற்காரனை ஏற்படுத்துவதும் மருத நாகரிகமாகும். வாணிபமும், அரசியலும், கல்வியும் தோன்றி, முன்பு உழவரென்னும் ஒரே வகுப் பாராயிருந்தவர், வேளாளர், வணிகர், அரசர், அந்தணர் என்னும் நாற்பாலாய்ப் பிரிவதும், பின்னர் கொல், நெசவு முதலிய மேல் தொழில்கட்கும், சலவை, மயிர்வினை முதலிய கீழ்த்தொழில்கட்கும் மக்கள் பிரிந்துபோவதும், மாளிகைகள் தோன்றுவதும், ஓவிய உணர்ச்சி உண்டாவதும், இசையும் நாடகமும் சிறப்பதும், வழிபாடுக ளாயிருந்தவை மதங்களாக வளர்வதும் நகர நாகரிகமாகும். நகரத் தில்தான் நாகரிகம் சிறப்பாய்த் தோன்றிற்று. நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் நகர் என்பதினின்றும் பிறந்ததே. (நகர்—நகரகம்—நகரிகம்—நாகரிகம்). ஆங்கிலத்திலும் இங்ஙனமே (civilise, from *civilas* (L)==city).

ஆரியர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும், ஆவை (பசுவை)த் தங்களுக்குச் சிறந்த சார்பாகக் கொண்டும், இந்திரன், வருணன் முத லிய சிறு தெய்வங்களுக்குப் பல விலங்குகளைப்பலியிட்டுக்கொண்டும், அடிக்கடி யிடம்பெயர்ந்துகொண்டும், உழவுத்தொழிலைச் சிறுபான் மையே செய்துகொண்டும், மாடு பன்றி முதலியவற்றின் இறைச்சியை உண்டுகொண்டும் இருந்ததே, ஆரிய வேதங்களினின்றும் தரும நூல் களினின்றும் அறிகின்றோம்.

தோல்மேலாடையும், நாரிழையும் ஆட்டு மயிராலும் ஆன அரை யாடையும், புல்லிழைப் பின்னிய அரைஞாணும், வில்லும் முள்

றம், 168.

முருங்கை முதலிய முல்லை மரங்களில் வெட்டிய ஊன்றுகோலும் ஆரிய முதல் மூவரணத்தாருக்கு மனு விதித்திருப்பதும் மேற்கூறியதை வற்புறுத்தும்.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் நுழையுமுன்பே, வட இந்தியர் நல்ல நாகரிகத்தையடைந்திருந்தார்கள். சர் ஜான் மார்ஷல் மோஹன்ஜே-டேரோவைப்பற்றிப் பின் வருமாறு வரைகிறார் :—

" 5000 ஆண்டுகட்கு முன்பு, ஆரியப் பெயரையே கேள்விப்படு முன், இந்தியாவில், மற்றநாடுகளுமில்லாவிடினும், குறைந்தது பஞ் சாபும் சிந்தும் மிக முன்னேறியதும், இணையற்றபடி ஓரியலானதும், சமகால மெசொப்பொத்தாமிய எகிப்திய நாகரிகத்திற்கு மிக நெருங் கியதும், சிலவிடயங்களில் அதினும் சிறந்ததுமான ஒரு சொந்த நாக ரிகத்தை நுகர்ந்துகொண்டிருந்தனவென்று, ஒருவராயினும் ஒரு சிறி தும் இதுவரை கினைத்ததேயில்லை. எனினும், இதையே ஹரப்பா, மோஹன்ஜே-டேரோ என்னுமிடத்துக் கண்டெடுப்புகள் ஐயமறத் தெரிவித்திருக்கின்றன. கிறிஸ்துவுக்கு 3000 ஆண்டுகட்கும் 4000 ஆண்டுகட்கும் முற்பட்ட சிந்து மக்கள், ஆரியவுறவின் அடையாளமே யில்லாததும், தன்முயற்சி பண்படுத்தப்பட்டதுமான ஒரு நாகரிகத்தை யடைந்திருந்ததை அவை காட்டுகின்றன. இங்ஙனமே, அங்குள்ள தொழிற்கலையும் மதமும் சிந்துப் பள்ளத்தாக்கிற்கேயுரியவும் தனிப் பட்ட தன்மையுடையனவுமாகும். அங்குள்ள சிறிய மண்ணுருப்படி களான ஆடுகட்கும் நாய்கட்கும் பிற விலங்குகட்கும், முத்திரைகளி லுள்ள ஓவிய வெட்டுகட்கும், அக்காலத்து மற்ற நாடுகளில் நமக்குத் தெரிந்ததொன்றும் மாதிரியில் ஒத்ததாயில்லை. அம்முத்திரைகளிற் சிறந்தவை, கவனிக்கத்தக்கபடி, நிமிரும் குறுங்கொம்புங்கொண்ட காளைகளாகும். அவை வேலைப்பாட்டின் விரிவிலும், இதுவரை வெட்டோவியக் கலையில் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படாத உண் மையுருவப்படிவ உணர்ச்சியிலும், பிறவற்றினின்றும் விதப்பிக்கப் பெற்றவை. அதுவுமன்றி, ஹரப்பாவில் தோண்டியெடுக்கப்பட்டுப்

பத்தாம் பதிலேராம் தட்கெளிற்பொறிக்கப்பட்டுள்ள, இரு தலை
யான் சிறு சிலகளின் இனிய குழைவுப்படிகிலக்கு, கிரேக்க நாட்
இலக்கியக்காலம் வரையும் ஒன்றும் இணையாக முடியாது.

"சிந்து மக்களின் மதத்திலும், பிறநாட்டு மதங்களிலும், பல
செய்திகள் ஒத்துத்தானிருக்கின்றன. ஆலால், மொத்தத்தில் பார்
கும்போது, சிந்து நாட்டுமதம் இன்றும் வழங்கிவரும் இந்து மதத்
னின்றும், குறைந்தபக்கம், இன்றும் பெரும்பான்மக்கள் வழிபடு
இரு மாபெருந்தெய்வங்களாகிய சிவ சிவைகளின் வணக்கமும், ஆவ்
மியமும் (Animism) கலந்த அம்மதக் கூற்றினின்றும் பிரித்த
காரதாமாறு அத்துணை இந்தியத்தன்மை வாய்ந்துள்ளது."

"கூலங்களை அரைப்பதற்குச் சப்பைக்கல்லும், சேணைக்கல்லு
தான் மக்கட்கிருந்தன; வட்டத்திரிகல் இல்லை."

"இங்ஙனம் சுருங்கக்கூறிய அளவில், சிந்து நாகரிகம் தன்
பொதுக்கூறுகளில் மேலையாசியாவிற்கும், எகிப்திற்கும் உரிய சண்ணை
கற்கால நாகரிகங்களை ஒத்திருக்கின்றது; பிற செய்திகளில்
மெசொப்பொத்தாமியாவிற்குச் சுமேரிய நாகரிகமும், நீலாற்றுட்
பள்ளத்தாக்கிற்கு எகிப்திய நாகரிகமும்போல, சிந்து, பஞ்சாப் நாடு
கட்கே யுரியதாய்த் தனிப்பட்ட முறையாயுளது. இதை விளக்க
இரண்டொரு முக்கியச் செய்திகள் கூறுவோம். நெசவுக்குப் பருத்
திப் பஞ்சைப் பயன்படுத்துவது அக்காலத்தில் முற்றிலும் இந்தியா
விற்கே உரியதாயிருந்தது. இரண்டாயிரம் அல்லது மூவாயிரம்
ஆண்டுகட்குப் பிறகுதான் மேலை யுலகத்தில் அவ்வழக்கம் பரவி
னது. இஃதன்றி, சரித்திரத்திற்குமுற்பட்ட எகிப்திலாவது, மேலை
யாசியாவில் உள்ள மெசொப்பொத்தாமியாவிலாவது, பிறவிடத்தி
லாவது, நமக்குத்தெரிந்தவற்றுள் ஒன்றும், மோஹென்ஜோ-டேரோ
வாழ்நரின் நன்குயக் கட்டப்பெற்ற குளிப்பகங்கட்கும் இடஞ்சான்ற
வீடுகட்கும் ஒப்பிடுவதற்கில்லை.

"பொது விதிக்கு விலக்காக, 'ஊர்' என்னுமிடத்தில், திருவாளர் உல்லி (Wolley) நடித்தர அளவான ஓர் சுடு செங்கற் கட்டட வீட்டுத்தொகுதியை அகழ்ந்திருப்பதுஉண்மையே; ஆனால், அவ்வீடுகள் மோஹன்ஜோ-டேரோவின் கடைசியான மேன்மட்டங்களிலுள்ள சிறியவும், செறிவற்றவுமான கட்டடங்களை வியக்கத்தக்க வகையில் ஒத்திருப்பதால், அவற்றைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டன என்பது ஐயமறத் துணியப்படும். இது எங்ஙனமிருப்பினும், மோஹன்ஜோ-டேரோவிலுள்ள பெருங் குளிப்பகத்தையும், தனித்தனி கிணறும் குளிப்பறையும் விரிவுபட்ட சலதாரையொழுங்குகொண்ட, அறை வகுத்த பயம்பாடு மிக்க வீடுகளையும், அங்ஙகரப் பொதுமக்கள் அக்கால நாகரிகவுலகத்தின் மற்றப் பகுதிகளிலுள்ளார் எதிர்பாராத அளவு, வசதியும் இன்பமும் துகர்ந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகக் கொள்வது தக்கதே."

"இப்புதிய கண்டுபிடிப்புகள், இந்தியாவின் முந்திய நாகரிகங்களை மட்டுமல்ல, மண்டைக் கீழகம் முழுவதையுமே பற்றிய தற்காலக் கருத்துக்களை மாற்றுவனவாயிருக்கின்றன. (உலக சரித்திரத்தில்) இந்தியாவின் பழங்கற்கால மனிதன் நடித்த பகுதியின் முக்கியம், நெடுங்காலமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பழங்கற்காலத்திற்குரிய கரட்டுமேலழுகுகளையும், புதுக் கற்காலத்திற்குரிய கரட்டுமேல் முகடுகளையும், வடிவச்சு நூற்படி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இந்திய நிலத்திலேயே, பின்னவை முன்னவற்றினின்றும் முதலாவது திரிந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

"தற்சமயம், நமது ஆராய்ச்சிகள் நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்கு 4000 ஆண்டுகட்கு முன்மட்டுமே கொண்டுபோய், இக்கிறந்த நாகரிகத்தை மறைக்கின்ற திரையின் ஒரு மூலையை மட்டும் நாக்கியிருக்கின்றன. மோஹன்ஜோ-டேரோவில்கூட, இதுவரை மண்வெட்டி கொண்டு வெட்டினதற்குங் கீழாக, ஒன்றன்கீழொன்றாய், இன்னும் பல முந்திய நகரங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன.

"மோஹன்ஜோ-டேரோ, ஹரப்பா என்னும் நாடகத்தும், தெளிவாகவும், பிழைபாட்டிற்கிடமின்றியும் தோன்றுகின்ற ஒரு செய்தியென்னவென்றால், இவ்வீடங்களிலும் இதுவரை வெளிப் படுத்தப்பட்ட நாகரிகமானது, இந்திய நிலத்தில் பல்லாயிர வாட்டை மாந்தனுழைப்பைக் கீழ்ப்படையாகக்கொண்டு, ஊழிமுதியதாய் நிலைத்துப்போன ஒன்றேயன்றிப் புத்தம்புதிதான ஒன்றன்று என் பதே."*

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது, வட இந்தியாவில் இருந்தவர்களும் பெரும்பாலும் திராவிடர்களே. அவர்களுள், நாட்டு வாழ்நர் நாகரிகராயும் காட்டு வாழ்நர் அநாகரிகராயுமிருந்தனர். ஆரியர் தங்கள் பகைவரிடமிருந்து, 99 கோட்டைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்களென்று, ஆரிய மறையிலேயே கூறியிருப்பதால், அரசியல் நாகரிகம்பெற்ற பல சிறு நாடுகள், ஆரியர் வருமுன்பே வட நாட்டிலிருந்தமையறியப்படும்.

வட இந்தியாவினும், தென் இந்தியா, உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம், அரசு, கல்வி முதலிய பலதுறைகளிலும் மேம்பட்டிருந்தது; பொன், முத்து, வயிரம் முதலிய பல வளங்களிலும் சிறந்திருந்தது. இதைச் சேர சோழ பாண்டிய அரசுகளினாலும், தமிழ் நாட்டிற்கும் அசிரியாவிற்கும் நடந்த நீர்வாணிகத்தாலும், தமிழிலிருந்த கலைநூற் பெருக்கினாலும், பிறவற்றினாலும் அறியலாம்.

"வடவேங்கடம் தென்குமரி—ஆயிடைத்
தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து"

என்றார், தொல்காப்பியரின் உடன்மாணவரான பனம்பாரனாரும்.

ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரேமுறையில் பெருங்கூட்டமாய் வர வில்லை. சிறுசிறு கூட்டமாய்ப் பலமுறையாக வந்தனர். முதலா வது, காசியபன், விசிரவசு முதலியவர் தமித்துவந்து அசுரப்பெண் களை மணந்தனர். பின்பு அகத்தியர், தொல்காப்பியர் முதலியோர் தமித்தும் குடும்பத்துடனும் வந்து சேர்ந்தனர். ஆரியர் தமிழ்

* Mohenjo-Daro, Vol. I, Preface, pp. v—v ii.

கற்றுத் தமிழாசிரியராயும், பின்பு மதாசிரியராயும் அமர்ந்தபின், தமிழரசரே பலமுறை பார்ப்பனரைக்கூட்டங்கூட்டமாய் வடநாட்டி னின்றும் வருவித்துத் தமிழ் நாட்டிற் குடியேற்றியிருக்கின்றனர்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னனைக் குமட்டூர்க் கண்ணனார் என்னும் பார்ப்பனப் புலவர் பாடிப்பெற்ற பரிசில், உம்பர்க்காட்டு ஐஞ்ஞூறூர் பிரமதாயமும் மூப்பத்தெட்டி யாண்டு தென்னுட்டுள் வருவதனிற்பாகமும் என்று, பதிற்றுப்பத் தில் (2-ம்பத்து) கூறப்பட்டுள்ளது.

1,700 ஆண்டுகட்கு முன் தொண்டைமண்டலத்தையாண்ட பப்ப மகாராசன், வடநாட்டிலிருந்து, ஆத்திரேய ஹாரீத பரத்து வாஜ கௌசிக காசிப வத்ஸ கோத்திரங்களைச்சேர்ந்த, பல பார்ப்ப னக் குடும்பங்களை வரவழைத்துத் தொண்டை நாட்டிற் குடியேற்றி அவற்றிற்கு நிலங்களையளித்தான். பப்பன் காலத்துக்குமுன், பிரா மணர்கள் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாகப் பரவியிருந்ததாக அடையாளம் ஒன்றுங்காணேம். கொஞ்சமாய்த்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று * பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் கூறுகிறார்.

சுந்தர பாண்டியரென்னும் அரசர், பல ஊர்களில் இருந்த நூற் றெட்டுத் தலவகார சாமவேதிகளாகிய வைணவப் பார்ப்பனரைத் தென்திருப்பேரையில் இருத்தி, அவர்களுக்கு வீடுகளும், நிலங்களும் வழங்கினதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

தமிழ் நாட்டிற் பார்ப்பனரின் ஐவகை நிலை.

(1) பாங்கன் (Companion).

"காமநிலை உரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
நிழலோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்
ஆவொடு பட்டநிமித்தங் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க்குரிய"

(தற்பியல், 36)

* பல்லவர் சரித்திரம்; முதற்பாகம், பக். 3.

"பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி.....
களவிற் கிளவிக் குரியர் என்ப."
(செய்யுளியல், 181)

"பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா...
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற்குரியர்"
(செய். 182)

இத்தொல்காப்பியனூற்பா (சூத்திரம்)க்களால், முதன்முதலாகத் தமிழ்நாட்டிற் பார்ப்பனர் ஏற்ற அலுவல், பாங்கன்தொழிலே என்று தெள்ளத்தெளியக் கிடக்கின்றது. பாங்கனுவான் அரசர்க்கும், சிற்றரசர்க்கும் பாங்கிலிருந்து ஏவல் செய்து, மனைவியும் பரத்தையுமான இருவகை மகளிரொடுங் கூட்டுபவன். பார்ப்பனர் 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்' என்று புறத்திணையியல் (16) நூற்பாவில் கூறியுள்ளபடி ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அறுவகைத் தொழில்கள் செய்துவந்தாரேனும், அவை எல்லார்க்கும் எக்காலத்தும் ஏற்காமையின், பலர் அரசருக்குப் பாங்கராவமர நேர்ந்தது. பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த புதிதில், இப்பொழுதையினும் வெண்ணிறமாயிருந்ததினால் அரசர்க்கு அவர்மீது விருப்பமுண்டாயிற்று.

களவிற் கூற்றிற்குரியாரைப்பற்றிய நூற்பாவில், பார்ப்பான் பாங்கன் என்று பிரித்தது, முன்னவன் ஆரியனும், பின்னவன் தமிழனுமாவர் என்பதைக்குறித்தற்காகும். இவ்விருவரும் பிற்காலத்தில் முறையே பார்ப்பனப் பாங்கனென்றும், சூத்திரப் பாங்கனென்றுங் கூறப்படுவர். சூத்திரப்பாங்கன் பாணக்குடியைச் சேர்ந்த பறையன். முதன் முதல் பாணனுக்கேயுரியதாயிருந்த பாங்கத்தொழில் பார்ப்பனராற் கைப்பற்றப்பட்டது.

இனி, பார்ப்பான் என்பவன் வேதமோதும் பார்ப்பானென்றும், பாங்கன் என்பவன் வேதமோதாப் பார்ப்பானென்றும் கொள்ளினும் பொருந்தும். வேதமோதி வேள்விசெய்யாத பார்ப்பான் 'வேளாப் பார்ப்பான்' (அகம், 24) என்று கூறப்படுவன்.

முன்னுரை

பாரதியார் புதிய கோணத்தைத் தமிழர்க்கு மறைத்து வைத்தது குறையும், நற்கோட்பாடு தூற்றி, தூற்றுவிப்பார்க்குப் போற்றிய மடமையும் தாக்கமாக அமைந்து பெருந்தீமையினாய் அக்காலத்துப் பார்ப்பனர் இன்னாமையாதலும், புதிய கோள்வி தமிழ்மதத்திற்கு மாறுனதினாலும், முதன் முதலாய் வந்த பார்ப்பனர் பாங்கத்தொழிலே மேற்கொண்டனர் என்பதும் தெளிவு.

இடைக்கழகக் காலத்தினரான தொல்காப்பியர் காலத்தினும். கடைக்கழகக் காலத்திலும் பார்ப்பனர் பாங்கத்தொழில் செய்தனர் என்பதைச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

குறிஞ்சி, 154.

(பாண்டி பன் எறிந் தெரிந்தவன் பாடியது.)

" பார்ப்பன மகனை பார்ப்பன மகனோ
டொடு முருங்கின் வன்றுர் கனைக்கு
முன்றி டார்ப் பிடித்த நாற்சுமன் டவர்க்கும்
பகை யுண்மைப் பார்ப்பன மரபே
பிறர்நாட் டுறப் பெயர்ந்தெய நின்றோர்
பகைப்புலம் படரார்க் கும்மே பகைவர்
கடிமனை புகாஅர் புகினும் படுவர்
கடிமனை புகாஅர் புகினும் படுவர்
கடிமனை புகாஅர் புகினும் படு

(3) புரோகிதன்.

பார்ப்பனர் தமிழரின் மொழி, நூல், மதம், பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றை யறிந்தபின், முருகன் (சேயோன்), திருமால் (மாயோன்) முதலிய பழந்தனித்தமிழ்த்தெய்வங்களை ஆரியத் தெய்வங்களாகக் காட்டிப் பழமைகள்* (புராணங்கள்) வடமொழியில் வரைந்துகொண்டு மதத்திற்கதிகாரிகளாய்ப் புரோகிதத் தொழில் மேற்கொண்டனர். இதுவே அவர்கள் குலத்திற்குத் தமிழ் நாட்டிற் பெருந்தலைமையும் நல் வாழ்வும் தந்ததாகும்.

(4) அமைச்சன்.

தமிழ் நாட்டில், பார்ப்பனர் ஒரோவோர் இடத்து, அருகிய வழக்காய் அமைச்சுப்பூண்டமை, மனுநீதிச்சோழன் கதையாலும், மாணிக்கவாசகர் சரித்திரத்தாலும் அறியப்படும். ஆனாலும், அது கல்வித்தகுதிபற்றி நேர்ந்ததேயன்றி, இராமச்சந்திர தீட்சிதர் தம் 'இந்திய ஆள்வினை எற்பாடுகள்' (Hindu Administrative Institutions) என்னும் நூலிற் கூறியுள்ளபடி, பார்ப்பனரே அமைச்சராகவேண்டும் என்னும் ஆரிய விதிபற்றிநேர்ந்ததன்று.

மிகப் பிந்திய விஜயநகர ஆட்சியிற்கூட, அரியநாத முதலியார் போன்ற தமிழரே அமைச்சராயிருந்தனர். அமைச்சருக்குப் போர்த் தொழிலும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்றும், ஆரியர் நடுவுநிலை திறம்பியவர் என்றும், தமிழரசர் கருதியிருந்ததால் பார்ப்பனரை அமைச்சராக அமர்த்தவில்லை.

செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் "தன் புரோகிதனிலும் தான் அறநெறியறிந்து" என்றும், குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை

---

* 'பழமை' என்னுஞ்சொல் பழங்கதை என்னும் பொருளில், இன்றும் தென்னாட்டில் வழங்கிவருகின்றது. பழைய நிலையைக் குறிக்க, 'பழைமை' என்னும் வடிவமும், தொன்மை, முதுமை என்னும் பிற சொற்களும் உள.

"தன் மந்திரியாகிய மையூர் கிழாஅனப் புரோகிதனிலும் அறநெறியறி வாளனைப்பண்ணி" என்றும் பதிற்றுப்பத்தில் வந்திருத்தலும், மலாடு திதிச்சோழன் தன் அமைச்சர் கூறிய மனுநீதியை ஒப்புக்கொள்ளாது தும் நோக்கியுளனர்க.

(5) ஆள்வோன்.

இது காலே பார்ப்பனர் ஆள்வோர் நிலையும் அடைந்திருக்கின்றனர்.

இவ்வவ்வனைநிலையும் வரலர் ஒவ்வொன்றுய்க் கூடினவையேயன்றி ஒரே நிலையின் நிரிபல்ல.

இங்ஙனம் பார்ப்பனர் பலவகை நிலையடைந்தாலும், இவை அவருள் தலைமையானவரும் சிலரும் அடைந்தவையேயன்றி, எல்லாரும் அடைந்தவையல்ல. இங்ஙனம் அடையாதவரெல்லாம் தொன்று தொட்டு 18ம் நூற்முண்டுவரை இருந்துண்டே காலங்கழித்திருக்கின்றனர்.

இதை, "முட்டிபுகும் பார்ப்பார்" என்ற கம்பர் கூற்றும்,

"பார்ப்பன மூதாமகன் படிம வண்டியன்...
இரந்தான்ன தலைக்கொண்டிங்ககர்மருங்கிற்
பாந்தாடு மனைதொறும் நிரிவோன்"

என்னும் மணிமேகலை (5 ; 33—46) அடிகளும், கூடற்காழ்வான், இராமப் பிரமம் (தியாகராஜ ஐயரின் தம்பை) முதலியவர் உஞ்ச விருத்தி செய்தமையும், சில சரித்திரக் குறிப்புகளும் தெரிவிக்கும்.

பிழைப்பும் குடியிருக்க இடமுமின்றிப் பல பார்ப்பனர் வாட்டி வழியாயலைந்து நிரிந்தனமை, உடன்போக்கில் 'வேதியனை வினவல்' என்னுந்துறையும் "ஒருவாய் சோற்றுக்கு வாய்வழியே போமுன் பார்ப்பான்" என்னும் பழமொழியும், உணர்த்தும்.

கடைக்கழகக் காலப் பார்ப்பனர் நிலை.

கடைக்கழகக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர் நிலை பூரோகிதமாகும்.

> " சாலியொருமீன் தகையாலைக் கோவலன்
> மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
> தீவலஞ் செய்வது....."

என்று சிலப்பதிகாரம் (1, 51—53) கூறுதல் காண்க.

கடைக்கழகக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டுத் தலைமைபூண்ட சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு, அழும்பில் வேள், வில்லவன் கோதை என்னும் இரு தமிழர் முறையே, அமைச்சனும், படைத்தலைவனுமாயிருந்தனர். உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம், அரசு, கல்வி முதலிய பல தொழிலும், தமிழராலேயே (தமிழில்) நடத்தப்பட்டுவந்தன. ஆகையால், பார்ப்பனர் துணை அற்றைத்தமிழர்க்குச் சிறிதும் வேண்டியதாயில்லை.

> " ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
> பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்
> தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடனிறுக்கும்
> பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறுஅ தீரும்
> எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மின் "

என்னும் புறநானூற்று (9 : 1—5) அடிகள், பார்ப்பனர் மறமும் (வீரமும்) வலிமையும் அற்றவர் என்றும், களங்கமற்றவரென்றும் இரங்கத்தக்கவரென்றும், சிலரால் கருதப்பட்டதைக் குறிக்குமேயன்றித் தூயரென்று எல்லாராலும் கருதப்பட்டதாகக் குறியாது. பார்ப்பனர் தூயரென்று எல்லாராலும் கருதப்பட்டிருப்பின், மாணிக்கவாசகரை அரிமர்த்தன பாண்டியன் சிறையிட்டுக் கடுந்தண்டம் செய்திருக்கமாட்டான். 17-ம் நூற்றாண்டில், வடமலையப்பப் பிள்ளையின் கீழ்நிகாரியால் நாராயண தீட்சிதரும் சிறை செய்யப்பட்டிருக்கமாட்டார்.

" ஆன்முலை யறுத்த அறனிலோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த்தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயுமுள "

எனவரும் அடிகளும் (புறம், 34 : 1—4) மேற்கூறிய கருத்தையே தெரிவிக்கும். பார்ப்பார்த்தப்பினவர்க்கும் கழுவாயுளது என்று கூறியிருத்தலைக் கவனிக்க. மூரட்டுக் குணமின்றி அமைதியாயிருக்கும் எல்லா உயிர்ப்பொருள்களையும் தமிழர் ஒருதிறமாயெண்ணிக்காப்பர். பூனையையும் கழுதையையும் கொல்வது பெருந்தீவினை என்று கருதப்படுவதை நோக்குக. பார்ப்பனர் அக்காலத்தில் மிகச் சிறிய தொகையினராயும், எளியவராயும், ஆட்சியில் இடம் பெறுதவராயும் இருந்ததினால், தம்மைக் களங்கமற்ற சான்றோராகக் காட்டிக் கொண்டனர்.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் செயலாலும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் செயலாலும், ஆரிய வேள்விகளை வேட்கும் வழக்கம் கடைக்கழகக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் வேரூன்றிவிட்டதையறியலாம்.

பாலைக் கௌதமனார் என்னும் பார்ப்பனர், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் உதவியால், தாமும் தம் மனைவியும் துறக்கம் (சுவர்க்கம்) புகவேண்டுமென்று, ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்டுப் பத்தாம் வேள்வியில் தம் மனைவியுடன் மறைந்துபோனதைச் சான்றுபோற் பதிற்றுப்பத்துச் செய்தி ஆராயத்தக்கது.

பார்ப்பார், ஐயர், அந்தணர் என்னும் பெயர்கள்.

தமிழ் நாட்டிற் பார்ப்பனருக்குப் பார்ப்பார், ஐயர், அந்தணர் என மூன்று பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவற்றை ஆராய வேண்டும்.

பார்ப்பார்.

பார்ப்பார், அல்லது பார்ப்பனர் என்னும் பெயருக்கு, மறை நூல்களைப் பார்ப்பவர் என்பது பொருள். ஆரியர் வருமுன்பே, தமிழருக்கு மறைநூல்கள் இருந்தன. அது பின்னர்க் கூறப்படும். தமிழ் மறைநூல்களைப் பார்ப்பதும், வழிபாடு, திருமணம் முதலிய வற்றை நடத்துவதுமே தொழிலாகக்கொண்டு, பார்ப்பனர் என்னும் பெயருடன் ஒரு குலத்தார் முன்னமேயிருந்து, பின்பு ஆரியப் பிராமணர் வந்தபின் தம் தொழிலை யிழந்திருக்கவேண்டும். ஆரியப் பிராமணர் தமிழப் பார்ப்பாரின் தொழிலை மேற்கொண்டபின், தாமும் அவர் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டு வருதல் இயல்பானதே. அல்லாவிடின், வடமொழிப் பற்றுள்ள பிராமணருக்குப் பார்ப்பார் என்னும் தனித்தமிழ்ப்பெயர் வழங்கிவரக் காரணமில்லை.

தமிழ்நாட்டில் இப்போதுள்ள சக்கிலியர் தெலுங்கராதலின், விஜயநகர ஆட்சியில், அல்லது அதற்குச் சற்றுமுன்பு தெலுங்க நாட்டினின்று தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தவராவர். அவர் வருமுன்பு, அவர் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தவர் செம்மார் என்னும் தமிழ வகுப்பார். இவர் பாணருள் ஒரு பிரிவார். பாணர் பறையர். பாணரும் சக்கிலியரைப்போல் மாடு தின்பவர். மாட்டுத் தோலைப் பதனிட்டு, அதனைச் செருப்பு, கூனை முதலிய பொருள்களைச் செய்வது, மாடு தின்பார்க்கே மிக இசையும். தோல் வேலை செய்பவர் கடைக்கழகக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்தமை, தோலின் துன்னர் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியிருப்பதால் அறியப்படும். பாணருக்குத் தையல் தொழிலுமுண்டு. "பாணர்க்குச் சொல்லுவதும்.....தை....." என்று காளமேகப் புலவர் கூறியிருத்தல் காண்க. தையல் என்னும் பெயர், தணி, தோல் என்னும் இரு பொருள்களை மூட்டுவதற்கும் பொதுவாகும். துன்னம் என்னும் பெயரும் இங்ஙனமே. சக்கிலியர் செம்மார் தொழிலை மேற்கொண்டபின், செம்மார் பிற தொழிலை மேற்கொண்டு பெயர்

மறைந்தனர். சக்கிலியருக்குச் சம்மான் என்னும் சாமிப்பெயரும் சக்கிலி* என்னும் தெலுங்கப் பெயரும் இன்று வழங்கி வருகின்றன. இங்ஙனமே பார்ப்பனருக்குப் பார்ப்பார் என்னும் தமிழ்ப் பெயரும் பிராமணர் என்னும் ஆரியப் பெயரும் என்க.

ஐரோப்பாவிலிருந்து கிரேக்கரும் ரோமரும் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து, குல முறையாக ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்யாமையால், யவனர் என்னும் கிரேக்கப்பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் இதுபோது, பார்ப்பனருக்குத் தொழிலால் நெருங்கியுள்ளவர், புலவர் என்றும் பண்டாரம் என்றும் சூருக்கள் என்றும் கூறப்படும் தமிழக் குலத்தாராவர். இவருடைய முன்னோரே, ஒருகால் தமிழப் பார்ப்பனராயிருந்திருக்கலாமோ என்றும், இவர் பெயராலும் தொழிலாலும் ஐயுறக் கிடக்கின்றது.

ஐயர், அந்தணர்.

ஐயர் என்பது ஐயன் என்னும் பெயரின் பன்மை. ஐயன் என்னும் பெயருக்கு 'ஐ' என்பது பகுதி.

ஐ என்பது வியப்புப் பொருள்பற்றிய ஓர் ஒலிக்குறிப்பு இடைச் சொல். இன்னும், வியத்தத்தக்க பொருள்களைக் கண்டவிடத்து, 'ஐ' என்பது தமிழர்க்கு, சிறப்பாய்ச் சிலர்க்கு இயல்பு.

"ஐ வியப்பாகும்"

என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல், 81).

ஐ + அன் = ஐயன். ஐயன் என்பான் வியக்கப்படத்தக்க பெரியோன். வியக்கப்படத்தக்க பொருளெல்லாம் எதோனும் ஒருவகையில் பெரிதாகவேயிருக்கும். ஒருவனுக்குப் பெரியோனாயிருப்பவன், கடவுள், அரசன், முனிவன், ஆசிரியன், தங்தை, தாய், அண்ணன், முதல்வன் என்னும் எண்மராவர். இத்தனை பேரையும் ஐயன் என்றதும் பெயர் குறிப்பதாகும்.

---

* சக்கிலி என்பது சாக்குலி (புலையர்) என்றும் வடசொல்லின் திரிவென்பர் எட்கார் தர்ஸ்டன் (Edgar Thurston).

தந்தை, ஆசிரியன், மூத்தோன், என்னுமிவரைக் குறிக்குந் தன்மையில், sire என்னும் ஆங்கிலச்சொல்லுடன் ஐயன் என்பதை ஒப்பிடலாம்.

ஐயன் என்னும் பெயர், இயல்பாய் நின்று பொதுவாகக் கடவுளையும், ஆர் விகுதிபெற்றுச்சாத்தனுரையும், பெண்பாலீறுபெற்றுக் காளியை அல்லது உமையையும்; நூல்வழக்கில், பெரியோன் என்னுங் கருத்துப்பற்றி அரசனையும், தெய்வத்தன்மையுள்ளவன் என்ற கருத்துப்பற்றி முனிவனையும், பின்பு அவனைப்போல அறிவு புகட்டும் ஆசிரியனையும்; உலக வழக்கில், பறையர் என்னும் குலத்தார்க்குத் தந்தையையும், தம், தன் முதலிய முன்னெட்டுச் சொற்களில் ஒன்றைப்பெற்று ஆண்ணனையும், விளிவழக்கில் மூத்தோன், பெரியோன் என்னுமிவரையுங் குறிப்பதாகும்.

அரசன், ஆசிரியன், தாய், தந்தை, தமையன், என்னும் ஐவரும் ஐங்குரவரென நீதிநூல்களிற் குறிக்கப்படுவர். குரவர் பெரியோர். ஐயன் என்னும் பெயர் ஐங்குரவர்க்கும் பொதுவாகும்; தாயைக் குறிக்கும்போது பெண்பாற்கேற்ப ஐயை என ஈறுமாறி நிற்கும். ஆகவே, ஐயன் என்னும் பெயர் பெரியோன் என்னும் பொருளையே அடிப்படையாகக்கொண்டதாகும்.

ஆசிரியன், அல்லது குரு என்னும் பொருளில், கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரும் ஐயர் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

பார்ப்பனருக்கு ஐயர் என்னும் பெயர் முனிவர் என்னும் கருத்துப்பற்றி வந்ததாகும். முதன் முதலாய்த் தமிழ் நாட்டிற்குவந்த காசியபன், அகத்தியன்போன்ற ஆரியப் பிராமணர், ஒழுக்கத்தால் தமிழ முனிவரை ஒரு புடையொத்தமைபற்றி ஐயர் எனப்பட்டனர். பின்பு அது விரிவழக்காய், கபிலர், பரணர்போன்றவர்க்கும், தில்லை வாழந்தணர்போன்ற கடவுளன்பர்க்கும், இறுதியில் எல்லாப் பார்ப்பனருக்குமாக வழங்கி வருகின்றது.

ஆங்கிலேயர் வருமுன் தமிழ் நாட்டிலாண்ட பல தெலுங்கச் சிற்றரசர்க்குத் துரைகள் என்று பெயர். பாஞ்சாலங்குறிச்சித் துரை என்ற வழக்கு இன்னுமுள்ளது. ஆங்கிலேயர் முதலாவது கீழிந்தியக்கும்பன (East India Company) அதிகாரிகளாய்த் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சியை மேற்கொண்டபோது துரைகள் எனப் பட்டனர். பின்பு அப்பெயர் மேனாட்டார் எல்லார்க்கும் பொதுப் பெயராகிவிட்டது.

ஒரு குலத் தலைவனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர், நாளடைவில் அக் குலத்தார்க்கே பொதுப் பெயராதல் இயல்பு. நாட்டான்மையும் ஊரான்மையும்பற்றி யேற்பட்ட நாடன் (நாடான், நாடார்), அம்பலக் காரன், குடும்பன் என்னும் தலைவர் பெயர்கள், நாளடைவில் முறையே சான்றோர், வலையர், பள்ளர், என்னும் குலத்தார்க்கே பொதுப்பெயர்களாகிவிட்டன. வடார்க்காட்டுப் பகுதியிலுள்ள இடையர்களுள், ஒவ் வொன்றேழுள் ஒருவன் ஓர் அரசனிடம் அமைச்சுரிமை பூண்டமையால், மந்திரி என்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கிவருகின்றது. ஐயங்காரே ஐயர் என்னும் பெயரும் பார்ப்பனருக்கு வழங்குவதாகும்.

ஐயன் என்னும் தனித் தமிழ்ப்பெயரை ஆரியன் என்னும் ஆரியப் பெயரின் திரிசொலாகச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு வணங்கப்படத்தக்கவன் என்பது பொருள் எழுதிவைத்திருப்பதிலையும், தமிழ் நாட்டிற் பிராமணர்க்கு ஆரியர்க்குத் தலைமையேற்பட்டதிலையும், ஆரியன் என்னும் பெயர் ஐயன் என்னும் பெயர்போல, பெரியோன் என்னும் பொருளில் ஆரியன் என்னும் பெயரை வழங்கியிருப்பதும்,

'ஆரியத்தாகவே வெனி' என்று கம்பரும், இடைக்காற் சுத்தனார்டோன் கூற்றாக "யார்கொல் அளியர் தாமேயாரியர்" என்பது (குறு. 7) பெரும்பாலரெருவும், முன்னையே, வணங்கப்படத்தக்கவர். பெரியோன் என்னும் பொருளில் ஆரியன் என்னும் பெயரை வழங்கியிருப்பதும்,

வடநூற்கருத்துப்பற்றிய அருகிய நூல்வழக்கேயன்றி, ஐயன் என்னும்பெயர்போலப் பெருவாரியான தமிழ்நாட்டிலகவழக்கன்று.

ஐயன் என்னும் பெயர் ஆரியன் என்னும் பெயரின் சிதைவாயின், இவ்வொரே பெயரைத் தந்தை பெயராகக்கொண்ட பறையர் ஆரியராதல் வேண்டும். தனித் தமிழரும் பார்ப்பார்க்கு மிகச்சேயவருமான பறையர் அங்ஙனமாகாமையின், 'ஐயன்' என்னும் சொல் 'ஆரியன்' என்னுஞ்சொல்லின் சிதைவன்று.

'Ar' (to plough) என்பதை ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு வேராகக்கொள்வர் மாக்ஸ் முல்லர்.

அந்தணன் என்னும் பெயரும் ஐயன் என்னும் பெயர் போன்றே பார்ப்பனர்க்கு அமைந்ததாகும். ஆனால், இன்னும் நூல் வழக்காகவேயுள்ளது.

அந்தணன் என்பதை அந்தம்+அணன் என்று பிரித்து, மறை முடிபு (வேதாந்தம்)களைப் பொருந்துகின்றவர் என்று பொருளுரைப்பர் வடமொழிவழியர்; அம்+தண்மை+அன் என்று பிரித்து அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடையவர் என்று பொருளுரைப்பர் தென்மொழியாளர். வடமொழி வழியிற் பொருள்கொள்ளினுங்கூட, அணவு என்னும் சொல் அண் என்னும் வேரிற்பிறந்த தனித் தமிழ்ச்சொல்லாதலின், அந்தணன் என்பது இருபிறப்பி (Hybrid) யாகும்.

அந்தணன் என்னும் பெயர் அந்தளனன் (அம்+தண்+ஆளன்) என்ற வடிவிலும் வழங்கும்.

> " அந்தளனர்க் குரியவும் அரசர்க்
> கொன்றிய வருஉம் பொருளுமா ருளவே "
>
> " அந்தளனர்க் கரசுவரை வின்றே "

என்று தொல்காப்பியத்திற் (மரபியல், 68, 80) கூறியிருப்பதால், பார்ப்பனருக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் அரசுவினையிருந்ததாகச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

அந்தணர் என்னும் பெயர், முதலாவது, தனித்தமிழ் முனிவரைக் குறித்ததென்று முன்னமே கூறப்பட்டது.

அந்தணர் என்னுஞ் சொல்லின் (அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடையவர் என்னும்) பொருளுக்கேற்ப,

"அந்தணர் என்பர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"

என்று அந்தணர்க் கிலக்கணங்கூறினதுமன்றி, அதைத் துறவிகளைப் பற்றிக்கூறும் 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் அதிகாரத்திலும் வைத்தார் திருவள்ளுவர்.

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப"

என்று தொல்காப்பியத்தில் கூறிய முனிவர் செய்தியையே,

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டிவிடும்"

என்று 'நீத்தார் பெருமை' யிற் குறித்தனர் திருவள்ளுவர்.

அருள் என்னும் குணம் துறவிகட்கே உரியதாகும். அதனால் தான், அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், கொல்லாமை என்னும் மூன்றையும் திருவள்ளுவர் இல்லறத்திற்கூறாது துறவறத்திற் கூறினர். பிராமணருக்கு அருளில்லையென்பது, மனுதரும நூலாலும், இப்போது அவர் பிறரை, முக்கியமாய்க் கீழோரை நடத்தும் வகையினாலும் அறியப்படும். உணவுக்கு வழியற்றவரையும், ஒழுக்கங்குன்றியவரையுங்கூடக் கூசாமல் முனிவரென்று கூறுவது ஆரிய வழக்கம்.

"அஜீகர்த்தரென்னும் முனி பசியினால் வருந்தி, சுநச்சேபன் என்னும் தம் மகனை, வேள்வியிற் பலியிடும்படி நூறு ஆவிற்குத் தாமே விற்றார். பசிக்கு மாற்றஞ்செய்தபடியால், அதனால் அவருக்குப் பாவம் நேரிடவில்லை" என்று மனுதரும நூல் (10 ; 105) கூறுகின்றது.

பிராமணருக்குக் கலியாணத்திற்கு முந்திய நிலை பிரமசரிய மென்று பிரிக்கப்படுவதிலுலும், துறவறத்தின் முற்பகுதியான வானப் பிரஸ்தத்தில் குடும்ப வாழ்க்கை கூறப்படுவதலுலும், பிராமணர் ஊருக்குப் புறம்பாகவிருப்பின், எந்த நிலையிலும் தம்மைத் துறவிகளா கக் கூறிக்கொள்ள இடமுண்டு.

தமிழ முனிவரான அந்தணர், சிறந்த அறிஞராயும் ஆசிரிய ராயும் ஆக்க வழிப்பாற்றலுள்ளவராயும் இருந்தமையின், அர சர்கள் அவர்களை மதியுரைக்கும் தற்காப்பிற்கும் துணைக்கொண்ட னர். இதையே, திருவள்ளுவர் திருக்குறட்பொருட்பாலில், 'பெரி யாரைத் துணைக்கோடல்', 'பெரியாரைப் பிழையாமை' என்ற அதிகாரங்களிற் கூறுவர். அரசர்கள் போர், வேட்டை முதலியன பற்றிச் சென்றபோது, அவர்கட்குத் துணையாயிருந்த அந்தணரே அரசு செய்யக்கூடும். இதையே "அந்தணாளர்க் கரசு வரைவின்றே" என்னும் நூற்பா குறிப்பதாகும்.* 'வரைவின்றே' என்பது விலக்கப் படவில்லை என்று பொருள்படுமேயன்றி, என்றுமுரியது என்று பொருள்படாது. இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழனுக்கு ஒட்டக் கூத்தர் அமைச்சராயிருந்து, அவன் மணஞ்செய்த புதிதில் சிறிது காலம் அவனுக்குப் பதிலாய் ஆண்டார். இதனால், அரசுரிமை புல வர்க்கெல்லாமுண்டென்று கொள்ளுதல் கூடாது. ஆனால், அதே சமையத்தில், அது அவர்க்கு விலக்கப்படவில்லை என்றும் அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டிற்கு முதல்முதல் வந்த அகத்தியர், தொல்காப்பி யர்போன்ற ஒருசில ஆரியப் பிராமணர், தமிழ அந்தணர்போலத் துறவிகளாகத் தோன்றியமையால் அந்தணரோடு சேர்த் தெண்ணப் பட்டார். இதை,

" நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங்காலை அந்தணர்க் குரிய " (தொல். 610)

* இந்நூற்பாவிற்கு, "அரசர் இவ்வழி அந்தணரே அவ்வாசிரியர் பூண்டொழுகலும் விலக்கப்படாது என்றவாறு" என்று பேராசிரியர் உரைகூறியதுங் காண்க.

என்பதால் அறியலாம்.* இந்நூற்பாவிற்குறிக்கப்பட்ட நூல் முதலிய நான்கும் ஆரியர்க்கேயுரியன. தமிழ முனிவர் உயர்ந்த நிலையினராதலின் இத்தகைய பொருள்களைத் தாங்கார்.

"மற்றுந் தொடர்ப்பாடெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை" (குறள், 245)

ஆரியருள், முனிவர் போன்றவர் அந்தணர் என்றும், பிறரெல்லாம் பார்ப்பாரென்றுங் கூறப்பட்டனர். ஆரிய முனிவரை, வீரமாமுனிவர் (Beschi), தத்துவபோதக சுவாமி (Robert de Nobili) என்னும் மேனாட்டாருடன் ஒப்பிடுக.

தொல்காப்பியத்தில், பார்ப்பார் அந்தணரினின்றும் வேறுகவே கூறப்படுகின்றனர். அவர்க்கு அந்தணர் என்னும் பெயர் எங்கும் கூறப்படவில்லை. இதனால், ஆரியருட் பெரும்பாலார் அந்தணராகக் கொள்ளப்படவில்லை யென்பதையறியலாம். பிறப்பால் மட்டும் பிராமணனுள்ளவன் பார்ப்பான் என்றும், தொழிலாலும் பிராமணனுள்ளவன் அந்தணன் என்றும் குறிக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கொள்கின்றனர். †'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்று தொல்காப்பியத்திலும், வேளாப்பார்ப்பான் என்று அகநானூற்றிலும் குறிக்கப்படுவதால், அது தவறுதல் காண்க. மேலும், 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்னும் நூற்பாவில்,

---

* "'ஆயுங்காலை' என்றதனால், குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந்துகொள்க.
(உ-ம்.) "எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்"
(பாலைக்கலி, 1.)
.....இன்னும், 'ஆயுங்காலை' என்றதனான், ஒருகோலுடையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகலின் உலகியலின் ஆயப்படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைகொள்வாரும், பிரண்டிருந்து தனதுண்பாரும் உலகியலின் நீங்காமையின், அவரையே வரைந்தோதினரென்பது." (தொல்.பொ.110, பேரா.உரை)

† தொல். பொருள். 74.

"மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்"

என்று சித்தரும்,

"நாலிரு வழக்கிற் ருபதப்பக்கமும்"

என்று முனிவரும் பார்ப்பாரினின்றும் வேருகக் குறிக்கப்படுதல் காண்க. இதனலும், பார்ப்பனர் இல்லறத்தார்க்கொப்பவே எண்ணப்பட்டதை அறியலாம்.

பார்ப்பார் தமிழ் நாட்டிலிருந்தமைபற்றித் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டனரேயன்றி, அவர் தமிழரே என்னுங் கருத்துப்பற்றியன்று. இதுபோது தமிழ் நாட்டுக் குலங்களைக் குறிப்பின், ஐரோப்பியரும், சட்டைக்காரரும் குறிக்கப்படுவரன்ரே? அங்ஙனமே தொல்காப்பியர் காலப் பார்ப்பனரு மென்க.

மேலும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்று தொல்காப்பிய மரபியலிற் கூறியவை, மருத நகரில் உழவர் குலத்தினின்றும் முதன் முதல் தோன்றிய நாற்பெரும் பிரிவுகளேயன்றிப் பிற்காலத்துத் தோன்றிய பல சிறு சிறு குலங்களல்ல. தொல்காப்பியர் காலத்தில், மருத நகரில் பல குலங்களிருந்தன. ஆனல், பழைய முறைப்படி, நாற்பெரும் பிரிவுகளே கூறப்பட்டன. இப்பிரிவுகளுள் ஆரியப் பார்ப்பார் அடங்கார், அயலாராகவும் தமிழர் குலமுறைக்குப் பொருந்தாமலுமிருத்தலின். பார்ப்பார் (முனிவரான) அந்தணரு மல்லர், அரசருமல்லர், வணிகருமல்லர், வேளாளருமல்லர்.

அந்தணர் முதலிய நாற்பாலும் மரபியலிற் கூறப்பட்டது தமிழ் முறை பற்றியே என்பதை,

"வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூண் அல்ல
தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி"

"வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர் பெறும் பொருளே"

என்னும் நூற்பாக்களான் (76,77) உணர்க.

"வகுசியுன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை" (வை., 73)

என்னும் நூற்பாவில், வைசியன் என்னும் வடசொல் வந்திருப்பது, அது ஆரியமுறை என்பதற்குச்சான்றுகாது. நூலைச்சூத்திரமென்றும், வாய்மொழியை மந்திரம் என்றும், சிலவிடத்து மொழிபெயர்த்து ஆரியச்சொல்லாற்கூறுவது தொல்காப்பியர் வழக்கம். பழமலை (அல்லது முதுகுன்றம்) என்னும் பெயரை விருத்தாசலம் என்றும், வட்டி (வட்டமான கருப்புக்கட்டி) என்னும் பெயரைச் சக்கரை (சக்கரம்) யென்றும் மொழிபெயர்த்ததினால், விருத்தாசலம் ஆரிய ஈகாரமென்றும், வட்டுக் காய்ச்சுந்தாழில் ஆரியருடையதென்றும் ஆகாதது போல, வைசியன் என்னும் வடமொழிப்பெயரினாலும், தமிழ வணிகக்குலம் ஆரிய வைசியக்குலமாகிவிடாது.

முனிவரைக் * கடவுளரென்றும், † பகவரென்றும் கடவுளோடொப்பக் கூறுவது ‡ பண்டைத் தமிழர் வழக்கம். பார்ப்பனர் தங்களை அந்தணராகக் காட்டிக்கொண்டபின், தமிழர் தங்களைச் சாமி என்று கடவுட்பெயரால் அழைக்குமாறு செய்துவிட்டனர். அதுவே இன்றும் தொடர்ந்து வருகின்றது.

தமிழகத்தில் இருசார் பார்ப்பனர்.

தமிழகத்தில் உள்ள பார்ப்பனர் தொன்றுதொட்டு இருசாராராவர். அவருள் ஒரு சாரார் தமிழை வளர்த்தோர்; அவர் அகத்தியர், தொல்காப்பியர் முதலானோர். மற்றொரு சாரார் தமிழைக் கெடுத்தோர். இவருட் பிந்தின சாராரே வரவர மலிந்துவிட்டனர். முந்தின சாரார், **பரிதிமாற்கலைஞன்** என்னும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரைத்தப்பின், விரல்விடத்தெண்ணுமளவு மிகச் சிலரே யாவர். வடநாட்டினின்றும் பிந்திவந்த பிராமணர் முந்திவந்தவரை மிகக் கெடுத்துவிட்டனர்.

---

* "தொன்முது கடவுட் பின்னர்மேய" (மதுரைக். 41.)

† பகவரைக் காணின் (திருவாய்.)

‡ இக்காலத்தும், 'His Holiness' என்று போப்பையும், 'His Grace' என்று அரசக் கண்காணியாரையும் மேலைட்டாரும் அழைத்துவருதல் தமிழ வழக்கத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

தமிழையும் தமிழரையும் கெடுத்தோருள் பலர், பாட்டும் நூலும் உரையும் இயற்றியிருத்தலால், தமிழை வளர்த்தார்போலத் தோன்றுவர். ஆனல், ஆராயின், அவர் வருவாய்ப்பொருட்டும், வடசொற்களையும் ஆரியக் கருத்துக்களையும் தமிழ் நூல்களிலும், வடநாட்டுப் பார்ப்பனரைத் தமிழ் நாட்டிலும் புகுத்துவதற்கும், பார்ப்பனக் குலத்தை உயர்த்துவதற்குமே அங்ஙனம் செய்தனர் என்பது புலனுகும்.

உ-ம். "அந்தணரின் நல்ல பிறப்பில்லை" என்றூர் விளம்பி நாகனர். "அந்தணரில்லிருந் தூணின்றது" என்றூர் கபிலர்.* "ஆவோடு பொன்னீதல் அந்தணர்க்கு முன்னினிதே" என்றூர் பூதஞ்சேந்தனர். "...நன்குணர்வின்—நான்மறையாளர் வழிச்செலவும் இம்மூன்றும் மேன்முறையாளர் தொழில்" என்றூர் நல்லாதனர்.

"எச்சிலார் தீண்டார் பசுப்பார்ப்பார்", "பார்ப்பார்...தம்பூதமென்னை திகழ்வானேல் தன் மெய்க்கண் ஐம்பூதம் அன்றேகெடும்", "பார்ப்பார் இடைபோகார்",

"வான்முறை யான்வந்த நான்மறையாளரை
மேன்முறைப் பால்தம் குரவரைப் போலொழுகல்
நூன்முறை யாளர் துணிவு."

"பார்ப்பார்...இவர்கட்காற்ற வழிவிலங்கினரே பிறப்பினுள் போற்றி எனப்படுவார்", "பசுக்கொடுப்பின் பார்ப்பார்கைக்†கொள்ளாரே".

"தலேஇய நற்கருமம் செய்யுங்கால் என்றும்
‡புலேயர்வாய் நாட்கேட்டுச் செய்யார்—தொலேவில்லா
அந்தணர்வாய் நாட்கேட்டுச் செய்க அவர்வாய்ச்சொல்
என்றும் பிழைப்பதில்" என்றூர் பெருவாயின் முள்ளியார்.

---

* சில காரணங்களேயிட்டு, இவர் பாரியைப் பாடியவரினின்றும் வேறனவராக எண்ணப்படுகிறூர்.

† பார்ப்பார்கை = பார்ப்பாரின் கையினின்று.

‡ புலேயர் = வன்ரெவர்.

இங்ஙனம், தமிழில் சில நூல்களே வரைந்து, தாங்களும் தமிழ்ப் பற்றுடையவர் என்று காட்டிக்கொண்டு, வடமொழியையும் ஆரிய வரண வொழுக்கத்தையும் தமிழ்நாட்டிற் புகுத்துவது, ஆரியர் தொன்று தொட்டுக் கையாண்டு வரும் வலக்காரங் (தந்திரம்) களில் ஒன்றாகும்.

ஆரியரை உயர்த்திக் கூறியுள்ள சில தமிழரும் உளர். அவர் அறியாமையும் தந்நலமுங் கொண்ட குலக்கேடராதலின், அவர் செய்தி ஈண்டாராய்ச்சிக்குரியதன்று.

சைவரும்* திருமாலியருமான இருசார் பார்ப்பனருள், திருமாலியரே† தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் சிறந்தாராவர். திருமாலியர் தனித் தமிழரான நம்மாழ்வாரை ஆழ்வார் தலைவராக்கினர்; பறையரான திருப்பாணழ்வாரைத் தொழாசிரியர் (அர்ச்சகர்) தோள்மேல் தூக்கித் திருவரங்கம் கோயிற்குள் கொண்டுபோயினர்; நாலாயிர திவ்வியப் பனுவலைத் திராவிட மறையாகக் கொண்டனர்.‡

சைவரோ, பார்ப்பாரான திருஞானசம்பந்தரை அடியார் தலைவராக்கினர்; திவ்வியச் சிவவுருவைக்கண்டு வழிபடப்பித்துக்கொண்ட, சிறந்த அடியாரான நந்தனார் என்னும் பறையரைச் சுட்டெரித்தனர்; தேவாரத்தை மறையாகக் கொள்ளாது, ஆரிய மந்திர வழி பாட்டு முடிவின்பின் ஓதுவிக்கின்றனர்.

பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வகை.

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து நாற்பது நூற்றாண்டுகளாகியும், தங்கள் தொகையைப் பெருக்க பல வழிகள் வகுத்தும், இன்றும்

---

*திருமால்-விஷ்ணு; திருமாலியம்-வைஷ்ணவம்; திருமாலியர்-வைஷ்ணவர்.

†வடகலையார் தென்கலையார் என்னும் இருசார் திருமாலியருள், இங்கு குறிக்கப்பட்டவர் தென்கலையார்.

‡தமிழ்நாட்டில் இந்தியை எதிர்க்கின்ற ஒரேயொரு பார்ப்பனரும், காஞ்சி பரவஸ்து ராஜகோபாலாசாரியாரீ என்னும் தென்கலைத் திருமாலியரே.

தமிழ் நாட்டு மக்கட்டொகையில் நூற்றுக்கு மூவராகவேயுள்ளனர். முதன் முதல் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பார்ப்பனர் ஒரு சிறு குழுவாரே யாவர். போர் செய்தற்குரிய தன்மைகளும், தமிழரை நாகரிகத்தால் வெல்லக்கூடிய உயர்வும் அவர்களுக்கிருந்ததில்லை. அவர்கள் தமிழரை வென்றதெல்லாம் வலக்காரத்திலேயே. அவ்வெற்றியும் ஒரு குறுங்காலத்தில் கூடியதன்று. அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் மதவியலுக் கைப்பற்ற 2000 ஆண்டுகளும், அரசியலுக் கைப்பற்ற மற்றோர் 2000 ஆண்டுகளும் ஆயின. இவற்றுள், முன்னதற்குத் தமிழரின் கள்ளமின்மையும், பின்னதற்கு அவர்களின் அறியாமையும் காரணமாகும். விரலாற் சுட்டி யெண்ணக்கூடிய ஒரு சிறு கூட்டம், ஒரு மாபெரு நாட்டையும் வலக்காரத்தால் கைப்பற்றலாம் என்பதற்கு, தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனீயத்தைப்போன்ற எடுத்துக்காட்டு இவ்வுலகத்திலேயே இல்லை.

தமிழர் வேறெவ்வெவ்வகையில் மடம் படினும், போரில் மடம் படுபவரல்லர். கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ் நாட்டில் அயலரசுகள் வந்து நிலைத்ததேயில்லை. அதன் பின்பும், தமிழர்க்குள் ஒற்றுமையின்மையாலேயே, அயலார் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்ற நேர்ந்தது.

பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வழிகளாவன :—

(1) அரசரையடுத்தல் :

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டில் முதலாவது அரசரை வயப்படுத்தினால், பின்பு பொதுமக்கள் தாமே வயப்படுவர் என்று கருதி, அரசரிடத்தில் பாங்காயமர்ந்தனர்.

(2) தவத்தோற்றம் :

பார்ப்பனர் வைகறை யெழுந்து ஆற்றிற் குளித்து, அதன் கரையிலமர்ந்து, ஆரிய மந்திரங்களை நெடுநேரம் ஓதிக்கொண்டிருப்பதைத் தமிழர் கண்டு அவர்களை முனிவராகக் கொண்டனர்.

(3) **தமிழ் கற்றல்:**

பார்ப்பனர் தமிழைக் கற்றுத் தமிழாசிரியராகித் தமிழில் நூல்களை இயற்றினதினால், தமிழரால் மிக மதிக்கப்பட்டனர்.

(4) **வடமொழியில் நூலெழுதலும் தமிழ் நூல்களை மொழி பெயர்த்தலும்:**

பார்ப்பனர் ஆரிய மறைகளைத் தமிழர்க்கு மறைத்துவைத்து, நூலாக எழுதப்படாது வழக்கிலிருந்த பல தமிழ் நாட்டுக் கதைகளையும் செய்திகளையும் வடமொழியில் எழுதியும், நூல்களாக இருந்த பல தமிழ்க் கலைகளை வடமொழியில் மொழி பெயர்த்தும் வைத்துக்கொண்டு, அவ்வடநூல்களை முதனூல்களாகவும் தென்னூல்களை வழிநூல்களாகவும் காட்டினர்.

வடமொழியில் நூலெழுதலுக்கு ஹாலாஸ்ய மான்மியத்தையும், மொழி பெயர்த்தலுக்குச் சங்கீதரத்னாகரம்போன்ற இசை நூல்களையும் காட்டாகக் கூறலாம்.

(5) **தற்புகழ்ச்சி:**

பார்ப்பனர் தங்களைத் தேவர் என்றும், பூசுரர் என்றும், தங்கள் மொழியைத் தேவமொழியென்றும், தாங்கள் பிறப்பிலேயே உயர்ந்தவர்களென்றும், தங்களுக்கொப்பானவர் உலகத்திலேயே இல்லையென்றும் கூறினதுமல்லாமல், நூல்களிலும் வரைந்துகொண்டனர். அவர்களின் வெண்ணிறமும், உரப்பியும் எடுத்தும் கனைத்தும் ஒலிக்கின்ற வடமொழியொலிகளும் அதற்குத் துணையாயிருந்தன.

(6) **மதத் தலைவராதல்:**

பார்ப்பனர் முருகன், திருமால் முதலிய தனித் தமிழ்த் தெய்வங்களுக்குச் சுப்பிரமணியன், விஷ்ணு முதலிய ஆரியப் பெயர்களையிட்டு, அவர்களை ஆரியத் தெய்வங்களாகக் காட்டி, அதற்கான கதைகளையும் புனைந்துகொண்டு, தமிழ மதாசிரியர்களாகித் தமிழரின் கோயில் வழிபாட்டையும் மங்கல அமங்கல சடங்குகளையும் மாற்றி வரலாயினர்.

(7) தமிழைத் தளர்த்தல்:

பார்ப்பனர் தமிழரின் வழிபாடு, மங்கல அமங்கல வினைகள் முதலியவற்றை வடமொழியில் நடத்தியும், நூல்களையும் ஆவணங் களையும் * வடமொழியிலெழுதியும், பார்ப்பனருள்ள ஊர்களில், ஊரான்மைக் கழக உறுப்பினர்க்கு ஆரிய மறையறிவைத் தகுதியாக விதித்தும்,† பல வகையில் வடமொழியை வளர்த்துத் தமிழை வளர்க்காது போனதுடன், வேண்டாத வடசொற்களைக்கலந்து அதன் தூய்மையையுங் கெடுத்துவிட்டனர்.

(8) பிரித்தாட்சி:

பிரித்தல் என்னும் வெல்வழி ஆரியர்க்கே சிறந்த தன்மையாகும். ஒரு சிறுவகுப்பார் ஒரு பெருவகுப்பாரை வெல்வதற்கு அஃதொன்றே படையாம். பிரமா பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், என்னும் கால்வரணத்தாரையும் முறையே, தமது முகம், மார்பு, அரை, கால், ஆகிய உறுப்புக்களினின்றும் தோற்றுவித்தார் என்று கூறும்போதே, பார்ப்பனர் நம் நாட்டு மக்களைப்பிரித்துவிடுகின்றனர்.

கல்விக்கு வாயும், போருக்கு மார்பும், இருந்துவிற்றலுக்கு அரையும் (அல்லது நிறுத்தலுக்குச் சீர்க்கோலின் நடு நாவும்), உழைப்பிற்குக் காலும் சிறந்த உறுப்புக்கள் என்பதே மேற்கூறிய அணியின் கருத்தாமாயினும், அதன் எழுத்தியற் (literal) பொரு ளையே உண்மையான பொருளாகப் பார்ப்பனர் கூறி வருகின்றனர்.

பிராமணர் முதலிய நால்வரணத்தார்க்கும் சிறப்புப் பெயர் ஆணி, தொழில், ஊன்றுகோல், உரிமை, தண்டனை, புதைக்கும் திசை முதலிய பல பொருள்களையும் வெவ்வேறாகவே மனுதருமங் கூறுகின்றது.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல குலங்களும் தொழில் பற்றித் தொன்று தொட்டு வழங்கி வருபவையே; ஆயினும், அவை கூடியுறவாடாதபடி

---

*சிப்புப் பட்டயங்களும் கல்வெட்டுகளும்.

†சோழ வமிச சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 53.

செய்தது ஆரிய முறையாகும். இப்போது ஆதி திராவிடர் என்று அழைக்கப்படும் தாழ்த்தப்பட்டோரை முதலாவது ஆரியர் மேலோரி னின்றும் பிரித்ததை,

> "மேலோர் மூவர்க்கும் புனர்த்த காரணம்
> கீழோர்க்காகிய காலமும் உண்டே"

என்னும் தொல்காப்பிய (கற்பியல், 3) நூற்பாவாலறியலாம். இதில், மேலோர் என்றது, அரசர், வணிகர், உழுவித்துண்ணும் உயர்ந்த வேளாளர் என்பாரை. அந்தணர் என்பார் துறவிகளாதலின், அவர்க் குக் காரணமில்லை. தாழ்த்தப்பட்டோர் இன்றும் தாங்களே மணவினை நடத்திவருகின்றனர்.

அக்கிராகாரங்கள் உள்ளவூர்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர் மிகக் கொடுமையாகவும், பிறவூர்களில் அவ்வளவு கொடுமையில்லாமலும் நடத்தப்பட்டு வருவதை நோக்குக.

பிறப்பால் சிறப்பு; பிரமாவே குலங்களைப் படைத்தார்; ஒவ் வொரு குலத்தாரும் தத்தம் தொழிலையே செய்தல் வேண்டும்; ஒரு வன் தன் குலத்தை இப்பிறப்பில் மாற்றமுடியாது; குலங்கள் ஒன் றுக்கொன்று மேற்பட்டவை; எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது பார்ப் பனக்குலம் என்பனபோன்ற கருத்துக்களால், மேலோரான தமிழர் பற்பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். ஆரியவரணவொழுக்கம் தமிழ் நாட்டிற் புகுத்தப்பட்டது.

கடைக்கழகக்காலத்தில் வேரூன்றத் தொடங்கிய குலப்பிரிவினை வரவர வளர்ந்து 10-ம் நூற்றாண்டில் முதிர்ந்துவிட்டது. பார்ப் பனர்க்கும் பிறகுலத்தார்க்கும் உள்ள தொடர்பு தீண்டாமை (Untouchability), அண்டாமை (Unapproachability), காணாமை (Unseeability) என முத்திறப்பட்டுவிட்டது. இப்போது தீண் டாமை என்று சொல்லப்படுவது, அக்காலத்துக் காணாமையா யிருந்ததே.

இடங்கிடைத்த அளவு தம்மை உயர்த்திக்கொள்வது ஆரிய வழக்கம். இதை, பார்ப்பனவுண்டிச்சாலைகளுள், சிலவற்றில் அபார்ப் பனருக்குத்தனியிடம் வகுத்தலும், சிலவற்றில் இடமேதராது உண்டி மட்டும் விற்றலும், சிலவற்றில் தீட்டென்று உண்டியும் விற்காமையும் நோக்கியுணர்க.

முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்த களவு மணமுறையாலும், இந்தியா முழுதும் வழங்கிய தன்மணப்பு (சுயம்வர) முறையினாலும், அர்ச்சுனன் பாண்டியன் மகளை மணந்ததினாலும், பாணர்க்குத்தமிழரசரிடமிருந்த மதிப்பினாலும், அந்தணரான அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசிற்குத் தம் இனத்தாருடன் செய்த சிறந்த விருந்தினாலும், பள்ளர் பள்ளியர் என்னும் வகுப்பார், மள்ளர், மழவர், உழவர், கடையர், காராளர், கருங்களமர் என்னும் பெயர்களுடன், பண்டை நூல்களில் இழிவின்றிக் குறிக்கப்படுவதினாலும், மக்களின் குலப் பெயர் இயற் பெயருடன் கூடி வழங்குவது மிக அருகியிருந்ததினாலும், சிற்றூர் களில் இன்றும் பார்ப்பனரல்லாத பல குலத்தார் முறை செப்பிக் கொள்வதினாலும், பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் குலப் பிரிவினை இருந்ததில்லையென்று அறியலாம்.

பார்ப்பனருக்கு உயர்வு, கல்வி, அலுவல், அதிகாரம், இலவசவல், செல்வம், குலப் பெருக்கம் முதலியன வரண வொழுக்கத்தால் விளைந்த நன்மைகளாகும்.

கொலைத்தண்டமின்மை, போர் செய்யாமை, போர்க்களத்தினின்றும் விலக்கப்படல் முதலியவற்றால் குலப்பெருக்கமும், கோயிற் றொழில், கொடைபெறல், புரோகிதம், வேள்வி, பட்ட விருத்தி முதலியவற்றால் செல்வப் பெருக்கும் பார்ப்பனருக்கு உண்டாயினவாம். 'பார்ப்பானில் எழையுமில்லை பறையனில் பணக்காரனுமில்லை' என்பது பழமொழி.

குலத்திற் போன்றே மதத்திலும் பிரிவினை தோன்றிற்று. கடைக் கழகத்தில், சைவர், திருமாலியர், பௌத்தர், சமணர்

என்னும் பல மதத்தாரிருந்ததினாலும், வேந்தன் (இந்திரன்) விழாவில் எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் படைப்பு நடந்ததினாலும், சேரன் செங் குட்டுவன் சைவனாயும் அவன் தம்பி இளங்கோவடிகள் சமணராயு மிருந்ததினாலும், அரசர் பலமதக் கோயில்கட்கும் இறையிலி விட்டதினாலும், பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் மதப் பகையுமிருந்த தில்லையென்றறியலாம்.

(9) வடநாட்டாரை உயர்த்தல்:

இது பின்னர் விளக்கப்படும்.

(10) வடநாட்டுக் கதைகளைத் தமிழ் நூல்களிற் புகுத்தல்:

கற்பிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, கண்ணகி, திலகவதி, புனிதவதி முதலிய பல தமிழ்ப் பெண்மணிகள் கதைகளிருப்பவும், அவற்றை விட்டுவிட்டு, நளாயினி, சாவித்திரி முதலிய வடநாட்டுப் பெண்களின் கதைகளையே புத்தகங்களில் வரைவர். இங்ஙனமே, வில்லுக்குச் சிறந்த ஓரியும், கொடைக்குச் சிறந்த குமணனும், நட்பிற் குச் சிறந்த பிசிராந்தையும், உடம்பிறப்பன்பிற்குச் சிறந்த இளங் கோவடிகளும், தமிழப் பொதுமக்கட்கு மறைக்கப்பட்டனர்.

தமிழரின் சிறந்த தன்மை:

மதப்பற்று, மறம், அடித்தாரைக்காத்தல், ஈகை, விருந்தோம்பல் நடுநிலை, நன்றியறிவு, மானம், உண்மையுரைத்தல், நுண்ணறிவு, முதலியன தமிழர்க்குச் சிறந்த தன்மைகளாகும். தமிழர் நுண்ணறி வுடையரேனும், தம் உள்ளத்தில் கள்ளமின்மையால், வஞ்சகரை நம்பி எளிதில் ஏமாற்றப்படுபவராவர்.

இந்திய நாகரிகம் திராவிட நாகரிகமே.

மேலாட்டறிவுடைப் பலர் வடமொழி நூல்களையே படித்து, அவற்றுட் சொல்லியிருப்பதையெல்லாம் மறைநூற் கூற்றாகக் கொண்டு, ஆரியரே இந்தியாவில் நாகரிகத்தைப் பரப்பினர் என்று கூறுகின்றனர். ஆரியர்க்கு முன்னைய இந்திய நிலைமையையும், தமிழரின் தனி நாகரிகத்தையும், ஆரியரின் ஏமாற்றுத் தன்மையை

யும் அவர் கவனிக்கிறதில்லை. ரைஸ் டேவிட் (Rhys Davids) என் பவர், தமது 'புத்த இந்தியா' (Buddhist India) என்னும் நூலின் முகவுரையில், பிராமண நூல்களையே அளவையாகக் கொள்ளுகிறவர் கள் உண்மையைக் காணமுடியாமையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்திய நாகரிகம், தமிழ அல்லது திராவிட நாகரிகமேயென்று பின்னர் நூலில் விளக்கப்படுமாயினும், இங்கு ஒரே ஒரு செய்தியை மட்டும் கூற விரும்புகின்றேன்.

பார்ப்பனர் தங்களுக்குக் கூறிக்கொள்ளும் உயர்வுகளுள், மனவுண்மையும் ஒன்றாகும். ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த புதிதில், பலவகை விலங்குகளையும் கொன்று தின்றமைக்கு, அவர்களின் மறை நூலும் அற நூலுமே சான்றாகும். வடமொழியாளரின் இனத்தின ரான மேனாட்டாரியரெல்லாம் என்றும் ஊனுண்பவரே. அவரினின் றும் பிரிந்துவந்த இந்திய ஆரியர், இங்கு வந்த பிறகே திராவிடரைப் பின்பற்றி, ஊனுண்பதை ஒருவாறு நிறுத்தினர். இன்றும் வடநாட் டுப் பார்ப்பனர் ஊனுண்பதை முற்றும் ஒழிக்கவில்லை. முட்டையும், மீனும் அவர்க்கு மரக்கறியின் பாற்பட்டனவாகும். தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரும், வேள்வியில் விலங்குகளைக் கொல்லலாம் என்னும் கொள்கையுடையவரே; மேலும், தட்பவெப்பநிலை வேறுபட்ட விடத்தும், நோயுற்றவிடத்தும் பெரும்பாலும் ஊனுண்ணும் நிலை யினரே. சைவ வேளாளரென்னுந் தமிழரோ, உயிர்க்கிறுதிவரினும் ஊனுண்ணார். சைவ மதத்தில் ஊனுண்ணாமை ஓர் அறமாக விதிக் கப்பட்டிருத்தல் பற்றி, சைவம் என்னும் மதப்பெயருங்கூட ஊனுண் ணாமையைக் குறிப்பதாகும். சைவாள் என்றும், சைவர் என்றும் இன்றும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவர் தனித் தமிழரே. பார்ப் பனர் முன் காலத்தில் ஊனுண்டமைக்கு இரு சான்றுகள் தருகின் றேன் :—

(1) அகத்தியர் தென்னாட்டிற்கு வந்தபோது, வில்வலன் சமைத்தளித்த ஆட்டிறைச்சியை உண்டார்.

(2) கபிலர் தாம் ஊணுண்டதைப் பின்வரும் புறநானூற்றுச் செய்யுளில், தாமே குறிக்கின்றார்.

"புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூ நாற்றத்த புகை கொளீஇ யூன்றுவை
கறிசோறுண்டு வருந்து தொழிலல்லது
பிறிது தொழிலறியா வாகலி னன்று
மெல்லிய பெருமதாமே.....
செருமிகு சேனய்கிற் பாடுநர் கையே" (புறம், 14.)

இது "சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் கைப் பற்றி, 'மெல்லியவாமால் நுங்கை' எனக் கபிலர் பாடியது."

'உப்புக்கண்டம் பறி கொடித்த பார்ப்பாத்திபோல" என்னும் பழமொழியும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இவற்றினின்றும், ஊணுண்ணுமை தமிழர் ஒழுக்காறே என்பது புலனுகும்.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும்—அது எத்துணை நாகரிகமடைந்திருப் பினும்—நாகரிகம், அநாகரிகம், அல்லது உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என் னும் இரு கூறுகள் அருகருகே இருந்துகொண்டேயிருக்கும். தமிழ் நாட்டில் அங்ஙனமிருப்பவற்றுள், ஒவ்வொருவகையிலும் உயர்ந்த தையே தெரிந்துகொண்டனர் பார்ப்பனர். அதனுலேயே, அவர் எதிலும் உயர்வாகவே காணப்படுகின்றனர்.

பார்ப்பனர் தமிழரிடத்தில் நாகரிகம் பெற்றவரேயன்றித் தாம் அவர்க்குத் தந்தவரல்லர்; தமிழரிடத்தினின்றும் தாம் பெற்ற நாக ரிகத்தையே ஆரியப் பூச்சுப்பூசி வேருகக் காட்டுகின்றனர். ஆரியப் பூச்சாவது குலப்பிரிவினையும், பார்ப்பனவுயர்வும்.

தமிழர் ஆரியரிடத்தினின்றும் நாகரிகம் பெற்றவராயின், ஆரி யர் வருமுன் தலைசிறந்த நாகரிகத்தையடைந்திருந்து, அவர் வந்த பின் ஏன் வரவர த் தாழ்ந்துவரவேண்டும்? ஆகையால், அக்கொள்கை உண்மைக்கும், இயற்கைக்கும் மாருனதென்று விடுக்க.

பார்ப்பனர் மதிநுட்பமுடையவர் எனல்.

பார்ப்பனர் இதுபோது மதிநுட்பமுடையவரெனல் உண்மையே. ஆனல், அது எதனல் வந்தது? ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பார்ப்பனருக்குக் கல்வியே குலத்தொழிலாயிருந்து வருதலால், பிறப்பிலேயே அவர்க்குக் கற்குந்திறன் சிறப்ப வாய்ந்துள்ளது. "குலவித்தை கல்லாமற் பாகம் படும்" என்றூர் முன்றுறையரையனூர். "மகனறிவு, தந்தையறிவு" என்றபடி ஒருதலே முறையிலேயே குலக் கல்வித்திறமை பிறப்பிலமைகின்றது. அங்ஙனமாயின், 5000 ஆண்டு கட்கு அத்திறமை எவ்வளவு பெருகியிருக்கவேண்டும்? தமிழரோ, சென்ற 2000 ஆண்டுகளாக ஆரிய வரணவொழுக்கத்தால் தாழ்த்தப்பட்டு உயர்தரக் கல்வியை இழந்தவர்கள். ஆங்கிலேயர் வந்த பிறகே, ஆங்கிலத்தின் மூலமாய்க் கண் திறக்கப்பட்டுச் சென்ற இரண்டொரு நூற்முண்டுகளாக உயர்தரக் கல்வி கற்றுவருகின்றனர். அதற்குள் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைந்துவிட்டனர். இன்னும் இரண்டொரு நூற்முண்டுகள் தொடர்ந்து கற்பின், தமிழர் தம் முன்னேரின் நுண்ணறிவைப் பெறுவது திண்ணம். எந்தக் குலத்தையும் தலைமுறைக் கல்வியால் அறிவிற் சிறந்ததாக்கலாம். கல்வி ஒருவரின் அல்லது ஒரு குலத்தாரின் பங்கன்று.

தமிழர் உயர்தரக்கல்வியிழந்ததைப்பின்வரும் குறிப்பால் அறிக.

"1610-ம் ஆண்டு, நவம்பர்-மீ 22-ம்உ ராபட் டூ நொபிலி (Robert de Nobili) எழுதிய கடிதம் நாயக்க மன்னரின் கல்வியமைப்பைப்பற்றிச் சிறிது தெரிவிக்கின்றது. 'மதுரையில், 10,000 மாணவர்க்குமேல் இருக்கின்றனர். அவர்கள் பல வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மாணவர் தொகை 200 முதல் 300 வரையுளது. அவர்களெல்லாரும் பிராமணர்களே; ஏனென்றால், உயர்தரக் கலைகளைக் கற்க அவர்களுக்குத்தான் உரிமையுண்டு.....மாணவரே தங்கள் ஊழியர்களைத் தேடிக்கொள்வதாயிருந்தால், அவர்கள் படிப்புக் கெடுமென்று, பிஸ்தகரும் பெரிய

காயக்கரும் சிறந்த மானிபங்களை எற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவற் றின் வருவாய் ஆசிரியன்மார் சம்பளத்திற்கும், மாணாக்கர் வாழ்க்கைச் செலவிற்கும் போதுமானது'" *

இங்ஙனம், தமிழ்நாட்டில், ஆரியக்கலை செழிக்கவும், தமிழ்க்கலை

" .....சனியான தமிழைவிட்டுத் தையலார்தம்
இடமிருந்தே குற்றேவல் செய்தோமில்லை
என்ன சென்மம் எடுத்துலகில் இருக்கின்றோமே "

என்று புலவர் வருந்துமாறு வறண்டது.

இங்ஙனம் பார்ப்பனர் உயர்தரக் கல்வியைத் தங்களுக்கே வரை யறுப்பது, தங்களைப் பிறப்பிலேயே உயர்ந்தவராகவும், பிரமாவே தங்களைக் கல்விக்குரியவராகப் படைத்ததாகவும், கல்லாத்தமிழரிடம் காட்டி அவர்களை என்றும் அடிமைப்படுத்தற்கே.

ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை.

தமிழ் மாது ஆரிய மொழியால் அலங்கரிக்கப்பெற்றிருப்பதாக, மஹாமஹோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், தங்கள் 'சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்' என்னும் நூலிற் கூறி யிருக்கிறார்கள். இது எத்துணை உண்மையென ஆராயவேண்டும்.

1. வீண் வடசொல்.

வடமொழி தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து, தூய்மையான தென் சொற்களுக்குப் பதிலாக, வீணை வடசொற்கள் மேன்மேலும் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுட் சில வருமாறு :—

அங்கவஸ்திரம்--மேலாடை, அத்தியாவசியம்--இன்றியமையாமை, அசங்கியம்--அருவருப்பு, அந்தரங்கம்--மறைமுகம், அநேக--பல, அப் பியாசம்--பயிற்சி, அபராதம்--குற்றம் (தண்டம்), அபிஷேகம்--நிரு முழுக்கு, அபிவிர்த்தி--மிகுவளர்ச்சி, அபூர்வம்--அருமை, அமாவாசை -உவா, அர்ச்சனை-தொழுகை, அர்த்தம்-பொருள், அவசரம்-விரைவு

* History of the Nayaks of Madura, p. 257.

(பரபரப்பு), அவசியம்—தேவை, அவயவம்—உறுப்பு, அற்புதம்—புதுமை (இறும்பூது), அன்ன சத்திரம்—ஊணறச்சாலை, அன்னவஸ்திரம்—ஊணுடை, அன்னியம்—அயல், அனுபவி—நுகர், அனுக்டி—கைக்கொள், அஸ்திபாரம்—அடிப்படை, ஆக்கினை (ஆணை)—கட்டளை, ஆகாரம்—உணவு, ஆச்சரியம்—வியப்பு, ஆசாரம்—ஒழுக்கம், ஆசீர்வாதம்—வாழ்த்து, ஆசை—அவா, ஆதரி—தாங்கு (அரவணை), ஆதியோடந்தமாய்—முதலிலிருந்து முடிவு வரை, ஆபத்து—துன்பம், ஆமோதி—வழிமொழி, ஆரம்பம்—தவக்கம் (அல்லது தொடக்கம்), ஆரோக்கியம்—நலம், ஆலோசி—சூழ், ஆயுள்—வாழ்நாள், ஆனந்தம்—களிப்பு, ஆஸ்தி—செல்வம், ஆகூபி—தடு, இந்திரன்—வேந்தன், இருதயம்—நெஞ்சம் (அல்லது குலைக்காய்), இஷ்டம்—விருப்பம், ஈஸ்வரன்—இறைவன், உத்தேசம்—மதிப்பு, உத்தியோகம்—அலுவல், உபத்திரவம்—வேதனை, உபகாரம்—நன்றி, உபசாரம்—வேளாண்மை, உபயாஞ்சம்மதமாய்—இருமையால் நேர்ந்து, உபவாசம்—உண்ணு நோன்பு, உபாத்தியாயர்—ஆசிரியர், உற்சாகம்—ஊக்கம், உஷ்ணம்—வெப்பம், ஒரு சந்தி—ஒருவேளை, கங்கணம்—வேலாயல்(காப்பு), கங்கண விஸர்ஜனம்—சிலம்புகழி நோன்பு, ஜோதிடன்—கணியன், கபிலை—குரால், கருணை—அருள், கர்வம்—செருக்கு, கவி—செய்யுள், கனகசபை—பொன்னம்பலம், கஷ்டம்—வருத்தம், காவியம்—தொடர்நிலைச் செய்யுள், காஷாயம்—காவி, கிரகம்—கோள், கிரீடம்—முடி, கிருகப்பிரவேசம்—புது வீடு புகல், கிருபை—அருள், கிருஷிகம்—உழவு, கோஷ்டி—குழாம், சக்கரம்—வண்டி, சக்கரவர்த்தி—மண்டல வேந்தன், சக்தி—ஆற்றல், சகலம்—எல்லாம், சகஜம்—வழக்கம், சகுனம்—குறி, சகோதரன்—உடன்பிறந்தான், சங்கடம்—வருத்தம், சங்காரி—அழி, சங்கீதம்—இன்னிசை, சத்தம்—ஓசை, சத்தியம்—உண்மை, சத்துரு—பகைவன், சதுரம்—நாற்கோணம், சதுர்—நடம், சந்ததி—எச்சம், சந்தி—கண்டுகொள் (எதிர்கொள்), சந்திப்பு—கூடல் (Junction) சந்திரன்

—மதி, சந்தேகம்—ஐயம், சந்தோஷம்—மகிழ்ச்சி, சந்நிதி—முன்னிலை, சந்நியாசி—துறவி, சம்பந்தம்—தொடர்பு, சம்பாஷணை—உரையாட்டு, சம்பூரணம்—முழுநிறைவு, சமாச்சாரம்—செய்தி, சமூகம்—மன்பதை, சமூசாரி—குடும்பி (குடியானவன்), சமூச்சயம்—அயிர்ப்பு, சமுத்திரம்—கடல், சர்வமானியம்—முற்றூட்டு, சரணம்—அடைக்கலம், சரீரம்—உடம்பு, சன்மார்க்கம்—நல்வழி, சாதம்—சோறு, சாதாரணம்—பொதுவியல்பு, சாஸ்திரம்—கலை (நூல்), சாஸ்வதம்—நிலைப்பு, சாகஷி—கண்டோன், சிங்காசனம்—அரியணை, சித்தம்—உள்ளம், சித்தன்—அறிவன், சித்திரம்—ஓவியம், சிநேகிதம்—நட்பு, சிரஞ்சீவி—நீடுவாழி, சீக்கிரம்—சுருக்கு, சுகம்—உடல்நலம் (அல்லது இன்பம்), சுத்தம்—துப்புரவு, சுதந்தரம்—உரிமை, சுதி (சுருதி)—கேள்வி, சுபம்—மங்கலம், சுபாவம்—இயல்பு, சுயமாய்—தானாய், சுயராஜ்யம்—தன்னாட்சி, சுரணை (ஸ்மரணை)—உணர்ச்சி, சுவர்க்கம்—துறக்கம், சுவாசம்—மூச்சு (உயிர்ப்பு), சுவாமி—கடவுள், சுவாமிகள்—அடிகள், சேவகன்—இளையன், சேவை—தொண்டு (ஊழியம்), சேனை—படை, சேனபதி—படைத்தலைவன், சேனவீரன்—பொருநன், சேஷ்டை—குறும்பு, சொப்பனம்—கனவு, சோதி—ஆய், சௌகரியம்—வசதி, ஞாபகம்—நினைப்பு, ஞானம்—அறிவு, தயவு—இரக்கம், தருமம்—அறம், தாகம்—வேட்கை (விடாய்), தாசி—அடியாள், தானியம்—கூலம், தினம்—நாள், துக்கம்—மனவருத்தம், துரோகம்—இரண்டகம், துஷ்டன்—தீயவன், தேகம்—உடல், தைலம்—எண்ணெய், தோஷம்—கீர் (குற்றம்), நதி—ஆறு, நமஸ்காரம்—வணக்கம், நஷ்டம்—இழப்பு, நக்ஷத்திரம்—வெள்ளி (நாண்மீன்), நாசம்—அழிவு, நாதம்—ஒலி, நிஜம்—மெய், நிச்சயம்—தேற்றம், நித்திரை—தூக்கம், நியதி—யாப்புறவு, நியமி—அமர்த்து, நியாயம்—முறை, நீதி—நன்னெறி, பக்தன்—அடியான் (தேவடியான்), பக்தி—தேவடிமை, பகிரங்கம்—வெளிப்படை, பசு—ஆன் (ஆவு), பஞ்சேந்திரியம்—ஐம்புலன், பத்திரம்—தாள் (இதழ்), பத்திரிகை—தானிகை, பத்தினி—

கற்புடையாள், பதார்த்தம்—பண்டம் (கறி), பதிவிரதை—குலமகள் (கற்புடையாள்), பந்து—இனம், பரம்பரை—தலைமுறை, பரிகாசம் —நகையாடல், பரியந்தம்—வரை, பக்ஷி—பறவை (புள்), பாத் திரம்—ஏனம் (தகுதி), பார்வதி—மலைமகள், பாவம்—தீவினை, பானம்—குடி (குடிநீர்), பாஷை—மொழி, பிக்ஷை—ஐயம், பிக் ஷைக்காரன்—இரப்போன், பிசாசு—பேய், பிரகாசம்—ஒளி, பிர காரம்—படி, பிரசங்கம்—சொற்பொழிவு, பிரசவம்—பிள்ளைப்பேறு, பிரசாரம்—வெளியீடு, பிரத்தியக்ஷம்—கண்கூடு, பிரதக்ஷிணம்—வலஞ் செய்தல், பிரயாசம்—முயற்சி, பிரயாணம்—வழிப்போக்கு, பிர யோகம்—எடுத்தாட்சி (வழங்கல்), பிரயோஜனம்—பயன், பிரஜை —குடிகள், பிராகாரம்—சுற்றுமதில், பிராணன்—உயிர், பிராணி —உயிர்மெய் (உயிர்ப்பொருள்), பிராயச்சித்தம்—கழுவாய், பிரியம் —விருப்பம், பிரேதம்—பிணம், புண்ணியம்—நல்வினை (அறப்பயன்), புத்தி—மதி, புத்திமதி—மதியுரை, புருஷன்—ஆடவன், புஷ்டி —தடிப்பு (சதைப்பிடிப்பு), புஷ்பம்—பூ, புஷ்பவதியாதல்—முதுக் குறைதல் (பூப்படைதல்), பூமி—நிலம், பூர்வீகம்—பழைமை, பூரண சந்திரன்—முழுமதி, பூஜை—வழிபாடு, போதி—கற்பி, போஜனம் —சாப்பாடு, போஷி—ஊட்டு, பௌர்ணமி—நிறைமதி, மத்தி—நடு, மத்தியானம்—நண்பகல் (உச்சிவேளை), மயானம்—சுடுகாடு, மரி யாதை—மதிப்பு, மாமிசம்—இறைச்சி, மார்க்கம்—வழி, மிருகம்— விலங்கு, முக்தி—விடுதலை, முகஸ்துதி—முகமன், மூர்க்கன்—மூர டன், மைத்துனன்—அத்தான் (கொழுந்தன்), மோசம்—கேடு, மோக்ஷம்—வீடு, யதார்த்தம்—உண்மை, யமன்—கூற்றுவன், யஜமான் —தலைவன் (ஆண்டான்), யாகம்—வேள்வி, யோக்கியம்—தகுதி, யோசி—எண்ணு, ரகசியம்—மறைபொருள், ரசம்—சாறு, ரணம்—புண், ரத்தினம்—மணி, ரதம்—தேர், ராசி—ஓரை, ருசி—சுவை, ரோமம் —மயிர், லஜ்ஜை—வெட்கம், லக்ஷ்மி—திருமகள், லாபம்—ஊதியம், லோபம்—இவறன்மை, லோபி—இவறி (கஞ்சன், பிசினி), வசனம்

—உரைகடை, வகிசம்—மரபு, வயசு—அகவை, வர்க்கம்—இனம், வர்த்தகம்—வணிகம், வருஷம்—ஆண்டு, வாத்தியம்—இயம், வாயு—வளி, வார்த்தை—சொல், விகடம்—பகடி, விசுவாசம்—நம்பிக்கை, விசனம்—வாட்டம், விசாரி—வினவு (உசாவு), விசேஷம்—சிறப்பு, வித்தியாசம்—வேறுபாடு, விநோதம்—புதுமை, வியவகாரம்—வழக்கு, வியவசாயம்—பயிர்த்தொழில், வியாதி—நோய், வியாபாரம்—பண்டமாற்று, விரதம்—நோன்பு, விரோதம்—பகை, விஸ்தீரணம்—பரப்பு, விஷம்—நஞ்சு, வீணை—யாழ், வீரன்—வயவன் (விடலை), வேசி—விலமகள், வேதம்—மறை, வைத்தியம்—மருத்துவம், ஜயம்—வெற்றி, ஜலதோஷம்—நீர்க்கோவை, ஜன்மம்—பிறவி, ஜன்னல்—பலகணி, ஜன்னி—இசிவு, ஜனம்—நரல் (நருள்), ஜனசங்கியை—குடிமதிப்பு, ஜனன மரணம்—பிறப்பிறப்பு, ஜாக்கிரதை—விழிப்பு, ஜாதகம்—பிறப்புக்குறிப்பு, ஜாதி—குலம், ஜீரணம்—செரிமானம், ஜீரணோத்தாரணம்—பழுதுபார்ப்பு, ஜீவன்—உயிர், ஜீவனம்—பிழைப்பு, ஜீவியம்—வாழ்க்கை, ஜோதி—சுடர், ஸ்தாபனம்—நிறுவனம், ஸ்திரீ—பெண்டு, ஸ்தோத்திரி—பராவு, ஸ்நானம்—குளிப்பு, க்ஷணம்—நொடி, க்ஷீணம்—மங்கல், க்ஷேமம்—நல்வாழ்வு (காப்பு), சமீபம்—அண்மை, தாரம்—சேய்மை.

இங்ஙனம் நூற்றுக்கணக்கான வட சொற்கள் தமிழில் வேண்டாமை (அறவசியம்) யாய் வழங்குகின்றன. இவை எங்ஙனம் வந்தன? தமிழர் மொழி வடமொழியன்று. ஆகவே, வட சொற்கள் தமிழர்கட்குத் தெரியா. அவை பார்ப்பனரே தொன்றுதொட்டுச் சிறிதுசிறிதாய்த் தமிழில் நுழைத்தவையாகும். தமிழ் நாட்டுக் கல்வியும், மதமும் பார்ப்பனர் வயப்பட்டமையான், அவ்விரண்டையும் நிலைக்களமாகக்கொண்டு, பலவகையில் புகுந்தினவாகும் தமிழிலுள்ள வடசொற்கள். இன்றும், பல வடசொற்கள் தமிழுக்கு வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. பார்ப்பனர் தென் சொற்களை அறிந்திருந்தாலும், அவற்றிற்குப் பதிலாக வட சொற்களையே வழங்குவது வழக்

கம். பழக்கத்தைப் பரிச்சயம் என்றும், சுவையாய் என்பதை ருசிகர மாய் அல்லது சுவாரசியமாய் என்றும் சொல்லுவர் அவர். கல்லாத தமிழர் பார்ப்பனரை உயர்ந்தாராக மயங்கினமையின், அவர் பேச் சைப் பின்பற்றுவது பெருமையென்று பின்பற்றினர். பார்ப்பனப் பாடகர், தமிழில் இப்போதுள்ள வடசொற்கள் போதாவென்று, திரு மணத்தைப் பரிணயம் என்றும், அடியாரைப் பக்தரென்றும், கூறி வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில், பல பொதுவான தென் சொற்களுக்குப் பதி லாக வட சொற்களை வழங்கினதுடன், ஆட்பெயரும், இடப்பெயரும் தெய்வப்பெயருமான பல சிறப்புப்பெயர்களையும் மொழிபெயர்த்து வழங்கினர் பார்ப்பனர். கயற்கண்ணி, தடங்கண்ணி, அழகன் என் னும் ஆட்பெயர்கள் முறையே மீனாக்ஷி, விசாலாக்ஷி, சுந்தரன் என்றும்; பழமலை, மறைக்காடு என்னும் இடப்பெயர்கள் முறையே விருத்தாசலம், வேதாரண்யம் என்றும்; ஆறுமுகம், சிவன், தாயுமான தெய்வம் என்னும் தெய்வப்பெயர்கள் முறையே, ஷண்முகம், சங் கரன், மாதிருபூதேஸ்வரர் என்றும் வழங்கிவருதல் காண்க.

ஒரு நாட்டார், இரண்டொருவராய், காடு காண்பவர்போலும் வழிப்போக்கர்போலும், பிழைக்கப்போபவர்போலும் மற்றொரு நாட் டிற்போயமர்ந்து, பின்பு பெருந்தொகையினரானவுடன், அந்நாட் டைக் கைப்பற்றுவது ஒரு வலக்காரமான வழியாகும்; இது மொழிக் கும் ஒக்கும். வடசொற்கள் தமிழில் மிகச் சிலவாயிருந்த பண்டைக் காலத்தில், தமிழைக் கெடுப்பதாகத் தமிழர்க்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால், இதுபோதோ, தமிழே வடமொழியினின்றும் பிறந்ததே என்று ஆராய்ச்சியில்லாதார் நம்புமளவு, அளவிறந்த வடசொற்கள் தமிழிற் கலந்துள்ளன.

வடசொற்கலப்பினால் தமிழுக்கு நேர்ந்த தீங்குகளாவன :—

(1) தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கற்று மறைதல்.
(2) தமிழின் தூய்மை கெடல்.
(3) தமிழ்ச்சொற்கள் பொருளிழத்தல்.

குடும்பம், இல், குடி, குலம், வரணம், மரபு என்னும் பெயர்கள், முறையே ஒரு சிறிய அல்லது பெரிய (ஒரு தலைமுறையுள்ள அல்லது பல தலைமுறையடங்கின) குடும்பத்தையும், தாய்வழி தக்தைவழிகளையும், கோத்திரத்தையும், ஜாதியையும், நிறம்பற்றிய (வெண்களமர், கருங்களமர், அல்லது ஆரியர், திராவிடர் என்பனபோன்ற) பெரும் பிரிவுகளையும்,குலவழித்தொடர்பை (descent)யும் குறிப்பனவாகும்.* ஆனல், இப்பொருள் வேறுபாடு இன்று எல்லார்க்கும் புலனுவதில்லை.

பசும்பால் என்பது காய்ச்சாத பாலையும், பசிய நிறமான வெள்ளாட்டுப் பாலையும் குறிப்பதாகும்.† பசுவின்பால் பசுப்பால் என்றே கூறத்தக்கது. பசுப்பாலை ஆவின்பால் என்றனர் முன்னோர்.

காட்டு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பதிலாக, உதாரணம் என்னும் வடசொல் வழங்கவே, அது தன் பொருளையிழந்து காண்பி என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

(4) புதுச்சொற்புனைவின்மை.

தனித்தமிழ் வளர்ந்திருந்தால், ஆஸ்திகம், நாஸ்திகம் என்னும் வடமொழிப் பெயர்களுக்குப் பதிலாக உண்மதம், இன்மதம், அல்லது நம்புமதம், நம்பாமதம் என்பனபோன்ற தென்மொழிப் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கும்.

(5) தென்சொல் வடசொல்போலத் தோன்றல்.

கலை, மீனம் முதலிய தனித்தமிச் சொற்கள் வடசொற்கள் போலத் தோன்றுகின்றன.

---

* ஒருபொருட் பல சொற்கள் பருப்பொருளில் ஒன்றையே குறிப்பினும், நுண்பொருளில் வேறுபட்டவை என்பதை, Hand-book of the English Tongue என்னும் புத்தகத்தின் 25-ம் 26-ம் பக்கங்களிலும், Hints on the Study of English என்னும் புத்தகத்தின் 49-ம் 50-ம் பக்கங்களிலும் காண்க.

† அந்தகக்கவி வீராகவர் சரித்திரம் காண்க.

(6) தென்சொல்லை வடசொல்போல ஒலித்தல்.

குட்டம், முட்டி என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள், குஷ்டம், முஷ்டி என்று வடமொழியில் வழங்குவதுபோல, வேட்டி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும், உலக வழக்கில் வேஷ்டி என்று தவறாய் வழங்குதலும், 'வேங்கட' என்பது 'வெங்கட்ட' என்று வலித்தலும் காண்க.

(7) சில சொற்கள் தென்சொல்லா வடசொல்லாவென்று மயங்கற்கிடமாதல். உ-ம். மந்திரம்.

(8) தமிழர் தாய்மொழியுணர்ச்சியிழத்தல்.

ஏற்கனவே ஏராளமான வடசொற்கள் தமிழில் வந்து அடர்ந்த பின், மகமதிய ஆட்சியில் பல உருதுச்சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்தன. அவற்றுட்சிலவாவன :—

அகஸ்மாத், அசல், அதாலத், அமீன், அமுல், அர்ஜி, அவுல் தார், ஆஜர், உண்டியல், உஷார், கச்சேரி, கசாய் (கசாப்பு), கஜானா, காலி, கில்லேதார், கிஸ்து, கேலி, கைதி, கொத்தவால், கோஷா, சபாஷ், சாமான், சுபேதார், டபேதார், டானா, தமாஷ், தஸ்தவேஜ், தாக்கல், தாக்கீது, தாசில்தார், தாலுக்கா, தைலி, தொகையரா, நகல், நகூது, நாஷ்டாடா, பசலி, பதிதா, பர்வா, பவுஞ்சு, பிராது, பைசல், மகஜர், மசோதா, மஜூதி, மராமத், மாஜி, மிட்டாதார், மிட்டாய், ரத்து, ரஜா, ராஜிநாமா, லங்கோடு, லடாய், லாடம், லுங்கி, லேவாதேவி, வாசு, ஜப்தி, ஜமாபந்தி, ஜமீன், ஜமேதார், ஜல்தி, ஜவாப், ஜவாப்தாரி, ஜவான், ஜாகிர்தார், ஜாகை, ஜாட்டி, ஜாப்தா, ஜாமீன், ஜாரி, ஜால்ரா, ஜாலக், ஜாலர், ஜிகினா, ஜிம்காணா, ஜிமிக்கி, ஜில்லா, ஜீனி, ஜெண்டா, ஜேப்பு, ஜோர், ஷர்பத், ஷரத்து, ஷரா, ஷராய், ஷராப்பு, ஷோக், ஹுக்கா, ஹோதா. (இவற்றுட்சில, உருதுவிற்கலந்த இந்திச் சொற்களாகும்.)

மகமதிய ஆட்சியின்பின், ஆங்கில ஆட்சியில், தமிழிற்கலந்த ஆங்கிலச் சொற்களோ இங்கெடுத்துக் கூறவேண்டியதில்லை.

தேசியம் என்னும் நாட்டியல் இயக்கத்தில், தமிழிற்சில ஆரியச் சொற்கள் கலந்துள்ளன.

உ-ம். காங்கிரஸ் (இங்கிலீஷ்), மகாத்மா, சத்யாக்கிரகம், வந்தேமாதரம், பாரதமாதா, ஜே, பிரச்சாரம், சுயராஜ்யம், ராஷ்ட்டிரபாஷா, சுதந்தரப் பிரதிக்ஞை.

இங்ஙனம் பற்பல மொழிகளினின்றும், பலப்பல சொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கினது, தமிழில் அவற்றுக்கு நேர் சொல் இல்லாமலோ, அல்லது அவற்றின் பொருளுக்கேற்ற புதுச்சொற்கள் புனைய முடியாமையாலோ அன்று ; தமிழர்க்குத் தாய்மொழியுணர்ச்சியில்லாமையாலேயே. தமிழ் தமிழர் வயமில்லாது ஆரிய வயப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.

2. **பாட்டியலில் எழத்துக்தும், செய்யுளுந்தும், செய்யுள் நூலுந்தம் தலம் வதத்தல்.**

பன்னீருயிரும் முதலாறுமெய்யும் பார்ப்பன வரணம் ; அடுத்த ஆறுமெய்கள் அரச வரணம் ; அதற்கு அடுத்த நான்கு மெய்கள் வணிக வரணம்; இறுதி இரண்டு மெய்யும் சூத்திரவரணம் என்பதும்;

பார்ப்பனரை வெண்பாவாலும், அரசரை ஆசிரியப்பாவாலும், வணிகரைக் கலிப்பாவாலும், சூத்திரரை வஞ்சிப்பாவாலும் பாட வேண்டும் என்பதும் ;

கலம்பகம் பாடும்போது, தேவருக்கு 100 செய்யுளும், பார்ப்பாருக்கு 95 செய்யுளும், அரசர்க்கு 90 செய்யுளும், அமைச்சருக்கு 70 செய்யுளும், வணிகர்க்கு 50 செய்யுளும், மற்றவர்க்கு 30 செய்யுளும் பாடவேண்டும் என்பதும் பாட்டியல் விதிகளாகும்.

3. **தமிழகத்தும் தமிழர்க்தும் மாறனவும் கேடானவுமான, ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழ் நூல்களிற் கலத்தல்.**

4. **சரித்திரவுண்மையற்றனவும், மதியை மழுங்கச் செய்பவுமான ஆரியப்பழமைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவும் இயற்றவும் படல்.**

இவை தமிழுக்கு அலங்காரமா, அலங்கோலமா என்று நடுநிலை அறிஞர் அறிந்துகொள்க.

ஆரியத்தால் தமிழர் கேட்டமை.

பிரிவினை, அடிமைத்தன்மை, மறமிழுத்தல், வறுமை, பகுத்தறிவின்மை, உயர்தரக்கல்வியும் நாகரிகமுமின்மை, தாய்மொழிவெறுப்பு, தற்குலப்பகை முதலியன, ஆரியத்தால் தமிழர்க்கு நேர்ந்த தீங்குகளாகும். ஆரியர் வந்ததிலிருந்து தமிழர் பலவகையிலும் கெட்டு வந்ததை நோக்குமிடத்து, 'தமிழர் கேடு—பார்ப்பனர் ஆக்கம்' என்னும் முறைபற்றியே காரியங்கள் நடந்துவந்திருக்கின்றன என்பதை அறியலாம்.

பார்ப்பனர் பாட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் பாணர் பிழைப்பும், கணியத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் வள்ளுவர் பிழைப்பும், வடமொழியைத் தலைமையாக்கியதால் தமிழ்ப் புலவர் பிழைப்பும் கெட்டன.

தாழ்த்தப்பட்டோர் ஊர்ப் பொதுக் குளங்களில் குளிக்கக் கூடாதென்றும், அக்கிராகார வழியாகச் செல்லக்கூடாதென்றும், மேலாடையணியக்கூடாதென்றும், இன்னும் சில ஊர்களில் இருந்து வருகின்றது. மேல் வகுப்பாரைக் கண்டவுடன் ஐம்புலனும் ஒடுங்கி, அவர் ஏவல் வழி நிற்கின்றனர் தாழ்த்தப்பட்டோர். இன்னோர்க்கு மறம் எங்ஙன் உண்டாகும்?

பிறர் தாழ்த்தி வைக்கிறதிலேயே, பெரும்பாலும் தாழ்ந்து கிடக்கின்றனர் கீழோர். மேலுட்டார்க்குச் சமையல் செய்யும் பறையர், மிகத் துப்புரவாயிருப்பதையும், பார்ப்பனரும் அவரிடத்து உண்பதையும் நோக்குக. இங்ஙனம் அவரினத்தாரெல்லாம் திருந்தக் கூடும். கல்வியொன்றே அவர்கட்குத் தேவையானது.

ஆரிய திராவிடப் போர் தொன்றுதொட்டதாதல்.

ஆரிய திராவிடப் போர் இந்தியர்க்குள், முக்கியமாய்த் தமிழர்க்குள், பிரிவினையுண்டாக்குமாறு ஆங்கிலேயரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதென்றும், அடிமைத் தமிழரான கிறிக்கட்சியார் அதைக் கடைப் பிடித்து வருகின்றனரென்றும், ஒரு சாரார் கூறி வருகின்றனர்.

ஆரிய திராவிடப் போர், ஆரியர் இந்தியாவில் கால் வைத்த நாள் முதலாய் நடந்து வருவது, சரித்திரத்தால் அறியப்படும். ஆரிய மறைகளும் அதற்குச் சான்றாகும்.

பிராமண மதத்திற்கு மாறுகப் பௌத்த மதத்தைத் தோற்றுவித்த புத்தர், வட நாட்டிலிருந்த ஒரு திராவிட வகுப்பாரே. பிரிவினையென்னும் படையால், திராவிடரைக் கொண்டே திராவிடரை வென்று வடநாட்டை ஆரியர் கைப்பற்றும் வரையும், போர் நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தபின், அவரது முறைகளைத் தமிழ் நாட்டிற்குத் தீங்கு விளைப்பனவாகக்கண்ட பல தமிழறிஞர், அவ்வப் போது அவற்றைக் கண்டித்து வந்திருப்பதை, நெடுகக் காணலாம்.

(1) நக்கீரர்.

கடைக்கழகக்காலத்தில், ஒருநாள், வடமொழியறிந்த 'கொண்டான்' என்னுங் குயவன் ஒருவன், பட்டிமண்டபமேறி, "வடமொழியே சிறந்தது; தமிழ் சிறந்ததன்று" என்று கூற, நக்கீரர் சினந்து,

"முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—அரணிலா
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்
ஆனந்தஞ் சேர்கசுவா கா"

என்று பாடினதும், அக்குயவன் வீழ்ந்திறந்தான். பின்பு அங்கிருந்த பிறர் அவனுக்காகப் பரிந்துபேச,

" ஆரியம் கன்று தமிழ்த் தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியி லகத்தியனு ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா "

என்று பாடி அவனை உயிர்ப்பித்தார்.*

நக்கீரர் பார்ப்பாரேயாயினும், நடுவுநிலைமையும் வாய்மையும் தமிழ்ப்பற்றும் உடையவராதலின், ஆரியவொழுக்கத்தை அறவே விட்டுவிட்டுத் தமிழவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டார். தமிழின் தொன்மை பழைமையையும், அதற்கு இடையிடைசேர்ந்த பலபெருந் தீங்குகளையும் நோக்குமிடத்து, அகத்தியர், தொல்காப்பியர், நக்கீரர், நச்சினார்க்கினியர், பரிதிமாற்கலைஞன் (சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்) போன்ற ஆரியப் பார்ப்பனர் இல்லாதிருந்திருப்பின், தமிழ் மிகக் கெட்டுப்போயிருக்கும்.

(2) திருவள்ளுவர்.

" அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான் "

" எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு "

" ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும் "

" மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும் "

" அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலிலென்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணுமை, நன்று "†

இங்கு கூறிய குயவன் அபார்ப்பனனேனும், 'வடமொழி—தென்மமொழி' ப்போர் பார்ப்பனராலேயே உண்டானதாதலானும், இக்காலத்திற்போன்றே அக்காலத்தும் இவ்விரு மொழிக்கும் இகல் இருந்ததென்று தெரிவித்தற்கும், இச்செய்தி இங்கு கூறப்பட்டது.

† குறள், 30, 110, 133, 134, 259.

"ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு மாவிற்
கிரவின் இளிவந்த தில்" *

முதலிய பல குறள்கள் ஆரியவொழுக்கத்தைக் கண்டிப்பனவாகும்.

(3) **பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்.**

"வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே" †

இது ஆரியக் கொள்கைக்கு மாறுகும்.

(4) **கம்பர்.**

கம்பர் ஒருமுறை வறுமையுற்றிருந்தபோது, பசியால் வாடி, ஒரு செட்டி கடைக்குச் சென்று அவல் கேட்டார். அவன் போணி யாகவில்லையென்று சொல்லிவிட்டான். பின்பு, செக்காட்டிக்கொண் டிருக்கும் ஒரு செக்கானிடம் சென்று, பிண்ணைக்குக் கேட்டார். அவன் "இன்னும் எண்ணை யெடுக்கவில்லை" என்று சொல்லிவிட் டான். அதன்பின், ஓர் பார்ப்பான் வீட்டிற்குச் சென்று உணவு கேட்க, அவன் "சூத்திரனுக்குச் சோறிட்டால் குற்றம், போ" என்று சொல்லிவிட்டான்.

பின்பு, கம்பர் காட்டு வழியாகச்சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, அங்கு உழுதுகொண்டிருந்த ஓர் உழவன், கம்பர் சோர்வைக் கண்டு, தான் வைத்திருந்த கூழை அவருக்கு வார்த்து, அவர் பசியைப் போக்கினான். அப்போது கம்பர்,

"செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பா ரகத்தையெட்டிப் பாரோமே எந்நாளும்
காப்பாரே வேளாளர் காண்"

என்று பாடினார்.

---

* குறள், 1066. † புறநானூறு, 183.

கீழ்வரும் கம்ப ராமாயணச் செய்யுளால், பார்ப்பனர் பேரவா வுடையவர் என்று கம்பர் கருதினதாக அறியலாம்.

" பரித்த செல்வ மொழியப் படருநாள்
அருத்த வேதியர்க் கான்குல மீந்தவர்
கருத்திலுரைசைக் கரையின்மை கண்டிறை
சிரித்த செய்கை நினைந்தழுஞ் செய்கையாள் "

(சுந்தர காண்டம்; காட்சிப்படலம், 26.)

பார்ப்பனப் பேரவாவைப்பற்றிப் பஞ்சதந்திரக் கதையிலும் ஓர் செய்தியுளது.

நட்புப்பேறு (சுகிர்லாபம்) என்னும் வலக்காரத்தைப்பற்றிய கதைகளுள், 'புலியும் பிராமணனும்' என்பது ஒன்று. பிராமணன் புலியின் பொற்காப்பிற்கு அவாக்கொண்டு, அதனிடம் சென்றான்; தான் அதனால் வஞ்சிக்கப்பட்டதை அறிந்தபோது, " நம்முடைய சாதிக்கு இயல்பாயிருக்கிற பேராசையினால், இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனேன் " என்று சொல்லி வருந்தினதாக அதிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சீவக சிந்தாமணியின் 400-ம் செய்யுளில், " அந்தணர் தொழிலேனேன் " என்று அந்தணர்க்குச் சால்வு (திருப்தி) தொழிலாகக்கூறியது முனிவரை நோக்கியென்க.

(5) ஔவையார்.

சோழன் ஒருமுறை ஔவையாரை நோக்கி, எக்குலத்தானை அமைச்சனாகக் கொள்ளலாம் என்று வினவ, அவர்,

" நூலெனிலோ கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமராம்
கோலெனிலோ வாங்கே குடிசாயும்—நாலாவான்
மந்திரியுமாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு "

என்று கூறினதாகத் தனிப்பாடற்றிரட்டில் உள்ளது.

" காடு கெட ஆடுவிடு ஆறு கெட நாணலிடு
ஊர்கெட நூலுவிடு....." என்பது பழமொழி.

" சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை.....
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்..."

என்ற நல்வழி வெண்பாவும் ஆரியக்குல முறையை மறுத்ததாகக் கொள்ளலாம்.

(6) **அதிவீராராமபாண்டியன்.**

" எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரே மேல்வருக வென்பார் "

(7) **சித்தர்.**

சிவவாக்கியர் :

" மேதியோடும் ஆவுமே விரும்பியே புணர்ந்திடில்
சாதிபேத மாயுருத் தரிக்குமாறு போலவே
வேதமோது வாணுடன் புலைச்சிசென்று மேவிடில்
பேதமாய்ப் பிறக்கலாத வாறதென்ன பேதமே "

பத்திரகிரியார் :

" சாத்திரத்தைச் சுட்டுச் சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
சூத்திரத்தைக்கண்டு சுகம்பெறுவ தெக்காலம். "

அகஸ்தியர் :

" தானென்ற பெரியோர்க ளுலகத்துள்ளே
தாயான பூரணத்தை யறிந்தபின்பு
தேனென்ற வமுதமதைப் பானஞ்செய்து
தெவிட்டாத மவுனசிவ யோகஞ் செய்தார்
ஊனென்ற வுடலெங்கும் பிரிந்தபேர்க்கு
ஒரு நான்கு வேதமென்றும் நூலாரென்றும்
நானென்றும் நீயென்றும் பல ஜாதியென்றும்
நாட்டினரு லகத்தோர் பிழைக்கத்தானே. "

பாம்பாட்டிச் சித்தர் :

" சாதிப்பிரிவிலே தீ மூட்டுவோம் "

இதுகாறும் கூறியவற்றுல், ஆரியர் வேறு திராவிடர் வேறு என்பதும், பார்ப்பனர் ஆரியரே என்பதும், வெள்ளிடை மலையாதல் காண்க. பார்ப்பனர்—அபார்ப்பனர் என்று பிரித்து, ஒரு மன்பதை மற்றொரு மன்பதையை வெறுப்பது விலங்குத்தன்மையே. ஆதலால், இவ்வெறுப்பை நீக்குவதற்கு, அவ்விரண்டையும் இசைக்கும் வழி களைக்கையாடவேண்டுமேயன்றி, ஆரியரும் திராவிடரும் ஒரு குலத்தா ரென்பதும், பார்ப்பனர் தமிழரேயென்பதும், தமிழ் வடமொழியி னின்றும் வந்தது என்பதும் தவருகும். இதனால், குலநூல் (Ethnology), மொழிநூல் (Philology), சரித்திரம் (History) என்ற மூக்கலைகளும் கெடுவதாகும். ஜெர்மனியில், ஹிட்லர் யூதரைத் துரத்துவது கொடிதே. ஆனால், அவ்யூதரைக் காப்பதற்குரிய வழி களைத் தேடாமல், யூதரும் ஜெர்மானியரே என்று சொல்லின் எங் ஙனம் பொருந்தும் ?

பார்ப்பனர் தமிழ் நூற்கன்றித் தமிழ்மொழிக் கதிகாரிகளாகாமை.

இப்போதுள்ள முறைப்படி, பார்ப்பனர் தமிழ் நூல்களைக் கற் றுச் சிறந்த புலவராகலாமேயொழியத் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழக் கருத்துக்கட்கும் அதிகாரிகளாகமுடியாது. அதற்குக் காரணங் களாவன :—

(1) ஆரிய மனப்பான்மை.

ஒவ்வொரு நாட்டார்க்கும் ஒவ்வொரு மனப்பான்மையுண்டு. அதனால் சில கருத்துக்கள் வேறுபடும். கருத்து வெளிப்பாடே மொழி. ஒவ்வொரு மொழியின் அமைதியும், இலக்கணம் (Grammar) மரபு (Idiom) என இருவகைப்படும். ஒரு மொழியின் இலக்கணத் தையும் அதிலுள்ள நூல்களையும், எவரும் அம்மொழியை எழுதப்

படிக்கத் தெரிந்தவுடன், தாமே கற்கலாம்; ஆனால், அம்மொழியின் மரபையும், அம்மொழியாரின் விதப்புக் கருத்துக்களையும் தாமே அறியமுடியாது.

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து பல நூற்றாண்டுகளாகியும், தமிழரோடு கலவாமல், தமித்தேயிருந்துவந்தமையின், தமிழ் மரபையும் தமிழக் கருத்துக்களையும் முற்றும் அறிந்தாரில்லை.

பார்ப்பனர் எப்போதும் வட நாட்டையே தங்கள் முன்னோரின் நாடாகவும், வடமொழியையே தங்கள் முன்னோரின் மொழியாகவும் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழரோ எப்போதும் தென்னாட்டையே தங்கள் முன்னோரின் நாடாகவும், தமிழையே தங்கள் முன்னோரின் மொழியாகவும் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வொரு வேறுபாடே இவ்விரு வகுப்பாரையும் எவ்வளவோ பிரித்துக்காட்டும்.

நூல் என்னுஞ்சொல் முதலாவது, ஒரு சூத்திரத்தாலும் பல சூத்திரத்தாலும் ஆன இலக்கணத்தையும், இலக்கணம்போன்ற கலை (Science) யையுங் குறித்ததாகும். இப்போது, அது புத்தகத்திற்கு வழங்கினும், புத்தகத்தின் பொருளைக் குறிக்குமேயன்றி, அதன் தாள் தொகுதியைக் குறிக்காது. புத்தகம் என்னும் பெயரே தாள் தொகுதியைக் குறிக்கும். இது பல பார்ப்பனருக்கு விளங்குவதில்லை.

நண்டுக்குட்டி, கம்பவைக்கோல் என்பனபோன்ற மரபுவழு பார்ப்பனர்க்குள் மிகப்பொது.

(2) நாட்டுப்புறத்தாரோடு தொடர்பின்மை.

ஒவ்வொரு மொழியிலும், சொற்கள் உலகவழக்கு, நூல்வழக்கு என இருபாற்படும். உலகவழக்கு பொது மக்கட்கும், நூல்வழக்கு புலவர்க்கும் உரியனவாகும். பொதுமக்களிலும், நகர்ப்புறத்தாரினும் நாட்டுப்புறத்தாரே உலகவழக்கிற்குச் சிறந்தாராவர். உலகவழக்கு ஒரு மொழிக்கு உயிரும், நூல்வழக்கு அதற்கு உடம்புமாகும்.

பார்ப்பனர் தங்களை நிலத்தேவராக எண்ணிக்கொண்டு, குடியானவருடனும் தாழ்ந்தோருடனும் நெருங்கிப் பழகாமையால், தமிழச் சொற்கள் பலவற்றை அறிந்திலர்.

(3) வடமொழிப்பற்றும் தமிழ்ப்பற்றின்மையும்.

வீணைக வடசொற்களை வழங்குவதிலும், மணிப்பவள நடையிலும் தற்சம நடையையே பின்பற்றுவதாலும், ஆங்கிலச் சொற்களை மொழிபெயர்க்காதே தமிழில் எழுதுவதாலும், ஒருகால் மொழிப் பெயர்ப்பினும் வடசொற்களாகவே பெயர்ப்பதாலும், தனித்தமிழை விலக்குவதாலும், தென்சொற்களை வடசொற்களென்று கூறுவதிலும் பார்ப்பனருக்குத் தமிழ்ப்பற்றில்லையென்பது வெட்டவெளியாம்.

"ஸ்ரீய: பதியான ஸர்வேஸ்வரனது கிருபையால் ஸம்ஸாரி சேதநர்களின் உஜ்ஜீவனத்தின் பொருட்டு," 'யூனிவர்சிட்டி', (பல்கலைக் கழகம்), லெக்சரர் (சொற்பொழிவாளர்), கமிட்டி (குழு), ஸ்கூல் மைனல் (பள்ளியிறுதி), ஆகர்ஷண சக்தி (இழுப்பாற்றல்), நிரகூசோகை (நண்கோடு), மத்தியதரை (நண்ணிலம்), தசாம்சம் (பதின்கூறு), சதவீதம் (நூற்றுமேனி), வியாசம் (விட்டம்) முதலிய வழக்குக்களால், தமிழ்ப்பற்றின்மை வெளியாதல் காண்க.

(4) வடமொழியைத் தென்மொழிக்கு அளவையாகக் கொள்ளல்.

தமிழ் நூல்களுக்கு வடநூல்களை மேல்வரிச்சட்டமாக வைத்துக் கொண்டு, அவற்றைத் தழுவியே பொருளுரைத்து வருகின்றனர் பார்ப்பனர். தமிழ் முதனூல்கள் வடமொழி முதனூல்களின்றும் கருத்தில் வேறுபட்டதுமன்றி, அவற்றுக்கு மிக முற்பட்டவுமாகும் என்பதை அவர் அறிந்திலர்.

பரிமேலழகர், தென்புலத்தாரைப் "படைப்புக்காலத்து அயனுற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி" என்றார். தென்புலத்தார் (பிதிர்க்கள்) நித்தம் காலத்தில் உலகில் வாழ்ந்து இறந்துபோனவரா

யிருக்க, அவரைப் படைப்புக் காலத்துப் படைக்கப்பட்டவர் என்று கொள்ளுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இதன் பிழைபாடும், இன்னே ரன்னபிறவும் பின்னர்க் காட்டப்படும். வடநூலைப் பின்பற்றிச் சேனாவரையர், சிவஞானமுனிவர், சங்கர நமச்சியவாயப் புலவர், சுவாமிநாத தேசிகர் முதலிய தனித்தமிழருங்கூடப் பல இலக்கணங் களில் தவறிவிட்டனர். இவற்றையெல்லாம் எனது தொல்காப்பிய வுரையிற்கண்டுகொள்க.

திருவையாற்றுக் கீழ்கலைக் கல்லூரித் தலைவராகிய, டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், சில ஆண்டுகளாகத் தமிழுக்கு மாறான சில நூல்களைத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டுவருகின்றார். அவற்றுள், 'தமிழ்மொழிநூல்' என்பது ஒன்று. அதில், ஆராய் என்னுஞ் சொல்லில் 'ர்' செருகல் (Intrusion) என்று கூறியுள்ளார். ஆராய் என்பது ஆய் என்பதன் மிகுப்பு (Intensive). ஆர (நிரம்ப) + ஆய் = ஆராய். தீரமானி என்பது தீர்மானி என்றும், செய்யவா என்பது செய்வா என்றும் வழங்குதல் காண்க.

இன்னும், தொல்காப்பிய நூன்மரபில்,

"ஙஃகான் முன்னர் ய-வவுந்தோன்றும்"
"ஞணஃகான் முன்னர்க்
க-ச-ஞ-ப ம-ய-வவ் வேழுமுரிய"
"ஞ-ந-ம-வ என்னும் புள்ளிமுன்னர்
யஃகான் றிற்றல் மெய்பெற் றன்றே"
"மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்"

என்னும் (24, 26, 27, 28) நூற்பாக்களைப் பிறழவுணர்ந்து, பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களினிடையில், ல்ய, ல்வ, ள்ய, ள்வ, ண்ய, ண்வ, ன்ய, ன்வ, ஞ்ய, ந்ய, ம்ய, வ்ய, ம்வ என்னும் இணமெய்கள் பயின்றதாகக் கூறியுள்ளார். இவர் இங்ஙனம் துணிவதற்குக் காரண மென்னவெனின், கச்சிஞர்க்கினியர், மேற்கூறிய நூற்பாக்களுள், முதலதற்கு,

"உ-ம். கொல்யானை, வெள்யாறு.

"இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும், வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும், நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின், 'மருவின் பாத்திய' என்று கூறுவாராதலின், இவ்வாசிரியர் இவற்றை ஒரு மொழியாகக்கொள்வரென்று உணர்க. இக்கருத்தானே மேலும், வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒருமொழியாகக்கொண்டு, உதாரணங்காட்டுதும்" என்று கூறினவர், பின்பு, "அன்றி இவ்வாசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து, வினைத் தொகைக் கண்ணும் பண்புத்தொகைக் கண்ணுமன்றி, ஒருமொழிக் கண்ணே மயங்குவனவுமுளவாதலின், அவற்றைக்கண்டு இலக்கணங் கூறினர். அவை பின்னர் இறந்தனவென்று ஒழித்து, உதாரணமில் லனவற்றிற்கு உதாரணங்காட்டாமற்போதலே நன்றென்று கூறலு மொன்று" என்றும்;

மூன்றுவதற்கு,

"இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தலின், அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

"இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது, பொருந்யாது, திரும்யாது, தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக்காட்டினாலெனின், ஆசிரியர் ஒருமொழியாமாறு எண்ணிக்கூறி, இரு மொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயலுங்கூறி, அதன்கண், 'மெய்யிறு சொன்முன் மெய்வருவழியும்' (எழு. 107) என்று கூறினர். கூறிய வழிப்பின்னும் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி' (எழு. 163) என்றும், பிறண்டும், ஈறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பர் ஆதலின், ஈண்டு இருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னும் குற்றமாம். அதனால், அவை காட்டுதல் பொருந் தாமை உணர்க" என்றும்;

காலாவதற்கு,

"இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தன. அன்றி, வரும் வண்ணைக்கன் என்றாற்போல்வன காட்டின், 'வகாரமிசையு மகாரங் குறுகும்' (எழு. 330) என்ற விதி வேண்டாவாம்" என்றும் கூறினதேயாம். இக்கூற்றுக்குக் காரணம்,

நச்சினார்க்கினியர் தொகைச்சொல் (Compound word) ஓ ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளாமையும், கூறியது கூறலுக்கும் வழிமொழிதலுக்கும் வேறுபாடறியாமையுமேயாகும்.

"எல்லாத்தொகையும் ஒருசொல் நடைய"

என்றார் தொல்காப்பியர் (எச்சவியல், 24).

தண்ணீர், புன்செய், மண்கொண்டான், பிழைபொறுத்தான் முதலியதொகைப்பெயர்கள் எல்லாம் ஒருசொல்நடையவாதல்காண்க.

நெஸ்பீல்டு (Nesfield) என்பவர், தம் ஆங்கில இலக்கணப் புத்தகத்தில், "ஒருசொல் தன்மையடையும்படி இருசொல் புணர்ந்தது தொகைச்சொல்" என்றுகூறி ink-pot (மைக்கூடு) door-step (படிக்கட்டு), horse-shoe (குதிரைக் குளம்பாணி), drinking-water (குடிநீர்) என்று உதாரணங் காட்டினர்.*

இனி, நச்சினார்க்கினியர் கொள்கைப்படி கொள்ளின்; கூறியது கூறலாகத் தொல்காப்பியத்தில் எத்தனையோ நூற்பாக்களிருக்கின்றன.

"புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலுமுரித்தே
உணரக்கூறின் முன்னர்த்தோன்றும்"

என்று நன்மாபிற்கூறியதை,

"யகரம் வரும்வழி இகரங் குறுகும்
உகரக்கிளவி துவரத்தோன்றுது"

எனக் குற்றியலுகரப்புணரியலுள்ளும்,

---

* 4-ம் புத்தகம், பக். 353.

"மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்"

என்று நூன்மரபிற்கூறியதை,

"மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்"

என்று புணரியலுள்ளும்,

"உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்
றுயிரண்டென்ப பெயர்நிலைச்சுட்டே"

என்று புணரியலிற்கூறியதை,

"உயர்திணையென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணையென்மனார் அவரலபிறவே"

என்று கிளவியாக்கத்துள்ளும்,

"இடைப்படிற்குறுகும் இடனுமாருண்டே
கடப்பாடறிந்த புணரியலான"

என்று மொழிமரபிற்கூறியதை,

"வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித்
தொல்லிய லியற்கை நிலையலு மூரித்தே"

என்று குற்றியலுகரப்புணரியலுள்ளும் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

நச்சினார்க்கினியர் எவ்வளவோ தமிழ்ப்பற்றும் தமிழறிவும் உடையவராயிருந்தும், இங்கு தவறிவிட்டது தமிழியல்பை அறியாததினாலேயே.

இனி, டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பு என்றும், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரக் குறிப்பு என்றும் இரு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள், சொல்லதிகாரக் குறிப்பு மன்னார்குடிச் சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் சின்னபின்னமாகச் சிதைக்கப்பட்டது. ஆயினும், அதைப் பல் கலைக் கழகத்தாரேனும் பண்டிதர்களேனும் சிறிதும் கவனித்தாரில்லை. இதை நினைக்கும்போது "குட்டுதற்கோ" என்ற செய்யுளே நினைவிற்கு வருகின்றது. இனி, எழுத்ததிகாரக் குறிப்பில், தொல் காப்பியர் வடமொழிப்பிராதிசாக்கியங்களைப் பின்பற்றித் தொல்காப்

பியத்திற் பிறப்பியலே வரைந்ததாகக் கூறியுள்ளார். எல்லா மொழி கட்கும் பல எழுத்துக்கள் பொதுவாயிருக்கின்றன. அவ்வெழுத்துக் களெல்லாம் யார் ஒலித்தாலும், அததற்குரிய ஒரேயிடத்தில்தான் பிறக்கும்.

ஆங்கில இலக்கணிகள், இந்திய இலக்கணிகளைப்போல தூற்பா வடிவாக எழுதாவிடினும், உரை நடையில், எழுத்துக்களின் வகை களையும் அவற்றின் பிறப்பியல்புகளையும் நுட்பமாகவும், விரிவாகவும் எழுதித்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொண்டையின (Gutturals), அண்ணத்தின (Palatals), பல்லின (Dentals), உதட் டின (Labials) என்றவற்றையே, தமிழ் இலக்கணிகள் பின்பற்றிப் பிறப்பியல் வகுத்தார்கள் என்பது எவ்வளவு பொருந்துமோ, அவ்வ ளவே வடமொழி வழிகாட்டுவதும் பொருந்துவதாகும்.

தமிழிலக்கணம் மிகப் பழங்காலத்தில் இயற்றப்பட்டதினால், மிக விரிவாக வரையப்படவில்லை. அக்காலத்து மாணாக்கர் நுண் ணறிவுடையவராயிருந்ததினாலும், எழுத்தாணியால் ஓலையிலெழுது வது மருத்தமானதினாலும், விரிவாயெழுதினபுத்தகம் சுமக்கமுடியாத அளவு பெருத்துவிடுமாதலாலும், சுருங்கிய அளவில் மாணவர் மனப் பாடஞ்செய்ய எளிதாயிருக்குமாதலாலும், அக்காலத்து ஆராய்ச்சிக் குறைவாலும், இக்காலத்திற்கேற்றபடி மிக விரிவான இலக்கணம் எழுதப்படவில்லை. வடமொழியிலக்கணம் தமிழுக்குப் பிந்தினதாத லின் சற்று விரிவாயுள்ளது. ஆங்கில விலக்கணம் வடமொழிக்கும் பிந்தினதாதலின், அதினும் விரிவாகவுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தில், பதவியல் இலக்கணம் பலவியல்களில் பர விக்கிடக்கின்றது. சுன்னூலார் அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு தனியியலாக்கினர். அவர் இலக்கணத்துள்ளும், தொழிற்பெயர் விகுதிகளும், தன்வினை பிறவினையாகும் வகைகள் எல்லாமுங் கூறப் படவில்லை. இதையறியாத சிலர், வடமொழி யிலக்கணவறிவு தமி ழிலக்கணவறிவிற்கு இன்றியமையாததென்று கூறுகின்றனர்.

ஆங்கில இலக்கணம் ஆராயிர்மைலுக்கப்பால் இயற்றப்பட்டதா யிருப்பினும், தமிழிலக்கண அறிவிற்கு எவ்வளவோ உதவுவதாகும்.

உதாரணமாக, அசையழுத்தம், காலப்பிரிவு, எழுவாய் வழிவு கள் முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

(1) அசையழுத்தம் (Accent).

அசையழுத்தம் தமிழுக்கில்லையென்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

எடுப்பு (Acute), படுப்பு (Grave), நலிபு (Circumflex) என் னும் மூன்றொலிப்பு வேறுபாடுகளும் தமிழுக்குள்ளனவென்று நன்னூ லார் கூறியிருக்கின்றனர். எந்த மொழியிலும், ஒரு சொல்லில் எதே னுமோர் அசையில் அழுத்தம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும். அழுத்த முள்ள அசை எடுப்பசை; அஃதில்லாதது படுப்பசை; இவ்விரண்டிற் கும் இடைப்பட்டது நலிபசை.

தமிழில் பொதுவாய் அசையழுத்தம் சொன் முதலிலிருக்கும். தண்ணீர், வந்தான் என்ற சொற்களை ஒலித்துக் காண்க.

செம்பொன்பதின்பலம் என்னுந்தொடர், செம்பைக் குறிக்கும் போது, செம் என்னும் முதலசையும், பொன்னைக் குறிக்கும்போது, பதின் என்னும் இடையசையும் அழுத்தம்பெறும்.

வந்தான், வந்தாள் போன்ற சொற்கள், கூறுவார் குறிப்பின் படி பாலைச் சிறப்பாய்க் குறிக்கும்போது, தான், தாள், என்னும் ஈற்றசைகள் அழுத்தம்பெறும்.

சில சொற்களின் ஈறுகள், அழுத்தம்பெற்றுப் பொருளை வேறு படுத்தும்.

"உப்பகார மொன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டாகும்மே"

என்றார் தொல்காப்பியர் (மொழி மரபு, 43).

இதன் உரையில், தபு என்னுஞ்சொல், "படுத்துக்கூற நீ சா வெனத் தன்வினையாம்; எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண்ணெ ணப்பிறவினையாம்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆங்கிலத்தில், முன் காலத்தில் அளபுக் குறிகள் இருந்தன; இப்போது மறைந்துவிட்டன. அதனல், அதிலுள்ள அசையழுத்தம் அழுத்தம், நெடிலோசை என இரண்டையுங் குறிப்பதாகும். சில வினைப் பகுதிகள் முதலெழுத்து நீண்டு தொழிற் பெயராவதுண்டு.

உ-ம். படி—பாடு, உண்—ஊண்.

இங்ஙனமே Conduct' என்னும் ஆங்கில வினையும், Con'duct என முதல் நீண்டு தொழிற் பெயராகும். ஆனல், நெடிலைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் இப்போது குறியின்மையால், அசையழுத்தமே அதைக் குறிக்கின்றது. இங்ஙனமே Convoy' என்பது Con'voy என நீண்டு தொழிற் பெயராதலுங் காண்க.

தமிழிலும், செய்யுளில் ஓசை குறைந்தவிடத்து, ஆங்கிலத்திற் போல அசையழுத்தம் குறிலை நீட்டுவதாகும்.

"ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்" என்ற செய்யுளில், கெடும் என்னும் சொல்லின் முதலெழுத்து நீண்டு, அசைச்சீருக்கு இயற்சீர்த்தன்மை பூட்டினமை காண்க.

இதை "ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்"
"பையச் சென்றுல் வையந் தாங்கும்"

என்னும் இசை நிரம்பின செய்யுள்களோடும் ஒப்பிட்டறிக.

(2) காலப்பிரிவு.

ஆங்கிலத்தில், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூக்காலங் களுள், ஒவ்வொன்றையும் நான்கான்காகப் பகுப்பர். தமிழுக்கும் இது ஏற்றதாதல் காண்க.

நிகழ்காலம்—Present Tense.

1. அவன் வருகிறான்—செய்கிலை (Indefinite).

2. அவன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்—தொடர்ச்சி (Continuous).

3. அவன் வந்திருக்கிறான்—நிறைவு (Perfect).

4. அவன் வந்துகொண்டிருந்திருக்கிறான் — நிறைவுத் தொடர்ச்சி (Perfect Continuous).

இங்ஙனங் கலவைக்காலங் (Compound Tense) களை ஒரு வினையாகக்கொள்ளாவிடின், குறைவு நேர்தல் காண்க.

(3) நிகழ்கால வினையெச்சம் (Infinitive Mood).

நிகழ்கால வினையெச்சமும் பெயர்நேரி (noun-equivalent) யாய் எழுவாயாதல்கூடும்.

உ-ம். எனக்குப் பாடத்தெரியும்.

இதில், 'பாட' என்பது, பாடுதல் அல்லது பாட்டு என்று பொருள்பட்டு எழுவாயாதல் காண்க. இவ்வுண்மை ஆங்கில இலக்கணத்திலேயே அறியப்பட்டது.

எல்லா மொழிகட்கும் பல நெறிமுறைகள் ஒத்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மொழியிலும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றை, அல்லது சிற் சிலவற்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்; இன்னும் கண்டுபிடியாதனவும் உள. ஒரு மொழியிற்கண்டுபிடித்திருப்பவை பொதுக்கூறுகளாயின், அவை எனை மொழிகட்கும் ஏற்கும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், வடமொழியிலக்கணம் தமிழிலக்கணத்திற்கு மூலமன்மையறிக.

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்க் கருத்துக்கட்கும் தனித்தமிழர் அகமும், தமிழால்-திராவிடர் அகப்புறமும், பார்ப்பனர் புறமும், பிறரெல்லாம் புறப்புறமுமாவரெனக் கொள்க.

பார்ப்பனர் ஓர் ஆரியக்கருத்தைப் புகுத்திக்கொண்டு, இதுவே இந்நூற்பாவிற்குப் பொருள் என்று கூறுவது, இந்தியர் சில ஆங்கிலச்சொற்களுக்கும் செய்யுட்களுக்கும், இதுவே பொருளென்று ஆங்கிலரோடு மூணுவதொக்கும்.

பார்ப்பனரின் றகரவொலிப்புத் தவறு.

பார்ப்பனரிற் பலர் நெடுங்காலமாகத் தம்மவரிடத்திலேயே தமிழைக் கற்றுவருவதால், றகரவொலியைச் சரியாய் அறிந்திலர்.

றகரம் தனித்து நிற்கும்போது இரைந்தொலிக்கும்; இரட்டி வரும்போது, ஆங்கில 't' போல, வன்மையாய் ஒன்றியொலிக்குமே யன்றிப் பிரிந்திசைப்பதும் இரைந்திசைப்பதுமில்லை. வெற்றி (Veti) என்பதை வெற்றிறி (Vetri) என்பதுபோன்றும், வென்றி (Vendi) என்பதை வென்றிறி (Vendri) என்பதுபோன்றும் இசைப்பர் பார்ப் பனர். னகர மெய்யும் றகரமும் அடுத்து வரும்போது, ஆங்கிலத்தி லுள்ள 'nd' என்னும் இணையெழுத்துப்போல ஒலிக்கும். சில ஐரோப்பியர் பார்ப்பனரிடம் தமிழைக்கற்று, ற்ற, ன்ற என்னும் இணை மெய்களைத் தவறுகத் தம் புத்தகங்களில் எழுதிவைத்துவிட் டனர். இப்போது பார்ப்பனரே தமிழுக்கதிகாரிகளாகக் கருதப்படு வதால், புதிதாய்வந்து தமிழைப் படிக்கும் ஐரோப்பியர், அவ்வொலி களைத் தனித்தமிழர் திருத்தினாலும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இனி, அவர் மட்டுமன்றிச் சில தமிழக் கிறிஸ்தவர்களுங்கூட, ஆங்கில வழி யாய்த் தமிழைக் கற்றதினால் அத்தவறான முறையையே பின்பற்று கின்றனர்.

(பவணந்தியுட்படப்) பார்ப்பனர் க ச ட த ப என்னும் வல்லின மெய்களைக்கூடச் சரியாயறிந்தாரில்லை. இது, இவற்றை அவர் வட மொழி ஐவர்க்கங்களின் முதலெழுத்துக்களோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவ தால் அறியலாம். தமிழிலுள்ள வல்லின மெய்கள் தமிழுக்கு வல் லினமாயினும், வடமொழி வல்லினத்துடன் ஒப்புநோக்க, சற்று மெல் லியவேயாகும். வடமொழிக் க ச ட த ப க்கள் தமிழ்க் க ச ட த ப க் களின் இரட்டிப்பாதலை ஒலித்துக்காண்க.

ஒப்பியன் மொழி நூல்.

தமிழ் வாழ்த்து.

(பஃறொடைக் கொச்சகக் கலிப்பா.)

தரவு 1.

" நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறும் திலகமுமே
தெக்கணமு மதிற்சிறந்த திரவிடநற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகு மின்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே.

2

" பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தழித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே."

(வதனம்-முகம், தரித்த-அணிந்த, திலகம்-பொட்டு, வாசனை-மணம், உதரம்-வயிறு.)

நூல்.

I. மொழி நூல்.

1. மொழி.

மொழியாவது மக்கள் தம் கருத்தை ஒருவருக்கொருவர் வெளியிடுதற்குக் கருவியாகும் ஒலித்தொகுதி.

2. மொழி வகை.

உலக மொழிகள் மொத்தம் 860 என்று பல்பி (Balbi) என்பவர் தமது திணைப்படத் (Atlas) தில் குறிக்கின்றார். மாக்ஸ் முல்லர் (Max Müller) அவை தொளாயிரத்திற்குக் குறையா என்கிறார்.* எறத்தாழ ஆயிரம் எனினும் தவறுகாது.

மொழிகளையெல்லாம், பலப்பல முறையில், பலப்பல வகையாக வகுக்கலாம். அவ்வகைகளாவன :—

(1) அசைநிலை (Monosyllabic or Isolating), புணர்நிலை (Agglutinative), பகுசொன்னிலை (Inflectional or Polysyllabic) தொகுநிலை (Synthetic), பல்தொகுநிலை (Polysynthetic), பிரிநிலை (Analytical) என்று அறு வகையாக வகுப்பது ஒரு முறை. அவற்றுள்,

அசைநிலையாவது, சொற்களெல்லாம் ஓரசையாக நிற்பது.

காட்டு : வள், செல், வா, போ, தமிழ், மொழி.

சீனமொழி அசைநிலைக்குச் சிறந்ததாகும்.

புணர்நிலையாவது, இரு தனிச்சொற்கள் புணர்ந்து நிற்பது.

கா : தமிழ்மொழி, மருமகன்.

துரேனிய மொழிகளிற் சீனமொழிந்தவை † புணர்நிலைக்குச் சிறந்தவையாய்ச் சொல்லப்படும்.

பகுசொன்னிலையாவது, புணர்நிலைச் சொற்களில் ஒன்று குறுகித் தனித்தன்மையிழந்து, சொல்லுறுப்பாய் நிற்பது.

---

* Lectures on the Science of Language, Vol. I. p. 27.

† பின்னியம் (Finnish), ஹங்கேரியம் (Hungarian), துருக்கியம் (Turkish), தமிழ் முதலியன.

கா: மருமான், வில்லவன் (வில் + அவன்), வில்லான்.

பகுசொன்னிலைக்கு ஆரியமொழிகள் சிறந்தனவாகக் கூறப்படும்.

தொகுநிலையாவது, புணர்நிலைச்சொற்களின் இடையில், எழுத்துக்களும் அசைகளும் தொக்குநிற்பது.

கா: ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை; பெரு + மகன் = (பெருமான்) —பிரான், அல்லது பெம்மான்.

பல்தொகுநிலையாவது, பன்மொழித் தொடரினிடையே பல அசைகள் அல்லது சொற்கள் தொக்குநிற்பது.

கா: நச்செள்ளையார் (நல் + செள்ளை + அவர்), சேரசோழபாண்டியர். அமெரிக்கமொழிகள் பல்தொகுநிலைக்குச் சிறந்தனவாகக் கூறப்படும்.

மெக்சிக (Mexican) மொழியில், 'achichillacachocan' என்னும் பல்தொகுநிலைத்தொடர், 'நீர் சிவந்திருப்பதால் மக்கள் அழும் இடம்' என்று பொருள்படுவதாம். (alt—நீர், chichiltic—சிவந்த, tlacatl—மாந்தன், chorea—அழு)*

பிரிநிலையாவது, பகுசொன்னிலைச்சொற்கள் ஈறிழந்து நிற்பது.

கா: வந்தேன்-வந்து (மலையாளம்); brekan (O. E.)–break (Infinitive).

(2) மூலமொழி (Parent Language), கிளைமொழி (Daughter Language) உடன்மொழி (Sister Language) என மூவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

திராவிடக் குடும்பத்தில், தமிழ் மூலமொழி; தெலுங்கு, கன்னடம், (கருகடம்) மலையாளம், முதலியவை தமிழுக்குக் கிளைமொழியும், தம்முள் ஒன்றோடொன்று உடன்மொழியுமாகும். நீலமலையிலுள்ள படகம் (படகர்மொழி) கன்னடத்தின் கிளைமொழி.

---

* Historical Outlines of English Accidence, p. 2.

(3) இயன்மொழி (Primitive Language) திரிமொழி (Derivative Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்குத் தமிழையும் பிற திராவிட மொழிகளையும் முறையே காட்டாகக் கொள்க.

(4) இயற்கைமொழி (Natural Language), செயற்கை மொழி (Artificial Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒரு முறை.

தமிழ் ஓர் இயற்கைமொழி. உவில்க்கின்ஸ் கண்காணியார் (Bishop Wilkins) எழுதிய கற்பனை மொழி ('A Real Character and a Philosophical Language') செயற்கை மொழிக்குக் காட்டாகும்.* காங்கிரஸ் தலைவர்கள் உருதுவிற்கும் இந்திக்கும் இடைத்தரமாக, இந்துஸ்தானி என ஒன்றை அமைப்பதாகச் சொல்வது அரைச்செயற்கைக்கலவை மொழியாகும்.

(5) தனிமொழி (Independent Language), சார்மொழி, (Dependent Language), கலவைமொழி (Composite or Mixed Language) என மூவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவை மூன்றுக்கும், முறையே, தமிழையும் பிற திராவிடமொழிகளையும், ஆங்கிலத்தையும் காட்டாகக் கூறலாம்.

(6) முதுமொழி (Ancient Language), புதுமொழி (New Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்குத் தமிழும், இந்தியும் காட்டாகும்.

(7) இலக்கியமொழி (Classical Language), வறுமொழி (Poor Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்குத் தமிழையும், குடகையும் காட்டாகக் கூறலாம்.

(8) செம்மொழி அல்லது திருந்தியமொழி (Cultivated Language), புன்மொழி அல்லது திருந்தாமொழி (Uncultivated Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

---

* L. S. L. Vol. II. p. 50—63.

திராவிடக் குடும்பத்தில், தமிழ், தெலுங்கு முதலியவை செம் மொழிகள்; துடா, கோட்டா முதலியவை புன்மொழிகள்.

(9) அலைமொழி (Nomad Language), நிலைமொழி (State Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

அலைந்து திரியும் மக்கள் பேசுவது அலைமொழி; ஓரிடத்தில் நிலைத்த மக்கள் பேசுவது நிலைமொழி.

(10) தாய்மொழி (Mother Tongue), அயன்மொழி (Foreign Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

(11) வழங்குமொழி (Living Language), வழங்காமொழி (Dead Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்கு, முறையே, தமிழையும், வடமொழியையும் காட்டாகக்கொள்க.

ஒரு பெருமொழியில் பல வழக்கு (Dialect) கள் உண்டு. அவற்றை மொழிவழக்கெனலாம். அவை, இடவழக்கு (Local Dialect), திசை வழக்கு (Provincial Dialect), குலவழக்கு (Class Dialect), திணைவழக்கு (Regional Dialect) என நால்வகைப்படும்.

ஒரு மொழி நீடித்து வழங்குமாயின், முற்கால (Old) வழக்கு, இடை (Middle) க்கால வழக்கு, தற்கால (Modern) வழக்கு என மூன்றிலக்கணையடைந்திருக்கும்.

ஒரு மொழி உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான இருவழக்குகளை யுடையதாயிருப்பின், அவை முறையே உயர் (High), தாழ் (Low), என்னும் அடைகள்பெற்று, அம்மொழிப் பெயராற் குறிக்கப்படும். (கா: உயர்ஜெர்மன் — High German, தாழ்ஜெர்மன் — Low German). தமிழில், இவை செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என வழங்கும்.

ஒரு மொழியில், எழுத்தில் வழங்கும் வழக்கு நூல்வழக்கு (Literary Dialect) என்றும், பேச்சில் வழங்கும் வழக்கு உலக வழக்கு (Colloquial Dialect) என்றும் கூறப்படும்.

3. மொழிக் குலம்.

உலகத்திலுள்ள மொழிகளெல்லாம், வேர்ச் சொற்களின் உறவும் இலக்கணவொற்றுமையும்பற்றி, துரேனியம் (Turanian), ஆரியம் (Aryan), சேமியம் (Semitic) என மூக்குலங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு குலமும் பல குடும்பங் (family) களைக்கொண்டது. ஒவ்வொரு குடும்பமும் சில அல்லது பல மொழிகளைக்கொண்டது.

தமிழ் துரேனியக் குலத்தில்,* திராவிடக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. துரேனியத்திற்குச் சித்தியம் (Scythian) என்றும் ஆரியத்திற்கு இந்தே-ஐரோப்பியம் (Indo-European), அல்லது இந்தே-ஜெர்மானியம் (Indo-Germanic) என்றும் பிற பெயர்களுமுண்டு.

மொழிப்பாகுபாடு—Classification of Languages.

மொழிப் பாகுபாடு, (1) வடிவுமாறியல் (Morphological), (2) மரபுவரிசையியல் (Historical or Geneological) என்ற இரு முறைபற்றியது. இவற்றுள், முன்னையது மொழிகளை அசைநிலை முதலிய அறுவகை நிலையாகப் பகுப்பது; பின்னையது, வேர்ச்சொற் (root) களின் உறவும், இலக்கணவொற்றுமையும் பற்றிப்பகுப்பது. இவ்விரண்டும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன.

மாக்ஸ் முல்லர், அசைநிலையை வேர்நிலை (Radical Stage) என்றும், பகுசொன்னிலையை ஈற்றுநிலை (Terminational Stage), இருதலைச்சிதைநிலை (Inflectional Stage) என்று இரண்டாகப் பகுத்தும் கூறுவர்.

பகுசொன்னிலையும் ஈற்றுநிலையும் ஒன்றே. இருதலைச் சிதை நிலையாவது, வருமொழிபோன்றே நிலைமொழியும் சிதைதல்.

கா : (பெருமகன்)—பெம்மான்.

---

* திராவிடக் குடும்பம், ஒரு சிறு குழுவாயிருந்தாலும் மூக்குலத்தினின்றும் வேறுகத்தனித்துக் கூறப்படற்குரியதென்பது பின்னர்க் காட்டப்படும்.

மொழிமரபு வரிசை 1.

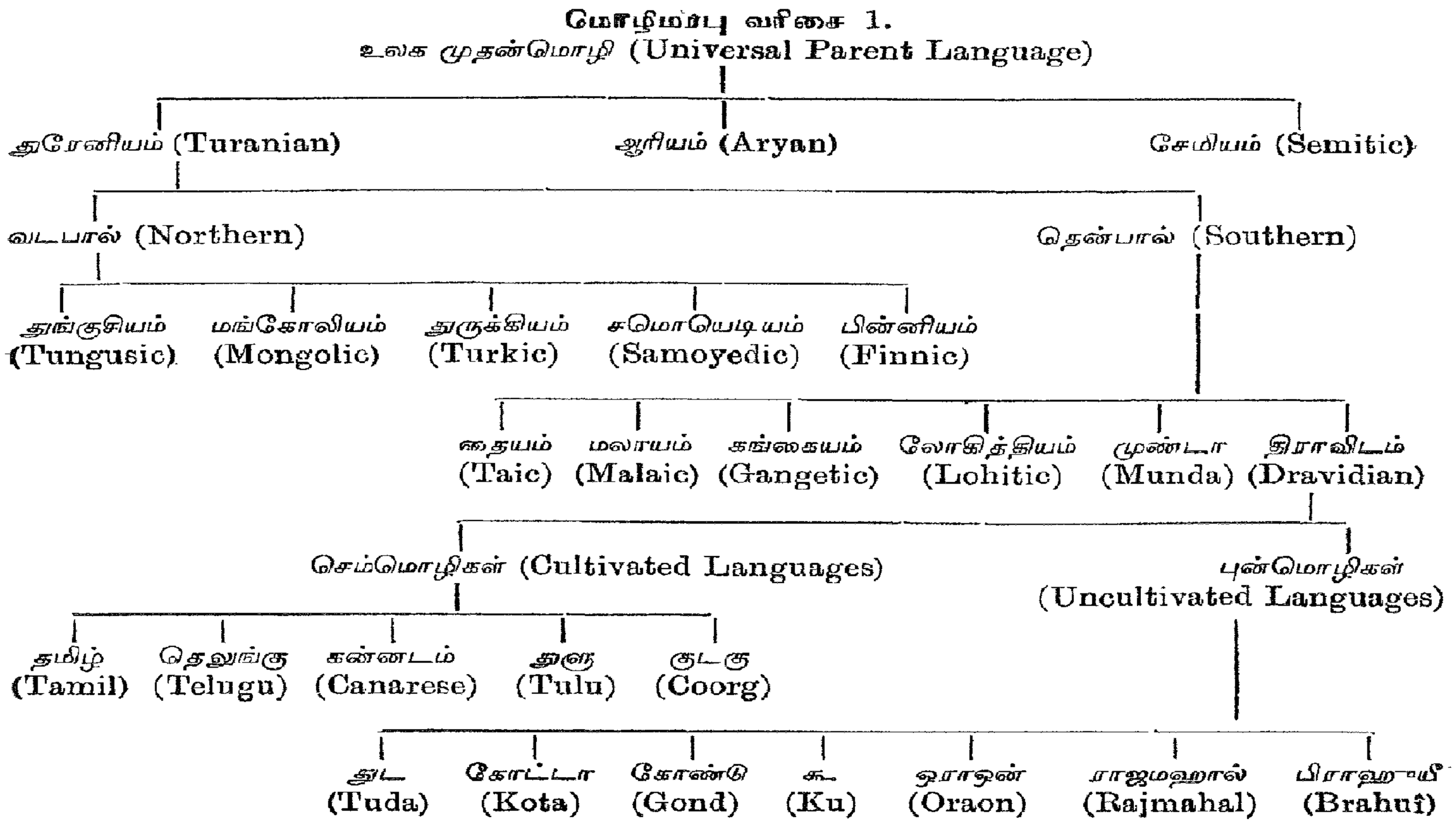
உலக முதன்மொழி (Universal Parent Language)
தூரேனியம் (Turanian)
ஆரியம் (Aryan)
சேமியம் (Semitic)
வடபால் (Northern)
தென்பால் (Southern)
துங்குசியம் (Tungusic)
மங்கோலியம் (Mongolic)
துருக்கியம் (Turkic)
சமொயெடியம் (Samoyedic)
பின்னியம் (Finnic)
தையம் (Taic)
மலாயம் (Malaic)
கங்கையம் (Gangetic)
லோகித்தியம் (Lohitic)
முண்டா (Munda)
திராவிடம் (Dravidian)
செம்மொழிகள் (Cultivated Languages)
புன்மொழிகள் (Uncultivated Languages)
தமிழ் (Tamil)
தெலுங்கு (Telugu)
கன்னடம் (Canarese)
துளு (Tulu)
குடகு (Coorg)
தோட (Tuda)
கோட்டா (Kota)
கோண்டு (Gond)
கூ (Ku)
ஓராஒன் (Oraon)
ராஜமஹால் (Rajmahal)
பிராஹுயீ (Brahuî)

மொழிமரபு வரிசை 2.

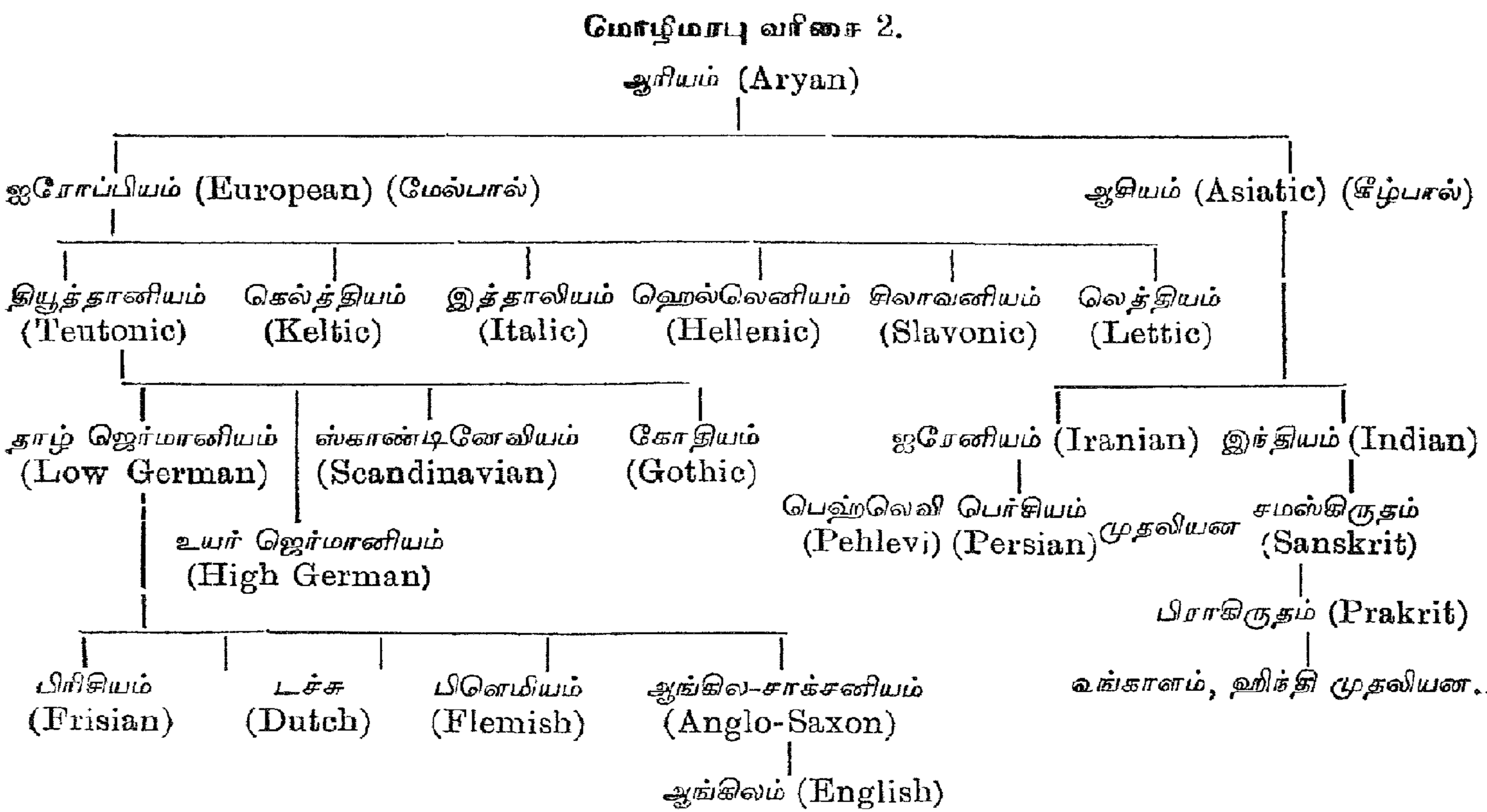
ஆரியம் (Aryan)
ஐரோப்பியம் (European) (மேல்பால்)
ஆசியம் (Asiatic) (கீழ்பால்)
தியூத்தானியம் (Teutonic)
கெல்த்தியம் (Keltic)
இத்தாலியம் (Italic)
ஹெல்லெனியம் (Hellenic)
சிலாவனியம் (Slavonic)
லெத்தியம் (Lettic)
தாழ் ஜெர்மானியம் (Low German)
ஸ்காண்டினேவியம் (Scandinavian)
கோதியம் (Gothic)
உயர் ஜெர்மானியம் (High German)
ஈரேனியம் (Iranian)
இந்தியம் (Indian)
பெஹ்லெவி (Pehlevi)
பெர்சியம் (Persian)
முதலியன
சமஸ்கிருதம் (Sanskrit)
பிராகிருதம் (Prakrit)
வங்காளம், ஹிந்தி முதலியன..
பிரிசியம் (Frisian)
டச்சு (Dutch)
பிளெமியம் (Flemish)
ஆங்கில-சாக்சனியம் (Anglo-Saxon)
ஆங்கிலம் (English)

மொழிமரபு வரிசை 3.

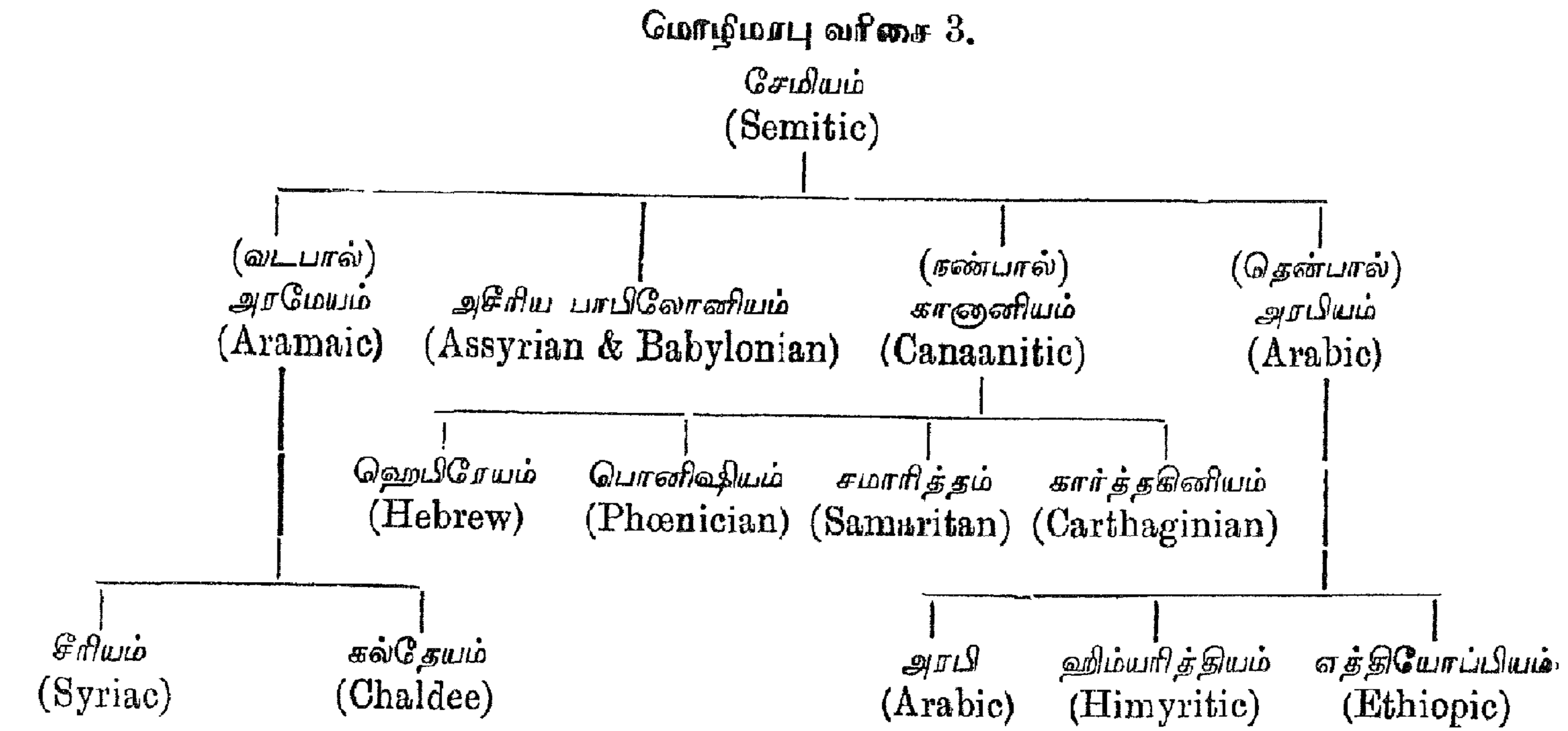
சேமியம்
(Semitic)
(வடபால்)
அரமேயம்
(Aramaic)
அசீரிய பாபிலோனியம்
(Assyrian & Babylonian)
(நண்பால்)
கானனியம்
(Canaanitic)
(தென்பால்)
அரபியம்
(Arabic)
ஹெபிரேயம்
(Hebrew)
பொனிஷியம்
(Phœnician)
சமாரித்தம்
(Samaritan)
கார்த்தகினியம்
(Carthaginian)
சிரியம்
(Syriac)
கல்தேயம்
(Chaldee)
அரபி
(Arabic)
ஹிம்யரித்தியம்
(Himyritic)
எத்தியோப்பியம்
(Ethiopic)

மொழிநூல்.

மொழிநூலாவது, சொற்கள், சொல்லாக்க முறைகள், இலக்கண அமைதி முதலியனபற்றிப் பல மொழிகட்கிடையிலுள்ள தொடர்பை ஆராயுங்கலே.

மொழிநூல் முதலாவது கிரேக்கு, லத்தீன் என்னும் மொழிகளைக் கற்குங்கல்வியாக, 18-ம் நூற்றாண்டில், மேனாடுகளில் தோன்றிற்று. பின்பு, ஆங்கிலேயரும் விடையூழியரும் (Missionaries) இந்தியாவிற்குவந்து, சமஸ்கிருதத்திற்கும் கிரேக்க லத்தீன் மொழிகட்குமுள்ள நெருக்கத்தைக் கண்டுபிடித்தபின், ஐரோப்பாவில் ஆரிய மொழிகளைப்பற்றிச் சிறப்பாராய்ச்சி எழுந்தது. ஆரிய மொழிகளையாராய்ந்தவர்களுள் கிரிம் (Grim) வெர்னெர் (Verner) என்ற இருவர் தலை சிறந்தவர். உலகத்தின் பல இடங்களுக்கும் சென்ற விடையூழியரும் வழிப்போக்கரும் அவ்வவ்விடத்து மொழிகளைக்கற்று, மேலை மொழிகளில் அவற்றின் இலக்கணங்களை வரைந்து வெளியிட்டதுமன்றி, இனமொழிகளையெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பல குடும்பங்களாகவும், வகுத்துக் காட்டினர். ஒப்பியன் மொழிநூற்கலையே விடையூழியராலும் வழிப்போக்கராலும்தான் உருவாயிற்று என்று கூறினும் மிகையாகாது. பிறகலையாராய்ச்சியாளரும் மொழிநூலுக்கு உதவியிருக்கின்றனர்.

பல நாட்டு மொழிகள் மேனாட்டு மொழிகளில் வரையப்பட்டபின், மாக்ஸ் முல்லர் என்ற மாபெரும்புலவர், சென்ற நூற்றாண்டில், தம் வாழ்நாளையெல்லாம் மொழிநூற் கல்விக்கே ஒப்புக்கொடுத்து, உலக மொழிகளிற் பெரும்பாலனவற்றை ஆராய்ந்து, தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் ஒப்பியன் மொழிநூலை உருவாக்கினர்.

மாக்ஸ் முல்லர் திராவிட மொழிகளைச்சரியாய் ஆராயாதாலும், அவற்றை வடமொழியின் கிளைகள் என்று தவறுக எண்ணியதாலும், திராவிடத்தின் உண்மையான இயல்புகளைக் கூறமுடிய

வில்லை. திராவிடம் வடமொழிச்சார்பற்றதென்றும், உலக முதன் மொழிக்கு மிக நெருங்கியதென்றும், வடசொல்லென மயங்கும் பல சொற்கள் தென்சொற்களேயென்றும், வடமொழியில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துள்ளனவென்றும், முதன்முதல் எடுத்துக்காட்டி, மொழிநூற்சான்றுகளால் நிறுவியவர் கால்டுவெல் (Caldwell) கண் காணியாளரே. திராவிட மொழிகள் மொத்தம் பன்னிரண்டென்ப தும், அவற்றுள் ஆறு திருந்தினவும், ஆறு திருந்தாதனவுமாகும் என் பதும், பெலுச்சித்தானத்திலுள்ள பிராஹூயீ திராவிட மொழியே யென்பதும், இவருடைய கண்டுபிடிப்புகளே. திராவிடம் வடமொ ழிச்சார்பற்றது, வடமொழியில் பல திராவிடச்சொற்களுள்ளன என் னுங்கொள்கைகளில், இவருடன் ஒன்றுபட்டவர், இவர் தமிழைச் சிறப்பாயாராய்ந்ததுபோன்றே மலையாள மொழியைச் சிறப்பாயா ராய்ந்த டாக்டர் குண்டட் (Gundert) ஆவர். இவ்விருவர்க்கும் திராவிடவுலகம், விதப்பாய்த் தமிழுலகம் பட்டுள்ள கடன் மாரிக்குப் பட்டுள்ளதேயெனினும் பொருந்தும்.

கால்டுவெல், மாக்ஸ் முல்லர் என்ற இருவர் ஆராய்ச்சிகளே, இந்நூலுக்கு முதற்காரணமாகும்.

மொழிநூற்கலைக்கு ஆங்கிலத்தில் முதலிலிருந்து வழங்கிவரும் பெயர்கள் 'Philology' (Gr.—L. *philos*, desire; *logos*, discourse), 'Glottology' (Gr. *Glotta*, tongue; *logos*, discourse) என்பன. இவற்றுள் முன்னையதே பெருவழக்கு. ஆனால், மாக்ஸ் முல்லர் 'Science of Language' என்று தாம் இட்ட பெயரையே சிறப்பாகக் கொண்டனர்.

'Philology' என்னும் பெயர் விரும்பிக் கற்கப்படுவது என் னும் பொருளது. கிரேக்கும் லத்தீனும், மேனாட்டாரால் இலக்கிய மொழிகளென விரும்பிக்கற்கப்பட்டதினால், இப்பெயர் தோன்றிற்று.

தமிழில், முதன்முதல் தோன்றிய மொழிநூற்பனுவல், மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் 1913-ம் ஆண்டு வெளியிட்ட 'மொழிநூல்'

ஆகும். 'மொழிநூல்' என்னுங் குறியீடும் அவரதே. அதன் பின் னது, டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்கள் எழுதி 1936-ல் வெளியிட்ட 'தமிழ்மொழிநூல்' ஆகும்.

அதன்பின்னது, கலைமுதியரும் (M.A.) சட்டமுதியரு (M.L.) மான கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் எழுதி, சென்ற ஆண்டில் வெளிவந்த 'மொழிநூற்கொள்கையும் தமிழ்மொழி அமைப்பும்' என்பதாகும்.

மொழிநூல் நிலை.

உலகில் ஒவ்வொரு கலையும்,

(1) ஆய்வுநிலை (Empirical Stage),

(2) பாகுபாட்டுநிலை (Classificatory Stage),

(3) கொண்முடிவுநிலை (Theoritical Stage),

என மூன்றிலைப்படும். அங்ஙனமே மொழிநூற்கலையும். மொழிநூற் கலையில், ஆய்வுநிலையாவது, மொழிகளைத் தனித்தனி ஆராய்தல்; பாகுபாட்டுநிலையாவது, தனித்தனி ஆராய்ந்த மொழிகளைச் சொற்க ளிலும் இலக்கணத்திலும் உள்ள ஒப்புமைபற்றி, பல குடும்பங்களாக வும் அக்குடும்பங்களைப் பல குலங்களாகவும் வகுத்தல். கொண்முடிவு நிலையாவது, ஒரு குடும்ப மொழிகட்குள்ளும், பல குடும்பங்கட்குள்ளும், பல குலங்கட்குள்ளும், உள்ள தொடர்பையும், அவற்றின் நிலைகளை யும், ஒலிநூல் (Phonology), உளநூல் (Psychology), முதலிய கலைகளையும் துணைக்கொண்டு, எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவும் அடிப்படையுமான ஒரு மூலமொழியைக் கண்டுபிடித்தற்கான வித கிளையறிந்து, அதைக் கண்டுபிடித்தல். இக்கொண்முடிவுநிலையும் (1) ஆராய்ச்சி (2) முடிவு என இருநிலைப்படும்.

உலகில், மொழிநூற்கலை முதலிருநிலைகளையுங்கடந்து, இது போது மூன்றும் நிலையில் ஆராய்ச்சி நிலைமையிலுள்ளது.

மொழிநூல் நெறிமுறைகள்—Principles of Comparative Philology.

மொழிநூலானது, ஒரு சிறந்த தனிக் கலையாஞலும், அதன் நெறிமுறையறியாத சிலருடைய வழுஉக்கூற்றுக்களால், பொதுவாய் மிகவும் பழிக்கப்படுகின்றது.

மொழிநூல் நெறிமுறைகளாவன :—

1. மொழிநூல் ஒரு தனிக்கலை.

பலர் மொழிநூல் ஒரு தனிக்கலையென்பதை இன்னும் அறிந்திலர். பண்டிதர்கள் பொதுவாய்த் தங்களிடம் யாரேனும் ஒரு சொல்லுக்கு மூலங்கேட்டால், அதற்கு ஏதாவது சொல்லாதிருப்பின் இழிவென்றெண்ணி, 'பொருந்தப் புளுகல்' என்னும் உத்திபற்றி ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிவிடுகின்றனர். பாண்டித்தியம் வேறு, மொழிநூற்புலமை வேறு என்பதை அவர் அறிந்திலர்.

காலஞ்சென்ற ஒரு பெருந் தமிழ்ப்பண்டிதர், திருச்சியில் ஒரு முறை 'வடை' என்னும் தின்பண்டப்பெயர், 'வடு' என்னும் மூலத் தினின்றும் பிறந்ததென்றும், அப்பண்டத்தின் நடுவில் துளையிருப்பது அதற்கொரு வடு (குற்றம்) வென்றும் கூறியுள்ளனர். வடை என்பது 'வள்' என்னும் வேரினின்று பிறந்ததென்பதையும், வட்டமானது என்னும் பொருளுடையதென்பதையும், உழுந்துமாவிற்குள் எண்ணெய் எளிதாய்ச் செல்லும்படி துளையிடுவதென்பதையும், துளையினால் சுவையாவது மணமாவது கெடாதென்பதையும் அவர் அறிந்திலர்.

ஒத்துப்பார்க்க : பெள்+தை=பெட்டை—பெடை ; வள்+தை=வட்டை—வடை. பெள்=விரும்பு, வள்=வளை.

2. மொழிநூல் என்றும் ஒப்பியல்தன்மையுள்ளது.

'அட்டையாடல்' என்பதன்பொருள் உணர்தற்குத் தெலுங்கறிவும், கன்னட அறிவும் வேண்டியதாயிருக்கின்றது. அட்ட அல்லது அட்டெ=மூண்டம் (தெ. க.)*

---

*வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் கட்டுரை (தமிழ்ப்பொழில்).

அம்பு (வேளாயல்), அம்பி (படகு, காளான்), ஆம்பி (காளான்) என்னும் சொற்களின் வேர்க்கருத்தை லத்தினிலுள்ள Ambi என்னுஞ்சொல்லும், கிரேக்கிலுள்ள Amphi என்னுஞ்சொலும் உணர்த்துகின்றன.

Amphi = round; (amphitheatre என்னும் தொகைச் சொல்லை நோக்குக).

3. மொழிநூல் பிறகலைச் சார்புள்ளது.

மொழிநூல், கணிதத்தைப்போலப் பிறகலை சாராதகலையன்று. மொழிநூலின் ஒவ்வொரு கூற்றும், அவ்வக் கலைக்குப் பொருந்திய தாயிருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திலுள்ள Teak என்னுஞ் சொல், தேக்கு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லே யென்பதற்குத் திணைநூல் (Geography) சான்றாகும். இந்தியாவில், விந்திய மலைக்கு வடக்கே தேக்கு வளர்வதில்லை என்று, ராகொவின் (Ragozin) தமது 'வேதகால இந்தியா' (Vedic India) என்னும் நூலிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுத்தொலிகளை ஒலிப்பதில், வயிறு, நுரையீரல், மூச்சுக் குழாய், தொண்டை, நா, அண்ணம், பல், உதடு, மூக்கு ஆகிய பலவுறுப்புக்கள் தொடர்புறுவதால், உடல் நூலும் (Physiology);

உள்ளக்கருத்துக்களின் வெளிப்பாடே மொழியாதலின், உள நூலும் (Psychology);

மொழிகளைப் பேசும் மக்களின் இட மாற்றத்தையும் நாகரிக வளர்ச்சியையும் அறிந்திருக்கவேண்டியதால், சரித்திரமும் (History);

தட்பவெப்ப நிலைக்கும் அவ்வந்நாட்டுப் பொருள்கட்கும் தக்கபடி, ஒலியும் சொல்லும் மாறுபடுவதால், திணைநூலும் (Geography);

நாகரிக மக்களின் மொழிகள், மதவியலைப் பெரிதுந் தழுவி நிற்பதால், மதநூல் (Theology), பழமை நூல் (Mythology),

பட்டாங்கு நூல் (Philosophy) முதலிய கலைகளும்; இன்னும், சுருங்கக் கூறின் பல கலைகளும் மொழிநூற் பயிற்சிக்குத் தெரிந் திருத்தல் வேண்டும்.

4. மொழிகளெல்லாம் ஓரளவில் தொடர்புடையன.

சில சொற்களும், அவற்றையாளும் நெறிமுறைகளும், பல மொழிகட்குப் பொதுவாயிருக்கின்றன.

கா: தமிழ்—மன், Eng.—man, A. S.—mann, Sans.—மநு. தமிழ்—தா, L.—do, Sans.—da. தமிழ்—நாவாய், L.—Navis, Sons—நௌ.

தனிக்குறிலையடுத்தமெய் உயிர்வரின் இரட்டிவது பலமொழிகட் குப் பொதுவாயிருக்கின்றது.

கா: தமிழ்—மண் + உலகம் = மண்ணுலகம், வெள் + ஆடு = வெள்ளாடு.

ஆங்கிலம்—thin + er = thinner, sit + ing = sitting.

5. மொழிகளுக்குள் இனஅளவிற்குத்தக்கபடி ஒப்புமையிருக் கும்.

6. மொழிகளை ஆராயும்போது, முன்னை மொழியை முன் வைத்தும் பின்னை மொழியைப் பின்வைத்தும் ஆராயவேண்டும்.

சிலர், தமிழுக்கு மிகப் பிற்பட்டனவும், தமிழினின்றே தோன் றினவும், மிகத்திரிந்துள்ளனவும், ஆரியக் கலப்புமிக்குள்ளனவுமான மலையாளம், கன்னடம் முதலிய மொழிகளுக்குப் பிற்காலத்தில் வட மொழியைப்பின்பற்றி எழுதியுள்ள 'கேரளபாணினீயம்', 'கர்ணாடக ஸப்தமணி தர்ப்பணம்' போன்ற நூல்களைத் துணைக்கொண்டு தமிழி யல்பை ஆராய்வது, நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதும், தந்தையை மகன் பெற்றதாகக்கொள்வதும்போன்றதே. அந்நூல் களைக் கற்பதால் உண்டாகும் பயன், மலைகல்லி எலி பிடித்தல்

போல மிகச்சிறியதாகும் ; மேலும், உண்மை காணுதபடி மயக்கத் தையும் ஊட்டும். மொழிநூல் ஆராய்ச்சிக்குவேண்டிய மனவிரிவை யடைதற்கு, ஆங்கிலத்தில் மாரிஸ் (Morris), ஆங்கஸ் (Angus), ஸ்கீற்று (Skeat), ஸ்வீற்று (Sweet), உஹ்விட்னி (Whitney), முதலியோர் எழுதிய இலக்கணங்களைப் படித்தல்வேண்டும். நுண் ணறிஞரும் பெரும்புலவருமான வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் வட மொழியையும் பிற்காலத்திலக்கணங்களையும் பின்பற்றியதால் தாம் எழுதியுள்ள 'இலக்கணக் கட்டுரைகள்', 'திராவிட மொழியின் மூவிடப்பெயர்' என்னும் இலக்கணங்களுள், சில சோர்வுபட்டுள் ளார். அவையாவன :—

(1) தமிழில் உகரவீற்றுச் சொற்கள் மூன்றேயென்பது.

தொல்காப்பியத்தில், மொழிமரபில்,

"உச்சகாரம் இருமொழிக்குரித்தே"

"உப்பகாரம் ஒன்றென மொழிப..." (41, 42)

என்று கூறியது, முற்றியலுகர வீற்றையேயன்றிக் குற்றியலுகர வீற்றையன்று.

குற்றியலுகரம் ஈரெழுத்திற்குக் குறையாத சொல்லின் ஈற்றில் வல்லின மெய்யூர்ந்தன்றித் தனித்துவருதல் இல்லை என்று சொல்லப் படுகிறது. மறுகு, செருக்கு என்பனபோன்ற சொற்களினிடையிலும், அது,பொறு என்பனபோன்றசொற்களின் ஈற்றிலும்உள்ள உகரத்தை (இக்காலவியல்பு நோக்கி) க் குற்றியலுகரமேயெனக்கொள்ள இடமி ருப்பினும், உ, து, எனத்தனித்தும், உரல், முகம் எனச்சொன்முதலி லும் வரும் உகரத்தைக் குற்றியலுகரமாகக்கொள்ள எள்ளளவும் இட மில்லை. 'உகரம்', 'குற்றுகரம்', 'குற்றியலுகரம்' என்னும் சொற்களில் வரும் உகரங்களும் முற்றியலுகரங்களே. இவற்றுள் பின்னவற்றில் குறு, 'குற்றியல்' என்னும் அடைமொழிகளால், குறுகிய உகரம் பொருளளவில் குறிக்கப்படுகின்றதேயன்றி ஒலியளவிலன்று. ஆகவே

'உச்சகாரம்' 'உப்பகாரம்' என்பவை முற்றியலுகரத்தைக் குறிக் குமேயன்றிக் குற்றியலுகரத்தைக் குறியா என்பது மிகத்தேற்றம்.

மேற்கூறிய இரு நூற்பாக்களானும், முற்றியலுகர வீற்றுச் சொற்கள் மூன்றென்பது பெறப்படும். அவை உசு, முசு, தபு என் பன என்றூர் நச்சினார்க்கினியர். இவை சிலவாதலின் இங்ஙனம் விதந்து கூறப்பட்டன.

சுக்கு, குச்சு, பட்டு, பத்து, கற்பு, மற்று என்பனபோன்ற, குற் றியலுகரச்சொற்கள் எண்ணிறந்தனவாதலின், அவற்றிற்குத் தொகை கூறிற்றிலர் தொல்காப்பியர்.

பு, து என்னும் ஈறுகளைக்கொண்ட எண்ணிறந்த தொழிற் பெயர்களும், து, சு என்னும் ஈறுகளைக்கொண்ட எண்ணிறந்த பிற வினைச் சொற்களும், குற்றியலுகர வீற்றுச்சொற்களாதல் காண்க. இதனுலேயே,

"உயிர் ஒள எஞ்சிய இறுதியாகும்." (36)

என்று இருவகை யுகரமுமடங்கப் பொதுப்படக்கூறி, பின்பு "உச்ச காரம்...உரித்தே" என்றும், "உப்பகாரம்.....மொழிப..." என்றும் முற்றுகரத்தை விதந்தோதினர் தொல்காப்பியர்.

(2) தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீருகக் கொண்டார் என்பது.

தொல்காப்பியப் புணரியலில்,

"மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்" (2)

"குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப" (3)

என்று குற்றியலுகரத்தை மெய்யீற்றிரடி மாட்டேற்றிக்கூறியதால், குற்றியலுகரத்தை மெய்யீருகக் கொண்டனர் தொல்காப்பியர் என்றூர் ரெட்டியார்.

குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியொடு நிலையலாகக் கூறியதால், குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்

திலிருந்ததென்பது பெறப்படுமேயன்றி, ஆசிரியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீருகக் கொண்டார் என்பது பெறப்படாது.

பண்டைத் தமிழர் நுண்ணிய செவிப்புலன் வாய்ந்திருந்தமையின், குற்றுகரம் முற்றுகரத்தினும் குறுகினதென்பதைக் காட்டும் பொருட்டுப் புள்ளியிட்டெழுதினர்.

குற்றுகரத்தின்மேல்அரைமதி(அல்லதுகுறும்பிறை)வைத்தெழுதுவது இன்றும் தென்மலையாள நாட்டில் உள்ளது என்று ரெட்டியாரே கூறுகின்றார். மலையாள நாட்டில், இற்றைத் தமிழ்நாட்டிலில்லாத பல பண்டைத் தமிழ வழக்கங்கள் உள்ளன என்பது பின்னர்க் காட்டப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியிட்டெழுதிஞராயின், அவ்வழக்கம் ஏன் பிற்காலத்திலில்லை என்று கேட்கலாம். அதற்கு விடை கூறுகின்றேன்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், எகர ஒகர உயிர்களையும் அவையேறின மெய்களையும், மேற் புள்ளியிட்டுக் காட்டுவது வழக்கமாயிருந்ததென்பது,

நூன்மரபிலுள்ள, "மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்" (15)

"எகர ஒகரத் தியற்கையும் அற்றே" (16)

என்னும் நூற்பாக்களான் அறியலாம். எகார ஒகாரங்களும், அவையேறின மெய்களும், புள்ளி பெறுமையாலேயே, தத்தம் குறில்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டன. ஆனால், 17-ம் நூற்றாண்டில் இவ்வழக்கம் அற்றுப்போய்விட்டதென்பது, தமிழில் எகர ஒகர உயிரேறின மெய்களும், எகார ஓகார உயிரேறின மெய்களும், வேறுபாடின்றி யெழுதப்பட்டமையால், பின்னவற்றை வேறுபடுத்திக்காட்டற்கு வீரமாமுனிவர் கொம்புகளை மேற்சுழித்தெழுதினதாகக் 'கொடுந்தமிழ்' இலக்கணத்திற் கூறியிருப்பதால் அறியப்

படும். இங்ஙனமே குற்றுகரப் புள்ளியும் வழக்குவீழ்ந்ததெனக் கொள்க.

"தொல்லெவடிவின எல்லா வெழுத்துமாண்
டெய்தும் எகர ஒகரமெய் புள்ளி" (எழுத். 43)

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவின் உரையில், "'ஆண்டு' என்ற மிகை யானே.....குற்றுகரக் குற்றிகரங்களுக்கு மேற்புள்ளி கொடுப் பாரும் உளர் எனக்கொள்க" என்று கூறியிருத்தலின், அவ்வழக்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்தான் வீழ்ந்ததென அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டிற் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே கல்விக்களம் பார்ப்பனர் கைப்பட்டுவிட்டதினாலும், தமிழ் வறள வடமொழியை வளம்படுத்துவதே அவர் கடைப்பிடியாதலாலும், தமிழர் உயர்நிலைக் கல்வியை இழந்துவிட்டதினாலும், தமிழ் எழுத்துமுறை கணினிப்பா னின்றிச் சீர்கேடடைந்தது.

புள்ளிபெறும் என்பதினாலேயே, குற்றுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொள்ளின், மொழிமரபில்,

"மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்" (15)
"எகர ஒகரத் தியற்கையும் அற்றே" (16)

என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பதால், எகர ஒகர வீறுகளையும் மெய்யீறாகக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளலாகாமை வெளிப்படை.

இனி, கண் + யாது = கண்ணியாது என்பதுபோன்றே, சுக்கு + யாது = சுக்கியாது என்று புணர்வதால், குற்றியலுகரம் மெய்யீறாகக் கொள்ளப்படுமென்றார், ரெட்டியார். அங்ஙனமாயின், கதவு + யாது = கதவியாது என்று முற்றுகரமும் புணர்வதால், அதுவும் மெய்யீறாகக்கொள்ளப்பட்டு, உகரவுயிரே தமிழுக்கில்லையென்றாகும். ஆகையால், அவர் கூற்று உண்மையன்மையறிக.

வடமொழியில், புரிக், விராட், சத் என்று வல்லின மெய்யீறு வந்திருப்பதுபற்றித் தமிழிலும் அவ்வாறே வருமென்றும், குற்றியலு

காமெல்லாம் மெய்யீறேயென்றும்கொள்வது தமிழ் முறைக்கு மேர் மாறுகும். குற்றியலுகரமெல்லாம் மெய்யீறுயின், எனக்கு, பாய்ச்சு, கட்டு (கண்+து), தாட்டு (தாள்+து), வாழ்த்து, பிடிப்பு, கொட்பு, திரும்பு, பாற்று, (பால்+து), அற்று (அன்+து) என்பவற்றின் உண்மையான வடிவங்கள், முறையே, எனக்க், பாய்ச்ச், கட்ட், தாட்ட், வாழ்த்த், பிடிப்ப், கொட்ப், திரும்ப், பாற்ற், அற்ற் என்பன வாதல்வேண்டும். அங்ஙனமாகாமை அறிக.

தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறுகக்கொண்டிருப் பின், "...குற்றியலுகரம்...எழுத்தோரன்ன" என்று, அதை ஓர் தனியெழுத்தாகக் கூறியிரார்.

குற்றியலுகரமாவது, இடத்தினலும் சார்பினலும் குறுகியும் சிறிது வேறுபட்டும் ஒலிக்கும் இயல்பான உகரமே. குற்றியலுகரம் வருமிடத்தில் முற்றுகாமிருக்கமுடியாது. வல்லின மெய்கள், மெல் லின மெய்யும் இடையின மெய்யும்போலன்றிச் சிக்கெனக்காற்றைத் தடுத்தலான் (Checks of Breath), சீரோட்டம் கல்லில்முட்டி வேகந்தணிகிறதுபோல, ஓசையானது தடைப்பட்டு, ஈற்றிலுள்ள உகரம் குன்றியொலிக்கின்றதெனக்கொள்க.

(3) பண்டைத்தமிழ்ச் சொற்கள் வல்லின மெய்யிலும் இற் றன என்பது.

"ஞ-ண-ந-ம ன-ய-ர-ல வ-ழ-ள என்னும்
அப்பதினெண்றே புள்ளியிறுதி" (45)

என்று, சொல்லீற்று மெய்களைப் பதினென்றேயென்று தேற்றே காரங்கொடுத்துக்கூறினர் தொல்காப்பியர். ஆதலால், வல்லின மெய் சொல்லீருமெனக்கொள்ள எள்ளளவும் இடமில்லை.

உரிஞ், பொருந் முதலிய சொற்களும், மண், மீன் முதலிய சொற்களும் உகரம்பெற்று வழங்குவதை, வல்லின மெய்யீறுகள் உகரம்பெற்றுத் தமிழில் வழங்குவதாகத் தாம்கொண்ட கொள்கைக் குச் சான்றுக எடுத்துக்காட்டினர் ரெட்டியார்,

உரிது, பொருது, மண்ணு, மீனு, என்று முதலில் உகரவீறு யிருந்த சொற்கள், பிற்காலத்தில் உகரவீறுகெட்டு உரிஞ், பொருந், மண், மீன் என வழங்கினவேயன்றி, முதலில் மெய்யீறுயிருந்த சொற்கள் பிற்காலத்தில் உகரவீறுபெற்று வழங்கினவல்ல.

தமிழர் உலகில் மிகப் பழைமையான மன்பதையாதலின், மொழியொலிமுறையில் குழந்தையர்போல்வர். முதலில், தமிழி லுள்ள எல்லாச்சொற்களும் உயிரீறுகவே ஒலித்தன. பின்பு, புலவ ராற் பண்படுத்தப் பெற்றபோது, மெல்லின இடையின மெய்களி னின்றுமட்டும் உயிரீறு நீக்கப்பட்டது. இவ்வீரின மெய்களும் வல் வினமெய்யிலும் ஒலித்தற் கெளிதாதல் காண்க. இன்றும், சில மெல் லின இடையின மெய்யீற்றுச்சொற்கள், பகாச்சொன்னிலையில் அங் ஙனம் மெய்யீறுக நிற்குமேயன்றிப் பகுசொன்னிலையில் நில்லா.

கா: பண்—பண்ணுகிறான், அள்—அள்ளுகிறான்.

இவை பண்கிறான், அள்கிறான் என்று வழங்காமை காண்க. இதனால், உயிரீற்றுநிலை முந்தியதேயன்றி, மெய்யீற்றுநிலை முந்திய தன்று என்பது அறியப்படும்.

ஆரிய மொழிகள் தமிழுக்குப் பிந்தினவையாதலானும், திரிபு வளர்ச்சி மிக்கவையாதலானும், அவற்றில் வல்லினமெய்யும் சுருகக் கொள்ளப்பட்டது.

பின்னியத்திலும் (Finnish), வடதுரேனிய மொழிகளுள் யூர லிய (Uralic) வகுப்பு முழுவதிலும், சொன்முதலில் இணைமெய்களை யும், சொல்லீற்றில் ஒரு மெய்யையும் சேர்ப்பதில்லை. கிளாஸ் (glas) என்னும் ஜெர்மனியச்சொல் பின்னியத்தில் லாசி என்றெழுதப்படு கிறது. ஸ்மக் (Smak), ஸ்ற்ரூர் (Stor), ஸ்ற்றிரான்று (Strand) என்னும் சுவீடியச் (swedish) சொற்கள் முறையே, மக்கு, சூரி, ரந்த என்றெழுதப்படுகின்றன என்று * மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார்.

L. S. L. Vol. II. p. 207.

திராவிடம் தமிழெனியக் கிளையாகக் கொள்ளப்படுவதையும், ஹாஸ்பிற்றல், பாங்க், ப்வீஸ் முதலிய ஆங்கிலச்சொற்கள், முறையே, ஆஸ்பத்திரி, பாங்கி, பீசு என்று உயிரீறுகளைத் தமிழில் வழங்குவதை யும் நோக்குக.

(4) வல்லினமெய் இரட்டித்தல் இல்லை என்பது.

வல்லினமெய் இரட்டித்தல் என்பதேயில்லையென்றும், ஆட்டு, போக்கு, முதலிய பிறவினைகள் எல்லாம்,

ஆடு + து = ஆட் + து = ஆட்டு,

போகு + து = போக் + து = போக்கு,

என்றமுறையிலேயே அமைவனவென்றும் கூறியுள்ளார் ரெட்டியார்.

தன்வினைப் பகுதியின் ஈற்றெழுத்தில் அழுத்தம் (Stress) விழுவதால், அது பிறவினையாகக்கூடுமென்பது,

" உப்பகாரமொன்றென மொழிப
இருவயினிலையும் பொருட்டாகும்மே "

என்னும் நூற்பாவாற் குறிக்கப்பட்டது. ஆடு, போகு முதலிய தன் வினைகளின் ஈற்றெழுத்துக்கள்மேல், அழுத்தம் விழுவதாலேயே, அவை இரட்டிக்கின்றன. அசையழுத்தத்தாற் பொருள் வேறுபடு வது, மொழிநூலில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. சினமொழியில் இன்னெறிமுறை மிகுதியும் பயில்கின்றது.

அசையழுத்தம் முதலாவது எடுப்பசையாக இருந்ததேயன்றி, வலியிரட்டலாக இல்லை. காளடைவில் அழுத்தம் மிகமிக வலியிரட் டலாகத் தோன்றிற்று. அப்போது அதை இரட்டித்தெழுதினர். அதற்குமுன்பே தபு என்னும் வினை வழக்கற்றுப்போனதினால் அது பண்டை முறைப்படி எடுப்பசையால் பிறவினையாவதாகவே குறிக்கப் பட்டு வந்தது. தொல்காப்பியரும் முன்னூல்களைப் பின்பற்றி அங்ஙனமே குறித்தார். இதை 'ஒன்றென மொழிப' என்று, வழி நூன்முறையில் ஆசிரியர் கூறுவதால் அறியலாம்.

காடு, ஆறு முதலிய சொற்கள், அவற்றொடு பொருட் பொருத்த முற்ற பிற சொற்களுடன் புணரும்போது இரட்டித்தல், அவ்வப் புணர்மொழிகளால் குறிக்கப்படும் பொருள்களுக்குள்ள நெருங்கிய அல்லது ஒன்றிய தொடர்பைக் காட்டுவதாகும்.

கா : காட்டு விலங்கு, ஆற்றுநீர்.

நட்டாறு, குற்றுகரம் என்பனவும் இம்முறை பற்றியனவே. இதை, இரு பொருள்களை இணைப்பதால் உண்டாகும் இறுக்கத்திற் கொப்பிடலாம்.

புகு, சுடு முதலிய வினைகள், புக்கு, சுட்டு என இரட்டித்து இறந்த காலம் காட்டினதும், அசையழுத்தத்தாலேயே. புக்கு, சுட்டு என்பன பண்டைக் காலத்தில் மூற்றுகவும் எச்சமாகவும் வழங்கப் பட்டன. பின்பு, பால் காட்டும் ஈறு சேர்ந்து, புக்கான் (புக்கு+ஆன்), சுட்டான் (சுட்டு+ஆன்) என்று முற்றுக்குத் தனி வடிவும் எற்பட்ட பின், அவ்வீறு பெறுத பண்டை வடிவம் எச்சமாகமட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

போக்கு, ஆட்டு முதலிய தொழிற் பெயர்களும் அசையழுத்தத் தால் ஈறு இரட்டித்தவையே.

சிற்றடி, சிறடி என வழங்கும் இரு வடிவுகளுள், சிறடி என்பதே சிறந்ததென்றும், சிற்றடி என்பது சிறுபான்மை வழக்கேயென்றும் கூறினர் செட்டியார்.

பச்சிலை, பாசறை ; செவ்வாம்பல், சேதா ; மூதியோர், மூதுரை எனப் பண்புப் பெயர்கள் சிறுபான்மை நீளாதும் நீண்டும் இருவகை யாய் வருதலானும், பெரும்பான்மை நட்டாறு, புத்துயிர், குற்றுகரம் என நீளாது வலித்தே வருதலானும், அவர் கூற்றிற் சிறந்த தொன்றுமில்லையென விடுக்க.

(5) 'அரசு' என்றொரு தொழிற்பெயரீறு இல்லையென்பது. அரசு என்று ஒரு தொழிற்பெயரீறேயில்லையென்று கூறி, கூட் டரசு, தேற்றரசு, என்னுந் தொழிற்பெயர்களை, முறையே,

கூடு = கூட் + தரவு = கூட்டரவு

தேறு = தேற் + தரவு = தேற்றரவு

என்று பிரித்துக்காட்டினர் ரெட்டியார்.

'ஒரு பொய்யை மறைக்க ஒன்பது பொய் வேண்டும்' என்றாற் போல, குற்றுகரத்தை மெய்யீறாகக்கொண்ட ஒரு வழுவை மறைக்க, இங்ஙனம் ஒன்பது வழுக்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன.

அரம் என்றொரு தொழிற்பெயரீறு இருப்பது, விளம்பரம் என்னும் தொழிற்பெயராலறியப்படும்.

அரம் என்னும் ஈறே அரவு என்று திரியும்.

அரம்—(அரமு)—அரவு

ஒப்பு நோக்க : உரம்-உரவு, தடம்-தடவு, புறம்-புறவு.

(6) மூவிடப்பெயர் விஞப்பெயர்களின் அமைப்பு, உயிரெழுத்து வரிசைமுறையைப் பின்பற்றியதென்பது.

அ, இ, உ, எ என்னும் நான்குயிர்களும், முறையே, சேய்மைச் சுட்டிற்கும், அண்மைச்சுட்டிற்கும், இடைமைச்சுட்டிற்கும், விஞவிற்கும் ஆகி, படர்க்கைப்பெயர் முன்னிலைப்பெயர் இடைமைப்பெயர் விஞப்பெயர் என்னும் நாற்பாற்பெயர்களும் அமைந்தது, உயிரெழுத்துக்களின் வரிசைமுறையை ஏதுவாகக்கொண்டதென்று ரெட்டியார் கூறியுள்ளார். இதன் தவறு பின்னர் விளக்கப்படும். ஆயினும் இங்கொரு செய்தியைமட்டும்கூற விரும்புகின்றேன். அதாவது, மேற்கூறிய நாற்பாற்பெயர்களும் அரிவரித்தோற்றத்திற்கு (எழுத்திற்கு வரிவடிவம் தோன்றுதற்கு) முந்தினவென்பதே.

ரெட்டியார் இலக்கணக்கூற்றுக்களுள் பிறபிழைகளுமுள. அவற்றைப்பின்னர் இந்நூலிற்கூறுபவற்றினின்றும் அறிந்துகொள்க.

7. மொழிநூற் பயிற்சிக்கு மொழிகளின் இலக்கணமும் அகராதியும் போதிய கருவிகளாம்.

ஒரு சொல்லின் பொருளையும் மூலத்தையும் அறிதற்கு, இலக்கணமும் சொல்லியலும் (Etymology) தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், போலியொப்புமையால் வழுமுடிபிற்கிடமாகும்.

கண்டி, பாராளுமன்று என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள், condemn, parliament என்னும் ஆங்கிலச் சொற்களுடன், ஒலியிலும் பொருளிலும் ஒத்திருக்கின்றன. ஆனல், சொல்லியலே நோக்கின், அவை சிறிதும் தொடர்பற்றவை என்பது தெளிவாகும்.

Condemn—L. *condemno*, from *con* intensive, *damno*, to damn.

Parliament—Lit. 'a parleying or speaking', Fr. *parlement—parler*, to speak, *ment*, a Lat. suffix.

பாராளுமன்று என்பது பார், ஆளும், மன்று என்ற மூச்சொற்களாலானதாயும், parliament என்பது ஒரே சொல்லாயுமிருத்தல் காண்க.

சொற்கள் பெரும்பான் மொழிகளிற் காலந்தோறும் வேறுபடுகின்றமையின், அவற்றின் மூல வடிவையறிந்தே பொருள் காண வேண்டும்.

மூலம் வேர் (root), தண்டு (stem) என இருவகைப்படும். வளையம் என்னும் சொல்லுக்கு வள என்பது தண்டு; வள் என்பது வேர்.* தண்டை அடியென்றுங் கூறலாம்.

மூலமும் பகுதியும் தம்முளொரு வேறுபாடுடையன. புரந்தான் என்னுஞ் சொல்லுக்கு, புர என்பது மூலமும் பகுதியுமாகும். ஆனல், புரந்தான் என்னுஞ் சொல்லுக்கு, புர என்பது மூலமும், புரந்தா என்பது பகுதியுமாகும்.

வேரும் முதல் வேர் (Primitive root), வழி வேர் (Secondary root), சார்பு வேர் (Tertiary root) என மூவகைப்படும். அவற்றுள், முதல்வேர்மட்டும் மீண்டும் மூவகைப்படும். இவையெல்லாம் பின்னர் விளக்கப்படும்.

மொழிகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்பைக்காண்பதற்கு, மூவிடப்பெயர், விஞப்பெயர், முக்கியமான முறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர், வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டுக்களின்பெயர், சினைப்பெயர், வா, போ என்பனபோன்ற முக்கிய வினைகள் என்பனவே போதுமாயினும், பல சொற்களும் தெரிந்திருப்பின் சொல்லியல்பும் சொற்பொருளும் விளக்கம் பெறுதலின், அகராதியையேதுணைக்கொள்வது மிகச்சிறந்ததாகும்.

8. ஒருவர் தம் இடத்திலிருந்துகொண்டே மொழிநூல் பயிலலாம்.

ஒருவர் ஒரு மொழியை அறிய, அது வழங்கும் இடத்திற்குச் செல்வது இன்றியமையாததன்று; தம் இடத்திலிருந்துகொண்டே தக்கோர் எழுதிய இலக்கணங்களையும் அகராதிகளையுந்துணைக்கொண்டு அயன் மொழிகளைக் கற்கலாம்.

9. ஒரு மொழியறிவு பிறமொழியறிவுக்குத்துணையாகும்.

ஒரு மொழியிலுள்ள சில சொற்களின்மூலம் பிறமொழியிலேயே அறியக்கிடப்பதாலும், ஒரு மொழியின் இலக்கணிகள் கண்டுபிடிக்காத, அம்மொழிக்குரிய சில இலக்கணவுண்மைகள், பிறமொழியிலக்கணிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதனாலும், உலகத்தாய்மொழியின் இயல்பையும் வளர்ச்சியையும் அறியத்தக்க பல நெறிமுறைகள் பல மொழிகளிலும் பரவிக்கிடத்தலாலும், மொழிகளை அறிய அறிய ஒருவரின் அறிவு பெருகுவதாலும், ஒவ்வொரு மொழியின் அறிவுக்கும் பிறமொழியறிவு ஏதேனும் ஒருவகையில் உதவுவதேயாகும்.

10. தாய்மொழி முன்னும் அயன்மொழி பின்னும் கற்கப்படவேண்டும்.

ஒருவன் கல்லாமலே தன் தாய்மொழியில் பேசக்கூடுமாயினும், அதன் மரபையும் இலக்கணத்தையும் கற்றேயறியவேண்டியதிருக்

---

* இங்கு கூறியது மொழியறிஞருக்கேயன்றி, இந்திக் கட்டாயக் கல்விபோல எல்லார்க்குமன்று.

ின்றது. தாய்மொழியியல்பையறியுமுன் அயன்மொழியை விரி ாய்க்கற்பவர், அயன்மொழி வழக்கைத் தாய்மொழியிற் புகுத்தி ிடுவர்.

தமிழைக் கல்லாது ஆங்கிலத்தையே பயின்ற சில தமிழர், பெரும்பாலுங் கிறிஸ்தவர், நன்ருய் விளையாடினர்கள் என்பதை விளையாட்டில் நன்ருய்ச் செய்தார்கள் என்று கூறுதல் காண்க.

11. மூக்குல மொழிகளும் ஒரே மூலத்தின.*

ஒரு மரத்தில், ஒரே அடியினின்று பல கணைகளும், அக்கணை களினின்று பல கிளைகளும், அக்கிளைகளினின்று பல கொம்புகளும், அக்கொம்புகளினின்று பல கப்புகளும், அக்கப்புகளினின்று பல னார்களும் தோன்றுகின்றன. இங்ஙனமே, உலக மூல மொழியி னின்று, பல குலமொழிகளும், அக்குல மொழிகளினின்று, பல குடும்ப மொழிகளும், அக்குடும்ப மொழிகளினின்று பல மொழிகளும், அம்மொழி களினின்று பல கிளைமொழிகள் அல்லது மொழிவழக்குகளும் தோன்றியுள்ளன.

உலக மொழிகளின் மூக்குலத் தாய்களும் ஒரே மூலத்தின வன்று, சென்ற நூற்ருண்டிலேயே, மாக்ஸ் முல்லர் தேற்றமாய்க் கூறிவிட்டார்.

பண்டைக் காலத்தில், ஆரியர் வருமுன், இந்தியா முழுதும், பல மொழிவழக்குகளாக வேறுபட்ட ஒரே மொழி (தமிழ்) வழங் கினதாகச் சில தொல்காப்பியக் குறிப்புகளாலும், மொழிநூலாராய்ச் சியாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆரியர் வந்தபிறகுங்கூட, உண் மையான மொழிகளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை, வடக்கில் சமஸ் கிருதமும் தெற்கில் தமிழுமாக இரண்டேயென்பது, வடமொழி தென்மொழியென்னும் அவற்றின் பெயர்களாலேயே அறியப்படும். இன்றும், தென்னாட்டு மொழிகளையெல்லாம் தமிழுக்குள்ளும்

---

* L. S. L. Vol. I. pp. 35, 375, 387.

வடநாட்டுமொழிகளையெல்லாம் சமஸ்கிருதத்திற்குள்ளும் அடக்கி விடலாம். திராவிடக் குடும்பம் முழுதும் தமிழுக்குள் அடங்குவது போலப் பிறகுடும்பங்களும் ஒவ்வொரு மொழிக்குள் அடங்கிவிடும். இந்த முறையையே தொடர்ந்து பின்பற்றினால், இறுதியில், துரோனியம் ஆரியம் சேமியம் என்னும் முக்குலமொழிகளே எஞ்சி நிற்கும். அவற்றையும் ஒன்றையடக்குவதற்குரிய நெறிமுறைகள் இல்லாமற் போகவில்லை.

(நோவாவுக்கு முந்தியகாலத்தில், கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்) "உலகமுழுவதும் ஒரே மொழியும் ஒரே பேச்சுமாய் இருந்தது" என்று, கிறிஸ்தவ மறையில் ஆதியாகமம் 11-ம் அதிகாரம் முதற்கிளவியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இன்றும், ஒரு உலக மூலமொழியைத் தேற்றஞ்செய்வதற்கான பல சான்றுகள் உள்ளன. அவையாவன :—

(1) மக்கள் தொகை வரவர மிகுதல்.

(2) எல்லாமொழிகளின் அறிவியும் அ ஆவில் தொடங்கல்.

(3) அம்மா, அப்பா என்னும் பெயர்களும், மூவிடப்பெயர் வினைப்பெயர் வேர்களும், பல சொற்களும் பல மொழிகட்கும் பொதுவாயிருத்தல்.

(4) எண்கள் பத்துப்பத்தாகவே பல நாடுகளில் எண்ணப்படல்.

(5) நெருப்பு, சூரியன், நாகம் முதலியவற்றின் வழிபாடு பண்டையுலகெங்குமிருந்தமை.

(6) நெட்டிடையிட்ட நாட்டார்க்கும் கருத்தொருமிப்பு.

கா : ஆங்கிலம்	தமிழ்
tonic (from tone)	ஒலித்தல் (தழைத்தல்)
to catch fire	தீப்பற்று
to fall in love	வீழ் ("தாம்வீழ்வார்...உலகு")
blacksmith	கருமான்

முதலாவது கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறந்தொடங்கும் இருவர், பின்பு பெரிய குடும்பமாகப் பெருகுவதையும், நாளடைவில் சிற்றூர் நகரும் நகர் மாநகருமாவதையும், குடிமதிப்பறிக்கைகளில் வரவர மக்கட்டொகை மிகுந்துவருவதையும் காண்பார்க்கு, மக்கள் எல்லாம் ஒரு தாய் வயிற்றினர் என்பது புலனுகாமற்போகாது. மக்கள் ஒருதாய் வயிற்றினராயின், அவர்கள் பேசும் பல்வேறு மொழிகளும் ஒரு மூலத்தினவாதல்வேண்டும்.

மக்கள் தொகைவளர்ச்சிக்குக்காட்டாக, மாக்ஸ் முல்லரின் மொழிநூற்கட்டுரைகளின் முதன் மடலத்தில், 62-ம் பக்க அடிக் குறிப்பிற்காட்டியுள்ள ஒரு குறிப்பை இங்கு கூறுகின்றேன்.

"ஒரு நங்கை பதினறு பிள்ளைகளைப்பெற்று, அவருட் பதினெருவர் மணந்தபின் இறந்தாள். அவள் இறக்கும்போது, 144 பேரப்பிள்ளைகளும், 228 பேரப்பேரப்பிள்ளைகளும், 900 பேரப்பேரப் பேரப்பிள்ளைகளும் அவளுக்கிருந்தனர்."

மூண்டாமொழியினர்க்குள் இருபதிருபதாய் என்னும் வழக்கம் இருப்பது, கையையுங் காலையும் ஒன்றுபோற்கருதத்தக்க அநாகரிக நிலையில், அவர் முன்னோர் இருந்ததைக்காட்டும்.

மக்கள் பெரும்பாலும் தட்பவெப்பநிலை வேறுபாட்டாலேயே, பல வகுப்பாராக வேறுபட்டுக்காண்கின்றனர். இன்றும், நாகரிக வாழ்க்கையும் கல்வியுமிருப்பின், பல வகுப்பாரும் ஒரு நிலையாகவும் ஒத்த கருத்தினராகவும் வாழக்கூடும்.

12. ஓர் இயற்கைமொழி தோன்றும் வழிகள் பல்வகைய.

உலகத்தாய்மொழி தோன்றிய வழியைப்பற்றிப் பலரும் பல வகையான கருத்துக்கொண்டனர். சிலர் உயிரொலிக்கொள்கை (Onomatopœic theory) யும், சிலர் உணர்ச்சியொலிக்கொள்கை (Interjectional theory) யும், சிலர் சுட்டடிக்கொள்கை (Demonstrative theory) யும் எடுத்துக்கூறினர். ஓர் இயற்கைமொழி ஒரு

வழியிலன்றிப் பல வழிகளில் தோன்றுமென்பது பின்னர் விளக்கப் படும்.

மொழி இயற்கையாய்த் தோன்றியதென்னும் இயற்கைக் கொள்கை (Natural theory) யும், இடுகுறிகளாய்த் தோன்றிற் றென்னும் இடுகுறிக்கொள்கை (Arbitrary theory) யும், பலர்கூடி இன்னபொருட்கின்ன சொல்லென்று முடிவுசெய்ததாகக் கூறும் கூட்டு முடிவுக்கொள்கை (Conventional theory) யும், கடவுளே அமைத்தார் என்னும் தெய்விகக் கொள்கை (Divine theory), யும் இக்காலத்திற்கேலா.

13. இயற்கைமொழியில் இடுகுறிச்சொல் இராது.

சில மொழிகளின் சொற்கள் மூலந்தெரியாதபடி மிகத்திரிந்து போயிருக்கின்றன. பொருளறியவாராமையால் அவற்றை இடுகுறி யென்றனர் இலக்கணிகள். வடநூலார் இராகங்களுக்கும் பிறவற் றிற்கும் பெயரிடும்போது, அவற்றைத் தமிழினின்றும் பிரித்துக் காட்டவேண்டி இடுகுறிப்பெயர்களாயிட்டனர். இத்தகைய நிலைமை கள் இயற்கை மொழிக்குரியோ.

"ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் குறிக்கவேண்டுமென்பது, மாந்தன் பேச்சின் முக்கியமான இலக்கணமாகும். ஒரு மொழியில் ஒலித்திரிபு தோன்றியவுடன், இவ்விலக்கணத்தை அம்மொழியிழந்து விடுகிறது" என்று மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார்.*

"எல்லாச்சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே" என்றார் தொல்காப்பியர்.†

14. உலக முதன்மொழி தோன்றிய முறையை ஓர் இயற்கை மொழியில்தான் காணமுடியும்.

திரிபுவளர்ச்சியில் மிக முதிர்ந்த சமஸ்கிருதத்தை, இன்றும் சிலர் திராவிடத் தாயாகவும், அதற்குமேலும், உலக முதன்மொழி

---

* L. S. L. Vol. I, p. 47. † தொல். 639.

யாகவும் மயங்கி வருகின்றனர். திரிபிற்குச் சிறந்த ஆரியக்குலத் திலுங்கூட அது மிகப் பிந்தியதென்று, சென்ற நூற்றாண்டிலேயே தள்ளிவிட்டனர் மொழிநூல்வல்லார். அங்ஙனமிருக்க, மிக இயற் கையான தமிழுக்கு அது எங்ஙனம் மூலமாகமுடியும்?

உலக முதன்மொழிக்கு தெருங்கிய மொழி, எளிய ஒலிகளை யுடையதாய், அசைநிலை முதலிய ஐவகை நிலைகளைக்கொண்டதாய், இடுகுறியில்லதாய், தனிமொழியாயிருத்தல்வேண்டும்.

15. சரித்திரத்தால் எனை மொழிக்குள் அடக்கப்படாத முன்னை மொழிக்கே மூலமொழி ஆய்வு ஏற்கும்.

மலையாளம், இந்தி, ஆங்கிலம்போன்ற மொழிகளுள், மூல மொழிக்குரிய இயல்புகள் இரண்டொன்று தோன்றினும் அவை கொள்ளப்படா. ஏனெனில், அம்மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் எனை மொழிக்குள் அடங்கிவிடுதல் சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

16. மொழி மாந்தன் அமைப்பே.*

மொழி என்று பொதுப்படக் கூறுவதெல்லாம் உலக முதன் மொழியையே. எப்பிக்கூரஸ் (Epicurus), அரிஸ்ற்ரூட்டில் (Aristotle)முதலிய கிரேக்க மெய்ப்பொருளாளர், மொழி ஐம்பூதம்போல இயற்கையானதென்று கொண்டார். இந்திய முன்னோருக்கும் அக் கருத்தேயிருந்தது.

ஒலி என்றுமுள்ளதேனும், அதைக் கருத்தறிவிக்கும் கருவி யாகக்கொண்டது மாந்தன் வேலையே. இதற்குச்சான்றாக, மிலங்கு பறவை முதலியவற்றிற்குக் கடவுள் பெயரிட்டதாகக்கூறாமல், ஆதாம் பெயரிட்டதாகக் கிறிஸ்தவ மறையிற் கூறியிருப்பதைக் காட்டினர் மாக்ஸ் முல்லர்.

தேவமொழியென்று உலகத்திற் ரூறு மொழியுமில்லை.

---

* L. S. L. Vol. I. p. 31.

17. மொழி மக்கள் கூட்டுறவாலாயது.

மொழி ஒருவனால் அமைந்ததன்று. ஒருவன் தனித்து வாழ்வானெயின் அவனுக்கு மொழியே வேண்டியதில்லை. மக்கள் ஒன்றாய்க் கூடி உறவாடும்போதே தங்கள் கருத்தைப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் மொழி பிறக்கிறது.

ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்களில், சில தொழில்பற்றியவை; சில திணைபற்றியவை; சில குலம்பற்றியவை; சில வழிபாடுபற்றியவை. இங்ஙனம் பலவகையில் பல வகுப்பாரால் தோற்றப்பெற்ற சொற்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததே மொழியாகும்.

இக்காலத்தில் உலில்க்கின்ஸ்போன்ற ஒருவர், இடுகுறிகளைக் கொண்டு ஒரு புது மொழியமைக்க முடியுமாயினும், இயற்கையாய்ப் பொருள் குறித்தெழுந்த உலக முதன்மொழி ஒருவரால் தனிப்பட இயற்றப்பட்டதாகாது.

18. மொழி அசைகளாவும் சொற்களாகவும் தோன்றிற்று.

மொழியின் கடைசிச் சிற்றுறுப்பு எழுத்தாகக்கூறுவது, எழுத்தும் இலக்கணமும் ஏற்பட்ட பிற்காலத்ததாகும்.

தமிழிலக்கணத்திற் கூறப்படும் ஈல்வகைச் சொற்களுள், இலக்கணவகைச்சொற்கள் என்று கூறத்தக்கவை பெயர்வினை இடை என்னும் முதல் மூன்றுமே. இறுதியிலுள்ள உரிச்சொல் இலக்கணவகைச் சொல்லன்றென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

மூவகைச்சொற்களுள் முந்தித்தோன்றியது இடை; அதன் பின்னது வினை; அதன் பின்னது பெயர்.

கா: கூ(என்று கத்தினான்)—இடைச்சொல்
கூவு —வினைச் ,,
கூவல் —பெயர்ச் ,,

தமிழுக்கு இலக்கணம் ஏற்பட்டபோது, இம்மூவகைச்சொற்களும் தருக்கநூன் முறைப்படி, கீழிறக்கப் பெருமை முறையில், மாற்றிக் கூறப்பட்டன.

மொழித்தோற்றம் முதலாவது சொற்றொடர் அமைப்பைத் தழுவியதென்று சாய்ஸ்கூறுவது, மொழிநூன் முறைக்கு மாறுனது.

19. மொழி ஒரே சமயத்தில் உண்டானதன்று.

மக்கட்கு வரவரக் கருத்து வளர்கின்றது. அதனுல் மொழியும் வளர்கின்றது. முதல் மாந்தன் குழந்தைபோல்வன். அவனுக்கு உணவுடை முதலிய சிலபொருள்களிருந்தால்போதும். நாகரிகம் வளர வளரத்தான் கருத்துக்கள் பல்கும். அப்போது சொற்களும் பல்கும்.

மாந்தன் முதன்முதல் தோன்றியதற்கும், மக்கட்குள் கூட்டுற வுண்டானதற்கும் இடையில், நெடுங்காலம் சென்றிருக்கவேண்டுமாத லின், அக்காலமெல்லாம் வளர்ச்சியிலிருந்துதான் பின்னர் மொழி உருவாகியிருக்கும்.

20. மொழிக்கலை ஓர் ஆக்கக்கலையாகும்.

கலைகள் இயற்கலை (Physical Science), ஆக்கக்கலை (Historical Science) என இருவகைப்படும். பூதநூல் ஓர் இயற் கலை. ஓவியம் ஓர் ஆக்கக்கலை. அதுபோல மொழிக்கலையும் ஓர் ஆக்கக்கலையே.

21. மொழி பொதுமக்களாலும் நூல்கள் புலவராலும் ஆக்கப் பெற்றவை.

22. ஒருமொழி சில காரணத்தால் பலவாய்ப் பிரியலாம்.

ஒரு பெருமொழி பல சிறுமொழிகளாகப் பிரிந்துபோவதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) மன்பதைப்பெருக்கம்.

ஒருமொழியைப் பேசுவோர், மிகப்பல்கி ஒரு வியனிலப்பரப்பில் பரவிவிடுவாராயின், தட்பவெப்பநிலைவேறுபாடு சேய்மை முதலிய வற்றுல், பல மொழிவழக்குகள் தோன்றி, காலடைவில் வேறுமொழி களாகப் பிரிந்துவிடும்.

பொதுவாய், 100 மைல் சேய்மையில் இரண்டொரு சொற்க ளும், 200 மைல் சேய்மையில் சில சொற்களும், 400 மைல் சேய்மை யில் மொழிவழக்கும், அதற்கப்பால் மொழியும் வேறுபடுவதியல்பு. இப்பொது விதிக்குச் சில தவிர்ச்சி (exception) களுமுண்டு.

(2) ஒலித்திரிபு (Phonetic Decay and Phonetic Variation).

i. சோம்பலால்.

கா : பளம் (பழம்).

ii. உறுப்பு வேறுபாட்டால்.

தட்பவெப்பநிலை, நிலச்சிறப்பு, ஊண், தொழில், பழக்கவழக் கம், இயற்கை முதலிய காரணங்களால், எழுத்தொலிக்குக் கருவி யாகும் உறுப்புக்கள், ஒவ்வொரு நாட்டாரிடத்தும் நுட்பமாய் வேறு படுகின்றன. அதனால், ஒலிப்பு முறையும் வேறுபடுகின்றது. மலையா ளத்தில் வலி மெலியாதலும் (Nasalization), கன்னடத்தில் பகரம் ஹகரமாதலும், தெலுங்கில் ழகரம் டகரமாதலும் காண்க.

(3) சொற்றிரிபு (Verbal Changes).

i. ஈறுகெடல் (Discardance of Inflection).
ii. ஈறு திரிதல் (Inflectional Changes).
iii. போலி (Mutation).
iv. இலக்கணப்போலி (Metathesis).
v. மரூஉ (Disguise).
vi. சிதைவு (Corruption).
vii. முக்குறை (Apheresis, Syncope and Apocope).
viii. முச்சேர்ப்பு (Prothesis, Interthesis and Epenthesis).
ix. அறுதிரிபு.
x. எதுகை (Rhyming).

xi. வழூஉப்பகுப்பு (Metanalysis).

xii. ஒப்பு (Analogy).

xiii. மேற்படையமைப்பு (Superstructure)

(4) பொருட்டிரிபு (Semantic Changes).

i. வேறுபடுத்தல் (Differentiation).

ii. விதப்பித்தல் (Specialisation of general terms).

iii. பொதுப்பித்தல்(Generalisation of special terms).

iv. இழிபு (Degradation).

v. உயர்பு (Elevation).

vi. விரிபு (Extension).

vii. அணி (Metaphor).

viii. சுருக்கல்.

ix. வரையறை (Restriction).

x. வழக்கு (Usage).

(1) இலக்கணமுடையது.

(2) வழுவுள்ளது.

(5) சொற்றெரிந்துகோடல் (Natural Selection).

தெலுங்கு இல் என்னுஞ் சொல்லையும், கன்னடம் மனெ என்னுஞ் சொல்லையும் தமிழினின்றும் தெரிந்துகொண்டது சொற்றெரிந்துகோடல்.

(6) வழக்கற்றசொல் வழங்கல் (Colonial Preservation).†

நோலெ என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் மூலம் தெலுங்கில் நூன (எள்) என்று வழங்குவது வழக்கற்றசொல் வழங்கல்.

உண்டு என்னும் தமிழ் வினைமுற்றைப் பகுதியாகக்கொண்டு, உண்டாடு, உண்டாதி முதலிய தெலுங்கு வினைமுற்றுக்களை யமைப்பது, மேற்படையமைப்பாகும்.

† English, Past and Present. By Trench. p. 55.

(7) புதுச்சொல்லாக்கம்.

தாய்வழக்கிலில்லாத சொல், தொகைச்சொல், ஈறு, ஒட்டுச் சொற்கள் முதலியவற்றைப் புதிதாய் ஆக்கிக்கொள்ளல்.

(8) தாய்வழக்கொடு தொடர்பின்மை.

சேரநாட்டுத்தமிழ், சேரமான் பெருமான் நாயனார்க்குப்பின், தமிழொடு தொடர்பின்மையாலேயே வேறு மொழியாய்ப்பிரிய நேர்ந்தது.

(9) பிறமொழிக் கலப்பு (Admixture of foreign elements).

மேற்கூறிய திரிபு முறைகளெல்லாம், சோம்பலாலும் அறியாமையாலும் நேர்ந்து ஒரு பயனும் பயவாதிருப்பின், மொழிச் சிதைவு (Linguistic Corruption) என்னும் கேட்டிற்குக் காரணமாகும்; அங்ஙனமன்றி, அதற்கு மறுதலையாயிருப்பின், மொழி வழக்கு வளர்ச்சி (Dialectic Regeneration) என்னும் ஆக்கத்திற்குக் காரணமாகும்.

தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய மொழிகள் தமிழினின்றும் பிரிந்து போனது, திராவிடர் தவறுமன்று, ஆரியர் தவறுமன்று, மொழி வழக்கு வளர்ச்சியேயாகும். ஆனால், அம்மொழிகளில் வடசொற்கள் கலந்ததும், அம்மொழிகளைத் தமிழினின்றும் வேறுபடுத்தினதும், திராவிட மொழிகளுக்கு வடமொழியைத் தாயாகக் காட்டியதும், தமிழைத் தாழ்த்திவிட்டு வடமொழியைத் தலைமையாக்கியதும், ஆரியத்தால் திராவிடர்க்கு நேர்ந்த தீமைகளாகும். மிகப் பெரிய திராவிட மன்பதையை ஆரியர் முதலாவது பல பிரிவாகப் பிரித்தது மொழியினால் என்பது, இதனால் விளங்கும். மொழியினால் திராவிடரைப் பல பிரிவாகப் பிரித்தபின், மதத்தாலும் வரணவொழுக்கத்தாலும் தமிழரைப் பல பிரிவாகப் பிரித்தனர்.*

---

* இதுபோது நாட்டியலியக்கத்தாலும் தமிழர் பிரிக்கப்படுகின்றனர்.

தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய மொழிகள், செந்தமிழ் நாட்டிற்குச் சேயவாதலாலும், சேரசோழ பாண்டிய ஆட்சிகட்கப்பாற்பட்டவாதலாலும், சில நல்ல சொல்வடிவுகளையுடையவாதலாலும், தமிழினின்றும் பிரிந்து கிளைமொழிகளாய், வேறுகவெண்ணப்படுவதற்குத் தகுதியுடையனவே. ஆனால், 12-ம் நூற்றாண்டுவரை சேரநாட்டுத் தமிழாயிருந்த மலையாளமொழி, தமிழினின்றும் வேறுக எண்ணப்படுவதற்குச் சற்றும் தகுதியுடையதன்று. மலையாளமொழியைக் கெடுத்த ஆரியருள் தலைமையானவர், தமிழெழுத்தின் வகைகளான வட்டெழுத்திலும் கோலெழுத்திலுமே தங்கள் மொழியை எழுதிவந்த மலையாளிகட்கு, ஆரியவெழுத்தையமைத்துக்கொடுத்த எழுத்தச்சன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமேயில்லை.

23. ஒருமொழி சில காரணத்தால் திரியலாம்.

ஒருமொழி திரிதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) பேசுவோர் நாடோடிகளாயிருத்தல்.
(2) பேசுவோர் சிறு குழுவினராயிருத்தல்.
(3) வரிவடிவின்மை.
(4) அரசியலின்மை.
(5) தாங்குநரின்மை.
(6) சிதைவுகாப்பின்மை.
(7) சொன்மாற்றம்—i. பணிவுடைமையால்.
ii. தனிமக்கள் விருப்பத்தால்.
(8) பிறமொழிக்கலப்பு.

ஒலி, சொல், பொருள் என்னும் மூவகையிலும், ஒருமொழி திரியும் முறைகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டவையே.

இத்திரிபுகளெல்லாம், இம்மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் விரிவாய் விளக்கப்படும். இவற்றுள், சிலவற்றை இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காணலாம்.

24. ஒரு மொழி சில காரணங்களால் வழக்கழியலாம்.

ஒரு மொழி வழக்கற்றதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) செயற்கை வளர்ச்சி முதிர்வு. கா : சமஸ்கிருதம்.

(2) பேசுவோர் அநாகரிகராயிருந்து பிறநாகரிக மொழியை மேற்கொள்ளல்.

ஆப்பிரிக்காவினின்றும் அமெரிக்கா சென்ற நீக்ரோவர், தம் மொழிகளை விட்டுவிட்டு, ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டமை காண்க.

(3) பேசுவோர் சிறு குழுவாய்ப் பிறமொழிபேசும் பெரும் பான்மையோர் நடுவிலிருத்தல்.

(4) போர், கொள்ளைநோய், எரிமலைக்கொதிப்பு முதலிய வற்றால் ஒருமொழியாரெல்லாரும் அழிக்கப்படல்.

25. ஒரு மொழி புதிதாய்த் தோன்றலாம்.

புது மொழி தோன்றும் வகைகள் :

i. செயற்கை. கா: எஸ்பெரான்ற்ரோ(Esperanto)

ii. கலவை. கா: ஹிந்தி.

iii. மொழிவழக்குவளர்ச்சி கா: தெலுங்கு.

26. அடித்தடுத்து வழங்கும் மொழிகள் தம்முள் ஒன்றி னொன்று கடன்கொள்ளும்.

இவ்விதி தமிழுக்குப் பொரும்பாலுஞ் செல்லாதென்பது பின் னர் விளக்கப்படும்.

27. ஒரு தனிமொழி பேசுவோர் தொன்றுதொட்டுத் தனிக் குலத்தினராயிருந்திருத்தல்வேண்டும்.

பிறமொழியோடு சிறிதும் தொடர்பில்லாத ஒரு தான்ரோன்றி மொழியிருப்பின், அதைப்பேசுவோர் தொன்றுதொட்டுப் பிறகுலத் தாரொடு தொடர்பில்லாத ஒரு தனிக் குலத்தினராயிருத்தல் வேண்டும்.

28. மொழிநூலாளர் பல மொழிகளைப் பேசவேண்டும் என்னும் யாப்புறவில்லை.

முக்கியமான இரண்டொரு மொழிகளிற் பேசுந்திறனும், பிற மொழிகளின் இலக்கணவறிவும் சொல்லறிவும், மொழிநூலார்க்கிருந்தாற்போதும்.

29. ஒரே மொழி பேசுவோரெல்லாம் ஓரினத்தாரல்லர்.

பார்ப்பனரும் தமிழரும் ஒரே மொழி பேசுவதால் ஓரினமாகார்.

30. மக்கள் நாகரிகத்தைக் காட்டுவதற்கு மொழியே சிறந்த அடையாளம்.

விலங்கினின்றும் மாந்தனை வேறுபடுத்துவது மொழியொன்றே. அம்மொழியும் பலதிறப்பட்டு, அவற்றைப்பேசும் மக்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்டுவதாகும்.

31. மொழிநூற்கலைக்கு நடுவுநிலையும் பொறுமையும் வேண்டும்.

இவ்விதி எல்லாக்கலைக்கும் பொதுவாயினும், மொழிநூற்கலைக்குச்சிறப்பாய் வேண்டுமென்பதற்கு இங்கு கூறப்பட்டது. ஒருவர் பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும் பொருள்களுள், தாய்மொழியும் ஒன்று. ஆகையால், அதன்மீதுள்ள பற்றினால் நடுவுநிலையை நெகிழ விடக்கூடாது.

தமிழ்நாட்டில், நடுவுநிலையாராய்ச்சிக்குத் தடையாக, ஈருணர்ச்சிகளிருந்து வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, ஆரியத்திற்கு மாறுக இருப்பது உண்மையாயினும் கூறக்கூடாதென்பது. இன்னொன்று மதப்பற்று. சுவாமிநாத தேசிகர் திருவாசகம் பெரிய புராணம் முதலியவற்றைப் படிக்கலாமென்றும், சிவஞானசித்தியார், சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றைப் படிக்கக்கூடாதென்றும் கூறியது மதப்பற்றாகும். ஓர் ஆராய்ச்சியாளன் ஒன்றை ஆராயும்போது, தன்னை மதமற்றவன்போலக் கருதிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதன் உண்மை காணமுடியாதென்பது தேற்றம்.

" காய்தல் உவத்தல் அகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்ரு தாகும் உவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோன்ரூக் கெடும்."

இனி, சிலர் கால்டுவெல் கூறியவாறு, ஒப்பியலறிவின்றி, ஒரு துறையிலேயே அமிழ்ந்து,உள்ளம் பரந்து விரியாமல் குவிந்தொடுங்கப் பெறுகின்றனர். நுண்ணிய மதியும் சிறந்த ஆராய்ச்சியியல்பும் உள்ள, காலஞ்சென்ற பா. வே. மாணிக்கநாயகர் ஒப்பியலறிவின்மை யாற் பல செய்திகளை உண்மைக்கு மாறுகக் கூறிவிட்டனர்.

ஓங்கார வடிவினின்றும் தமிழெழுத்துக்கள் வந்தனவென்றும்; ஓ என்னும் வடிவம் உம என்னும் மலைமகள் பெயரும் விங்கக் குறியும் சேர்ந்ததென்றும், சிவாய நம என்னும் திருவைந்தெழுத்தில், வகரம் அருளையும் யகரம் உயிரையும் நகரம் திரோதத்தையும் மகரம் மலத்தை யுங்குறிக்குமென்றும், ஆய்தம் மூச்சொலியென்றும், அதன் துணை கொண்டு அரபி, ஹெபிரேயம்போன்ற மொழிகளைத் தமிழில் எழுத லாமென்றும், உடம்படுமெய் என்பது உடம்பு + அடும் + மெய் என்று பிரிந்து, பிறவியைக்கெடுப்பதென்று பொருள்படுமென்றும், ஒகரத் தின்மேல் பண்டைக்காலத்திற் புள்ளியிட்டெழுதினது, சிவபெருமா னின் தக்கண வடிவத்தைக் காட்டுதற்கென்றும், பலவாறு மயங்கிக் கூறினர் பா. வே. மாணிக்கநாயகர்.

இவையெல்லாம் பலவகை மலிவுகளுடையன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் எல்லார்க்கும் புலனாகும். ஆயினும், இவற்றுள் ஒன்றைமட்டும், எனையோர்க்கும் தெரியும்படி இங்கு கூறுகின்றேன்.

ய், வ் என்னும் மெய்கள் தமிழில்மட்டுமல்ல, எந்த மொழியில் ஈருயிர்களைப்புணர்த்தாலும், இடையில் உடம்படு (உடன்படுத்தும்) மெய்களாய்த் தோன்றத்தான் செய்யும். இது எல்லா மொழிக்கும் பொதுவான ஒலிநூல் விதி.

கா: he+is=ஹீயிஸ், my+object=மையாப்ஜெக்ற்ற்—ய், fuel=ப்வியூவெல், go+and (see)=கோவன்று—வ்.

Drawer, sower முதலிய ஆங்கிலச்சொற்களில், வகரவுடம்படு மெய்க்குப்பதிலாக யகரவுடம்படுமெய் வருகிறதேயெனின், வகரத்தி னும் யகரம் ஒலித்தற்கெளிதாதல்பற்றி, பிற்காலத்தில் யகரவுடம்படு மெய் பெருவழக்காயிற்றெனக்கொள்க. தமிழிலும் இங்ஙனமே. ஆயிடை, கோயில், சும்மாயிரு முதலிய வழக்குகளைக் காண்க.

மாணிக்க நாயகரைப் பின்பற்றுஞ் சிலர், அவரைப் போன்றே குறுகிய நோக்குடையராய், பல சொற்கட்குத் தவறுண பொருளும், தமது கருத்திற்கிசையாத நூற்பாக்களையும் சொல்வடிவங்களையும் இடைச்செருகலும் பாடவேறுபாடுமென்றும் கூறி வருகின்றனர். அவர் இனிமேலாயினும் விரிநோக்கடைவாராக.

மேனாட்டார் நடுநிலையும் ஒப்பியலறிவும் உடையராயினும், தமி ழின் உண்மைத்தன்மையைக் காண முடியாமைக்குப் பின் வருபவை காரணங்களாகும் :—

(1) தமிழ் தற்போது இந்தியாவின் தென்கோடியில் ஒரு சிறு நிலப்பரப்பில் வழங்கல்.

(2) (தமிழுட்பட) இந்திய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வட் சொற்கள் கலந்திருத்தல்.

(3) (கடல்கோளாலும், ஆரியத்தாலும், தமிழர் தவற்றாலும் பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் அழிந்துபோனபின்) இந்தியக் கலைநூல்க ளெல்லாம் இப்போது வடமொழியிலிருத்தல்.

(4) இதுபோது பல துறைகளிலும் பார்ப்பனர் உயர்வாயும் தமிழர் தாழ்வாயுமிருத்தல்.

(5) பார்ப்பனர் தமிழரின் மதத்தலைவராயிருத்தல்.

(6) தமிழைப்பற்றித் தமிழரே அறியாதிருத்தல்.
(7) ஐரோப்பியர் தமிழைச் சரியாய்க் கல்லாமை.

கால்டுவெல் கண்காணியார், தமிழ் வடமொழித்துணை வேண்டாத தனிமொழியென்றறிந்தும், தமிழர் உயர்நிலைக் கலைகளை ஆரியரிடத்தினின்றும் கற்றதாகத் தவற்றெண்ணங் கொண்டமையால், தமிழில் மனம், ஆன்மா என்பவற்றைக் குறிக்கச்சொல்லில்லையென்றும், திரவிடம், சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்றும் பெயர்கள் வடசொற்கள் என்றும், இன்ன என்னும் வடிவிற்கொத்த அகரச் சுட்டடிச்சொல் தமிழிலில்லையென்றும், பிறவாறும் பிழைபடக்கூறினர்.

உவில்லியம் (William), கோல்புரூக் (Colebrooke), மூய்ர் (Muir) முதலியவரோவெனின், தமிழைச் சிறிதுங்கல்லாது, வடமொழியிலேயே மூழ்கிக்கிடந்து, இந்திய நாகரிகமெல்லாம் ஆரியவழியாகக் கூறிவிட்டனர்.

மொழிநூற்கலையும் நூலாராய்ச்சியும் வரவர வளர்ந்துவருகின்றன. ஆகையால், சென்ற நூற்றாண்டில் தோன்றிய பல மொழிநூற் கருத்துக்கள் இந்நூற்றாண்டில் அடிபடும். பார்ப்பனர், ஆரியத்தை உயர்த்திக்கூறிய மேலைட்டார் சிலரின் கூற்றுக்களைத் தங்கட்கேற்ற சான்றுகளாகப் பற்றிக்கொண்டு, அவற்றை மாற்றுகின்ற புத்தாராய்ச்சி தோன்றுதபடி, பலவகையில் தமிழரை மட்டந்தட்டி வருகின்றனர். மேலைட்டில், உண்மை காணவேண்டுமென்று பெருமுயற்சி நடந்துவருகின்றது; ஆனால், கீழ்நாட்டிலோ உண்மையை மறைக்க வேண்டுமென்றே பெருமுயற்சி நடந்துவருகின்றது. கால்டுவெல் கண்காணியாரின் திராவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்தின் முதலிரு பதிப்புகளிலும், இல்லாத (திராவிட நாகரிகத்தை யிழித்துக்கூறும்) சிலவேற்கோள்கள், மூன்றும்பதிப்பிற் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் மொழிநூற்கலையின் முன்னேற்றத்தைக்குறியாது பிற்போக்கையே குறிக்கும்.

II. பண்டைத்தமிழகம்—குமரிநாடு. *

1. குமரிநாடு.

i. அகச்சான்றுகள் :—

தெற்கே, இந்துமாகடலில், ஒரு பெருநிலப்பரப்பிருந்ததென்றும், அதுவே பண்டைப்பாண்டிநாட்டின் பெரும்பகுதியென்றும், அது பின்னர்க்கடலாற்கொள்ளப்பட்டதென்றும், பல தமிழ்த்தொன்னூல்களினிற்கூறப்படுகின்றது. அந்நாட்டைத்தமிழர் குமரியாற்றின் அல்லது குமரிமலையின்பெயரால் குமரிநாடென்றும், மேலட்டுக்கலேஞர் லெமூர் (Lemur) என்ற ஒரு குரங்கினம் அங்கு வதிந்ததால் லெமூரியா (Lemuria) என்றும் அழைக்கின்றனர்.

குமரிநாட்டின் தென்பாகத்தில் பஃறுளியென்றோர் ஆறோடிற்றென்றும், அதன் கரையில் மதுரையென்றோர் நகரிருந்ததென்றும், அதுவே, பாண்டிநாட்டின் பழந்தலைநகர் என்றும், அங்கேயே தலைக்கழகம் இருந்ததென்றும், அக்கழகத்தின்பின் நெடியோன் என்னும் பாண்டியன் காலத்தில் அகத்தியர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார் என்றும், அப்போது மதுரையைக் கடல்கொள்ள, நெடியோன் வடக்கேவந்து கபாடபுரத்தையமைத்துத் தலைநகராகக்கொண்டானென்றும், அங்கே இடைக்கழகம் சிறுவப்பட்டதென்றும், பின்பு கபாடபுரமும் கடல்வாய்ப்பட, பாண்டியன் உள்நாட்டுள்வந்து மணலூரில் இருந்தானென்றும், பின்பு இப்போது வைகைக்கரையிலுள்ள மதுரை கட்டப்பட்ட

---

* பண்டைத்தமிழகம் ('The Original Home of the Dravidian Race') குமரிநாடே என்று, யான் எழுதிய நூலை 1938-ம் ஆண்டு நவம்பர்-மீ எனக்குக் 'கீழ்கலைத்தலைவர்' பட்டத்திற்கு (M. O. L. Degree), இடைநூலாக (Thesis), சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விடுத்தேன். மூன்றுமாதம் அது தள்ளப்பட்டதாகப் பல்கலைக்கழக அறிவிப்பு வந்தது. என் நூலை ஆய்ந்தவர் யாரென்றும், தள்ளினதற்குக் காரணங்கள் எவையென்றும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எழுதிக்கேட்டதற்கு, அவை மறைபொருள் என்று பதில் வந்துவிட்டது.

தென்றும், குமரிமுனைக்குத்தெற்கில் குமரியென்றோர் மலைத்தொட ரும் ஓர் ஆறும் இருந்தனவென்றும், அவ்வாற்றுக்கும் அதற்குத்தெற் கிலிருந்த பஃறுளியாற்றுக்கும் இடைநிலச்சேய்மை 700 காதமென் றும், குமரியாறு கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் கடல்வாய்ப்பட்டதென்றும், பண்டைத்தமிழ் நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

(1) பஃறுளியாறு :

"செங்கீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க்கீத்த
மூங்கீர் விழவி னெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே"*

(2) (தென்) மதுரை :

"தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங்கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீயினர் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார் .....தமிழராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப."†

(3) குமரிமலை :

மேற்குத்தொடர்ச்சிமலை, முன்காலத்தில், தெற்கே நெடுந் சேய்மை சென்றிருந்ததாகவும், அங்கு குமரியென்று அழைக்கப்பட் டதாகவும், தமிழ் நூல்களால் தெரிகின்றது.

குமரிமலையையே மகேந்திரமென்று வடநூல்களும், பிற்காலத் தமிழ்நூல்களும் கூறும்.

அநுமன் மகேந்திரமலையினின்று கடலைத்தாண்டி, இலங் கைக்குச் சென்றதாக இராமாயணம் கூறுகின்றது.

"மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்" ‡

என்றார் மாணிக்கவாசகர்.

புறம் 9. † இறை. பக். 6. ‡ கீர்த்தித்திருவகவல்.

"……தாமிரபரணி நதியைத் தாண்டுங்கள்……அதை விட்டு அப்பாற்சென்றால்……பாண்டிநாட்டின் கதவைக் * காண்பீர்கள். அதன்பின் தென் சமுத்திரத்தையடைந்து …… நிச்சயம்பண்ணுங்கள். அந்தச் சமுத்திரத்தின்கண்ணே, மலைகளுட் சிறந்ததும், சித்திரமான பலவிதக் குன்றுகளையுடையதும், பொன்மய மானதும், நாலுவித மரங்களுங் கொடிகளுஞ்செறிந்ததும், தேவர் களும் ரிஷிகளும் யக்ஷர்களும் அப்சரப்பெண்களும் தங்குவதும், சித் தர்களும் சாரணர்களும் கூட்டங்கூட்டமாக இருப்பதுமாகிய அழகிய மகேந்திரமலை," † என்று, சுக்கிரீவன் அங்கதனுக்குச் சொன்னதாக, வால்மீகி முனிவர் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திற் கூறியிருப்பதினின்றும்,

"உன்னதத் தென் மயேந்திரமே"

என்று சிவதருமோத்திரமும், "பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு" என்று இளங்கோவடிகளும் கூறுவதினின்றும், குமரிமலையின் பெரு மையை உணரலாம்.

(4) குமரியாறு :

மேற்கூறிய குமரிமலையினின்றும் பிறந்தோடிய ஆறு, அம்மலை யின்பெயரால் குமரியென்றே அழைக்கப்பட்டது. இங்ஙனமன்றி, ஆற்றின் பெயரே மலைக்கு வழங்கினதாகவும் கொள்ளலாம்.

"குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறை"

"தென்றிசைக்குமரி யாடிய வருவோள்"

"தெற்கட் குமரி யாடிய வருவேன்" ‡

என்று மணிமேகலையிலும்,

"தெனைஅ துருகெழு குமரியின் தெற்கும்"

"குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி" §

என்று புறநானூற்றிலும்,

---

* கபாடபுரம். † நேடெச சாஸ்திரியார் மொழிபெயர்ப்பு.
‡ மணி. பக். 52, 142, 148. § புறம். 6, 67.

"கன்னிதனைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழிகாவேரி"

"மாமறை முதல்வன் மாடலனென்போன்.....

குமரியம் பொருந்துறை கொள்கையிற் படிந்து" *

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் வந்திருத்தல் காண்க.

புறநானூற்றில், "குமரியம் பெருந்துறையயிரைமாந்தி" என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அயிர் நுண்மணல். அயிரை மீர்க்குள் அடிமட்டத்திலுள்ள மணலின், அல்லது சேற்றின்மேலேயே ஊர்ந்து திரியும் ஒருவகை மீன். அது ஆற்றில் அல்லது குளத்தில் தானிருக்கும். கடல் மீன்களில் அயிரைக்கொத்தது நெய்த்தோலி (நெத்திலி) என்று கூறப்படும். ஆகையால், மேற்கூறிய அடியில் குமரியென்றது ஆறென்பது தெளிவு. இதை, சிலப்பதிகாரத்தில் கன்னியை (குமரியை) க் காவிரியோடுழுக்கூறியதாலும், மேற் கூறிய அடிகளில் உள்ள குமரி என்பதை ஆற்றின் பெயராகவே உரையாசிரியர் கூறியிருப்பதாலும் அறியலாம்.

பழம்பாண்டிநாட்டில், முதலாவது,

பஃறுளியாற்றையும் குமரிமலையையும் கடல்கொண்டனம,

"அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசையாண்ட தென்னவன் வாழி" †

என்னும் சிலப்பதிகாரவடிகளால் அறியலாம்.

இவ்வடிகட்கு,

"முன்னொருகாலத்துத் தனது பெருமையினதளவை, அரசர்க்குக் காலான் மிதித்துணர்த்தி, வேலாலெறிந்த அந்தப்பழம்பகை

* சிலப், பக். 206, 391. † சிலப், 11 : 17—22.

யினைக் கடல்பொருது, பின்னொருகாலத்து அவனது தென்றிசைக் கண்ணதாகிய பஃறுளியாற்றுடனே, பலவாகிய பக்கமலைகளையுடைய குமரிக்கோட்டையும்கொண்டதனால், வடதிசைக்கண்ணதாகிய கங்கையாற்றினையும் இமயமலையினையும் கைக்கொண்டு, ஆண்டு மீண்டும் தென்திசையையாண்ட தென்னவன் வாழ்வாழ்க வென்க" என்று உரைகூறியுள்ளார் அடியார்க்குநல்லார்.

இச்செய்தியையே,

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார் நாடிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியிலன் வணக்கிய வாடாச்சீர்த்தென்னவன்" *

என்று கலித்தொகை கூறுகின்றது.

இதனால், கடல்கோளால் நாடிழந்தவன் பாண்டியனே என்பதும், அதற்கீடாக அவன் சோசோழ நாடுகளிற் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினன் என்பதும் அறியப்படும்.

இதையே, "அங்ஙனமாகிய நிலக்குறைக்குச் சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்கூற்றமும், சேரமானூட்டுக் குண்டூர்க்கூற்றமுமென்னுமிவற்றை, இழந்த நாட்டிற்காகவாண்ட தென்னவன்" † என்று, அடியார்க்கு நல்லார் கூறியுள்ளார்.

தென்னாட்டைத் கடல்கொண்டமைக்குக் காரணம், முன்னொரு காலத்தில், பாண்டியன் அதன்மீது வேலெறிந்த செயலாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

இந்திரன் ஒருமுறை மதுரைமீது கடலேவிட்டதாகவும், அப்போது ஆண்டுகொண்டிருந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியன் ஒரு வேலை யெறிந்து அக்கடலை வற்றச்செய்ததாகவும், திருவிளையாடற்புராணத்தில் 'கடல்சுவற வேல்விட்ட படலம்' கூறுகின்றது. இதிலிருந்து

---

* கலி. † சிலப். பக். 303.

நாம் அறியக்கூடியது யாதெனின், ஒருமுறை நிலநடுக்கத்தால் கீழ் கடலிலிருந்து ஒரு பேரலை மதுரைவந்து மீண்டதென்பதே. இத் தகைய நிகழ்ச்சிகளைப் பல நிலநடுக்கவரலாறுகளினின்றும் அறிகின் றோம். உவாலேஸ் (Wallace) என்பவர் தாம் உவைகியெள (Waigiou) தீவிலிருந்து தெர்னேற்று (Ternate)த் தீவிற்குப் போகும்வழியில், நிலநடுக்கத்தால் கடன்மட்டம் உயர்ந்ததாகக் குறிப் பிடுகின்றார். *

தென்னாட்டில் நிகழ்ந்த பல கடல்கோள்களில், ஒன்று பஃறுளி யாற்றுக்குத் தெற்கிலிருந்து குமரியாற்றுக்குத் தெற்கில் ஓர் எல்லை வரையுள்ள நிலத்தைக்கொண்டதென்றும், இன்னொன்று குமரியாற் றையும் அதற்குத் தெற்கிலும் வடக்கிலுமிருந்த நிலத்தையும்கொண்ட தென்றும் தெரியவருகின்றது.

பஃறுளிநாட்டையிழந்தபாண்டியன், தொல்காப்பியப்பாயிரத் தில் 'நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியன்' என்றும் மதுரைக்காஞ்சியில், 'நிலந்தந்தபேருதவிப் பொலந்தார்மார்பின் நெடியோன்' என்றும், புறநானூற்றில் 'நெடியோன்' என்றும் கூறப்படுபவன் ஆவன். மூன்றின இருபெயர்களின் பொருளும், "மலிதிரையூர்ந்து" என்னுங் கலித்தொகைச் செய்யுட் செய்திக்கு ஒத்திருத்தல் காண்க.

குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டபின், அவ்விடத்துள்ள கடல் குமரிக்கடல் எனப்பட்டது. இப்போது அப்பக்கத்துள்ள நிலக்கோடி குமரிமுனையென்னப்படுகிறது.

கோவலன்காலத்தில் குமரியாறு இருந்தமை, மாடலன் என்னும் மறையோன் அதில் நீராடிவிட்டுத் திரும்பும்போது, மதுரையில் கோவலனைக் கண்டதாகக் கூறும் சிலப்பதிகாரச்செய்தியால் அறிய லாகும். கோவலன் இறந்து சில ஆண்டுகட்குப்பின், குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டது. அதன்பின் சிலப்பதிகாரம் இயற்றப்பட்டதினால்,

---

* The Malay Archipelago, p. 412.

'தொடியோள் பௌவமும்'* என்று தெற்கிற் கடலெல்லை கூறப் பட்டது.

'தொடியோள் பௌவம்' என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய குறிப்புரையாவது :—

"தொடியோள்—பெண்பாற் பெயராற் குமரியென்பதாயிற்று. ஆகவே, தென்பாற்கண்ணதோர் ஆற்றிற்குப் பெயராம். ஆனால், நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் நதியுமென்றது பௌவமு மென்றது என்னையெனில், முதலூழியிறுதிக்கண், தென்மதுரையகத் துத் தலைச்சங்கத்து, அகத்தியனரும் குமரவேளும் முரஞ்சியூர் முடி நாகராயரும் நிதியின் கிழவனும் என்றிவருளிட்ட, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர், எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முது நாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையுமுள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு இரீஇயினர், காய்சினவழுதிமுதற் கடுங்கோனீறுயுள்ளார் எண்பத்தொன்பதின் மர்; அவருட் கவியரங்கேறினர் எழுவர் பாண்டியருள் ஒருவன், சயமாகீர்த்தியனகிய நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்து இரீஇயினன். அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்குவடவெல்லையாகிய பஃறுளியென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரி யென்னுமாற்றிற்குமிடையே, எழுநூற்றுக்காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்கநாடும்,ஏழ்மதுரைநாடும்,ஏழ்முன் பாலைநாடும், ஏழ்பின்பாலைநாடும், ஏழ்குன்றநாடும், ஏழ்தணகாரை நாடும், ஏழ்தும்பூணைநாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பதுநாடும் குமரி கோல்ல முதலிய பன்மலைநாடும், காடும் நதியும் பதியும் தட நீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின்காறும், கடல்கொண்டொழிதலாற் குமரியாகிய பௌவமென்றுரென்றுணர்க. இஃது என்னெனின், "வடிவேலெறிந்த.....கொடுங்கடல்கொள்ள" என்பதனாலும், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனருரைத்த இறையனர்

---

*சிலப். பக். 230.

பொருளுரையானும், உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் மு
வுரையானும் பிறவாற்றானும் பெறுதும்," என்பது.*

இதில், பஃறுளியாற்றிற்கும் குமரிக்கும் இடையிலுள்ள சேய்மை 700 காவதம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போது ஒரு காவதம் பத்துமைல் என்று சொல்லப்படுகிறது. முற்காலத்தில் அது எ துணைச் சேய்மையைக்குறித்ததோ தெரியவில்லை. இக்கால அளவு படிகொண்டாலும், தென்துருவத்திற்கும் குமரிமுனைக்கும் இடை யிலுள்ள சேய்மை ஏறத்தாழ 7000 மைல் என்பதைத் தினைப்படத் தினின்றும் அறியலாம். தென்துருவ அண்மையில் விக்ற்றோரியா நாடு (Victoria Land) என்றொரு நிலப்பகுதியுமுள்ளது. அப்பகுதி யும் குமரிமுனையும் ஒருகால் இணைக்கப்பட்டு ஒரு நெடுநிலப்பரப்பா வும் இருந்திருக்கலாம். ஆனாலும், தென்துருவவரையில், தமிழ் நாடு இருந்திருக்க முடியாது. ஆஸ்திரேலியாவும் இந்தியாவும் ஆ பிரிக்காவும் ஒருகாலத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்தனவென்று மேனாட் டுக்கலைஞர் கூறியிருப்பதினின்றும், இம்மூக்கண்டங்களுக்கும் நிலத் தினை, பறவை, விலங்கு, மாந்தன்குலம், மொழி முதலியவற்றிலுள்ள பல ஒப்புமைகளினின்றும், தெற்கே 3000 அல்லது 4000 மைல் சேய்மைவரை தமிழர் வதிந்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

குமரியாறு கடலில் அமிழ்ந்தது கடைக்கழகக் காலமாதலின் இடைக்கழக நூலாகிய தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் குமரியென்று குறிக்கப்பட்டது குமரியாறேயாகும். இது,

"தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம், அதுதானும் பனம்பாரனார்,

" வடவேங்கடந் தென்குமரி." (பாயிரம்)

எனக்குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிரஞ்செய்தமை யிற்.....கடலகத்துப்பட்டுக் குமரியாறும் பனைநாட்டோடு கெடை

* சிலப். 8 : 1.

தற்கு முன்னையதென்பதூஉம்,"* என்று பேராசிரியர் கூறியதினின் றறியப்படும்.

ஆகவே, தெற்கில் கடலெல்லையாகக்கூறும் நூல்களெல்லாம், குமரியமிழ்ந்ததற்குப் பிற்பட்டனவேயாகும்.

"வடதிசைமருங்கின் வடுகுவரம்பாகத்
தென்றிசையுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்கம்....."

எனத் தெற்குக்குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகிய காலத்துச் சிறு காக்கைபாடினியார் செய்தநூல்"† என்று பேராசிரியர் கூறியதுங் காண்க.

(5) வீரமகேந்திரம்:

குமரிநாட்டைக் கடலானது, பகுதிபகுதியாகவும், பலமுறை யாகவும் கொண்டமையின், இலங்கைக்குத்தெற்கே வீரமகேந்திர புரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட ஒரு நிலப்பகுதி, பல கடல்கோளுக் குத்தப்பிக் கடைசியில் சூரபன்மன் காலத்திற்குப்பின் முழுகிப்போன தாகக் கந்தபுராணத்தினின்றும் தெரியவருகின்றது.

(6) இலங்கை:

இலங்கை ஒருகாலத்தில் இப்போதிருந்ததைவிடப் பெரிதாயும், வடபுறத்தில் தமிழ்நாட்டொடு சேர்ந்தும் இருந்தது. முதலில், தென் புறத்திலும் பிரிவில்லாதிருந்தமை சில சான்றுகளாலறியப்படும்.

"தாப்பிரப்பனே (Taprobanê) தலைநிலத்தினின்றும் ஓர் ஆற் றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வதிநர் 'பழையொகொனை' (Palaiogonoi) என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் நாடு இந்தியாவினும் மிகுதியாகப் பொன்னும் பெரு முத்தும் விளைவது. தாப்பிரப்பனே இந்தியாவினின்றும், தமக்கிடையோடும் ஓர் ஆற்

---

* தொல். பொ. 649, உரை. † தொல். பொ. 650, உரை.

நிலம் பிரிக்கப்படுகின்றது. அதன் ஒரு பாகம் இந்திய இனங் களினும் மிகப் பெரிய காட்டு விலங்குகளும் யானைகளும் நிறைந்தது; அடுத்த பாகம் மக்கள் வதிவது" * என்று மெகஸ்தனிஸ் (Megasthenes) கூறுகிறார்.

இக்கூற்று, அவர் தம் முன்னோர் கூறியதைக் கொண்டு கூறிய தேயாகும். எனெனில், அவர் தென்னாட்டிற்கு வரவில்லை. அவர் கூற்றிலுள்ள சில குறிப்புக்களால், இலங்கையின் வடபாகம் ஒரு காலத்தில் இந்தியாவொடு சேர்ந்திருந்ததென்றும், தாமிரபரணி இலங்கையூடும் ஓடிற்றென்றும், அதனால் இலங்கை தாம்பிரபரணி (Taprobanê)யெனப்பட்டதென்றும் அனுமானிக்க இடமுண்டு. ஆனால், தாமிரபரணியின் தெற்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டையே தாப்பிரப் பனேயென்றும், அதற்கு வடக்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டை இந்தியா வென்றும், பண்டையவன சரித்திராசிரியர் கூறினர் என்று கொள் ளவும் இடமுண்டு. எனெனில், இத்தகைய மயக்குகள் யவனசிரியர் குறிப்புக்களில் பலவுள்ளன. அதோடு, தாப்பிரப்பனேயிலுள்ளன வாகக் கூறப்பட்ட பொருளெல்லாம் பாண்டி நாட்டிலுமிருந்தன.

"வடநாட்டில், வடமொழியிற் பழமைகளை யெழுதிய நூலா சிரியர்கள், இலங்கை இப்போதிருப்பதைவிட மிகப் பெரிதாயிருந்த தாயும், விதப்பாக, மேற்கிலும் தெற்கிலும் மிக அகன்றிருந்ததாயும், கூறியிருக்கின்றனர். இக்கூற்று, புராணகாலத்து உண்மையைக்கூறு விடினும், இந்திய நாடுகளுக்குள் வழங்கிய ஓர் வழிமுறைச் செய்தி யைக் குறிப்பிடுகின்றதாயிருக்கின்றது.

"வடமொழி வானூலார் தங்கள் தலைமை உச்சகத்தை (Chief Meridian) இலங்கையில் வைத்தார்கள். ஆனால், அது இப்போதை இலங்கைக்கு மேற்கிலுள்ள கோடாயிருந்தது. இக்குறிப்புக்கள் தொன்முது காலத்தில் தென்னிந்தியாவும் மடகாஸ்கரும் இணைக்கப்

---

* Foreign Notices of South India, p. 41.

பட்டிருந்தனவென்னுங்கொள்கைக்குத் துணைசெய்கின்றன. .....
இலங்கை சிறிதுசிறிதாய்க் கடலுண்மூழ்கிக் குறுகியது என்று பௌத்தர் எழுதிவைத்த இடவழக்குச் செய்தியோடும் இது ஒத்திருக்கின்றது." *

இராமர் காலத்தில், இலங்கை இப்போதிருப்பதைவிடப் பெரிதாயும், தமிழ் நாட்டிற்கு மிக நெருங்கியதாயுமிருந்தது. இவ்விரு நிலங்கட்கும் இடைப்பட்ட கடல், ஒருவர் கீந்திக் கடக்குமளவு இடுகிய கால்வாயாகவேயிருந்தது. அநுமன் குமரி (மகேந்திர) மலையினின்று கடல்தாண்டியதும், இராமர் வானரப்படைத்துணையால் அணைகட்டியதுமான இடம், இப்போது இந்துமா கடலில் உள்ளது. இப்போது இராமர் அணைக்கட்டு என்று வழங்குமிடம், பிற்காலத்தில் பரிந்தை (Current) யாலும் எரிமலைக் கொதிப்பாலும், புயலாலும் இயற்கையாய் அமைந்த கல்லணையாகும். தமிழ் நாட்டின் தென் பகுதி கடலுண்முழுகி, இலங்கை மிக விலகிப்போனபின், சரித்திர மறியாத மக்களால், அது இராமாயணக் கதையொட்டி இராமர் அணைக்கட்டெனப்பட்டது. 'ஆதாம் வாரைவதி' (Adam's Bridge) என்னும் பெயர் அதற்கு எவ்வளவு பொருந்துமோ, அவ்வளவே 'இராமர் அணைக்கட்டு' என்னும் பெயரும் பொருந்துவதாகும். இதை,

அநுமன் குமரி (மகேந்திர) மலையினின்று கடல் தாண்டினனென்றும், வானர வயவர் குட (மேற்குத்தொடர்ச்சி) மலை வழியாகத் தெற்கே சென்றனரென்றும், கற்களைக்குவித்தே கடலில் அணைகட்டினரென்றும், இராமர் பொதியமலையிலிருந்த அகத்தியரிடம் வில் பெற்றனரென்றும், இராமாயணங் கூறுவதாலும்;

" துங்கமலி பொதித் தென்பாற் றொடர்ந்தவடி வாரத்தி
லங்கனக விலங்கையுமேழ் வரைச்சார லடித்தேசம். "

என்று சிவதருமோத்திரங் கூறுவதாலும்;

---

* Manual of the Administration of the Madras Presidency Vol. I. p. 4.

இலங்கையின் பழங்குடிகள் அதன் தென்பாகத்திலேயே இன்று வதிவதாலும் அறியப்படும்.

குமரி நாட்டுக் கடல்கோள்கள்.

"உலகத்திலே, இன்றுவரை நேர்ந்துள்ள கடற் பெருவெள்ளங்களுள், முதன்மையானது பதினாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் நேர்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும், இரண்டாவது வெள்ளம் எண்ணாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், மூன்றாவது வெள்ளம் இருநாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், நான்காவது வெள்ளம் என்பதினாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், ஐந்தாவது வெள்ளம் ஏறக்குறைய ஒன்பதாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும் 'காட்டெலியட்டு' என்னும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றார்" * என்று கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதுகின்றார்கள்.

குமரி நாட்டில் நிகழ்ந்த கடல்கோள்களுள், தமிழ் நூல்களிற் குறிக்கப்படுபவை மூன்றாகும். அவையாவன :—

(1) "பஃறுளியாற்றுடன்...குமரிக் கோடும்" கொண்டது. இதுவே தலைக்கழகத்தாவாகிய மதுரையின் அழிவு.

(2) இடைக் கழகத்தாவாகிய கபாடபுரத்தைக் கொண்டது. இதை, "இடைச்சங்கமிருந்தார்...தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனுட்டைக் கடல் கொண்டது" * என்பதனாலறியலாம்.

(3) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் வங்காளக்குடாவிலிருந்து தென் கடல்கள் (South Seas) வரையும் உள்ள பல தீவுகளையுங் கொண்டது. இதை;

இலக்கிய வரலாறு, பக். 11. இறையனர். பக். 7.

" திங்களி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யின்றேழ் நாளி லிருநில மாக்கள்
நின்றுகெய் தெய்த நீணில வேங்தே
பூமி நடுக்குறூஉம் போழ்தத் திங்ஙகர்
நாக நன்னாட்டு நானூ றியோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்தும் " *

" மடவர னல்லாய் நின்றன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது..."

என்னும் மணிமேகலைப் பகுதிகளால் அறியலாம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் அழிந்தபோதே குமரியாறும் முழுகினதாகத் தெரிகின்றது.

தமிழ்நூல்களால் தெரியவருங் கடல்கோள்கள் மூன்று. அவற்றுள் முதலது மிக முக்கியமானது. ஏனெனில், அது ஒரு பெருநிலப் பரப்பின் அழிவாயும், அதன் கதை உலக முழுதும் வழங்குவதாயும், மக்கள் ஒரு தாய் வயிற்றினரென்றும் மாந்தன் பிறந்தகம் குமரி நாடென்றும் துணிவதற்குச் சான்றாயுமுள்ளன.

இம்முதற்கடல்கோளே நோவாவின் காலத்தில் நிகழ்ந்த வெள்ளமாகக் கிறிஸ்தவ மறையிற் கூறப்படுவது. இது 'வெள்ளப்பழமை' (The Flood Legend) என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கும்.

" மேலைட்டார் இக்கதையை யூதரிடத்தினின்று, பழைய ஏற்பாட்டு வாயிலாய்த்தான் அறிந்தார்கள். ஆனாலும், இது யூதரிடத்து முதன்முதல் தோன்றவில்லை. யூதர் இக்கதையைப் பாபிலோனியரிடமிருந்தறிந்தார்கள். ஆனால், கில்காமேஷ் (Gilgamesh) என்னும் பாபிலோனியக்காதைநூலில் இது இணைக்கப்பட்டிருக்கிற முறையை நோக்கும்போது, இது பிற்காலச் செருகலென்றும், பாபிலோனியருக்கு மிக முற்பட்டதென்றும் கருத இடமுண்டு."

---

* மணி 9 : 17—22. மணி 176, 7.

வெள்ளக்கதை பாபிலோனில், அல்லது சேமியவராணத்தாருக் குள்மட்டும் காணப்படுவதன்று. அதற்குமாறாக, அது உலக விரி வானது. யூதர் நோவாவொருவனையே எஞ்சிநிலைக்கொண் டனர்; பாபிலோனியர் உத்தானபிஷ்திம் (Utanapishtim) என்ப வனைக்கொண்டனர். கிரேக்கருக்குள், தியூக்கேலியனும் (Deucalion) அவன் மனைவி பைரா (Pyrrha) வையுங் காண்கின் றோம். மெக்ஸிகோவில், இருவேறு வரலாறுகள் உள. அவற்றுள் மூந்தின நகுவாத்தல் (Nahuatl) கதை காக்ஸ் காக்வை (Cox cox) யும் அவன் மனைவி சொச்சிக்குவெத்ஸலே (Xochiquetzal) யும் கூறுகின்றது; இன்னொன்று இவ்விருவரையும், மூனறயே, நத்தா (Nata) நானு (Nana) என்று கூறுகின்றது.

"இதோடு பெயர்வரிசை முடியவில்லை. உண்மையில் எல்லா மக்களுக்கும் இவ்வெள்ளத்தைப்பற்றி ஒவ்வொரு கதையிருப்பதாகத் தெரிகிறது." *

சீனப்பழமையில் ப்வோகி (Fohi) யும், கல்தேயப் பழமையில் சிசுத்துருசும் (Xisuthrus) நோவாவாகக் கூறப்படுகின்றனர்.

ஆங்கில மதாசிரியர்கள் நோவாவின் வெள்ளத்திற்குக் குறித்த காலம் கி. மு. 2348. இலங்கைப் பௌத்த மதாசிரியர் இலங்கை யில் கடைசியாகநேர்ந்த கடல்கோளுக்குக் குறித்தகாலம் கி. மு. 2387. தமிழ் நாட்டுக் கடல்கோளும் இதே காலத்ததாயிருத்தல் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தது, கி. மு. 3000 போல். அகத்தியர் தென்னாட்டிற்கு வந்தது, கி. மு. 2500 போல்.

தமிழ் நாட்டுக் கடல்கோள், சதாபதபிராமணம், மச்ச புராணம், அக்கினி புராணம், பாகவத புராணம், மகாபாரதம் ஆகிய வடநூல் களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் மிகப்பழைய வரலாறு சதா

---

* The Illustrated Weekly of India, August 6, 1939. p. 73.

பதபிராமணத்தது. மகாபாரத்தது மிகப்பிந்தியதாதலின் மிகப் பெருக்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளத்தைப்பற்றி மகாபாரதமும், கல்தேயப்பட்டயமும் கிறிஸ்தவ மறையும் கூறும் வரலாறுகள், வெள்ளத்தின் நோக்கம், வெள்ளத்துக்குத் தப்பியவரின் பன்மை, வெள்ளத்தின்பின் மக்கட் பெருக்கம் என்ற குறிப்புகளில் ஒத்திருப்பதை, ராகொவின் தமது 'வேதகால இந்தியா' வில் 340-ம் பக்கத்திற் காட்டியிருக்கின்றார்.

வடநூல் வெள்ளக்கதைகளில், மனுவென்றும் அரசமுனி (ராஜ ரிஷி) யென்றும் திராவிட நாட்டரசனுகிய சத்தியவிரதனென்றும் குறிக்கப்படுகின்றவன், நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனுய்த்தானிருக்க வேண்டும். திராவிடத்தேசத்தரசன் என்னும் பட்டமும், அரச என்னும் அடையும் அகத்தியமுனிவருக்கேலாமையின், அவராயிருக்க முடியாது.

தமிழர் கி. மு. 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னமே, வாரித்துறை (maritime) முயற்சிகளுள் சிறந்திருந்தமை, அவர்கள் அயல் நாடுக ளோடு செய்துவந்த நீர்வாணிகத்தாலும், பல்வகை நீர்க்கலங்களையுங் குறிக்கத் தமிழிலுள்ள பெயர்களாலும்,

"முந்நீர் வழக்கம் மகடூவோடில்லை" என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும் அறியப்படும். ஆகையால், நோவாவும் அவன் பேழை யும், நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியனும் அவன் நாவாயுமாய்த்தானிருந் திருத்தல்வேண்டும். இது பின்னர்த் தெளிவாக விளக்கப்படும்.

"குட (மேற்கு) மலைத்தொடர், கடலில் அமிழ்ந்துபோன தென் னாட்டைநோக்க வடக்கிலுள்ளமையால், இவ்வெள்ளத்துன்பத்திற்கு முன், வடமலைத்தொடர் எனப்பட்டது. மனுவின்பேழை வடமலைத் தொடரில் தங்கிற்றென்று சதாபத பிராமணமும், திராவிட நாட்டர சன் மலையமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தானென்று புராணங் களும் கூறுகின்றன....."

"மனுவின் சரிதையை முதன்முதற்கூறும் சதாபத பிராமணம், வடமலைத்தொடரின் பெயரைக்குறிப்பிடவில்லை. ஆயினும், வடமலைத் தொடர் என்றது மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையையே என்றும், பேழை தங்கிய இடம் மலையமலையே என்றும் கொள்வதற்குப்போதிய புராணச் சான்றுகள் உள்ளன" என்று பண்டிதர் D. சவரிராயன் (M.R.A.S.) கூறுகின்றார். *

தமிழ் நாட்டில் நெட்டிடையிட்ட மூன்று அழிவுகள் தோன்றினமையின், ஈரழிவிற் கிடைப்பட்ட காலப்பகுதியை ஓர் ஊழியென்றும், மூவழிவுகளால் ஏற்பட்ட காலப்பகுதிகளை நாலூழி (சதுர்யுகம்) யென்றும் கொண்டதாகத்தெரிகின்றது. ஊழிகட்குக் குறிக்கப்பட்ட அளவுகளும், நாலூழியைச் சுற்றளவாகக்கொண்டதும் பிற்காலத்தன என்று தோன்றுகின்றது.

ஊழி என்னுஞ் சொல் ஊழ் என்னும் பகுதியடியாய்ப்பிறந்து, முதிர்வு அல்லது அழிவு என்று பொருள்படுவது. ஊழியால் ஏற்படும் கால அளவை ஊழியென்றது ஆகுபெயர். தமிழ்நாட்டில், கால் முதல் ஊழிவரையுள்ள கால அளவுகளெல்லாம், ஒவ்வோர் வகையில் ஈரழிவிற்கிடைப்பட்ட காலத்தையே உணர்த்துவனவென்பதை, யான் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'யில் வரைந்துள்ள 'பண்டைத் தமிழர் காலக் கணக்கு முறை' என்னும் கட்டுரையிற் கண்டுகொள்க.

தெற்கேயே பல அழிவுகள் தோன்றியுள்ளமையாலும், பண்டைத் தமிழரெல்லாம் இந்துமா கடலில் அமிழ்ந்துபோன தென்னாட்டிலேயே புதையுண்டு அல்லது எரியுண்டு கிடப்பதாலும், கூற்றுவன் தென்றிசையிலிருக்கின்றனென்றும், தம் முன்னோரைத் தென்புலத்தாரென்றும் கூறினர் தமிழர். புலம் நிலம்.

தெற்கே பெரு நிலமும் பெரு மலையும் கடலில் அமிழ்ந்துபோன நிலையும், இதற்கு மாறாக வடக்கே கடலாயிருந்த பாகத்தில், பனிமலை

---

* கருணைமிர்தசாகரம், 1-ம் பாகம், பக். 26.

(இமயம்)யாகிய பெருமலை தோன்றியுள்ளதிலும், வட தென்திசை கலை முறையே, மங்கலமும் அமங்கலமுமுள்ளனவாகக் கொண்டனர் தமிழர். இதை ஆரியர் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வட இந்தியாவை நல்வினை நிலம் (புண்ணிய பூமி) என்றும், தென்னிந்தியாவைத் தீவினை நிலம் (பாவ பூமி) என்றும் கூறியதாகத் தெரிகின்றது. தமிழர் திசைகளை நல்லதும் தீயதுமாகக் கொண்டாரேயன்றி இடங் களையல்ல. திபேத்தை, நோக்க வட இந்தியா தீயதும், தென் துருவத்தை நோக்க தென் இந்தியா நல்லதுமாதல் காண்க.

திசைபற்றிய ஆரியக் கொள்கையைக் கண்டிக்கவே,

" எந்திலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா
மிதன்ளட்டவருஞ் சுவர்க்கம் புகுதலால்
தன்னுல்தான் ஆகும் மறுமை வடதிசையுங்
கொன்னுளர் சாலப் பலர். "

என்னும் நாலடிச் செய்யுள் எழுந்ததாகத் தெரிகின்றது.

சிவன் அல்லது முருகன் குறிஞ்சித் தெய்வமாதலின், தெற்கே குமரிமலையமிழ்ந்துபோனபின், பனிமலையைச் சிவபெருமானின் சிறந்த இருக்கையாகக் கொண்டனர் தமிழர். (இதையும் ஆரியர் சிவபெருமானை ஆரியத்தெய்வமாகக் கூறுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.)

" பஃறுளி.....வாழி " என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியை நோக்குக.

" புதுச்சேரிக்கு மேற்கே ஓர் காததூரத்திலுள்ள பாகூர்ப் பாறையில், பாகூருக்குக் கிழக்கே கடல் நான்கு காதம்.....எனக் கல்வெட்டிருக்கின்றதெனவும், இப்பொழுது அப்பாகூருக்குக் கிழக்கே கடல் ஓர் காத தூரத்திலிருக்கின்றதெனவும் கூறுவர். இதனால் மூன்று காதம் கடல்கோள் நிகழ்ந்துள்ளதென்பது புலனும் " * என்று கார்த்திகேய முதலியாரும்,

---

* மொழிநூல், பக். 14.

"இப்போது கன்னியாகுமரி முனையில் மூன்று கோயில்கள் உள்ளன. ஒன்று முற்றிலும் அழிந்துகிடக்கின்றது. அது நாள் தோறும் கடலில் முழுகிக்கொண்டேவருகின்றது" என்று S. V. தாமசும் (Thomas) கூறியிருப்பதினின்று, குமரியாறு மூழ்கினபின்னும் தமிழ் நாடு குறுகிவந்திருப்பதையறியலாம்.

சோழி ஒருமுறை வெள்ளத்தாற் சூழப்பட்டமை, தோணிபுரம் என்னும் அதன் பெயரால் விளங்கும்.

ii. புறச்சான்றுகள் :—

(1) வியன்புலவர் ஹெக்கேல் :

"உயிர்களின் 'பெயர்வும் பிரிந்தீடும்' பற்றிய அதிகாரத்தில், நூலத்தின் மேற்பரப்பில் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருக்கும் நீர்நிலப் பாதிட்டைக் குறிக்கும்போது, ஹெக்கேல் "இந்துமாகடல் ஒரு காலத்தில் சந்தாத் தீவுகளினின்று தொடங்கி, ஆசியாவின் தென் கரை வழியாய், ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்கரைமட்டும் படர்ந்திருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாயிருந்தது. ஸ்கிலேற்றர் இப்பழம் பெருங்கண்டத்தை, அதில் வதிந்த குரங்கொத்த உயிரி (பிராணி) பற்றி லெமூரியா என்றழைக்கிறார். இக்கண்டம் மாந்தனின் பிறந்தகமாயிருந்திருக்கக்கூடுமாதலின், மிக முக்கியமானது. காலக்கணித உண்மைகளைக்கொண்டு, இப்போதை மலேயத்தீவுக்கூட்டம், முற்றிலும் வேறுபட்ட இருபகுதிகளைக் கொண்டதென்று, உவாலேஸ் கூறியுள்ள முக்கிய சான்று, விதப்பாய் உவகையூட்டத்தக்கது. போர்ணியோ, ஜாவா, சுமத்திரா என்னும் பெருந்தீவுகளைக்கொண்ட மேலைப்பிரிவாகிய இந்தே-மலேயத்தீவுக்கூட்டம், முன்காலத்தில் மலாக்காவினால், ஆசியாக் கண்டத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருவேளை, சற்று முந்திக்கூறிய லெமூரியக் கண்டத்தோடும் அது இணைக்கப்பட்டிருந்திருக்கலாம். இதற்குமாறாக, செலிபிஸ், மொலுக்காஸ், புதுக்கினியா, சாலோமோன் தீவுகள் முதலியவற்றைக்கொண்ட கீழைப்பிரிவாகிய ஆஸ்

திரே-மலேயத்தீவுக் கூட்டம், முன்காலத்தில் ஆஸ்திரேலியாவோடு கேரேயிணைக்கப்பட்டிருந்தது." * என்று கூறுகின்றார்.

(2) திருவாளர் ஓல்டுஹாம்:

"செடிகொடிகளிலும், உயிரி (பிராணி) களிலும், ஆப்பிரிக்காவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் மிகப்பழங்காலத்திலிருந்த மிகநெருங்கிய ஒப்புமைகளைக்கொண்டு, திருவாளர் ஓல்டுஹாம், ஒரு காலத்தில் தென்னப்பிரிக்காவையும் இந்தியாவையும் இணைத்துக்கொண்டு ஒரு தொடர்ந்த நிலப்பரப்பிருந்ததென்று முடிவு செய்கிறார்." †

"இந்துக்கட்குப் பேரே தெரியாத சில பழைய காலத்துப் பெருமகமையான பப்பரப்புளி, அல்லது யானைப்புளி, அல்லது சீமைப்புளி (Baobab or Adansonia Digitata) என்னும் ஆப்பிரிக்க மரங்கள், இந்திய தீவக்குறை (Peninsula) யின் தென்கோடியில், அயல் நாட்டு வணிகம் நிகழ்ந்துவந்த சில துறையகங்களில், அதாவது குமரிமுனையருகிலுள்ள கோட்டாற்றிலும் திருநெல்வேலிக் கோட்டகை (ஜில்லா) யில் தூத்துக்குடியருகில் பழைய கொற்கையிருந்திருக்கக்கூடிய இடத்திலும், இன்னும் காணப்படுகின்றன என்று கால்டுவெல் கண்காணியார் கூறுகின்றார்.

தேக்கு பர்மாவிலும், தென்னிந்தியாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும்; புளி சாவகத்திலும் இந்தியாவிலும்; தென்னை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மேலனீசிய (Melanesia) த்தீவுகளிலும்; நெல் பர்மாவிலும் இந்தியாவிலும் சீனத்திலும் ஜப்பானிலும் சாவகத்திலும்; கரும்பு சீனத்திலும் ஜாவாவிலும் இந்தியாவிலும் தொன்றுதொட்டு வளர்கின்றன.

கோளரி (சிங்கம்) இந்தியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் காண்டாமா மலேயாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் யானை பர்மாவிலும் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் வாழ்கின்றன.

---

* Castes and Tribes of Southern India, Vol. I, pp. 20, 21.

† " " " " p. 24.

" பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு கீர்நாய்
வாலை நாளிரை பெறூஉமூர " [1]

" அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற கீர்நாய்
வாலை நாளிரை பெறூஉமூரன் " [2]

என்னுங் குறிப்புகளால் பண்டைத்தமிழ்நாட்டில் கீர்நாய் என்றோர் உயிரியிருந்தமையறியப்படும். அரிப்பான் (Rodent) இனத்தைச் சேர்ந்த கீர்நாய் (Beaver), கீர்வாழி (Aquatic), இருவாழி (Amphibious) என இருவகை. இவற்றுள், முன்னதை எலியென்றும் தென்கண்டத்திலும் (Australia) தாஸ்மேனியா (Tasmania) வீலும் வாழ்வதென்றும், வெப்ஸ்ற்றர் தமது புதுப்பன்னூட்டுப் பொதுவகராதி (New International Dictionary) யில் [3] குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் கீர்நாயைப்பற்றிய குறிப்புக்களிலெல்லாம் அது மருதநிலத்து கீர்வாழியாகக்கூறப்பட்டிருப்பதிலுலும், எலி மயிரினால் ஆடை செய்யப்பட்டதாகச் சிலப்பதிகாரங் கூறுவதிலுலும், தமிழ் நாட்டு கீர்நாய் தென்கண்டத்திலுள்ள கீரெலிக்கு (Beaver rat) இனமானதாகத் தெரிகின்றது.

அன்னத்தில், வெள்ளையன்னம் காரன்னம் என இருவகையுண்டு. இவ்விருவகையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தமை,

' தூநிம விளக்கின் ' என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படைத்தொடருக்கு, " ஈண்டுக்காரன்னமென்றுணர்க " என்றும், " வெள்ளையன்னங்காண்மின் " என்னும் சீவக சிந்தாமணித் தொடருக்கு " காரன்னமுமுன்மையின், வெள்ளையன்னம் இனஞ்சுட்டினபண்பு " [4] என்றும் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள குறிப்புரையாலறியப்படும். காரன்னம் தென்கண்டத்திற்கும் தாஸ்மேனியாவிற்குமேயுரிய தென்று [5] தெரிதலால், தமிழ் நாட்டிற்கும் தென்கண்டத்திற்குமிருந்த பண்டைத்தொடர்பையறியலாம்.

---

[1] ஐங். 63. [2] குறு. 364. [3] Vol. I. p. 200. [4] சீவ. 4 : 80.
[5] All About Birds, p. 141.

உயிரினங்களின் ஒவ்வாமை இருநாட்டின் இயைபின்மைக்குச் சான்றுகாது. ஆனால், அவற்றின் ஒப்புமை இருநாட்டின் தொடர்பிற்குச் சான்றுகலாம்.

சாமை, காடைக்கண்ணி, குதிரைவாலி, செந்தினை, கருந்தினை முதலிய பாண்டிநாட்டுப் பயிர்கள், சோழ நாட்டிலும் அதற்கு வடக்கிலும் பயிராக்கப்படுவதில்லை. அங்ஙனமே சோழநாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் பயிராக்கப்படும் மக்காச்சோளம் பாண்டிநாட்டிற் பயிராக்கப்படுவதில்லை. இதனால், சோழ பாண்டி நாடுகள் வேறென்றுகா.

(3) ஸ்காட் எலியட் :

ஸ்காட் எலியட் என்பவர் எழுதியுள்ள 'மூழ்கிய லெமூரியா' (Lost Lemuria) என்னும் நூலிலுள்ள தினைப்படத்தினால், "ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடலில் தொடங்கி தென்வடலாகக் குமரிக்குத் தென்பாலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுஞ்சேய்மைசென்று, பின் தென்மேற்காகத் திரும்பி, 'மடகாஸ்கர்' என்ற ஆப்பிரிக்கத்தீவுவரை சென்றதாகத்தெரிகின்றது" என்று கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை கூறுகின்றார்.

(4) ஜான் மர்ரே ஆராய்ச்சிப்படை :

(இந்திய பட விளக்க வாரகை—ஜூலை, 29, 1934.)

"இந்துமாகடலைத் தருவுவதற்கு 20,000 பவுண் வைத்து விட்டுப் போன, காலஞ்சென்ற வயவர் ஜான்மர்ரே (Sir John Murray) யால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கடல்நூல் (Oceanography) என்னும் தற்காலக் கலை, ஒரு காலத்தில், தென் அமெரிக்காவினின்று ஆப்பிரிக்காவையொட்டியும் இந்தியாவையொட்டியும் தென் கண்டம் (Australia) வரை படர்ந்திருந்ததும், காண்டுவானை (Gondwana)க் கண்டம் அல்லது காண்டுவானை நாடு என்று அறியப்பட்டதுமான, ஒரு முழுகிய வியனிலத்தைப்பற்றி, அண்மையில் வியக்கத்தக்க

வுண்மைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. இதன் சான்று, பனி மலையும் (Himalayas) காக்கஸஸ் (Caucasus), ஆல்ப்ஸ் (Alps), பிரனீஸ் (Pyrenees) என்னும் மலைகளும் கடலுக்குள்ளிருந்த காலத்தில், நாலு கண்டங்களிலும், ஒரே வகையான நிலவுயிரிகளும் செடிகொடிகளும் கன்னிலேயிற் காணப்படுகின்றன என்னும் உண்மையைச் சார்ந்ததாகும். மபாஹிஸ் (Mabahiss) என்னும் சிறிய எகிப்திய மரக்கலத்தில், பிழம்புத்தலைவர் செய்மூர் செவெல் (Colonel Seymour Sewell, F. R. S.) என்பவரின் கீழ், கடந்த ஏழு மாத காலமாகக் கடைபெற்றுவந்த புதுக் கண்டுபிடிப்புகளை, வியன்புலவர் ஜே. ஸ்ற்றான்லி காடினர் (Professor J. ' Stanley Gardiner ') வாணிக்கிறார். வியன்புலவர் காடினரைக் கண்டு பேசியபின், எவ்ப். ஜீ. பிரின்ஸ் ஒயிற்று (F. G. Prince White) ' காளஞ்சல் ' (" Daily Mail ") தாளிகையில், பின் வருமாறு வரைகிறார் :—

" காண்டுவானை நாடி நச்சுயிர்க்காலத் (Reptilian Period) திற்குரியதாயும், ஐயமற, சிறும்புள்ள நச்சுயிர்ப் பூதங்களின் இருப்பிடமாயுமிருந்தது. தென் மேற்காகச் சொக்கோத்ராவை(Socotra)நோக்கிச் செல்லும் 10,000 அடி உயரமுள்ள மலைத்தொடர், தெளிவாக, (இந்தியாவில் ஆஜ்மீரிலுள்ள) அரவல்லி மலைத்தொடரும் பிற மலைகளுமானவற்றின் தொடர்ச்சியாகவேயிருந்தது. இதன் தென் கிழக்கில் ஓர் ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்கு இருக்கிறது. அது தொல்லூழிகளில், இந்தஸ் (Indus) ஆற்றுப்படையின் தொடர்ச்சியாயிருந்ததென்பது தேற்றம். இதிலிருந்து ஒருவர், அப்பெரிய நிலப்பரப்பின்முழுமையும் இந்தஸ் ஆற்றின் பகுதியும், ஒரு பெருவாரியான எரிமலை யெழுச்சியில், சொல்லப்போனால், தலைகீழாக அமிழ்ந்தன என்றுதான் அனுமானிக்கமுடியும் என்று அவ்வியன் புலவர் சொல்லுகிறார்." (இவ்வுருப்படிக்குரிய தினைப்படத்தை இப்புத்தக முகப்பிற் காண்க.)

(5) திருவாளர் ஜாண் இங்கிலாந்து :

" .....கோடியாண்டுகளுக்கு முன்—ஒருவேளை அதற்கு மிக முந்தி—ஒரு பெருங்கண்டம் ஆப்பிரிக்காவையும் இந்தியாவையும் இணைத்திருந்தது. மாந்தன் அப்போது ஞாலத்தில் தோன்றியே யில்லை. அக்கண்டத்தில், நச்சுயிரிகளும் யானையும் காண்டாமாவும் லெமூர் என்னுங் குரங்கினமும் பூத ஆமையும் குடியிருந்தன."

" உலகம் ஒரு இன்பமான கானகமாயிருந்தது. எனினும், பறவைகள் பாடவில்லை; எனென்றால் அவை அப்போது இல்லை. இங்ஙனம் சில வகைகளில், இப்பெருங் கண்டம், ஒவ்வொன்றும் பெரும்போடாயிருந்த உயிரிகளுடன் அமைதியாகவும் இயற்கைக்கு மாறுபட்டுமிருந்தது.

" அது தோன்றி, அல்லது கிட்டியாகவே 20,000,000 ஆண்டுகள் போலிருந்தது. பின்பு மூழ்கத்தொடங்கிற்று....." * என்று ஜாண் இங்கிலாந்து கூறுகிறார்.

இங்ஙனம் மறுக்கமுடியாத பல சான்றுகளிருக்கவும், வட மொழிக்கு மாறுகத் தமிழுக்குப் பெருமை வந்துவிடுமே என்றெண்ணி யோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ, இந்திய சரித்திராசிரியர் குமரி நாட்டைப் பற்றி இன்னும் ஆராயாமலும், பிறர் ஆராய்ந்து கூறியதை ஒப்புக்கொள்ளாமலும் இருக்கின்றனர். எத்தனை நாளைக்கு உண்மையை மறைக்க முடியும்?

2. திராவிடம் தெற்கிற் சிறத்தல்.

i. தமிழ் திராவிடத்தின் சிறந்த வடிவம்.

(1) **தமிழின் தோன்மை :**—தமிழாசரின் பழைமை.

கிறிஸ்துவுக்கு 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பாரதப்போரில், உதியன் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன், இருபடைகட்கும் சோறு வழங்கினதாகப் புறப்பாடல் கூறுகின்றது. †

---

* *The Hindu*, July, 3, 1938. † புறம் 2.

சோசோழ பாண்டிய நாடுகள் பாரதத்திலும், கிறிஸ்துவுக்கு 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட வால்மீகி இராமாயணத்திலும் கூறப் பட்டுள்ளன.

"வழங்குவ தன்மீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற் றலைப்பிரித வின்று"

என்னுங் குறளுரையில், "பழங்குடி—தொன்றுதொட்டு வருகின்ற குடியின்கட் பிறந்தார் ..... தொன்றுதொட்டு வருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம் பட்டுவருதல்" என்று கூறினர் பரிமேலழகர்.

சூரவாதித்தன், சிபி, முசுகுந்தன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித் தோட்செம்பியன், காந்தமன் முதலிய சோழ மன்னரெல்லாம் சரித் திர காலத்திற்கு மிக முற்பட்டவர். சோழருக்கு முற்பட்டவர் பாண் டியர். முதற்காலத்தில், பாண்டியன் ஒருவனே தமிழுலகம் முழு வதையும் ஆண்டானென்றும், பின்பு ஒரு பாண்டியனின் தம்பிமாரான சோழசேரர் தமையனோடு பகைமைபூண்டு, வடக்கே பிரிந்துவந்து சோழசேர அரசியங்களை நிறுவினரென்றும் ஒரு வழிமுறைச்செய்தி வழங்குகின்றது.

பாண்டியன் சோழன் சேரன் என்னும் பெயர்கள் வடசொற்க ளென்றும், பாண்டியன் பஞ்சவன் என்னும் பெயர்கள் பாண்டவர் தொடர்பால் வந்தவையென்றும் மயங்கினர் கால்டுவெல். அப்பெயர் களின் பொருள்களாவன :—

பாண்டியன் :

வண்டி—பண்டி—பாண்டி—பாண்டியன்.

பாண்டி அல்லது பாண்டில் என்னும் பெயர் முதலாவது வட டத்தையும் பின்பு வட்டமான வட்டு, திண்ணம், தாமரைப்பூ, காளை முதலிய பொருள்களையுங் குறிக்கும். வட்டத்தின் பெயர் காளை யைக்குறிப்பது உருட்சியானது என்னும் கருத்துப்பற்றி. இளவட்டம்

(வாலிபன்) கனவட்டம் (பாண்டியன் குதிரை) என்னும் பெயர்களை இதனுடன் ஒப்புநோக்குக. பாண்டி என்பது காளையைக் குறித்து, பின்பு அக்காளைபோன்ற வயவனை யிய பாண்டியனைக்குறித்தது. விடலை,காளை என்னும் மாட்டுப்பெயர்கள் வயவரைக்குறித்தல்காண்க. காட்டுமாடு மறத்திற்குச் சிறந்தது; எதிரியைக் கொன்றுழுலொழிய வேறுவினை செய்வதில்லை. புலியும் கோளரியும் அங்ஙனமல்ல. காட்டு மாடு காயடிப்பு, சூடுபோடல், வேலைப்பழக்கம், குறைந்தவுணவு முத லியவற்றுலேயே தன் மறத்தையிழக்கின்றது.

'மடித்தவாயெல்லாம் பகடன்றன்' என்று சொல்லத்தக்க குணம் அரசாட்சிக்கு இன்றியமையாததாதலுங்காண்க.

வட்டாடுதலுக்குப் பாண்டி விளையாட்டு என்னும் பெயர் பாண்டி நாட்டில்மட்டும் வழங்கிவருகின்றது. வட்டு (வட்டமான சில்) பாண்டி என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். பாண்டி என்னும் பெயரே இல் என்னும் குறுமையீறு (Diminutive suffix) பெற்றுப் பாண்டில் என்றுகி, கிண்ணம் தாளக்கருவி முதலிய சிறு பொருள்களையுணர்த் தும். குறுமையீறு பெறுதலியில், ஆழி (சக்கரம்) என்னும் பெரும் பொருளையுணர்த்தும்.

ஒ. நோ. புட்டி—புட்டில்,—விட்டி—விட்டில்.

பாண்டில் என்னும் பெயர் காளையைக் குறிப்பது வடிவுபற்றியே யன்றி, அளவுபற்றியன்று. இனி, பாண்டி என்னும் பெயர் காளைக் கருத்தின்றி, இளவட்டம் என்னும் பெயர்போல, வட்டக்கருத்தி னுலேயே வயவன் என்னும் பொருளில் பாண்டியனைக் குறித்தது எனினும் பொருந்தும்.

வண்டி (வள்+தி) என்னும் பெயர் முதலாவது வட்டமான சக் கரத்தையுணர்த்திப் பின்பு ஆகுபெயராய் இன்று சகடத்தையுணர்த் துகின்றது. சக்கரத்தை வண்டியென்னும் வழக்கு இன்றும் தென் னாட்டிலுள்ளது. சிறுவர் களிமண்ணுற்செய்த சக்கரத்தை வண்டி

யென்பர். உழவர் கபிலையேற்றத்தின்மேலுள்ள உருளை (Pulley) யைக் கமலைவண்டியென்பர்.

பஞ்சவன் :

பாண்டியன் தன் நாட்டை ஐந்து பகுதியாக்கி, ஐந்து பதிலாளிகளால் ஆண்டு வந்தமையால், பஞ்சவன் எனப்பட்டான். இதை விசுவநாத நாயக்கர் சரித்திரத்தாலறிக.*

குறிஞ்சி,முல்லை முதலிய ஐந்து நிலங்களையுடையவன் பஞ்சவன் என்று காரணங்கூறுவது பொருந்தாது, அது எனைச்சேர சோழர்க்கும் ஏற்குமாதலின்.

கௌரியன் :

மலை மகளுக்குப் பசுமை நிறம் பற்றிக் கௌரி யென்று பெயர். கௌரி பண்டொருகால் மலையத்துவஜ பாண்டியனின் மகளாய்ப் பிறந்து (தடாதகைப்பிராட்டி யென்னும் பெயருடன்), பாண்டி நாட்டையாண்டதாகக் கூறும் திருவிளையாடற் கதை பற்றிப் பாண்டியனுக்குக் கௌரியன் என்னும் எச்சமுறைப்பெயர் (Patronymic) தோன்றிற்று.

அர்ச்சுனன் நீராட்டுப் போக்கிற் (தீர்த்த யாத்திரை) காகத் தென்னாடு வந்தபோது, பாண்டியன் மகளை மணந்ததினாலும், பாண்டியன், பஞ்சவன், கௌரியன் என்னும் பெயர்கள், முறையே, பாண்டவர், பஞ்சவர், கௌரவர் என்னும் பெயர்களுடன் ஒலியில் ஒத்திருப்பதாலும், பாண்டியன் என்னும் பெயர் பாண்டவன் என்னும் வடிவிலும் இலங்கைச் சரிதை நூலில் வழங்குவதாலும், பாண்டியன் முதலிய பெயர்கள் பாண்டவர் தொடர்பால் வந்த வடமொழிப் பெயர்கள் என மயங்கினர் கால்டுவெல்.

பாரதத்திற்குக் குறைந்தது ஆயிரம் ஆண்டெட்டு முந்தின இராமாயணத்திற் கூறப்பட்ட பாண்டியன், பாரதவயவராற் பெயர்

---

* Pandyan Kingdom, p. 121, 122.

பெற்றதாகக் கூறுவது, பாட்டனின் முதற் கலியாணத்திற் பேரன் பந்தம் பிடித்த கதையேயன்றி வேறன்று.

இற்றையுலகிலுள்ள நாகரிக நாடுகளெல்லாம், பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவ ஆண்டோடு சுட்டப்பட்டவையாதலானும், மேலுலகின் தற்கால நாகரிகமடைந்ததெல்லாம் சென்ற மூன்று நூற்றாண்டுகட்குள்ளேயே யாதலானும், பொதுவாய் உலகம் வரவர எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றமடைந்து, சென்ற நூற்றாண்டில் அநாகரிகராயிருந்த பலநாட்டார் இந்நூற்றாண்டில் நாகரிகமடைந்திருக்கவும், தமிழர் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் மிகத் தாழ்நிலையிலிருப்பதாலும், தமிழின் அல்லது தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் தமிழர்க்கே தெரியாதிருப்பதாலும், மேலாட்டார்க்குத் தமிழர் நாகரிகத்தின் தொன்மை விளங்குவதில்லை. அவருள், இன்னெஸ் (Innes) என்பவரோ, தமிழ்க்கழகமென்பதே இல்லையென்று கொண்டவர்.

சோழன் :

சோழ நாட்டின் பெயர் சோளம் என்னும் கூலப் பெயரினின்றும் வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சோளத்தில், சிறுசோளம் பெருஞ்சோளம் என இருவகையுண்டு. பெருஞ்சோளம் மக்காச் சோளம் * என்றும், கள்ளர்வெட்டிச் சோளம் என்றும் கூறப்படும். இது தமிழகத்தில், சோழநாட்டில்தான் பெருவாரியாகப் பயிராக்கப்படுகின்றது; பழஞ் சேர நாட்டுப் பகுதிகளான கொங்கு நாட்டிலும் (கோயம்புத்தூர்க் கோட்டகை) சேலம் வடார்க்காடு ஆகிய கோட்டகைகளிலும், தின்பண்டமாகப் பயன்படுத்துகிற அளவு சிறுவாரியாகவே பயிராக்கப்படுகின்றது; பாண்டி நாட்டிலோ பயிராக்கப்படுவதேயில்லை.

கள்ளர்வெட்டிச் சோளம் என்னும் பெயரும் மக்காச் சோளத்தைச் சோழ நாட்டிற்கேயுரியதாக்கும். கள்ளர் என்னும் வகுப்பார்

---

* காச் சோளம் என்பது மக்காச் சோளம் என்று திரிந்தது போலும்.

சோழ நாட்டிற்குத்தான் உரியவர். அவர்க்கு மக்காச் சோளம், முக்கியவுணவாக இருந்து வருகின்றது. இதையறியாமையால், 'கள்ளர் வெட்டிச் சோளம்' என்னும் பெயர்க்குப் பொருந்த, ஒரு கதையும் கட்டப்பட்டு வழங்குகின்றது. கள்ளருக்குப் பதிலான பாண்டி நாட்டு வகுப்பார் மறவராவர்.

சோளம் விளையும் நாடு சோழநாடெனப்பட்டது. சோளம் சிறியதும் பெரியதுமாக இருவகையாயினும், அவற்றுள் பெரியதே சிறப்பாகச் சோளமெனப்பட்டது. சோளம் என்னும் பெயர் நாட்டைக் குறிக்கும்போது, ளகரம் ழகரமாக எழுதப்படும். ஒரு பொருளின் பெயர் இன்னொரு பொருளைக் குறிக்கும்போது எழுத்து மாறுவது, சொல்லியல் நெறிமுறைகளில் ஒன்றாகும்.

ஒ. நோ.	ளகரம்	ழகரம்
	தோளன்	தோழன் (தோள் மேற் கைபோடுபவன் அல்லது தோள்போல் உதவுபவன்.)
	காளி	காழி (காளியால் வழிபடப்பட்ட இடம்.)

இடங்கள் நிலத்திணை (தாவரம்) யால் பெயர்பெறுவது மிகப் பொதுவியல்பாகும்.

கா: நாஞ்சில்நாடு, பனைநாடு, நெல்வேலி, ஆர்க்காடு, எருக்கங் குடி, தில்லை, கடம்பவனம். குறிஞ்சி, முல்லை முதலிய ஐந்திணைப் பெயர்களும் நிலத்திணையால் வந்தவையே.

சோழன் என்னும் பெயர் வடமொழியிலும், ஆரியத்தன்மை யடைந்துள்ள தெலுங்கிலும் சோட (ன்) என்று திரியும்.

கா:	தமிழ்	தெலுங்கு	வடமொழி
	தமிழம்		திரவிடம் (திராவிடம்)
	கிழங்கு	கெட்ட	
	கோழி	கோடி	

சேரன் :

தமிழகத்தின் பெருமலைத்தொடரான குடமலை, சேரநாட்டிலிருப்பதால், சேரனுக்கு மலையன், மலையமான், மலைநாடன், வானவரம்பன் என்னும் பெயர்கள் உண்டு.

சாரல் என்னும் பெயர் மலையடிவாரத்தையும் மலைப்பக்கத்தையும் குறிக்கும். குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் குறிஞ்சித் தலைவனுக்கும் முறையே, சாரல், சாரலுடன் என்னும் பெயர்கள் தொகைநூல்களிற் பயின்றுவருகின்றன. சார் என்னுஞ் சொல் சேர் என்றாற் போல, சாரல் என்னுஞ் சொல்லுஞ் சேரல் என்றாகும். சேர நாடு குடமலையின் இருமருங்குமுள்ள சாரலாதலின், அதையாளும் சேரன் சேரல் எனப்பட்டான். இது இடவாகுபெயர்.

சேரல்—சேரன். சேரல்—சேரலன்—கேரளன்.

ல்—ன், போலி. கர : உடல்—உடன், வெல்—வென்.

ச—க, ,, ,, சீர்த்தி—கீர்த்தி, செய் (தெ.)—(கை)[—கை.

ல—ள, ,, ,, செதில்—செதிள், மங்கலம்—மங்களம்

தமிழ் மொழியின் பழைமை :

தமிழ் மொழி அகைநிலை முதலிய ஐவகை நிலைகளையடைந்துள்ளமையாலும், நகை, வளை முதலிய தற்காலப் பகுதிகள் முற்காலத்துத் தொழிற்பெயராயிருந்தமையாலும், சிவன், முருகன் முதலிய தெய்வங்களைத் தலைக்கழக வுறுப்பினராய்க் கூறியிருத்தலாலும், சிவனே தமிழை உண்டெண்ணினரென்னுங்கூற்றாலும் தமிழின் பழைமையையறியலாம்.

தமிழ் நூல்களின் பழைமை.

தொல்காப்பியர்.

பெயர்—தொல்காப்பியரின் இயற்பெயர் திரண தூமாக்கினியென்று சொல்லப்படுவதால், தொல்காப்பியர் என்னும் பெயர் சிறப்புப்பெயரேயாகும். இப்பெயருக்குப் பழைமையான காவிய மரபைச்

சேர்ந்தவரென்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் கவி யென்ற முனிவரின் மரபினராயின், காவியர் அல்லது காப்பியர் என்றழைக்கப்படுதல் இயல்பே. ஆனால், பல்காப்பியர் என்று இன் னொரு புலவர் பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்தனர். தொல் காப்பியர் என்னும் பெயருக்குப் பழைமையான காவிய மரபினர் என்னும் பொருள் பொருந்துமாயினும், பல்காப்பியர் என்னும் பொருளுக்குப் பல காவிய மரபினர் என்று பொருள்கூறல் பொருந் தாது. ஆகவே, காப்பியர் என்னும் பெயருக்கு வேறொரு பொரு ளிருத்தல் வேண்டும்.

அகத்தியர் காலத்திற்கு முன், சிறிது காலம் தமிழ் நாட்டில் தமிழாராய்ச்சி குன்றியிருந்தமை, சில சான்றுகளால் அறியக் கிடக் கின்றது. தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில், 'முந்துநூல்கண்டு' என்று கூறியிருப்பதாலும், பிற சான்றுகளாலும், தொல்காப்பியர் அகத்தி யர்க்குத் தெரியாத சில பழைய தமிழ் நூல்களைக் கண்டுபிடித்தா ரென்றும், அதனால் தொல்காப்பியரெனப்பட்டார் என்றும் தெரிகின் றது. தொன்மையான காப்பியங்களையறிந்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும், பல காப்பியங்களையறிந்தவர் பல்காப்பியர் என்றும் கூறப் பட்டனர். தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் தொல்காப்பியம் என் றும், பல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் பல்காப்பியம் என்றும் அதனதன் ஆசிரியராற் பெயர்பெற்றன.

வடநூல் வகைகளில் ஒன்றான காதை நூலுமான காவியத் தின் பெயர், வடமொழியில் காவியமே தோன்றுமுன், தமிழிலக்கண நூலுக்குப் பெயரானதெங்ஙனமெனின், கூறுகின்றேன்.

வடநூல்வகைகளில் ஒன்றான புராணம் என்னும் காதைவகைக்கு, படைப்பு, வழிவழிப்படைப்பு, மரபுவழி, மனுவாழி, சரித்திரம் என்னும் ஐந்தும் கூறுவது இலக்கணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயி னும், வடமொழியில் புராணமே தோன்றுமுன், தமிழ் நூல்களுக்குப் புராணம் என்னும் பெயர் வழங்கினமை " இனி, இடைச்சங்கமிருந்

தார்.....என்ப. அவர்க்கு நூல்.....மாபுராணமும்.....பூத புராண முமென இவையென்ப " * என்பதனால் அறியப்படும். இங்ஙனமே காவியம் என்னும் பெயரும் என்க. இதனால், காவியம், புராணம் என்னும் பெயர்கள், முறையே, கவியினால் (செய்யுளாலும் நூற்பாவா லும்) செய்யப்பட்டது, பழைமையானது என்னுங்கருத்தில், முதல் முதல் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் நூல்களுக்கே ஆசிரியரால் வழங்கப்பட் டன என்பதும், அவை வடமொழியிற் காதை நூல்களின் பெயரான தும், காவியத்திற்கும் புராணத்திற்கும் இப்போதுள்ள இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டதும் பிற்காலத்தில் என்பதும் அறியப்படும்.

தலம்—தொல்காப்பியரின் இயற்பெயர் திரண தூமாக்கினி என்பதாலும், தந்தை ஜமதக்னி முனிவர் என்பதாலும், தொல்காப் பியத்தில் உள்ள சில இலக்கண வழுக்களாலும் தொல்காப்பியர் ஆரி யர் என்று துணியப்படும்.

தொல்காப்பிய வழுக்கள்.

(1) " சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே
அஐ ஔ எனனும் மூன்றலங் கடையே "

(தொல். மொழி. 29.)

" சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி
சளிசகடு சட்டை சவளி—சவிசரடு
சந்து சதங்கை சழக்காதி யீரிடத்தும்
வந்தனவாற் சம்முதலும் வை "

என்பது நன்னூல் (எழு. 51) மயிலைநாதர் உரை மேற்கோள்.

சக்கை, சட்டம், சடுதி, சண்டை, சதை, சப்பு, சமன், சமர், சமை, சருச்சரை, சரேல், சல்லி, சலசல, சலி, சவம், சவை, சழி, சள்ளை, சளை முதலிய பல சகரமுதற்சொற்கள் செந்தமிழ்ச் சொற்க ளாதலின், சகரம் தமிழில் மொழிமுதல் வராது என்பது வழுவே.

---

* இறை. பக். 7.

இனி, சகரக்கிளவிபற்றித் தொல்காப்பியர்மீது வழுவைச் சுமத்தாது, எட்டிலிருந்தெழுதிமேற்மீது சுமத்துவர் துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனர். அவர் கூறுமாறு :—

"க, த, ந, ப, ம எனு மாவைங்தெழுத்தும்
எல்லா வுயிரொடும் செல்லுமார் முதலே"
(தொல். மொழி. 28.)

"சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே
அ, ஐ, ஔவெனும் மூன்றலங்கடையே"
(தொல். மொழி. 29.)

"இவ்விரண்டு சூத்திரங்களும் ஆதியில், அதாவது, எட்டுச் சுவடியில் இருக்குங்காலத்து, ஒரே சூத்திரமாகத் திகழ்ந்தன.

"சுவடியில் உள்ளபடி ஈண்டுத் தருவாம் :—

"க, த, ந, ப, ம எனு மாவைங்தெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே
சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அலை ஔ என்னும் ஒன்றலங்கடையே"

"க்-த்-ந்-ப்-ம் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும், எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடும் கூடிப் பெருவரவிற்றாய் மொழிக்கு முதலாக வரும்.

"ச் என்ற மெய்யெழுத்தும் அவ்வைந்து மெய்யெழுத்துக்களைப் போலவே, சிறுவரவிற்றாய், எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும்.

"ஆகவ், க்-ச்-த்-ந்-ப்-ம் என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்களும் ஔ என்னும் உயிரெழுத்தோடுங் கூடி மாத்திரம் மொழிக்கு முதலாக வரா" என்பதாம்.

"(உ-ம்) நாய் கவ்விற்று (கௌவிற்று என வராது)"* என்பது.

இங்ஙனமே ஏனை மெய்கட்கும் அவர் காட்டுக்காண்பித்துள்ளார். இவ்வுரையும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றது.

செந்தமிழ்ச்செல்வி, தொகுப்பு 15, பரல் 2. பக். 67, 69.

(2) "குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்"

(தொ. மொ. 34.)

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் இவ்வாறு குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாம் என்றாலோவெனின்,

"நுந்தையுகரங் குறுகி மொழிமுதற்கண்
வந்த தெனிலுயிர்மெய் யாமனைத்துஞ்—சந்திக்
குயிர்முதலா வந்தனையு மெய்ப்புணர்ச்சியின்றி
மயலனையு மென்றதனை மாற்று"

"இதை விரித்துரைத்து விதியும் அறிந்துகொள்க" என்பது நன்னூல் மயிலைநாதருரை. (நன். எழு. 51.)

(3) "வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது."

(தொ. மொ. 48.)

அவ், இவ், உவ், எவ், தெவ் என வகரமெய் யீற்றுச் சொற்கள் ஐந்தாதல் காண்க.

(4) "மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறினை மேன"

(தொ. மொழி. 49.)

என்று எகின், செகின், எயின், வயின், குயின், அழன், புழன், புலான், கடான், எனவரும் ஒன்பதும் மயங்காதன வெனக்கொள்ளின், பலியன், வலியன், வயான், கயான், அலவன், கலவன், கலுழன், மறையன், செகிலன் முதலாயின மயங்கப்பெறுவென மறுக்க" என்பது நன்னூல் (எழு. 67.) மயிலை நாதருரை.

(5) "ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முன்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபகரங் கெட
கிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகரம் ஆகும்" (தொ. குற். 40)

ஒன்பதிற்கு முதலாவது வழங்கின பெயர் தொண்டு என்பது. தொண்டு + பத்து = தொண்பது—தொன்பது—ஒன்பது. தொண் பது முதலில் 90 என்னும் எண்ணைக்குறித்தது. அறுபது எழுபது, எண்பது என்னும் பிற பத்தாம் இட எண்ணுப் பெயர்களுடன், தொண்பது என்பதை ஒப்புநோக்குக.

தொண்ணூறு என்னும் பெயர், முதலாவது, 900 என்னும் எண்ணைக் குறித்தது. தொண்டு + நூறு = தொண்ணூறு. இதை, அறுநூறு, எழுநூறு, எண்ணூறு என்னும், பிற மூன்றும் இட எண்ணுப் பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக.

தொள்ளாயிரம் அல்லது தொளாயிரம் என்பது, முதலாவது, 9000 என்னும் எண்ணைக் குறித்தது. தொண்டு + ஆயிரம் = தொள் ளாயிரம்—தொளாயிரம். இதை ஆறுயிரம், எழாயிரம், எண்ணூயிரம் என்னும் பிற நாலாம் இட எண்ணுப் பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக.

தொண்டு என்னும் பெயர், எங்ஙனமோ தொல்காப்பியர் காலத் திற்கு முன்பே உலகவழக்கற்றது; ஆயினும், செய்யுள் வழக்கிலி ருந்தது. தொல்காப்பியரே தம் நூலில், தொடைத் தொகை கூறு மிடத்து,

"மெய்பெறு மரபிற் ரொடைவகை தாமே
ஐயீராயிரத் தாறைஞ் ஞூற்ரெரு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக் குறை எழுநூற்
ரொன்பஃதென்ப உணர்ந்திசி னோரே" (செய். 101)

என்று, தொண்டு என்னும் சொல்லை 9 என்னும் எண்ணைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். "தொண்டுபடு திவவின்" * என்ரூர் பெருங் கௌசிகனரும்.

எண்ணுப்பெயர்களுள், தொண்டு என்னும் ஒன்றும் இடப்பெயர் வழக்கொழியவே, பத்தாம் இடப்பெயர் ஒன்றும் இடத்திற்கும், நூறும் இடப்பெயர் பத்தாம் இடத்திற்கும், ஆயிரத்தாம் இடப்பெயர் நூறும் இடத்திற்குமாக ஒவ்வோரிடம் முறையே இறக்கப்பட்டன.

* பெருங். உஞ்சைக். 38, 21.

பின்பு, ஆயிரத்தாம் இடத்திற்குப் பத்தாம் இடத்திலிருந்து ஒன்றும் இடத்திற்கு இறங்கிவந்த ஒன்பது என்னும் பெயருடன், ஆயிரம் என்னும் பெயரைக் கூட்டவேண்டியதாயிற்று.

எண்	பண்டைப்பெயர்	இற்றைப்பெயர்
9	தொண்டு	ஒன்பது (தொன்பது)
90	தொண்பது	தொண்ணூறு
900	தொண்ணூறு	தொள்ளாயிரம்
9000	தொள்ளாயிரம்	ஒன்பதினாயிரம்(ஒன்பது + ஆயிரம்)

ஒன்பதினாயிரம் என்னும் கலவை எண்ணுப்பெயர் பண்டை முறைப்படி (1000 × 90) 90000 என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதாகும்.

ஒன்றுமுதல் பத்துவரையுள்ள எனையெண்ணுப்பெயர்களெல்லாம் தனிமொழிகளாயிருக்க. ஒன்பதுஎன்பதுமட்டும் தொடர்மொழியாயும், பது(பத்து)என்னும் வருமொழியைக்கொண்டதாயுமிருத்தல் காண்க. தொன்பது என்னும்பெயர் முதன்மெய்கீங்கி ஒன்பது என்று தமிழில் வழங்குகின்றது. தெலுங்கில், முதன்மெய் கீங்காமல் தொப்மிதி(தொணுமிதி)என்று வழங்குவதுடன், எட்டு என்னும் எண்ணுக்கும் எணுமிதி எனப் பத்தாம் இடப்பெயர் வழங்கிவருகின்றது.

ஒன்பது என்னும் பெயருக்கு, ஒன்று குறைந்த பத்து என்று பொருள் கூறுவது, 'பொருந்தப் புகலல்' என்னும் உத்திபற்றியது. இக்கூற்றிற்கு உருதுவிலும் ஹிந்தியிலும் உள்ள, உன்னீஸ் (19), உன்தீஸ் (29), உன்சாலிஸ் (39), உன்சாஸ் (49), உன்சட் (59), உனத்தர் (69), உன்யாசி (79) என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஒருகால் சான்றாகலாம். ஆனால், அங்கும், அப்பெயர்கள் ஒழுங்கற்ற முறையிலமைந்தனவையென்பதை, நவாசீ (89), நின்ன நபே (99 என்னும் பெயர்களாலறியலாம்.

தொண்டு + பத்து = தொண்பது (தொன்பது — ஒன்பது)
தொண்டு + நூறு = தொண்ணூறு, தொண்டு + ஆயிரம் = தொள்ளாய

ரம் என்று புணர்ப்பது எளிதாயும் இயற்கையாயுமிருப்பவும், இங்ஙனம் புணர்க்காது, ஒன்பது + பத்து = தொண்ணூறு என்றும், ஒன்பது + நூறு = தொள்ளாயிரம் என்றும், செயற்கையாகவும் ஒலி நூலுக்கும் தருக்கநூலுக்கும் முற்றும் மாறுகவும் தொல்காப்பியர் புணர்த்தது, அவருக்கு முன்னமே தொண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வழக்கற்றுப் போனதையும், தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தின தமிழிலக்கண நூல் களில் மேற்கூறிய எண்ணுப்பெயர்களைத் தவறுகச் செய்கைசெய்து காட்டியதையும் குறிப்பதாகும். இதனால் தமிழின் தொன்மையும், தமிழ் இலக்கணத்தின் தொன்மையும் அறியப்படும்.

தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி, நன்னூலாரும் தொண்ணூறு தொள்ளாயிரம் என்னும் புணர்மொழியுறுப்புக்களைப் பிழைபடக் கூறியுள்ளார்.

கால்டுவெல் இவற்றின் ஒவ்வாமையை அறிந்தே, தமிழர் எச் சொல்லினின்றும் எச்சொல்லையும் திரித்துக்காட்டுவர் என்று கூறி யுள்ளார்.

(6) “ ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை ஒற்றே ளகாரம் இரட்டும்
நூறென் கிளவி நகார மெய் கெட
ஐஆ வாகும் இயற்கைத் தென்ப
ஆயிடை வருதல் இகார ரகாரம்
ஈறுமெய் கெடுத்து மகரம் ஒற்றும் ”

(தொ. குற். 58.)

இதன் வழுநிலை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இந்நூற்பாவில், “ இயற்கைத்தென்ப ” என்று கூறியிருப்பதால், இக்கூற்று முன் னோது என்பது புலனாகும்.

(7) “ நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.”

(தொ. பு. 30.)

" அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர
இய்யிடை நிலனி ஈறுகெட ரகரம்
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பால் மொழிவயின் இயற்கையாகும்."

(தொ. பு. 31.)

என்றார் தொல்காப்பியர். இதைப் பிரயோக விவேக நூலார் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு,

" இனித் தொல்காப்பியரும், தமிழில் 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்று நிலையே' என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய் வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு, நும் என்னுமொரு பெயரை மாத்திரம் எழுவாய் வேற்றுமையாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர் நும்மை நுங்கள் என இரண்டு முதல் எழுநுதியும் வேறு படுத்து வேற்றுமையாக்கிறைற்போல, 'அல்லதன் மருங்கிற் சொல் லுங்காலை' என்னுஞ் சூத்திர விதிகொண்டு நீயிரென வேறுபடுத்து, எழுவாய் வேற்றுமையென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவர். இவ்வாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பனவற்றையும் பிராதிபதிகமாக்கி, பின் நீ, தான், தாம், யான், யாம், நாம் எனத் திரிந்தனவற்றை எழுவாய் வேற்றுமையாக்காமையாலும், 'எல்லா நீயிர் நீ' எ-ம், 'நீயிர் நீயென வரூஉங் கிளவி' எ-ம், பெயரியலுள் பெயர்ப் பிராதி பதிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், 'அல்லதன் மருங்கிற் சொல் லுங்காலை' என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய் வேற் றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ் நூலார் அறிதற்கே செய்தா ரென்க. நிலைமொழி விகாரமொழி எட்டாம் வேற்றுமையாலுற் போல, நும்மென்னு நிலைமொழிவிகாரம் முதல் வேற்றுமையா மென்க" எனக் கூறியுள்ளார். (பிரயோக விவேகம், நூ. 7. உரை.)

பார்ப்பனர் தமிழின் இயல்பை அறியாமைக்கு, அல்லது தமிழை வடமொழி வழித்தாகக் காட்டச் செய்து வரும் முயற்சிக்கு, இப்பிர யோக விவேகர் கூற்று ஒரு நல்ல காட்டாகும்.

இலக்கணக்கொத்தின் ஆசிரியராகிய சுவாமிநாத தேசிகர்,

" .....விகாரப்பெயரே
பெயர்ப்பின் விகுதி பெறுதலே யாயவன்
ஆனவன் ஆவான் ஆகின் றவன்முத
லேம்பாற் சொல்லும் பெயர்ப்பி னடைதலே
யுருபென வெவ்வேறு கைத்தார் பலரே "

என்று நூற்பாவியற்றி,

" தன், தம், நம், என், எம், நின், நும் என்னுந் திரிபில்பெயர் கள் உருபுகளையும், உருபோடு வருமொழிகளையும், உருபின்றி வரு மொழிகளையும் எற்று கிற்கும். இப்பெயர்கள் எழுவாயாங்காற் றிரிந்தே கிற்கும். இத்திரிபேயுருபென்க.

" இனி இறைவன் கடியன், காக்கும் ; தையலாள்வரும் ; உமை யாளமர்ந்து விளங்கும் ; கோன் வந்தான் ; கோக்கள் வந்தார் ; மர மது வளர்ந்தது ; மரங்கள் வளர்ந்தன, இவ்விகுதிகளே உருபென்க. இவ்வுருபுகளைத் தொகுத்துமறிக.

" இனி ஆயவன்முதல் நாற்சொல்லும் பாலால் இருபதாம். அவையே உருபு. சாத்தனவன் வந்தான், இதனுள் எழுவாயும் உருபும் பயனிலையுங்காண்க. பிறவு மன்ன. இவற்றைத் தொகுத்து மறிக " என்று உரையும் கூறி,

இறுதியில், " இவ்வெண்விதியோடெழுந்த சூத்திரம் பிறர் மதங் கூறலேயாம். தன்றுணிபுரைத்தலன்று " என்று அதன் புன்மையை யும் குறித்தார். இங்ஙனமிருக்கவும், இன்றுஞ் சில மாணவரிலக்கண நூலாசிரியர், ஆயவன் முதலிய பெயர்கள் ஆ என்னும் பகுதியடி யாய்ப் பிறந்த வினையாலணையும் பெயர்களென்பதையும் ; அவை ஆய வனை, ஆயவனால் என்று வேற்றுமையுருபேற்குமென்பதையும் ; கட்டு ரைச் சுவைபடப் பெயர்களை நீட்டவேண்டியவிடத்து வருவனவே யன்றி, இன்றியமையாது பெயர்களைத் தொடர்வனவல்லவென்பதை

யும் அறியாமல், தமிழிலக்கணத்திற்கு முற்றிலும் முரணுக, அவற்றை முதலாம் வேற்றுமை யுருபுகளென்று வரைந்து வருகின்றனர்.

இனி, ஆயவன், ஆனவன் என்னும் வடிவங்கள் வெவ்வேறு சொற்களல்லவென்பதையும்; அவற்றை வெவ்வேறுகக்கொள்ளின், ஆகிறவன் ஆபவன் என்பவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென் பதையும்; ஆ என்னும் பகுதியினின்று பிறந்தவைபோலவே என் என்னும் பகுதியினின்று பிறந்த, என்றவன், என்கின்றவன் முதலிய சொற்களும் பெயரோடுகூடி வழங்குமென்பதையும் அவர் நோக்கிற் றிலர்.

நும் என்னும் பெயர் நூம் என்பதன் வேற்றுமைத் திரிபடி யென்றும், நீயிர் என்னும் பெயர் நீ என்பதன் பன்மையென்றும் அறியாது, தொல்காப்பியர் அவ்விரண்டையும் ஒன்றுபிணைத்ததே வழுவாயிருக்க, அவர் நும் என்பதையும் நீயிர் என்பதையும், முறையே, பிராதிபதிகமென்றும் பிரதமாவிபக்தியென்றும் கொண்டாரென்று வழுமேல் வழுப்படக் கூறினர் பிரயோக விவேகர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடமொழியில் இலக்கண நூலேயில்லையென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

நீன், நீம் என்பன முறையே முன்னிலையொருமை பன்மைப் பெயர்கள். நீன் என்னும் வடிவம் இன்றும் தென்னாட்டில் உலக வழக்கில் வழங்கினும், அதன் கடைக்குறையாகிய நீ என்பதே இன்னேரை பயப்பதாகப் புலவராற் கொள்ளப்பட்டு நூல் வழக்கிற் குரியதாயிற்று. பிற்காலத்தில், நீ யென்பதனெடு இர் என்னும் பலர்பாலீறு சேர்க்கப்பட்டு, நீயிர், நீவிர் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை வடிவங்கள் தோன்றின.

நீம் என்னும் பன்மை வடிவம் நூம் என்று திரிந்தது. இகர ஈகாரம் உகர ஊகாரமாகத் திரிதல் இயல்பு.

கா: பிற—புறம் } நூ. வ. பிட்டு—புட்டு } உ. வ.
பீலை—பூலை } பீடை—பூடை } (கொச்சை)

நும் என்பது வேற்றுமையேற்கும்போது நும் என்று குறுகும். ஆகவே, கீயிர் என்பதும் நும் என்பதும் வெவ்வேறு வடிவங்களினின் றும் பிறந்தவையென்பது பெற்றும்.

நும் என்னும் பெயர் கீயிர் என்னும் பெயராய்த் திரிந்ததாகச் செய்கைசெய்வது, ஒன்பது பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள் சேர்ந்து, தொண்ணூறு என்னும் பெயர் தோன்றிற்று என்று கூறுவதையே ஒக்கும்.

(8) "ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே"

(தொ. மொ. 39.)

இதில், நொ என்பது பகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நோ என்பதே பகுதியாகும். நொ என்பது அதன் குறுக்கமே.

எவல்	இ. கா.	நி. கா.	எ. கா.	பெயர்
நோ	நொந்தான்	நோகிறான்	நோவான்	நோய்
காண்	கண்டான்	காண்கிறான்	காண்பான்	காட்சி

நோ என்பது எவல் வினையாகும்போது, குறுகியே நொம் மாடா, நொந்நாகா, என்று நிற்கும். நொ என்பதே இயல்பான வடிவமாயின், அது 'து' என்னும் வினை துக்கிறான், துப்பான் என்றாவதுபோல, நொக்கிறான், நொப்பான் என்று நிகழ்கால எதிர் காலங்களில் ஆதல்வேண்டும். அங்ஙனமாகாமை காண்க.

இனி, "உச்சகாரம் இருமொழிக்குரித்தே" என்ற வரையறை கூட வழுவோவென்றையுறக் கிடக்கின்றது.

இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் பல இடத்தில் தவறினதற்குக் காரணம், அவரது ஆரியப்பிறப்பேயன்றி வேறன்று. கால்டுவெல் ஐயர் ஐம்பதாண்டுகள்போல் தமிழையாராய்ந்தும், அவரது ஒப்பியலிலக் கணத்தில் சிலவிடத்துத் தவறினது, அவரது அயற்பிறப்பா லேயே.

இங்ஙனம் சில தொல்காப்பிய வழுக்களை எடுத்துக்கூறியதால், தொல்காப்பியத்தை இழித்துக்கூறினேன் என்று எள்ளளவும் எண்ணற்க. அங்ஙனம் கூறுபவன் கடைப்பட்ட கயவனே என்பதற்கு ஐயமில்லை. இற்றைத் தமிழ் நிலையின் உயிர்நாடி தொல்காப்பியம் ஒன்றே. சில குற்றத்தைக் குற்றமென்று கூறினேனேயொழிய வேறன்று என்க.

காலம்—தொல்காப்பியர் ஜமதக்னி முனிவரின் புதல்வர் என்று கூறப்படுகின்றது. ஜமதக்னி பரசராமரின் தந்தை. பரசுராமர் இராமர் காலத்தவர். ஆகவே, தொல்காப்பியரும் இராமர் காலத்தவர்.

தொல்காப்பியர் கபாடபுரத்திலிருந்த இடைக்கழகவுறுப்பினர். கபாடபுரம் இராமர் காலத்துப் பாண்டியன் தலைநகராக வால்மீகி இராமாயணங் கூறுகின்றது. வால்மீகி இராமர் காலத்தவர். ஆகவே, தொல்காப்பியரும் இராமர் காலத்தவர்.

பாரத காலத்தில், அர்ச்சுனன் தீர்ட்டுப்போக்கிற்குத் தென்னாடு வரும்போது, பாண்டியன் தலைநகராயிருந்தது மணலூர். மணலூருக்கு மூன்றியது கபாடபுரம். ஆகவே, கபாடபுரத்திலிருந்த தொல்காப்பியர் பாரத காலத்திற்கு முற்பட்டவர்.

தொல்காப்பியரும் அகத்தியரும் சமகாலத்தவர். அகத்தியர், இராமர், இராவணன் இம்மூவரும் ஒருகாலத்தவர். ஆகவே, தொல்காப்பியர் இராமர் காலத்தவர்.

நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரவுரையில், 'நான்மறை' யென்னுஞ் சொற்றொடர்க்குப் பொருள் கூறுமிடத்து, "நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையான் 'நான்மறை' யென்றார். அவை தைத்திரியமும் பௌடிகமுந் தலவகாரமுஞ் சாம வேதமுமாம். இனி இருக்கும் யசுவும் சாமமும் அதர்வணமுமென் பாருமுளர். அது பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்தபின்னர் வேதவியாதர் சின்னட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறுக இவற்றைச் செய்தாராதலின்," என்று கூறியுள்ளார்.

இதை, "தைத்திரியம், பௌடிகம், தலவகாரம், சாமவேதம் என்ற பிரிவு கி. பி. ஆறு ஏழு நூற்றாண்டுகட்குப் பிற்பட்ட சாஸனங் களிலுங் காணப்படுதலானும், பௌடிகம் என்பது ருக் வேதத்தைக் குறிக்கும் பஹ்வ்ருச்யம் என்ற வடமொழியின் தற்பவமாகலானும், அச்சொல் காலாயிரப் பிரபந்தம் முதலிய நூல்களில் வழங்கப்படு கின்றதானும், தலவகாரம் என்பது ஸாம வேதத்தின் ஒரு சாகையாத லானும், பாயிரத்துள் உள்ள நான்மறை என்பது அவற்றைக் குறிக்கு மென்றும், அக்காரணம் பற்றி வேத வியாஸர் காலத்துக்கு முற்பட்ட வர் தொல்காப்பியனர் என்றுங் கூறுதல் பொருத்தமின்று." * என்று மறுக்கின்றார் டாக்டர் P. S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார். இம்மறுப்பு, நச்சினார்க்கினியர் நான்காகக் காட்டிய ஆரிய மறைகள் உண்மையில் மூன்றேயென்பதையன்றி வேறொன்றையும் தெரிவிப்ப தாயில்லை. தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆரியர்க்கிருந்த மறைகள் நான்கல்லவென்பதும், அதற்காணம் பிற்பட்டதென்பதும், தொல் காப்பியப் பாயிரத்திற் சுட்டப்பட்ட 'நான் மறை' தமிழ் மறைகளே என்பதும் பின்னர்க் காட்டப்படும்.

இனி, "மூவாஞ்சியூர் மூடிநாகராயர் தொல்காப்பியனுக்கு மூன்னர் இருந்தார் எனக் கூறுதற்கு ஒரு தடை உளது. தொல் காப்பியனர், வியங்கோள் தன்மை முன்னிலையில் வாராதெனக் கூறுகின்றனர். அவ்வாறிருக்க நீ நிலீஇயர் என்றது மூடிநாகராயர் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றது. படர்க்கையில் மாத்திரம் வழங்கப் பட்ட வியங்கோள், பிற்காலத்தே முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் வழங்கப்படுதல் இயற்கையாதலின், மூடிநாகராயர் தொல்காப் பியனுக்கு முற்பட்டவரென எவ்வாறு கூற முடியும்?" † என்கிறார் சாஸ்திரியார்.

---

* P.S.S. சாஸ்திரியார் தொல். எழுத்ததிகாரம், முகவுரை, பக். 1.

† " " " " " 1, 2.

" ...முன்னிலை தன்மை ஆயிரிடத்தொடு
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி." (தொ. வி. 29.)

என்பது சான்றியார் குறித்த நூற்பாவாகும். இதன் பொருளையே சான்றியார் கன்முயறியவில்லை. 'மன்னுதாகும்' என்னும் வினைக் குப் 'பெரும்பாலும் வாது' என்பதே நூற்பாவிற் குறித்த பொருள்.

ஒருவேளை,

" கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்
றம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே "

என்னும் நூற்பாவில் (தொ. இடை. 4.) மிகுதிப் பொருள் மன்னைச் சொற்குக் குறிக்கப்படவில்லையே என்று அவர் கூறலாம்.

தமிழிலக்கண முன்னூல்கள் மிகப் பழையவாதலாலும், அவற் றில் பல இலக்கணச் செய்திகள் முற்றும் எழுதப்படாமையாலும், தொல்காப்பியம் பல பற்றியக் (விஷயம்) களில், முன்னூல்களிற் கூறியவற்றையே கூறுதலாலும், தொல்காப்பியத்தில் ஒன்றைப்பற் றிய எல்லாச் செய்திகளையுங் காணமுடியாது.

நன்னூலார் பிற்காலத்தவராதலின், தொல்காப்பியினும் விரி வையாராய்ந்து,

" மன்னே அனைநிலை ஒழியிசை ஆக்கம்
கழிவு மிகுதி நிலையே முறும் "

என்று மன்னையிடைச் சொற்பொருள் ஆறாகக் கூறியுள்ளார். மிகுதி = பெரும்பான்மை. நன்னூலாரும் சில பொருள்களை விட்டுவிட்ட னர்.

இனி, தொல்காப்பிய நூற்பாவிலுள்ள 'மன்னுதாகும்' என் னுஞ்சொல் வினைச்சொல்லாதலின், இடைச்சொல்லாகாதெனின், இடைச்சொல் இயற்கையியைது, பெயரியைது, வினையியைது என மூவகையென்றும், அவற்றுள் மன் என்னும் சொல் வினையியைதென் றும் கூறிவிடுக்க.

கா : இயற்கை	பெயர்	வினை
ஆவா !	ஐயோ !	(என்றான்) என்று
சீ	பாவம் !	(போன்றான்) போல
சலசல	முறையோ !	(கொண்டான்) கொண்டு

(3-ம் வே. உ.)

"கசதப மிகும்வித வாதன மன்னே" என்று, மன்னையிடைச் சொல்லே, நன்னூலார் மிகுதிப்பொருளில் வழங்கியதுங் காண்க.

வியங்கோள்வினை வாழ்த்து, சாவிப்பு, ஏவல், வேண்டுகோள், வஞ்சினம், விருப்பம், சொல்லளிப்பு முதலிய பல பொருள்களில் வரும். இவற்றுள், வாழ்த்து முதல் வேண்டுகோள்வரையுள்ள பொருள்கள் தன்மைக்கும், வஞ்சினம் சொல்லளிப்பு என்னும் பொருள்கள் முன்னிலைக்கும் படர்க்கைக்கும் ஏற்கா. வியங்கோள் வினைக்குச் சிறந்த பொருள்களான வாழ்த்து, வேண்டுகோள் என்னு மிரண்டும் அவற்றின் மறுதலைகளான, சாவிப்பு, ஏவல் என்பனவும் தன்மைக்கு ஏற்காமையின், வியங்கோள் பெரும்பாலும் தன்மையில் வாராது எனக்கூறப்பட்டது. ஆனால் முன்னிலைக்கு இவ்வரையறை கூறினது தவறேயாகும். ஆகையால், மூரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாட்டில் 'சீயர்' என்னும் வியங்கோள்வினை வந்திருப்பது கொண்டு, அவரைத் தொல்காப்பியருக்குப் பிந்தியவராகக் கூறமுடியாது. மேலும், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே, அதோடு தொல்காப்பியத்திலேயே, தொல்காப்பிய இலக்கணங்கட்கு மாறான சில சொல்வழிவங்களைக் காணலாம்.

இதுவரை, தனித் தமிழக்கருத்துக்களையே தழுவின முழுநிறைவான தமிழ் இலக்கணமாவது, இலக்கண உரையாவது இயற்றப் படவேயில்லை. ஆதலின், மொழிநூலைத் துணைக்கொண்ட தமிழ் முறையான நடுநிலையாராய்ச்சியாலன்றி, உண்மையான தமிழிலக் கணத்தையறிய முடியாதென்பது தேற்றம். தொல்காப்பியம் ஒன் றையே தழுவுவார் தமிழியல்பை அறிய முடியாதென்பதற்கு ஓர் காட்டுக் கூறுகின்றேன்.

கள் என்னும் ஈறு பலர் பாலுக்குரியதாகத் தொல்காப்பியத்தில் விதிமுறையிற் கூறப்படவில்லை. ஆயினும், "உயர்திணையென்மனார் மக்கட்சுட்டே" என்று கள் ஈறுபெற்ற மக்கள் என்னும் பலர்பாற் பெயரைத் தொல்காப்பியரே வழங்கியிருக்கிறார். இதையறியாத சிலர், தொல்காப்பியர் காலத்தில், கள் ஈறு உயர்திணைப் பன்மைக்கு வழங்கவில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

இனி, "பிறப்பியலிலுள்ள சூத்திரங்கட்கும் தைத்திரீய சுக்லய ஜுர் வேதியப்ராதிசாக்கிய சூத்திரங்களுக்கும் ஒற்றுமையிருத்தலானும்.....ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்க்கு வேதங்கள், ப்ராதிசாக்கியங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், யாஸ்க நிருத்தம், நாட்டிய சாஸ்திரமோ அதன் முன்னூலோ ஆகிய வடமொழிநூல்களிற் பயிற்சியுண்டு என அறியக்கிடக்கின்றது" என்று தம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார முகவுரையிற்கூறி, கீழே அடிக்குறிப்பில், "அந்நூல்கள் தற்போதுள்ள ஆராய்ச்சியாளர்களால் கி. பி. 3, 4 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னருள்ளன எனக் கூறப்படுகின்றமையான், தொல்காப்பியம் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டதாகும்" என்று சாஸ்திரியார் கூறியுள்ளது, நெஸ்ப்வீல்டு (J. C. Nesfield) ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இலக்கணநூல்களிற் சொல்லப்பட்டவற்றிற்கும், தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்டவற்றிற்கும், சில பொருள்களில் ஒற்றுமையிருப்பதால், நெஸ்ப்வீல்டு இலக்கணத்தைப் படித்துத்தான் தொல்காப்பியர் தம் இலக்கணநூலை இயற்றினர் என்றும், போப் (G. U. Pope) ஆங்கிலத்தில் எழுதிய திருவாசகத்தைத்தான் மாணிக்கவாசகர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாரென்றும் கூறுவதுபோன்றதேயன்றி வேறன்று.

தொல்காப்பியத்தின் செந்தமிழ் நடையொன்றே, அந்நூலின் தொன்மையைக் காட்டற்குப் போதுமானது. தொல்காப்பியத்திற் பயின்று வரும் 'அலங்கடையே', 'இவலோயான' 'சிவணும்' 'ஓரன்ன' முதலிய சொற்சொற்றொடர்களும், தொல்காப்பியத்தின் வடசொல்லருகிய தனித்தமிழ்க் கால நிலையை உணர்த்துவனவாகும்.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் பதிப்பாளராகிய வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள், தொல்காப்பியத்தில், பாயிரத்துள் வந்துள்ள 'படிமையோன்' என்னும் சொல்லும், நூலுள், உயிர்களை அறிவுத் தொகைபற்றி ஆறு வகையாகப் பகுத்த பாகுபாடும், சமண மதத்திற் குரியவாதலின், தொல்காப்பியர் சமணரென்று முடிவு செய்ததுடன், 'படிமை' என்ற சொல் தமிழ்ச்சொல்லாகத் தோன்றவில்லை என்று தம் தமிழறியாமையையும் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்.

படிமை என்ற சொல் படி என்னுஞ்சொல்லடியாகப் பிறந்தது.

படி—படி—பதி. படுதல் வீழ்தல். படு என்னுஞ் சொல்லே படி, பதி எனத் திரியும். படிதல் பதிதல். ஒரு பொருள் இன்னொரு பொருள்மேற் படும்போது, மேற்பொருள் கீழ்ப்பொருள்மேற் படியும்; அப்போது, முன்னதன் வடிவம் பின்னதிற்பதியும். அவ்வடிவம், அப்படிந்த பொருளின் வடிவத்தையே போன்றிருக்கும்; (அடிச்சுவடு களையும் முத்திரைகளையும் நோக்குக) இதனால், படி என்னுஞ்சொல் போல அல்லது வகையில் என்னும் பொருளில் வழங்கும்.

கா: அப்படி, இப்படி, உப்படி, எப்படி.

அப்படி = அவ்வடிவம், அவ்வகை, அம்முறை—
In that form.

அப்படிச்செய் = அம்முறையிற்செய்
= அதுபோலச்செய் } do so.

போல இருப்பது போன்மை. அங்ஙனமே, படியிருப்பது படிமை. ஒ. நோ. like—likeness.

வழிபடுவுருவமாவது, பொம்மையாவது, கடவுளைப்போல அல்லது மாந்தனைப்போலச் செய்யப்பட்டிருப்பதால் படிமை எனப்பட்டது. இஃதோர் பண்பாகுபெயர்.

படிமை என்னுஞ் சொல்லில், படி பகுதி; மை பண்புப் பெயரீறு. மையீறு தமிழ்க்கேயுரியதென்பது பின்னர்க் காட்டப்படும்.

வடமொழியில் படிமை, மகிமை, முதலிய சொற்களையெல்லாம் பகாச்சொற்களாகவே கொள்வர். அம்மொழியில் மையீறில்லை. தமிழிலோ அச்சொற்கள் பண்புப்பெயர்களான பகுசொற்களாகும்.

படி-மை என்னுஞ் சொல்லை, அடி-மை, குடி-மை, மடி-மை, மிடி-மை முதலிய பண்புப்பெயர்களோடு ஒப்புநோக்குக.

ஒரு மூலவோலையைப் பார்த்தெழுதினது, அல்லது அச்சிட்டது, அம்மூலத்தின்படியிருப்பதால் படி (copy) யெனப்படும். படியோலை என்று பண்டை நூல்களில் வழங்குதல் காண்க.

படி, படிமை யென்னும் தமிழ்ச் சொற்களையே ப்ரதி, ப்ரதிமா என வழங்குவர் வடநூலார். இப்போது, மூலச்சொற்களையே படிச்சொற்களாகக் காட்டுவது, எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம் என்பதை எண்ணிக்காண்க. இங்ஙனமே, பல தமிழ் நூல்களும் கலைகளும், வடநூல்களும் கலைகளுமாகக் காட்டப்படுகின்றனவென்க.

தமிழ்ச்சொல்லை வடசொல்லாக மாற்றும்போது, பல முறைகளைக் கையாளுவர் வடநூலார். அவையெல்லாம் இந்நூலின் மூன்றும் மடலத்தில் விரிவாய் விளக்கப்படும்.

ப்ரதி, ப்ரதிமா என்ற சொற்களில், கையாளப்பட்ட முறைகள், (1) முதலெழுத்தை மெய்யாக்கி ரகரஞ்சேர்த்தல், (2) டகரத்தைத் தகரமாக்கல், (3) ஐயீற்றை ஆவீறாக்கல் என்பன.

பவளம், பகுதி முதலிய தமிழ்ச் சொற்களையும், ப்ரவாளம், ப்ரக்ருதி என்று மாற்றுதல் காண்க.

வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் பொதுவாய் வழங்கும் சொற்களை, இன்னமொழிக்குரியவென்று துணிதற்கு விதிகள் இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் கூறப்படும். அவற்றுள் முக்கியமானது, பகுதிப்பொருள்பற்றியது. ஆரியர் தமிழ்ச்சொற்களை வடநூல்களில் எழுதிவைத்துக்கொண்டு, அவற்றுட்சிலவற்றிற்குப் 'பொருந்தப்புனைதல்' என்னும் முறைபற்றி, ஏதேனும் ஒரு பொருள் கூறுவர்; அது

இயலாவிடின் இகுகுறியென முத்திரையிட்டுவிடுவர். அவ்விகுகுறிச் சொற்கள், தமிழில் பகுதிப்பொருள் தாங்கி வழங்குமாயின், தமிழ்ச் சொற்களேயென்பது ஐயமறத்துணியப்படும்.

ஒரு மூலத்தின் படி (copy), அம்மூலத்தின் அளவாயேயிருத்தலால், அளவு என்னும் பொருளிலும் படி என்னுஞ்சொல் வழங்குவதாகும்.

கா : காற்படி (அரிசி), பட்டணம்படி—முகத்தலளவு.
படிக்கல் —நிறுத்தலளவு.

படிமுறை, படிக்கட்டு முதலிய தொகைச்சொற்களும் முறையே சிறு சிறு அளவாய் ஏறுதல், பல அளவாய்ச் செல்லுதல் என்னும் கருத்துப்பற்றியனவே. வரும்படி வரும் பொருளளவு.

படி என்னுஞ்சொல் பதி என்று திரிவது முன்னர்க்கூறப் பட்டது. படிமானம் = பதிவு.

பண்ட மாற்றிலும், ஈட்டுக்கடனிலும், ஒரு பொருளுக்கு அதன் மதிப்பளவுள்ள இன்னொரு பொருள் கொடுக்கப்படுகின்றது. ஓர் அலுவலானர் விடுமுறையிலிருக்கும்போது, அறிவிலும் ஆற்றலிலும், அவரளவுள்ள இன்னொருவர் அவருடைய இடத்தில் அமர்த்தப்படுகிறார்.

இதனால், பதில் என்னும் சொல் ஈடு, பதிலி (substitute) என்னும் பொருள்களில் வழங்கத்தலைப்பட்டது. பதி என்னும் சொல்லே லகர மெய்யீறு பெற்றுப் பதில் என்றாகும். இங்ஙனம் ஈறுபெறுவது பொருள் வேறுபடுத்தற்கென்க. படி—(படில்)—பதில்.

பண்டமாற்றில் ஒரு பொருளுக்கு இன்னொரு பொருளை மாறித் தருவதுபோல, உரையாட்டில் அல்லது எழுத்துப் போக்குவரவில், ஒரு சொலவுக்கு இன்னொரு சொலவை மாறித்தருவது பதில் எனப்படும். மாற்றம் என்னுஞ் சொல்லை இதனுடன் ஒப்புநோக்குக. மாறிச்சொல்வது அல்லது (இருவர்) மாறிமாறிச்சொல்வது மாற்றம்.

வழக்காளிகள் இருவருள், வழக்காடி வாதியென்றும், பதில் வழக்காடி ப்ரதிவாதியென்றும் வடசொல்லாற் கூறப்படுகின்றனர். வழக்காடியின் கூற்றுக்கு மாறிக்கூறுவதால், பதில் வழக்காடி ப்ரதி வாதியெனப்படுகின்றான். (பதில் வழக்காடி, வழக்காடியின் வழக் கிற்கு எதிராக, மற்றோர் வழக்குத்தொடுப்பது எதிர் வழக்காகும்.)

ப்ரதியுபகாரம் மாறிச்செய்யும் நன்றி. கைம்மாறு என்னுஞ் சொல்லே நோக்குக. ப்ரதிபிம்பம் மாறித்தோன்றும் வடிவம்.

ஓரினத்தைச்சேர்ந்த எல்லாப் பொருள்களும், ஒரேபடி (வடிவு அல்லது வகை)யாயிருத்தலான்,(படி அல்லது) ப்ரதி என்னும் சொல், ஒவ்வொரு என்னும் பொருளிலும் வழங்குவதாகும்.

படி + உ = படிவு. படிவு + அம் = படிவம்.

படிவு—வடிவு. படிவம்—வடிவம். ப—வ போலி.

எனக்கு ஒரு படி (வகை) யாய் வருகிறது என்பதை, எனக் கொரு வடியாய் வருகிறது என்பர் தென்னாட்டார்.

பகு—வகு, பகிர்—வகிர், தபம்—தவம், என்பவற்றில் பகரத் திற்கு வகரம் போலியாய் வருதல் காண்க.

படிமை என்னும் சொல், ஒன்றன் வடிவத்தைக் குறிக்குமென் பது, முன்னர்க்காட்டப்பட்டது. நோன்பி (விரதி) கள் விதப்பான உடையும் அணியும் பூண்டிருப்பராதலின், அவரது வடிவம் அல்லது தோற்றம் சிறப்பாய்ப் படிமையெனப்பட்டது. 'விரதியரை வினவல்' என்னுந் துறைபற்றிய திருக்கோவைச் செய்யுளில் (242),

"சுத்தியபொக்கணத்தென்பணிகட்டங்கஞ்சூழ்சடைவெண்
பொத்திய கோலத்தினீர்..."

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

பார்ப்பனர்க்கும் ஒரு படிமையுண்டென்பது, 'வேதியரை வினவல்' என்னுந்துறைபற்றிய செய்யுளில் (243),

"வெதிரேய் கரத்து மென்றோலேய் சுவல்வெள்ளோ நூலிற்கொ
வதிரேய் மறையினிவ்வாறு செல்வீர்..." என்றும், [ண்ழூ
பாலைக்கலியில் (8)

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடையந்தணீர்"

என்றும் கூறியிருப்பதாலறியப்படும்.

படிமையுடையோன் படிமையோன். நோன்பைப் படிமை யென்றது ஆகுபெயர். படிமை என்னுஞ்சொல் படிமம் என்றும் நிற்கும். மம் என்பது பண்புப் பெயருக்கும் தொழிற் பெயருக்கும் பொதுவான ஓர் ஈறாகும். உருமம், கருமம், பருமம், (பருமன்), மருமம் என்னுஞ்சொற்களை நோக்குக.

படிமத்திற்கு (நோன்பிற்கு) உணவுமுறை வேறுபட்டதாத லின், அது படிமவுண்டியெனப்படும்.

'படிமவுண்டிப் பார்ப்பனமகனே' என்று குறுந்தொகையில் வந் திருத்தல் காண்க.

இனி, உயிர்களின் அறுவகைப் பகுப்பைப்பற்றிச் சிறிது கூறு கின்றேன். உயிர்களை அறிவுபற்றி ஆறாகப் பகுப்பது தொன்று தொட்டுத் தமிழ்நாட்டிலுள்ளது. இது ஒரு படிமுறைப் பகுப்பு. கிறிஸ்தவமறையில், ஆதியாகமம் முதலதிகாரத்தில், படைப்பைக் கூறும்போது, நிலத்தினை, நீர்வாழி, பறவை, விலங்கும் ஊர்வனவும் என்பன முறையே படைக்கப்பட்டதாகக் கூறியுள்ளது. இதுவும் ஒரு படிமுறைப் பகுப்பே. இதனால், கிறிஸ்தவமறைக்கும் தொல் காப்பியத்திற்கும் ஓர் இயைபு கூறமுடியாது.

சின்கிளேர் ஸ்ற்றீவென்சன் அம்மையார் (Mrs. Sinclair Stevenson) தாம் எழுதிய 'ஜைனவுள்ளம்' (The Heart of

Jainism) என்ற நூலில், 7-ம் அதிகாரத்தில் சமண முறைப்படி உயிர்களை 13 முறையிற் பலவாகப் பகுக்கின்றார். அவற்றுள், 4-ம் முறையிற் புலன்பற்றி உயிர்களை ஐந்தாகப் பகுத்து, அவ்வைந்தனுள் ஐயறிவுயிரை மீட்டும் பகுத்தறிவுண்மையின்மைபற்றி இரண்டாக வகுக்கின்றார். பின்பு, 10-ம் அதிகாரத்தில், பிரதிமா என்னும் பெயரால், ஒரு ஜைனன் மேற்கொள்ளவேண்டிய 11 சூளுறவுகளையுங் குறிக்கின்றார். ப்ரதிமா என்பதற்குப் படிமா என்னும் மறு வடிவமும், 221-ம் பக்கத்தில் அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் அவர் கூறியதால், வடநாட்டில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்களையும் தமிழக் கொள்கைகளையும், சமணர் மேற்கொண்டு வழங்கினர் என்பதல்லது, தொல்காப்பியர் சமணர் என்பது எங்ஙனம் பெறப்படும்? தமிழின் தொன்மையைப்பற்றியே திருவாளர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கட்கு ஒரு கருத்தில்லையென்பது, அவர்களெழுதிய 'ஆராய்ச்சியுரைத்தொகுதி' யால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்கள் முடிபெல்லாம், மகன் தந்தையை ஒத்திருப்பதால் மகனே தந்தையைப் பெற்றவன் என்பதுபோன்றவையே. வடமொழியுட்பட, வடநாட்டு மொழிகள் எல்லாவற்றிலும், தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் நூற்றுக்கணக்காகக் கலந்துள்ளன என்பதை, அவர் அறியார்போலும்! வடநாட்டில் தோன்றிய, பௌத்த மறைக்குச் சிறப்புப்பெயராய் வழங்கும் பிடகம் என்னும் சொல்லுங்கூட, பெட்டகம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபாயிருக்கும்போது, வேறென்ன சொல்லவேண்டுவது? பெட்டகம்=பெட்டி, கூடை, தட்டு. கி. மு. 20-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த தொல்காப்பியருக்கு, கி. மு. 6-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமண மதத்தொடு எங்ஙனம் தொடர்பிருந்திருக்க முடியும்?

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆரியர்க்கிருந்த நூல்களையறியின், தொல்காப்பியத்தின் பழைமை கன்கு புலனாகும். ஆரியர்க்கு முதல் தொடர்நூலெச் செய்யுள் வான்மீகி இராமாயணமாகும். இராமர் தென்னாடு வந்தது அகத்தியர்காலம். அகத்தியர் காலத்தவர் தொல்

காப்பியர். ஆகவே, தொல்காப்பியர் நூல்செய்த காலத்தில் இராமாயணம் எழுதப்படாமையால் வடமொழியில் தொடர்கிலேச் செய்யுளே யில்லை. இராமர் தெற்கே வரும்போது கபாடபுரம் இருந்திருந்தும், அது இடைக்கழக இருக்கையாதலாலும், இடைக்கழகத்திற்கு முதலிலிருந்து தொல்காப்பியம் இலக்கணமாதலாலும், தொல்காப்பியம் இராமாயணத்திற்கு முந்தியதேயன்றிப் பிந்தியதன்று.

"மகேந்திரமலே முழுகிக்கிடக்கின்றது" என்று சுக்கிரீவன் அங்கதனுக்குக் கூறுவதாக வால்மீகி கூறியிருப்பதால், கபாடபுரம் இராமர்காலத்தது என்பது வலியுறும்.

ஒரு மொழியில் இலக்கியம் தோன்றியபிறகுதான் இலக்கணம் தோன்றும்.

"இலக்கியமின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் முகில் எண்ணெயு மின்றே
எள்ளினின்றெண்ணெய் எடுப்பதுபோல
இலக்கியத்தினின் றெடுபதுமிலக்கணம்."

தொல்காப்பியர் காலத்தில், ஆரியர்க்கு வேதமும் பிராமணமும் மட்டுமிருந்தனவென்பது,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றிங்
கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டம் காணுங்காலை
மறையோர் தேவத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே"

என்னுங்களவியல் நூற்பாவில், தமிழர் இல்லற வாழ்க்கையின் முற்பகுதியான களவியல் என்னுங்கைகோளை, ஆரிய மணங்கள் எட்டனுள் ஒன்றான கந்தருவத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதாலறியலாகும். இதனால், ஆரிய தமிழ வழக்கங்களையும் நூல்களையும், ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் தொல்காப்பியர் விருப்பமுடையவர் என்பதும் வெளிபாகும்.

'புறத்திணையியலில்' வாகைத்திணைபற்றிய நூற்பாவில், 'அது வகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்', என்று கூறியிருப்பதாலும், தொல் காப்பியர் காலத்தில் ஆரியர்க்கு வேதமிருந்தமையறியப்படும். வேறே யொரு நூலாவது கலையாவது, ஆரியர்க்கிருந்ததாகத் தொல்காப்பி யத்தில் எங்கேனும் குறிக்கப்படவேயில்லை.

பிறப்பியலில், "எல்லா எழுத்தும்.....அந்தணர் மறைத்தே" என்று கூறியது, ஆரிய மறையையன்றென்பது பின்னர் விளக்கப் படும்.

களவியலுரையில், நச்சினார்க்கினியர்,

"பாங்கன் கிழமித்தம் பன்னிரண்டென்ப" (13)

என்னும் நூற்பாவிற்கு,

"அகனைந்திணையும் அல்லாதவழிப் பாங்கன் கண்ணவாகிய கிழமித்தம் பன்னிருபகுதியவாம் என்றவாறு.

"எண்வகைமணத்தினும் இடைநின்று புணர்க்கும் பார்ப்பான், இருவகைக் கோத்திரம் முதலியனவுந் தானறிந்து இடைநின்று புணர்த்தல் வன்மை, அவர் புணர்தற்கு கிழமித்தமாதலின், அவை அவன் கண்ணவெனப்படும். இவனைப் பிரசாபதியென்ப.....அவ் வாற்றானே பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் எனவும்; முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனவும்; அசுரம், இராக் கதம் பேய் எனவும் பன்னிரண்டாம்" என்றும்,

"முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக்குறிப்பே" (14)

என்னும் நூற்பாவிற்கு,

"இதற்கு முன்னின்ற அசுரமும் இராக்கதமும் பைசாசமுங் கைக்கிளையென்றற்குச் சிறந்திலவேனும், கைக்கிளையெனச் சுட்டப் படும்" என்றும்,

"பின்னர் கான்கும் பெருந்திணை பெறுமே"* (15)

என்ற நூற்பாவிற்கு,

"பின்னர் கின்ற பிரமம், பிரசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வதமென்னும் கான்கிணையும் பெருந்திணை தனக்கு இயல்பாகவே பெறுமென வுங் கூறப்படும்" என்றும்

"முதலொடுபுணர்ந்த யாழோர்மேன
தவலருஞ் சிறப்பி னேங்கிலம் பெறுமே" (16)

என்னும் நூற்பாவிற்கு;

மேற்கூறிய நவிலேனந்திணையுந் தமக்கு முதலாக அவற்றோடு பொருந்திவரும் கந்தருவ மார்க்கம் ஐந்தும், கெடலருஞ் சிறப்பொடு பொருந்திய ஐவகை நிலனும் பெறுதலின், அவை ஐந்தெனப்படும்" என்றும் தமிழ் முறைக்கு மாறுக உரை கூறினர்.

இவ்வுரை தவறென்பதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) தமிழ் முறைக்கு மாருனமை.

இதை, நச்சினர்க்கினியரே, "இங்ஙனம் ஐந்திணைப் பகுதியும் பாங்கனிமித்தமாங்கால் வேறுபடுமெனவே, புலனெறி வழக்கிற்பட்ட இருவகைக் கைகோளும்போலா இவை யென்பதூஉம்.....இவ் வாற்றான் எண்வகை மணனும் உடனுதவே, இவையும் ஒழிந்த எழு வகை மணனும்போல அகப்புறமெனப்படுமென்பதூஉங் கொள்க," என்று 13-ம் நூற்பாவுரையில் கூறியிருப்பதாலறியலாம்.

(2) ஆரிய மணமுறையைத் தமிழ மணமுறையொடு கலத்தல்.

களவியல் முதல் நூற்பாவில், ஆசிரியர் தமிழர் கைகோளாகிய களவொழுக்கத்தை, ஆரிய மணமாகிய கந்தருவத்தொடு (ஒருசார் ஒப்புமைபற்றி) ஒப்பிட்டுக்கூறினரேயன்றி, ஆரிய மணமுறைக்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலர்.

இதுவும் முந்தின நூற்பாவும், நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பில் இரண்டாகவும், கனகசபைப்பிள்ளை பதிப்பில் ஒன்றாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்கு ஒரு சில வடசொற்கள் அமைந் திருக்கலாம்; சில ஆரிய வழக்கங்களும் குறிக்கப்படலாம். ஆனல், இலக்கணங் கூறுவதுமட்டும், தமிழ் எழுத்துச் சொற்பொருள்கட்கும், தமிழ வழக்கங்கட்குமே என்பதை மறத்தல் கூடாது.

(3) முறைமாற்று.

ஆரிய மணங்கள் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம், கந்தருவம் என்னும் முறையிலமைந் திருக்கவும், இவற்றுள் முன்னைய நான்கையும் பின்னர் நான்கென் றும், ஈற்றயல் மூன்றையும் முன்னைய மூன்றென்றும் முறைபிறழக் கூறினர் நச்சினர்க்கினியர்.

(4) தமிழ மணத்திற்கும் ஆரிய மணத்திற்கும் இசைவின்மை. இதை, "இதற்கு முன்கின்ற அசுரமும் இராக்கதமும் பைசாசமும் ஈகைக்கிளையென்றற்குச் சிறந்திலவேனும், கைக்கிளையெனச் சுட்டப் படும்" என நச்சினர்க்கினியரே கூறியிருத்தல் காண்க. இது பின் னரும் விளக்கப்படும்.

(5) பார்ப்பனத்தொடர்பு கூறல்.

பார்ப்பனருக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழரிடத்தில் பாங்கத்தொழிலிருந்ததேயன்றிப் புரோகிதத் தொழிலில்லையென்று, முன்னமே முன்னுரையிற் கூறப்பட்டது. ஆயினும் தெளிவுறுத்தற் பொருட்டு இங்கும் கூறுகின்றேன்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில், இன்பவொழுக்கத்தை யும் இல்லறத்தையும் சிறப்பாய்க்கூறும் அகத்திணையியல் களவியல் கற்பியல்களிலேனும், பொதுப்படக்கூறும் பிறவியல்களிலேனும், பார்ப்பார்க்கு அறுதொழிலும் பாங்கத்தொழிலும், ஆவொடுபட்ட நிமித்தங்கூறலும் வாயில்தொழிலுமேயன்றிப் பிறதொழில்கள் கூறப் படவேயில்லை.

'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்னும் புறத் திணையியல் அடி, பார்ப்பார் தாமே தமக்குள் செய்துவந்த அறுவகை ஆரிய வைதிகத்தொழில்களைக் குறிக்குமேயன்றித் தமிழரிடம் செய்துவந்த வினைகளைக்குறியா.

பார்ப்பார் தமிழரிடம்செய்த தொழில்களைக்கூறும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களாவன.

கற்பியல் :—

"காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலும்
நிழலோன் குறிப்பினை எடுத்துக்கூறலும்
ஆவொடுபட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செலவுறுகிளவியும் செலவழுங்குகிளவியும்
அன்னவை பிறவும் **பார்ப்பார்க்குரிய.**" (36)

"தோழி தாயே **பார்ப்பான்** பாங்கன்
.....
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப." (52)

செய்யுளியல் :—

"**பார்ப்பான்** பாங்கன் தோழி செவிலி
.....
களவிற் கிளவிக் குரியர் என்ப." (181)

"...பேணுதகு சிறப்பிற் **பார்ப்பான்** முதலா
முன்னுறக்கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்." (182)

"**பார்ப்பார்** அறிவர் என்றிவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே." (189)

மரபியலிற்கூறிய அந்தணர், நாற்பாலாருள் ஒரு பாலாரான தமிழ முனிவரும், முனிவர்போலியரான ஒரு சில ஆரியருமேயன்றிப் பார்ப்பாரல்லர். பால்வேறு, குலம்வேறு. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பன பால்கள். 'வேற்றுமை தெரிந்த நாற்

பாலுள்ளும்' என்று புறநானூறு கூறுதல் காண்க. பிள்ளை, முதலியார், மறவர், இடையர் என்பன குலங்கள். பார்ப்பார் என்பது ஒரு குலம். பார்ப்பாரைக் குறிக்கும்போதெல்லாம் பார்ப்பார் என்ற குலப் பெயர் குறித்தே கூறுவர் தொல்காப்பியர். அந்தணர், ஐயர், அறிவர், தாபதர் என்னும் பெயர்களெல்லாம் முனிவரைக் குறிக்கும்.

கற்பியலில், திருமண வினையைப்பற்றி நான்கு நூற்பாக்கள் உள்ளன. அவையாவன :—

"கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே." (1)

"கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான." (2)

"மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க்காகிய காலமும் உண்டே." (3)

"பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப." (4)

இவற்றுள் பார்ப்பனர் பெயரேயில்லை. கரணமென்பது திருமண வினையைமட்டும் குறிக்கும்; இக்காலத்துப் பார்ப்பனராற் செய்யப்படும் ஆரியமந்திரச் சடங்கைக் குறியாது. நச்சினார்க்கினியர் திருமணவினைக்குக் காட்டாகக்கூறிய செய்யுள் வருமாறு :—

"உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவைப்
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிறைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிர்
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா னீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்

பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் கால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த வீரித ழுலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணஞ் கழிந்த பின்றை....." (அகம். 86.)

இச்செய்யுளில் பார்ப்பனர் தொழில் சிறிதுமின்மை காண்க.

'பொய்யும் வழுவும்' என்னும் நூற்பாவில், பொய் என்றது ஒருவன் ஒருத்தியை மணந்தபின், அவளை மணந்திலேன் எனலே. வழுவென்றது ஒருத்தியை மணந்தபின் பிறரறியக் கைவிடலே. ஐயர் தமிழ முனிவர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் பார்ப்பாருக்கு ஐயர் என்னும் பெயர் வழங்கவில்லை. 'என்ப' என்று பிறர் வாய்க் கேள்வியாக, அல்லது நூல்வாயறிவாகத் தொல்காப்பியர் குறித் திருப்பது, தமிழர் காணத்தோற்றத்தின் தொன்முது பழைமை யைக்காட்டும். அப்போது ஆரியக்குலம் இந்தியாவில் இல்லவே யில்லை. பொய்யும் வழுவும் சிறுபான்மைத் தமிழராலேயே நிகழ்ந் தன. ஆயினும், பெண்டிர்க்குப்பொதுப்படக்காப்புச்செய்யும்பொருட் டுக் காரணம் வகுக்கப்பட்டது. மலையாள நாட்டில் வழங்கும் மருமக் கட்டாயமும் பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கேற்பட்டதே.

"பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண்டு" என்பதற்கு, இளம்பூரணர் உரைத்த உரையாவது :—

"பன்னிரண்டாவன ; பிரமம் முதலிய நான்கும், கந்தருவப் பகுதியாகிய களவும் உடன்போக்கும், அதன்கண் கற்பின் பகுதி யாகிய இற்கிழத்தியும், காமக்கிழத்தியும் காதற்பாத்தையும் அசுரம் முதலாகிய மூன்றும்" என்பது.

இங்ஙனம், இளம்பூரணரும் நச்சிஞர்க்கினியரும் ஆரியத்தைக் கலந்துணர்ந்தமையாலேயே தொல்காப்பியத்தின் உண்மைப் பொருளைக்காணமுடியாதுபோயினர். அக்காலத்தில், சரித்திரம், குலநூல், மொழிநூல் முதலிய கலைகளில்லாமையால், அவர்மீதும் குற்றஞ் சுமத்தற்கிடமில்லை.

இனி, மேற்கூறிய களவியல் நூற்பாக்கட்கு உண்மைப்பொருள் வருமாறு :—

கைக்கிளைக்குறிப்பு மூன்றும், ஐந்திணையும், பெருந்திணைக் குறிப்பு நான்குமாகப் பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண்டாம்.

காமஞ்சாலா இளமையோள்வயின்
ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தலும்;
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தால்
தன்னெஞ்சும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்தலும்;
சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லிஇன்புறலும் (ஆகிய மூன்றும்) புல்லித்தோன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பே. (அகத். 53)

இவையே, "முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பே" என்று சுட்டப்பட்டவை. மூன்று நிகழ்வுகள் ஒரு புணர்சொற்றொடரில் (Compound Sentence) இணைத்துக்கூறப்பட்டன என்க.

"எறிய மடற்றிறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே" (அகத். 54)

இவையே, "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைபெறுமே" என்று சுட்டப்பட்டவை. 'முன்னைய'-'பின்னர்' என்னும் முறையையும், 'மூன்றும்' 'நான்கும்' என்னும் தொகைகளையும் ஓர்ந்தறிக.

அன்பின் ஐந்திணை வெளிப்படை. யாழோர் என்றது, தமிழ்நாட்டில் இசையிற்சிறந்த ஒரு குறிஞ்சி வகுப்பாரை. யாழ் இசை. யாழோரைக் கந்தருவர் என்பர் வடநூலார்.

கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணை என்பவை, முறையே, ஒரு தலைக் காமமென்றும், இருதலைக் காமமென்றும் பொருந்தாக் காமமென்றுங் கூறப்படுகின்றன. இவை தெளிவும் நிறைவுமான இலக்கணங்களல்ல.

கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் (பெரும்பாலும்) சிறுதுகாலமே நிகழ்பவான காமக் குறிப்புகளும் புணர்ச்சிகளுமாகும். "கைக்கிளைக் குறிப்பே", "பெருந்திணைக் குறிப்பே" என்று கூறுதல் காண்க. அன்பினைந்திணை அங்ஙனமன்றி, களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளுள்ள நீடித்த அன்பொத்த இன்பவாழ்க்கையாகும்.

நெறிதிறம்பிய காமம் ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வகையிலேனும் தீமை செய்யாவிடத்துக் கைக்கிளையாம்; தீமை செய்தவிடத்துப் பெருந்திணையாம். காமஞ்சாலாத ஒரு சிறு பிள்ளையோடு பேசிமட்டும் இன்புறுவது கைக்கிளை; வரம்புகடப்பின் பெருந்திணை. இன்பநெறிக்கு மாறுக விலங்குத்தன்மையும் பேய்த்தன்மையுமான கூட்டமெல்லாம் பெருந்திணையே. கொடிய குட்டநோய் பெருநோய் என்னப்பட்டதுபோல, கொடிய மணக்கூட்டம் பெருந்திணையென்னப்பட்டது. இதையறியாமல், எண்வகை மணங்களில் நால்மணம் பெற்றதால் பெருந்திணையெனப்பட்டது என்று கூறினர் நச்சினார்க்கினியர். மேலும், பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகிய நான்மணங்களும் பெருந்திணையாகாமையுமறிக.

பண்டைக்காலத்தில், களவின் தொடர்ச்சியாகவே கற்பு நிகழ்ந்துவந்தது. இதுபோது, பெரும்பாலும் பெற்றோராலேயே புணர்க்கப்படும் மணங்களுள், பெண் மாப்பிள்ளை என்னும் இருவர்க்குள்ளும், ஒருவர்க்கே அன்பிருப்பின், கைக்கிளையின்பாற்படும்; இருவர்க்கும் அன்பிருப்பின் அன்பின் ஐந்திணையாம்; இருவர்க்கும் அன்பில்லாதிருப்பின் பெருந்திணையின்பாற்படும்.

இனி, "அவரும் (அகத்தியர்) தென்றிசைக்கட்போதுகின்றவர் .....துவராபதிப்போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்

வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்கோடி வேளிருள் ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங் கொண்டுபோந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கண்ணிருந்து" என்று நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரவுரையிற் கூறியிருப்பதின் பொருளை யுணராது, அகத்தியரைக் கண்ணனுக்குப் பிற்பட்டவரென்று கூறு கின்றனர் சிலர்.

நச்சினார்க்கினியர் கூற்றில், துவரை என்றது மைசூரைச் சார்ந்த துவார சமுத்திரத்தை. நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் என் றது குறள் (வாமனத்) திருவிறக்க (அவதார) த் திருமாலை. இது வரை நிகழ்ந்துள்ள திருமாவின் ஒன்பது திருவிறக்கங்களுள், குறள் ஐந்தாவதென்பதையும் இராமராமன் ஏழாவதென்பதையும், கண்ணன் கடையதென்பதையும் அவர் மறந்தனர்போலும்! இராமராமர் காலத் தவரான அகத்தியர் கண்ணனுக்குப் பிற்பட்டவராதல் எங்ஙனம்?

அரசரைத் திருமாலின் வழியினராகக் கூறுவது தமிழ்நாட்டு வழக்கமென்பதும், திருமாலின் முதல் ஐந்து திருவிறக்கங்களும் தமிழ் நாட்டிலேயே நிகழ்ந்தனவென்பதும் பின்னர்க் கூறப்படும்.

அரசர் பதினெண்மரும் பதினெண் கோடி வேளிரும் என்றது, பதினெட்டுத் தமிழரசரையும் அவர்க் கீழிருந்த தமிழக் குடிகளையும். வேளிர் வேளாளர். அருவாளர் அருவா நாட்டார். பதினெண்கோடி வேளிர் என்றது மூப்பத்துமூன்று தலைவர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட மூப்பது முக்கோடித்தேவர் என்பதுபோன்ற பன்மைக்கூற்று. பெருந்தொகை களைக் கோடிக்கணக்காகக் கூறுவது பழமை வழக்கு.

காடு கெடுத்து நாடாக்கியென்றது, அக்காலத்தில் மக்கள் வழக் கின்றியிருந்த பல காடுகளை அழிப்பித்து, அவற்றில் துவரையினின் றும் கொண்டுபோந்த குடிகளைக் குடியேற்றியதை.

அகத்தியர் பொதியின்கண்ணிருந்தது, தென்மதுரையைக் கடல் கொண்டபின்.

துவரை என்பது ஒரு செடிக்கும் ஒரு மரத்திற்கும் பெயர். தில்லைமிக்க இடத்தைத் தில்லை என்றுற்போல, துவரைமிக்க இடத்தைத் துவரை என்றது இடவழுகுபெயர். துவரை என்பது துவரா (பதி), துவாரா (பதி), துவாரகா என்று ஆரிய வடிவங்கொள்ளும்.

துவரை என்ற தென்னாட்டு நகர்ப்பெயரையே, பிற்காலத்தில் கண்ணன் ஆண்ட இடமாகிய, வடநாட்டு நகர்க்கிட்டனர். மைசூர்த் துவரைநகர் மிகப் பழைமையான்தென்பதை, அது அகத்தியர் காலத்திலிருந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதாலும்,

> " உவராவீகைத் துவரை யாண்டு
> நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த
> வேளிருள்வேளே " *

என்று இருங்கோவேள் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டினரான கபிலராற் பாடப்பெற்றிருப்பதாலும் அறியலாம்.

மேற்கூறிய புறப்பாட்டிற் குறிக்கப்பட்ட துவரைநகர், கண்ணன் ஆண்ட வடநாட்டுத் துவாரகையாகப் பல்கலைக்கழக ஆகாராதியில் தவறுகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைக்கழக இருக்கையாகிய மதுரையின் பெயரை எங்ஙனம் பிற்காலத்தில் வடநாட்டிற் கம்சன் ஆண்ட நகர் பெற்றதோ, அங்ஙனமே துவரையென்னும் தென்னாட்டு நகர்ப்பெயரையும் கண்ணன் ஆண்ட வடநாட்டுநகர் பெற்றதென்க. பண்டைத் தமிழகம் குமரிநாடென் பதையறியாமையாலேயே, மேற்கூறிய தவறுகளும் அன்னோரன்ன பிறவும் நிகழ்கின்றன. முதலில் வடநாட்டிற் குடியேறினவர் திராவிடரேயாதலின், தங்கள் நகர்களுக்குத் தென்னாட்டுப் பெயர்களே யிட்டனர் என்க.

மேற்கூறிய புறநானூற்றுச் செய்யுளில், இருங்கோவேளுக்குப் புலிகடிமால் என்றொரு பெயர் வந்துளது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் அச்செய்யுளின் அடிக்குறிப்பில்,

---

* புறம். 201.

" தபங்கரென்னும் முனிவர் ஒரு காட்டில் தவஞ் செய்கையில் ஒரு புலி அவர்மேற் பாய்தற்கு நெருங்க, அது கண்ட அம்முனிவர் அங்கு வேட்டையாடிவந்த சளனென்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, 'ஹொய்ஸள' என்று கூற, அவன் அப்புலியைத் தன்னம்பால் எய்து கடிந்தமையால், ஹொய்ஸளனென்றும் புலிகடிமாலென்றும் வழங் கப்பட்டானென்று சிலர் கூறுவர்; சசகபுரத்தையடுத்த காட்டிலுள்ள தன் குலதேவதையான வாஸந்திகாதேவியைச் சளனென்னுமரசன் வணங்கச்சென்றபோது, புலியால் தடுக்கப்பட்டு வருந்துகையில், அக் கோயிலிலிருந்த பெரியவர் அவனை நோக்கி 'ஹொய் ஸள' என்று கூறி ஓர் இரும்புத்தடியையருள, அவன் அதனைக்கொன்றமைபற்றி 'ஹொய்ஸளன்' என்றும் 'புலிகடிமால்' என்றும் பெயர்பெற்றன னென்று வேறு சிலர் கூறுவர்" என்று வரைந்துள்ளார்கள். இவை கல்வெட்டுச் செய்திகள்.

இதனால், இருங்கோவேளின் மரபினர் ஹொய்சளர் என்பதும், அவ்வேள் ஒருமுறை ஒரு புலியைத் தன் குடிகட்குத் துன்பஞ்செய் வதினின்று விலக்கினன் என்பதும், பிற்காலத்தில் ஹொய்சளன் என் னும்பேருக்குப் பழங்காலக்கதை சற்றுப்பொருத்திக்கூறப்பட்டதென் பதும் அறியப்படுமேயன்றி, புலிகடிமாலே ஹொய்சளக் குடியினன் என்பது பெறப்படாது, காலவிடையீடு பெரிதாயிருத்தலின்.

இனி, புலிகடிமால் என்னும் பெயராலும் ஹொய்சள என்னும் பெயராலும் சுட்டப்பட்ட கதைகள் வெவ்வேறுகவுமிருக்கலாம். மைசூர் நாட்டில் சிறுத்தைப் புலிகள் நிறைந்திருப்பதும், அடிக்கடி அவை சிற்றூர்களுக்கு வந்து குடிகளுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பதும், வேட்டைக்காரர் அவ்வப்போது அவற்றைக் கொல்வதும், தானிகை வாயிலாய் யாவரும் அறிந்தவையே. ஐயாவர்கள் குறிப்பிலேயே இருவேறு வரலாறுள.

Ancient India, pp. 228, 229.

'வடபால் முனிவான் தடவுட்டோன்றி' னதாக இருங்கோ வேளைப்பற்றிப் புறநானூற்றிற் கூறியிருக்கும் செய்தி, கற்பனையான பழமைக்கூற்றுதலின், ஆராய்ச்சிக்குரியதன்று.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தொல்காப்பியர் இராமர் காலத் தவரே என்பது எட்டினையும் ஐயமறத்துணியப்படும். ஆகையால், தொல்காப்பியக்காலம் கி. மு. 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகும்.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழிற் பல கலைகளும் நூல்களு மிருந்தனவேனும், அவற்றுள், தொல்காப்பியந்தவிர வேறொன்றும் அகப்படாமையான், பண்டைத் தமிழ்க் கலைகளைப்பற்றி விரிவா யெடுத்துரைக்க இயலவில்லை. ஆயினும், ஆனையடிச்சுவடுகண்டு ஆனை சென்றதையறிதல்போல, தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்குள்ள சில குறிப்புக்களினின்று, தொல்காப்பியர்காலத்தில் எவ்வெக்கலைகள் தமிழிலிருந்தனவென்று இங்கெடுத்துக் கூறுகின்றேன்.

(1) இலக்கணம்:

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் இலக்கணமிருந்தமைக்குத் தொல்காப்பியம் ஒன்றே போதிய சான்றும். தொல்காப்பியரின் உடன் மாணவரான அகத்தியனார், காக்கை பாடினியார் முதலிய பிறரும் தமிழிலக்கணமியற்றினதை யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாலறியலாம்.

பிறமொழி யிலக்கணங்களெல்லாம், எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி என நான்கு பிரிவேயுடையன. ஆனால், தமிழோ அவற் றுடன் பொருள் என்னும் சிறந்த பிரிவையுமுடையது. யாப்பு, அணி என்பவற்றைப் பொருளில் அடக்கித் தமிழிலக்கணத்தை மூன்றாகப் பகுப்பதே பண்டை வழக்கம். யாப்பும் அணியும் ஒரு செய்யுளின் பொருளையுணர்தற்குக் கருவிகளாதலின், அவற்றைப் பொருளிலக்க ணத்தினின்றும் பிரிக்கக்கூடாதென்பது முன்னோர் கருத்து. யாப் பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பவை, தொல்காப்பியத்திற்

கூறப்படாத, செய்யுளிலக்கணங்களைக் கூறுவதற்குத் தனிநூல்களா யெழுந்தனவேயன்றி, மூன்றுமிருந்த தமிழிலக்கணப்பிரிவை நான் காக்குவதற்கன்று.

தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணத்தை இற்றைத் தமிழர் சரியா யுணரவில்லை. பார்ப்பனரோ அவரினும் உணரவில்லை. பண்டைத் தமிழர் மதிநுட்பமெல்லாம் பழுத்துக்கிடப்பது பொருளிலக்கணம் ஒன்றில்தான். ஒரு மக்களின் நாகரிகத்தைக்காட்டச் சிறந்த சின் னம் மொழியென்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. பல கருத்துக்களையும் தெரிவிப்பதற்குரிய சொற்களும் சொல்வடிவங்களும், விரிவான இலக்கியமும் ஒரு மொழியின் சிறப்பைக்காட்டும். இலக்கியத்திலும் இலக்கணம் சிறந்தது. இலக்கணத்திற் சிறந்தது தமிழ் மொழி ஒன்றே. ஆகையால் உலக மொழிகள் எல்லாவற்றினும் தமிழே மிகத் திருந்தியதென்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

எழுத்தாற் சொல்லும் சொல்லாற் பொருளும் உணரப்படும். எழுத்து, சொல் என்பவற்றின் கூறுபாடுகளும் இயல்புகளும், அவற் றைச் செவ்வையாயுணர்தற்கு எங்ஙனம் பயன்படுமோ, அங்ஙனமே பொருளின் கூறுபாடும் அதன் இயல்புகளும் பொருளைச் செவ்வையா யுணர்தற்குப் பயன்படும்.

பொருளிலக்கணம் ஒன்றையே இலக்கணமாகவும், எனை எழுத் தும் சொல்லும் அதற்குக் கருவிகளாகவும் கொண்டனர் முன்னோர். இதை,

பாண்டிய "அரசனும் புடைபடக் கவன்று, 'என்னை? எழுத் துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்'..."* எனக்கூறியதால் அறியலாம்.

பொருளிலக்கணம் வீடும், எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கண மும், முறையே, அதற்குட் செல்ல வழியாயிருக்கும் வாயிலும் நடை யும் போல்வன.

---

* இறை (ப). பக். 8, 9.

பொருளிலக்கணமுடைமையால் தமிழ் மிக்க இலக்கணவரம் புள்ளது என்று முன்னோர் கொண்டமையை,

"கண்ணுதற் பெருங்கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த விப்பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும்படுமோ"

என்ற பரஞ்சோதி முனிவர் கூற்றாலுணரலாம்.

பொருளிலக்கணத்தில், பொருள்கள் எல்லாம் அகம் புறம் என இரண்டாகவும், அவற்றுள், அகம் ஐக்கிணை ஐந்திணை பெருந்திணை என ஏழாகவும், புறம் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என ஏழாகவும் வகுக்கப்படும்.

ஒழுக்கநூற் பாகுபாடான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற் பொருள்களுள், இன்பம் இன்னவாறிருந்ததென்று பிறர்க்குப் புலனுகும்படி எடுத்துக் கூற இயலாதவாறு, அகத்தானுயே உணர்ந்து நுகரப்படுதலின் அகமெனப்பட்டதென்றும், அங்ஙனமன்றிப் பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறுவதாய் இன்பத்திற்குப் புறமானதெல்லாம் புறமெனப்பட்டதென்றும் கூறப்படுகின்றது.

சிலர் அகப்பொருளிலக்கணத்தை அன்புநூல் (Science of Love) என்றும், புறப்பொருளிலக்கணத்தைப் போர்நூல் (Science of War) என்றுங் கொண்டனர். அன்பு சிறப்பது பெரும்பாலும் கணவன்மனைவி யிருவரிடையே யாதலாலும், அன்பிற்கெதிரான பகையாலேயே போர் நிகழ்வதாலும் இவ்வுரைகோளும் ஒருவாறு பொருந்துவதே.

மாந்தன் உலகில் அடையக்கூடிய அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றனுள், அறம் தனித்திராது ஏனையிரண்டையும் பற்றியேயிருக்கும். அறவழியால் ஈட்டுவதே பொருள். அறவழியால் நுகர்வதே இன்பம். அறவழியால் ஈட்டாத பொருளாலும், அல்லற

வழியால் இன்ப நுகர்ந்துகொண்டும், செய்யப்படும் அறம் அறமா காது. இன்பத்தை நுகர்வதற்குப் பொருள் கருவி. ஆகவே, பொருளீட்டுவதும் அதனால் இன்பம் நுகர்வதுமாகிய இரண்டே எல்லா மக்களின் தொழில்களும். உலக இன்பத்திற் சிறந்தது பெண் ணின்பம் அல்லது மனைவியின்பம். இது பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே நுகரப்படுவது. பொருள் முயற்சி பெரும்பாலும் வீட்டிற்கு வெளியே நிகழ்வது. மக்கள் தலைவனை அரசனது பொருள்முயற்சி போர். அகம் வீடு. புறம் வீட்டிற்கு வெளி. புறப்பட்டான் என்னுஞ் சொல், வீட்டிற்கு வெளிப்பட்டான் என்ற கருத்துப் பற்றியே, வழிப் போக்குத்தொடங்கினான் என்று பொருள்படுவதாகும். ஆகவே, அகத் தில் நிகழ்வதை அகம் என்றும் புறத்தில் நிகழ்வதைப் புறமென்றும் மூன்றோர் கொண்டனர் எனினும் பொருந்தும். அகம் என்பது செந்தமிழ்ச் சொல்லே. பார்ப்பனர் தம் வீடுகளைப் பிற குலத்தார் வீடுகளினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கு அகம் என்னுஞ் சொல்லைத் தெரிந்துகொண்டனர்.

இனி, மக்கள் ஆண் பெண் என இருபாற்படுதலின், அவ்விரு பால்பற்றிய தொழில்களையும் அகம் புறம் எனவகுத்துக்கூறினர் என்று கொள்ளினும் பொருந்தும். உயர்திணையில் பெண்பாலே அழகுடை யது. பெண் என்னும் சொல் விரும்பத்தக்கது அல்லது விரும்பத் தக்கவள் என்னும் பொருளையுடையது. விரும்பத்தகுவது இன்ப மும் அழகும்பற்றி. இன்பத்திற்கு அழகு துணையாவது. இதனால், காமர் என்னும் விருப்பம்பற்றிய சொல் அழகு என்னும் பொருளும் படுவதாயிற்று.

பெள்—பெண். பெட்பு = விருப்பம். பெண்—பேண். பேணுதல் விரும்புதல் அல்லது விரும்பிப் பாதுகாத்தல். பெண்—பிணை—பிணைவு—பிணவல். பெள் + தை = பெட்டை—பெடை—பேடை—பேடு. பெண் வீட்டிலிருப்பவள். இதனாலேயே, இல், மனை, குடி என்னும் வீட்டுப்பெயர்கள் மனைவியையுங் குறிக்கலாயின. அகத்தி

ளுள்ள மனவிபற்றியது அகப்பொருள். ஆண்பால் மறத்திற்குச் சிறந்தது. ஆள்—ஆண். ஆண் என்பது ஆள் வினைத்திறமையுடையது அல்லது மறமுடையது என்னும் பொருளது. ஆட்சி, ஆளல், ஆண்மை என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. ஆண்—(ஆடு)—ஆடவன். (ஆடு)—ஆடூஉ. ஆண்மைத்தொழில் போர்த்தொழிலும் பொருளீட்டலும். அகத்துக்கு (வீட்டுக்கு) ப் புறம்பே நிகழும்தொழில் புறப் பொருள்.

பொருளிலக்கணத்தைப்பற்றிச் சுருங்கச்சொன்னால், எல்லாக் கருத்துக்களும் தொழிலும்பற்றிய மக்கள்வாழ்க்கையையே, அகம்புறம் என்னும் இருவகையால் நுட்பமாய் ஆராய்ந்தனர் முன்னோர் எனலாம் பண்டைத்தமிழர் கடவுள் வழிபாட்டிலும் வீடுபேற்று முயற்சியிலும் சிறந்திருந்தமையின், அகப்பொருளிலக்கணத்தைக் கடவுட்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள தொடர்பைக்குறிக்கும் பிறிதுமொழியுவமையாகவுங்கொண்டனர். இதையறியாது, சில பார்ப்பனர் அகப்பொருளிலக்கணத்தைக் காமநூலென்கின்றனர்.

> “ ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர்யோகிய ராகமத்தின்
> காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமன் னூலதென்பர்
> ஏரணங் காணென்பரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
> சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே ”

என்ற திருக்கோவைக் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளே அவர்க்குச் சிறந்த விடையாகும்.

காமநூல் புணர்ச்சி யின்பத்திற்கேதுவான பொருள்களையே கூறுவதாகும். ஒருவன், போர், கல்வி, முதலிய தொழில்பற்றித் தன் மனைவியைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதும், அவளிடம் சொல்லாமலேகக் கருதியிருக்கும்போது, இரவில் தன்னையறியாமல் கனவிலுளறித் தன் போக்கை அவளுக்குத் தெரிவித்துவிடுவதும் எங்ஙனம் காமநூலுக்குரிய பொருள்களாகும்? தமிழரின் இல்லற வாழ்க்கையைக்கருத்துப் புலனுக்கும் ஓவியமே அகப்பொருளிலக்கணமென்க.

இனி, புறப்பொருளையும், போர்த்தொழிலொன்றே கூறுவ தென்றும், பிற கலைவளர்ச்சியைத் தடுப்பதென்றும் குறைகூறுகின்ற னர் சில பார்ப்பனர். பிறமொழிகளிலில்லாத பொருளிலக்கணத்தை வகுத்த தமிழர், அங்ஙனம் பொருளிலக்கணத்தைக் குன்றக் கூறு வரா என்றும் சற்று நினைத்திலர். புறப்பொருட்குரிய எழுதிணை களுள், ஐந்து திணைகளில் அரசர்க்கும் மறவர்க்குமுரிய போர்த்தொழி லைச் சிறப்பாய்க்கூறி, வாகைத்திணையில் எல்லாத் தொழில்களையும் கலைகளையும் பாடாண்டிணையில் புகழ்நூல்களின் எல்லா வகைகளையும் அடக்கினர் முன்னையிலக்கணிகள்.

வாகைத்திணையின் இலக்கணமாவது :—

"வாகை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்ப" * என்பது.

வாகைத்திணையின் பாகுபாடாவது :—

"அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் ரூபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபிற் பொருநர் கண்ணும்
அனைநிலை வகையோ டாங்கெழு வகையான்
தொகைநிலை பெற்ற தென்மனார் புலவர்" † என்பது.

பண்டையுலகில் மறம் சிறந்த குணமாகக் கருதப்பட்டதாலும், பகையரசரைப் போராலடக்கினலன்றிக் குடிகட்குப் பாதுகாப்பும் தொழில் நடைபேறுமின்மையாலும், கலைகளை வளர்க்கும் அரசர் நூல்வாயிலாய்ப் புகழப்படற் குரியராதலாலும், அரசர் தொழிலைத்

* தொ. புறத். 15. † தொ. புறத். 16.

தலைமைபற்றிச் சொல்லவே குடிகள் தொழிலும் ஒருவாறு அதனுள் அடங்குதலானும், போர்த்தொழில் பொருளிலக்கணத்திற் சிறப் பாய்க் கூறப்பட்டதென்க.

சான்ரோன் என்னும் தமிழ்நாட்டு மறவர் பெயரையும் Knight என்னும் மேனாட்டு மறவர் பெயரையும் ஒப்பு நோக்குக.

இதில் முக்கியமானவற்றைக் கூறி ஏனையவற்றை 'அனைநிலை வகை' யென்பதிலடக்கினர் தொல்காப்பியர். பண்டைத்தமிழாசிரியர் பலர் அறிவு (சித்தர்) ராயிருந்தமையின், அவரியற்றிய கலைநூல்க ளெல்லாம் ' அறிவன் தேயமாய் ' அடங்கும்.

செய்யுளிலக்கணம்—செய்யுளுறுப்புக்களில் அடிப்படையானது அசை. மேலையாரிய மொழிகளிலெல்லாம், அசைவகுப்பு அசை யழுத்தத்தை (Accentuation of syllables)ப் பொறுத்தது. அங்கு அசைகள் எடுப்பதை (*Arsis*-accented syllable) படுப்பதை (*Thesis*-unaccented syllable) என இரண்டாக வகுக்கப்பெறும். வடமொழியில் லகு குரு என்னும் பாகுபாடும் இம்முறையொட்டியதே. தமிழிலோ, ஆரிய மொழிகளிற்போல எளிய முறையில் ஒவ்வோருயி ரெழுத்தாய்ப் பிரியாமல், எழுத்துக்கள் தனித்தொலிப்பதும் இணைந் தொலிப்பதும்பற்றி, நேரசை நிரையசையென்றும், அவை குற்றியலு கரத்தொடு கூடிவருதல்பற்றி, நேர்பு அசை நிரைபு அசை என்றும் நான்காக வகுத்தனர். இவற்றுள் முன்னவை இயலசை ; பின்னவை உரியசை.

செய்யுட்களில், வெண்பா, கலிப்பா என்னும் பாக்களும் அவற் றின் வகைகளும் பிறமொழிகட்கில்லை.

செப்பலோசைக்கு வெண்பாவும், அகவலோசைக்கு ஆசிரிய மும், துள்ளலோசைக்குக் கலிப்பாவும், தூங்கலோசைக்கு வஞ்சியும் சிறந்தனவென்று கண்டுபிடித்ததும், அகவலை நூற்பாவிற்கும், கலி யையும் அதன் வேறுபாடாகிய பரிபாடலையும் அகப்பொருட்கும், அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலி, கொச்சக வொருபோகு

முதலிய கலி வகைகளைக் கடவுள் வாழ்த்திற்கும் மருட்பாவைக் கைக்கிளைக்கும் உரிமையாக்கினதும், தமிழரின் சிறந்த மதி நுட்பத் தையும் நுண்ணிய செவிப் புலனையுங் குறிப்பனவாகும். செப்பல் விடையிறுத்தல். அகவல் ஒருவரை விளித்துக்கூறல். கலிப்பாவின் சிறப்பைக் கலித்தொகையிற் கண்டறிக.

எப்பொருளுக்கும் ஏற்ற ஓசையிற் செய்யுள் செய்வதும், பல வகை வண்ணங்களிற்பாடுவதும், சொற்செறிவும், தமிழுக்கே சிறப்பா யுரியன. தமிழ் யாப்புமுறை மிகமிக விரிவானது.

தமிழ்ச் செய்யுட்களில் மிகச் சிறந்தது கலிப்பாவாகும். அதன் வகை யிரண்டற்கு இங்கு காட்டித் தருகின்றேன்.

(திருமால் வாழ்த்து)

(1) அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலி.

தரவு.

" கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் றெழுதேத்தக்
கடல்கெழு கானகடாரிற் கலந்தொளிறும் வாறுளஇ
யழல்விரி சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரோடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புனலி னிழிகுருதி யகலிட முடனணைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய் ;

தாழிசை 1.

" மூரசதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியோடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுங்கின் புகழாமோ ;

2.

" கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோர்வு
மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கச்
சேணுய நிருவிசும்பிற் செகுத்ததுங்கின் சினமாமோ ;

3.

" படுமணி யினகிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிவெரு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறல் வேழுக
வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுகின் னிகலாமோ ;

பேரெண்.

" இலங்கொளி மரகத வெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம் ;
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு கின்னுடை ;

சிற்றெண்.

" கண்கவர் கதிர்மணி கனலுஞ் சென்னியை ;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை ;
ஒலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை ;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை ;

இடையெண்.

" போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ ; புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ ;
நீரகல மளந்தோய்நீ ; நிழறிகழைம் படையோய்நீ ;

அளவெண்.

" ஊழிநீ ; உலகுநீ ; உருவுநீ ; அருவுநீ
ஆழிநீ ; அருளுநீ ; அறமுநீ ; மறமுநீ

தனிச்சொல்.

" எனவாங்கு ;

சுரிதகம்.

" அதிதிற லொருவனிற் பரவுது மெங்கோன்
ரெருகெழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்."

(தோழி தலைவனை வரைவுகடாயது.)

(2) வண்ணக வேர்த்தாழிசைக்கலி.

தரவு.

" விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
துளங்குமணிக் கனைகழற்காற் றுறுமலர் நறும்பைந்தார்
பருஉத்தடக்கை மதயானைப் பணையெருத்தின் மிசைத்தோன்றுங்
குருஉக்கொண்ட மணிப்பூணைப் குறையிரந்து முன்னுட்கண்
மாயாத வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மல்லார்க்கும்
தாயாகித் தலையளிக்குந் தண்டுறை யூரகேள் ;

தாழிசை 1.

" காட்சியாற் கலப்பெய்தி யெத்திறத்துங் கதிர்ப்பாகி
மாட்சியாற் றிரியாத மரபொத்தாய் கரவிலுற்
பிணிநலம் பெரிதெய்திப் பெருந்தடந்தோள் வனப்பழிய
வணிநலங் தனியேவங் தருளுவது மருளாமோ ;

2.

" அன்பினு லமிழ்தனை இ யறிவினுற் பிறிதின்றிப்
பொன்புனை பூணகம் பசப்பெய்தப் பொழிவிடத்துப்
பெருவரைத்தோ ளருளுதற் கிருளிடைத் தமியையாய்க்
கருவரைத்தோள் கதிர்ப்பிக்குங் காதலுங் காதலோ ;

3.

" பாங்கனையே வாயிலாப் பலகாலும் வந்தொழுகும்
தேங்காத காவினையுந் தெளியாத விருளிடைக்கட்
குடவரைவேய்த் தோளினைகள் குளிர்ப்பிப்பான் றமியையாய்த்
தடமலர்த்தா ரருளுனின் றகுதியுந் தகுதியோ ;

அராகம்.

" தாதுறுமுறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழலென விரிவனபொழில் ;
போதுறு நறவிரை புதுமலர் தெரிதரு கருநெய்தல் விரிவன கழி ;
தீதுறு திறமறு கெனநனி முனிவன துணையொடு பிணைவன துறை ;
மூதுறு மொலிகலி நுரைதரு திரையொடு கடிதொடர் புடையது
[கடல் ;

காற்சீரடி யம்போதரங்கம்.

“ கொடுந்திற லுடையன சுறவேறு கொட்பதனு
லிடுங்கழி யிரைவருதல் வேண்டாமென் றிசைத்திலமோ ;
கருநிறத் துறுதொழிற் காம்பெரி தடைமையால்
இருணிறத் தொருகானி லிரைவார லென்றிலமோ ;

காற்சீரோரடி யம்போதரங்கம்.

“ காவெனு கழிந்தன்ரு பெண்ணரசி கலத்தகையே ;
தஞ்சலு மொழிந்தன்ரு மெழுடித்தோளி தடங்கண்ணே;
அரற்றெடு கழிந்தன்ரு லாரிருளு மாயிழைக்கே ;
நயப்பொடு கழிந்தன்ரு னனவது நன்னுதற்கே ;

மூச்சீரோரடி யம்போதரங்கம்.

“அத்திறத்தா லசைந்தனதோள் ; அலர்தற்கு மெலிந்தன கண் ;
பொய்த்துரையாற் புலர்ந்தது முகம்; பொன்னிறத்தாற் போர்த்தன
அழலினு லசைந்தது நகை ; அணியினு லொசிந்த திடை ; [முலை ;
குழலினு னிமிர்ந்ததுமுடி ; குறையினுற் கோடிற்று நிறை ;

இருசீரோரடி யம்போதரங்கம்.

“ உட்கொண்ட தகைத்தொருபால் ; உலகறிந்த வலத்தொருபால் ;
கட்கொண்ட ருளித்தொருபால் ; கழிவெய்தும் படித்தொருபால் ;
பரிவுறூஉந் தகைத்தொருபால் ; படிறுறூஉம் பசப்பொருபால் ;
இரவுறூஉந் தகைத்தொருபால் ; இளிவந்த வெளிற்றொருபால் ;
மெலிவுறூஉந் தகைத்தொருபால்; விளர்ப்புவந் தடைந்தொருபால்;
பொலிவுசென் றகன்றொருபால்; பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால்;
காதலிற் கதிர்ப்பொருபால் ; கட்படாத் துயரொருபால் ;
ஏதில்சென் றணைந்தொருபால் ; இயனுணிற் செறிவொருபால் ;

தனிச்சொல்.

“ எனவாங்கு ;

சுருக்கம்.

" இன்னதிவ் வழக்க மித்திற மிலக்கணம்
என்னவு முண்ணுட் டென்னு யாகிக்
கலந்தவ ணிலைமை யாயினு நலந்தகக்
கிளையொடு கெழீஇய தலையவிழ் கோதையைக்
கற்பொடு காணியம் யாமே
பொற்பொடு பொலிகஞின் புணர்ச்சி தானே."

வடமொழியிலுள்ள உத்தம முதல் உற்காதம் வரையுள்ள 26 ந்தங்களும்; ஙிகர்த், புரிக், விராட் முதலிய அளவழிச் சந்தங் ளும்; மண்டிலம் (விருத்தம்) என்னும் இனயாப்புள் அடங்கும்.

தமிழ்ச்செய்யுட்கள் பா, பாவினம் இன இருவகைப்படும். ஈவற்றுள், பா, வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என ான்கு. பரிபாடல் கலியின் திரிபு. மருட்பா முதலிரு பாக்களின் லவை. பாவினம், துறை தாழிசை மண்டிலம் என மூன்று. இவை வ்வொரு பாவிற்குமுரியன. மண்டிலத்தைப் பிற்காலத்தார் விருத் ம் என்னும் வடசொல்லாற் குறித்ததுடன், வடமொழியாப்பாகவுங் ாட்டினர். இதன் விளக்கத்தைத் தமிழ்ப்போழிலில் யான் வரைந் துள்ள 'பாவினம்' என்னுங் கட்டுரையிற் கண்டுகொள்க.

ஒரு மொழியின் வடிவம் உரைநடை, செய்யுள் என இரண்டு. ஈவற்றுள் செய்யுள் சிறந்தது. செய்யுளிற் சிறந்தவர் தமிழர். முற் ாலத்தில் தமிழ்ப்புலவர் உரையாட்டெல்லாம் செய்யுளாகவேயிருந் தன. கலைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் செய்யுளிலேயே எழுதப்பட்டன. அகராதி (நிகண்டு) கூடச் செய்யுளிலெழுதப்பட்டது. பல்வகைத் தொழிலாளரும் செய்யுளியற்றுந் திறமையுடையவராயிருந்தனர். முன்னைய பயிற்சியும் ஊக்கலுமிருப்பின், இக்காலத்தும் கடும்பாவலர் (ஆசு கவிஞர்) தோன்றலாம்.

செய்யுளைப் பிறமொழியாரெல்லாம், எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என அறுவகையாயே யாராய்ந்தார்; தமிழரோ இருபத்தாறு வகையாயாராய்ந்தார். அவ்வகையாவன :—

" மாத்திரையெழுத்திய லசைவகை யெஞ்சு
.....
ஆறுதலை யிட்ட வங்கா லந்தும்
.....
நல்லிசைப்புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே." (தொ. செ. 1.)

(1) " **மாத்திரை**யென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரை களைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு..... (2) **எழுத்தியல்வகை**யென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. (3) அசைவகையென்பது அசைக்கூறுபாடு; அவை இயலசையும் உரிசையுமென இரண்டாம். (4) **யாத்த சீர்** என்பது, பொருள் பெறத்தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு. (5) **அடி**யென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந்தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. (6) **யாப்பு** என்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. (7) **மரபு** என்பது, காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கு ஏற்ப வழுப்படாமைச்செய் வதோர் முறைமை. (8) **தூக்கு** என்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். (9) **தொடைவகை**யென்பது, தொடைப்பகுதி பலவு மென்றவாறு.....(10) **நோக்கு** என்பது, மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்தல். (11) **பா** என்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல் லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய் யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. (12) **அளபியல்** என்பது, அப் பாவரையறை. (13) **திணை**யென்பது, அகம் புறமென்று அறியச்

செய்தல். (14) **கைகோள்** என்பது, அவ்வத்திணையொழுக்க விகற்பம் அறியச்செய்தல்.....(15) **கூற்று**வகையென்பது, அச் செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றூர் இன்னுரென உணர் வித்தல்.....(16) **கேட்போர்** என்பது, இன்னர்க்குச் சொல்லு கின்றது இதுவெனத் தெரித்தல். (17) **களன்** என்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயின வும் உணரச் செய்தல்.....(18) **காலவகை**யென்பது, சிறு பொழுது பெரும்பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. (19) **பயன்** என்பது, சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல் (20) **மெய்ப்பாடு** என்பது, சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். (21) **எச்சவகை**யென்பது, சொல்லப் படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல்..... (22) **முன்னம்** என்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோரும் தத்தம் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச்செய்தல். (23) **பொருள்** என்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்யப் படுவதோர் பொருண்மை. (24) **துறைவகை**யென்பது, முதலும் கருவும் முறைபிறழ வந்தாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற்கு எதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட்குளதாகச் செய்தல்.....(25) **மாட்டு** என்பது, பல்வேறு பொருட்பரப்பிற் றுயினும் அன்றுயினும் நின்றதனெடு வந்ததனை ஒரு தொடர் கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச்செய்தல். (26) **வண்ணம்** என்பது, ஒரு பாவின் கண்ணே நிகழும் ஓசை விகற்பம்." *

இவற்றுள் கூற்று, கேட்போர், களன் முதலிய சில வுறுப்புக்கள் எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவேனும், அவை செய்யுளுறுப்புக்களிற் சேர்க்கப்பட்டதும், நோக்கு, திணை, துறை முதலிய பிறவுறுப்புக் களும் தமிழுக்குச் சிறப்பாகும்.

---

* தொல். செ. 1. பேராசிரியர் உரை.

மேற்கூறிய 26 உறுப்புக்களையும் தொல்காப்பியத்திற் கண்டு கொள்க. இங்கு நோக்கு என்பதற்குமட்டும் ஓர் காட்டுத்தருகின்றேன்.

"முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலே தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெரு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
தரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குரைத்து
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி னுறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே." (அகம். 4.)

"முல்லையென்றது 'வைந்நுனை' என்றதனான், அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னுள் கழியின் வைந்நுனையாகாது மெல்லென்னுமாகலின். இல்லமும் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தனவென்றான், முல்லைக்கொடி கரிந்த தூணை அவை முதல்கெடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை மருப்பினை, 'இரும்பு திரித்தன்னமருப்பு' என்றதனாலும், நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந்தணிந்தில, இரும்பு முறுக்கிவிட்ட வழி வெப்பம் மாறுவிட்டவாறுபோல வெம்பாகின்றன வின்னுமென்றவாறு. 'பரலவலடைய விரலே தெறிப்ப' எனவே, பால் படுசூழி

தோறும் தெளிந்துதின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாகலாற் பலகாலும் நீர் பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகரைவிடாது துள்ளுகின்றன வென அதுவும் பருவந்தொடங்கினமை கூறியவாறுயிற்று. **'கருவி வானங்கதழறை சிதறி'** என்பதூஉம் பலவுறுப்புங் குறைபடாது தொக்குகின்றன மேகந்தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து துளிசிதறினவென்றவற்றையும் புதுமை கூறினள்; எனவே, இவையெல்லாம் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றமையின் வற்புறுத்துதற்கு இலேசாயிற்று. **'தாங்குளைப் பொலிந்த கொய் சுவற் புரவி'** என்பது, கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்யவேண்டுதலுமுடைய குதிரையென்றவாறு; எனவே, தனது மனப்புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதி யுடைய குதிரையூட்டின வாரொலி விலக்காது மணியொலிவிலக்கி வாராநின்றுன் அங்ஙனம் மாட்சிமைப்பட்ட மான்றேரனுதலானென்ற வாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின், **'துணையோடு வதியுந்தா துண் பறவை'** எனவே, பிரிவஞ்சியென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்வினைத் தேரனுகி வாராநின்றுனென இவையெல்லாந் தலை மகள் வன்புறைக்கேதுவாயின. **'கறங்கிசை விழவி னுறந்தைதக்தனை, நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தள்.'** தெய்வமலை ஆகலான் அதனுளமன்ற காந்தளைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி, அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புது மணங்கமழ்ந்த நின் கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்தகாலத் துப்போன்று வடிவொத்து மனங்குறைபட்டதுணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென, இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப் பாயிற்று"

அணியிலகணம்—அணியை முற்காலத் தமிழர் யாப்பினின் றும் பிரிக்கவில்லை. உவமையின் வேறுபாடுகளையும், எழுத்திலக்க

தொ. செ. 103. பேராசிரியர் உரை.

ணத்திலும் சொல்லிலக்கணத்திலுமுள்ள பல அமைதிகளையுமே பி
காலத்தார் அணியிலக்கணமாகப் பிரித்துக் காட்டினர்.

" உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே." *

" இனி, இவ்வோத்தினிற் (உவமவியல்) கூறுகின்ற உவமங்
ளுட்சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுப
சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை
செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்
தாருமுளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்
கணங் கூறப்பட்டா; என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியுஞ்
அல்லார் செய்யின் அணியன்றுகியும் வருந் தாங்காட்டிய இலக்கணத்
திற் கிதையாவழியுமென்பது.....

" இனி, இரண்டுபொருளென்னு மியலற்றை வினைப்படுக்குங்கால்
ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும்
இன்னோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட்கணியாமென்பது அவர் கருத்து.
ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுண் மூன்று பொருள்
கூறி, 'எனவாங்கு' என்பதொரு சொல்லான் முடிந்த வழியும்
'எனவாங்கு' என்பதோர் மொழி எனவென்பது ஓரலங்காரமெனல்
வேண்டுமாகலான், அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது.
பிறவும் அன்ன.

" இனி, அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணியென்ப
வாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனுலணியப்பட்ட முடியுந் தொடியும்
முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல, அவ்வணியுஞ்செய்யுளின்
வேறுகல் வேண்டுமென்பது.

---

* மாறனலங்காரம்; வரலாறு, பக். 10.

இனி, செய்யுட்கு அணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறுது நிலவே கூறி ஒழியின் அது தீண்றக்கூறலாமென்பது." *

உவமை தொல்காப்பியத்திலுள்ள உவமவியலில் மிக விரி வாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வகைகளில் உள்ளுறையுவமம் என்பது மிகச்சிறந்ததாகும். அதைத்தமிழர் அகப்பொருட்செய்யுட் களில் கையாண்டு வந்தனர். அது ஒரு நாட்டு வரணனையாய், அல் லது கருப்பொருட்டொழிலைக் கூறுவதாயமைந்து, அந்நாட்டரசனின் இயலையும் செயலையுங் குறிப்பாய்த் தெரிவிப்பதாகும். இது "மன் னனெப்படி மன்னுயிரப்படி" என்னும் நெறிமுறைபற்றியது. உள் ளுறுத்தியற்றப்படும் உவமம் உள்ளுறையுவமம்.

கா : "வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்சூழ்ந்த் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யானைக் கணைகடாங் கமழ்நாற்ற
மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை
பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டதா மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர."(கலி.66)

"இதனுள், 'வீங்குநீர்' பரத்தையர்சேரியாகவும், அதன்கண் அவிழ்ந்த நீலப்பூக் காமச்செவ்வி நிகழும் பரத்தையராகவும், பகர் பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டுவரும் பாணன் முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானை யின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருந்தாற் றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது நலத்தை அத்தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் இப்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுறுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருள்

* தொ. உவ. 37. பேரா. உரை.

தந்து, ஆண்டுப் புலப்படக்கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூறுத மருதத்திணைப்பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோனுள்ளத்தே விளக்கி நின்றவாறு காண்க."

இலக்கியம்.

தமிழிலக்கியத்தை இயல், இசை, நாடகம் என மூவகையாக வகுத்து, அவற்றை முத்தமிழ் என்றனர் முன்னோர்.

இயல்பாகவுள்ளது இயற்றமிழ்; அதனொடு ஆராகமும் தாள மும் சேர்ந்தது இசைத்தமிழ். இசைத்தமிழொடு ஆட்டஞ்சேர்ந்தது நாடகத்தமிழ்.

முத்தமிழில் ஒவ்வொன்றும் இலக்கணம், இலக்கியம் என இரு பிரிவுடையது. தொல்காப்பியம் போன்றது இயற்றமிழிலக்கணம்; மணிமேகலை போன்றது இயற்றமிழ் இலக்கியம். இசைநுணுக்கம் போன்றது இசைத்தமிழ் இலக்கணம்; தேவாரம் போன்றது இசைத்தமிழிலக்கியம். செயிற்றியம் போன்றது நாடகத்தமிழ் இலக்கணம்; சீகாழி அருணைசலக்கவிராயர் இயற்றிய இராமாயண நாடகம் போன்றது (ஆனால் உரையிடையிட்டது) நாடக இலக்கியம். அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணம்; சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ் இலக்கியம் என்று சொல்லலாம்.

தமிழ்நாடக விலக்கியத்தைச் சிலர் ஆரிய மொழிகளிலுள்ள நாடகத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் போன்றதாகக் கருதுகின்றனர். இசைப்பாட்டும் உரையுமாக அமைந்து நடித்தற்கேற்ற நிலையிலுள் ளதே தமிழ்நாடக விலக்கியமாகும்.

இலக்கணம் இலக்கியம் என்னுஞ் சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்களே. இவை இலக்கி என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்து, முறையே, அணம், இயம் என்னும் ஈறுபெற்றவையாகும். இலக்கு

இலக்கணம்', 'இலக்கியம்' என்னும் சொற்களைப்பற்றித் தமிழ்ப்பொழிலில் யான் வரைந்துள்ள கட்டுரையைக் காண்க.

இலே. இலக்கித்தல் எழுதுதல் (சீவக. 180). இலக்கணம், இலக்கியம் என்பவற்றின் திரிபே, லக்ஷணம், லக்ஷியம் என்னும் வடசொற்கள். வடமொழியில் இலக்கணத்தைக் குறிக்கும் சொல் வியாகரணம் என்பது. செந்தமிழ்ச்சொற்களேத் திரித்து வடநூல்களில் வரைந்துகொண்டு அவற்றை வடசொல்லென்று வற்புரைப்பது ஆரிய வழக்கம். இலக்கணத்தைக்குறிக்க இலக்கணம் என்ற சொல்லன்றி வேறு சொல் தமிழில் இல்லே. இங்ஙனமே இலக்கியத்திற்கும். சிறந்த இலக்கணமும் இலக்கியமுமுடைய தென்மொழிக்கு அவற்றைக்குறிக்கும் சொல் இல்லேயென்றல், அறிஞர் நம்ப முடியுமா?

இசைத்தமிழ்—Musical Literature.

இசையாவது ஓசை. அது பாட்டிற்குரிய இன்னிசையைச் சிறப்பாயுணர்த்திற்று. இன்னிசை = சங்கீதம். (இன்னிசையரங்கு = சங்கீதக் கச்சேரி.)

தமிழ் தலேக்கழகக்காலத்தில் இயலிசை நாடகமென மூப்பிரி வாயிருந்ததென்பது, அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணநூல் என்பதால் அறிகின்றோம். தொல்காப்பியம் இயற்றமிழ் இலக்கணநூலாயினும், இசைத்தமிழ்க் குறிப்புகள் ஆங்காங்கு சிலவுள. அவையாவன :—

“ அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசைநீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனர் புலவர் ” (எ. 33.)

“ ...செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇய
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப ” (அகத். 20.)

“ ...துறையமை நல்யாழ்த் துணேமையோர் இயல்பே ” (கள. 1.)

“ பாணன் பாடினி...வாயில்கள் என்ப.” (கற். 52.)

“ ...பாட்டின் இயல பண்ணத்தி யியல்பே ” (செ. 173.) என்பன.

இசை எல்லா நாட்டிற்கும் பொதுவேனும், தமிழர் அதில் தலே சிறந்திருந்தமைபற்றி அதை மொழிப்பகுதியாக்கினர். இழவு வீட்

டில் அழுவதுகூட அராகத்தோடு அழுவது தமிழர் வழக்கம். அராகத்தோடு அழாவிட்டால், அழத்தெரியாதவராக எண்ணப்படுவர்.

இசைக்கு உறுப்பாவன அராகம், தாளம் என இரண்டு. அராகம் அர் என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்து இசையைக் குறிக்கும் சொல். அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பா வுறுப்புக்களில் ஒன்றற்குப் பெயராயமைந்ததும் இச்சொல்லே. அரங்கன் என்பது ரங்கன், இரங்கன் என்று வழங்கிறற்போல, அராகம் என்பதும் ராகம், இராகம் என வழங்குகின்றதென்க.

தாளம் என்பது பாடும்போது காலத்தைத்துணிக்கும் துணிப்பு. தாள் = கால். தாள்—தாளம். பாடும்போதும் ஆடும்போதும், காலையாவது கையையாவது, அசைத்தும் தட்டியும் தாளத்தைக்கணிப்பது இன்றும் வழக்கம். தாளத்திற்குப் பாணி கொட்டு என்றும் பெயர். பாணி = கை. பண்ணுவது பாணி. ஒ. நோ. செய்வது செய். செய் (தெ.) = கை. செய்—(சை)—கை (த.). (செய்கை-சைகை.) பாணி கொட்டு, அசை, தூக்கு, அளவு என நான்கு உறுப்புக்களையுடையது. கொட்டு அழுக்குதல்; அதற்கு மாத்திரை ½. அசை தாக்கியெழுதல்; அதற்கு மாத்திரை 1. தூக்கு தாக்கித்தூக்குதல்; அதற்கு மாத்திரை 2. அளவு தாக்கினவோசை 3 மாத்திரைபெறுமளவும் வருதல். "அரை மாத்திரையுடைய ஏகதாளமுதல் 16 மாத்திரையுடைய பார்வதிலோசனமீறுக 41 தாளம் புறக்கூத்திற்குரிய" என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகிறார். இக்கூற்றிலுள்ள தாளப் பெயர்கள், தமிழ்ப் பெயர்க்குப்பதிலாய்ப் புகுத்தப்பட்ட வடமொழிப் பெயர்கள்.

அராகம் **சுரம்**, **பண்**, **பாட்டு** என மூப்பிரிவையுடையது.

சுரமாவது இசையெழுத்து. சுர்—சுரை—சுரம். சுர் என்பது நெருப்பால் தோன்றும் ஒலிக்குறிப்பு. சுரை நெருப்புக்கோலால் குழவிலிடும் துளை. சுரையிற் பிறக்குமொலி சுரம். இதையே ஸ்வரம் என்று திரித்துக்கூறுவர் வடநூலார்.

சுரம் மொத்தம் ஏழு. அவை ஏழிசையெனப்படும். ஏழிசை களாவன :—

தென்மொழிப்பெயர்	வடமொழிப்பெயர்	அடையாளவெழுத்து
(1) குரல்	ஷட்ஜமம்	ச
(2) துத்தம்	ரிஷபம்	ரி
(3) கைக்கிளை	காந்தாரம்	க
(4) உழை	மத்திமம்	ம
(5) இளி	பஞ்சமம்	ப
(6) விளரி	தைவதம்	த
(7) தாரம்	நிஷாதம்	நி

ஏழிசைகளில் குரலும் இளியும் தவிர, ஏனையவைந்தும் இவ் விரண்டாகப் பகுக்கப்படுவன. இவ்விருசார் சுரங்களும், முறையே, பகாச்சுரம் (ப்ரக்ருதிஸ்வரம்), பகுசுரம் (விக்ருதிஸ்வரம்) எனக் கூறப்படும்.

எழுசுரங்களும் நுட்பப்பிரிவால், 12-ஆவதும் 16-ஆவதும் 24-ஆவதும் கருணமிர்சாகரத்துட் (பக். 860—62) கண்டுகொள்க. தமிழர் ஒரு சுரத்தை 16 ஆகவும் பகுத்துணர்ந்தது அவரது நுண்ணிய செவிப்புலனைக்காட்டும்.

எழுசுரங்களும் சேர்ந்த கோவை ஒரு நிலை (octave) யெனப் படும். இதை **ஸ்தாய்** என்று மொழிபெயர்த்தனர் வடநூலார். ஸ்தா = நில். (நிலை என்பதை நிலையி என்று வழங்குவது நலம்.)

மாந்தன் தொண்டையிலும், ஓர் இசைக்கருவியிலும் அமையக் கூடிய 3 நிலையிகள் **வலிவு, மெலிவு, சமன்** என்று கூறப்பட்டன. இப்போது, அவை, முறையே, தாரம், மந்தரம், மத்திமம் என்று வட சொல்லால் வழங்குகின்றன.

பாட்டுப்பாடும்போதும் ஒரு கருவியை இயக்கும்போதும் அடி மட்டமாக வைத்துக்கொள்ளும் சுரம் கேள்வி யெனப்படும். இதை ச்ருதி (சுதி) என்று மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர் வடநூலார். ச்ரு = கேள்.

கேள்விச் சுரங்கள் மொத்தம் 24 என்று தமிழ் நூல்களும், 22 என்று வடநூல்களும் கூறுகின்றன. தமிழ்நூற் கூற்றே சரியானதென்று தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள் தமது கருணாமிர்த சாகரத்துள் மிகத் திறமையாய் விளக்கியிருக்கிறார்கள். எனது இசையாசிரியர் காலஞ்சென்ற மன்னார்குடி யாழாசிரியர் இராஜகோபாலையரவர்களும், தமிழ்க் கூற்றே சரியானதென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ஏழு சுரங்களின் அடையாளவெழுத்துக்களான **சரிகமபதநி** என்பவை, தமிழில் எற்பட்ட குறிகளேயென்றும், அவை குறிக்குஞ் சொற்கள் இப்போது வழக்கிறந்து விட்டனவென்றும் சில காரணங் காட்டிக் கூறுகின்றனர் தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள். * இது எங்ஙனமிருப்பினும், ஆரியர் வருமுன்னமே தமிழர்க்கு இசைத் தமிழ் இருந்ததென்பதும், ஆரியர் தமிழரிடமிருந்தே இசையைக் கற்றனர் என்பதும் மட்டும் மிகத்தேற்றமாம்.

சரிகமபதநி என்பவற்றிற்குப் பதிலாக, தமிழ்ச் சுரப்பெயர்களின் முதலெழுத்துக்களையே, **குதுகஉஇவிது** என்று வைத்துக்கொள்ளினும், அன்றி வேறு இனிய இசைவான எழுத்துக்களை (கசதநிபமவ) வைத்துக்கொள்ளினும், ஓர் இழுக்குமில்லை.

பண்ணுவது இனிமையைத் தருவதும், தனியோசையுடையதும் ஆலாபித்தற்கிடந்தருவதுமான, ஒரு சுரக்கூட்டம். அது நால் வகைப்படும். அவை **பண்** (7 சுரம்), **பண்ணியம்** (6 சுரம்), **திறம்** (5 சுரம்), **திறத்திறம்** (4 சுரம்) என்பன. இவற்றையே, முறையே **சம்பூரணம், ஷாடவம், ஔடவம், சுவராந்தம்** என வடசொல்லால் தற்காலத்தில் வழங்குகின்றனர். பண்ணை இக்காலத்தில் ராகம் என்கின்றனர். அது அராகம் என்பதன் முதற்குறை.

பண்களைப் பகுக்கும் முறைகளில் மிக விரிவானது பாலையெனப்படும். அது **ஆயப்பாலை, வட்டப்பாலை, திரிகோண (முக்கோண)ப்**

---

* கருணாமிர்த சாகரம், பக். 1192—5.

பாலை, சதுர (நாற்கோண) ப்பாலை என நால்வகை. அவற்றுள், ஆயப்பாலையினின்று, செம்பாலைப்பண் (தீரசங்காராப்ரணம்) படுமலைப் பாலைப்பண் (கரகரப்பிரியா), செவ்வழிப் பாலைப்பண் (தோடி), அரும்பாலைப்பண் (கல்யாணி), கோடிப் பாலைப்பண் (அரிகாம்போதி), விளரிப் பாலைப்பண் (பைரவி), மேற்செம் பாலைப்பண் (சுத்த தோடி) என்னும் ஏழு பண்கள் பிறக்கும்.

பெரும்பண்கள் மருதம், குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை என நால் வகைப்படும். இவை யாழெனவும் பண்ணெனவும் பெயர் பெறும். ஏழ்—யாழ் = ஏழிசையுடையது.

இனி தல (ஜாதி) ப்பண்கள் என நான்குண்டு. அவை அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல் என்பன. இவற்றைப் பெரும்பண் களோடெழப் பதினொரும். இவற்றையெல்லாம் கருணமிர்த சாகரத் துட் கண்டுகொள்க.

பிங்கலத்தில் 103 பண்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. தேவாரத்தில் 24 பண்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. "நரப்படைவாலுரைக்கப் பட்ட பதினோராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்று கிய ஆதியிசைகள்" என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதால் (சிலப். பக். 109) பண்டைத் தமிழிசையின் பரப்பை ஒருவாறுணரலாம்.

குறிஞ்சி, நாட்டை, கொல்லி, தக்கேசி, யாழ்முறி, நேரிசை, செந்துருத்தி, செவ்வழி, புறநீர்மை முதலியவாகப் பண்களுக்குரிய தனித்தமிழ்ப் பெயர்களெயெல்லாம் மறைத்து, இடுகுறியான வட மொழிப்பெயர்களை வழங்கி இசைத்தமிழைக் கெடித்தனர் ஆரியர்.

இசைக்கருவிகள் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என நால்வகைப்படும். வாய்ப்பாட்டை மிடற்றுக் கருவியென ஒருகருவியாகக் கூறுவர் சிலர்.

பண்ணைப் பாடும்போது, ஏற்றியும் இறக்கியும் அலுக்கியும் இனிமை வளர்ப்பது ஆளத்தியெனப்படும். அது இக்காலத்தில் ஆலா

பனை, ஆலாபனம் என்னப்படுகிறது. இவற்றுக்கெல்லாம் வேர் ஆல் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே. ஆலுதல் சுற்றுதல், ஆடுதல். ஆலத்தி என்னுஞ்சொல்லை நோக்குக.

ஏற்றம், இறக்கம், அலுக்கு என்பவற்றுக்குப் பதிலாக, இப்போது, முறையே, ஆரோகணம், அவரோகணம், கமகம் என்ற வடசொற்கள் வழங்குகின்றன.

பாட்டென்பது பண்ணுக்கமைந்த செய்யுள். பண்ணென்பது தனியிசை. இசையொடு சொல்லும் சேர்ந்தது பாட்டு. பாட்டை இன்று கீர்த்தனை என்பர். கடவுளின் கீர்த்தி பற்றியது கீர்த்தனை.

சீர்த்தி—கீர்த்தி. 'சீர்த்தி மிகுபுகழ்' என்பது தொல் காப்பியம். சீர்+தி=சீர்த்தி. கீர்த்தனை தீர்ப்புகழ் என்றுற்போல் வது. கீர்த்தனைச் செய்யுள் கொச்சகக்கலி, அதன் திரிபான பரி பாடல் என்பவற்றினின்றும் பிறந்ததாகும்.

தோற்கருவிகள் "பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப் பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திர வலயம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப் பறை, துடி, பெரும்பறை" முதலியன.

இவை அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணைமைமுழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு என ஏழுவகைப்படும்; மீண்டும் பாடன்முழா (கீதாங்கம்), நடமுழா (நிருத்தாங்கம்), பொதுமுழா (உபயாங்கம்) என மூவகைப்படும். இக்கருவிகளை யெல்லாம் செய்தவரும் இயக்கினவரும் தனித் தமிழரேயன்றி ஆரியரல்லர்.

துளைக்கருவி குழல், நாகசுரம் முதலியன. பாம்பாட்டியின் குழலிலிருந்து தோன்றினமையால் நாகசுரம் எனப்பட்டது.

நரம்புக்கருவி பலவகைப்படும். அவற்றுள் ஐந்து பெருவழக் கானவை. அவை பேரியாழ் (21 நரம்பு), மகரயாழ் (19 நரம்பு), சகோடயாழ் (14 நரம்பு), செங்கோட்டியாழ் (7 நரம்பு), சுரையாழ் (1 நரம்பு) என்பன.

நரப்புக் கருவிகளெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் யாழ் என்றே கூறப்பட்டன. இப்போதுள்ள வீணை செங்கோட்டியாழாக அல்லது அதன் திருத்தமாக இருத்தல் வேண்டும். செங்கோடு நேரான தண்டி. செங்கோல் என்பதை இதனெடு ஒப்புநோக்குக.

"கணைகொடிதி யாழ்கோடு செவ்வித து" * என்று கூறியது, வளைந்த பிற யாழ்களை நோக்கியேயன்றிச் செங்கோட்டியாழை நோக்கியன்று.

இசைத்தமிழ் வழக்கற்றுப்போன பிற்காலத்தில், கம்பர் முதலி யோர் யாழும் வீணையும் வேறுகக் கருதினர். யாழ் என்னும் தென்சொற்குப் பதிலாகவே, வீணையென்னும் வடசொல் வழங்கி வருகின்றதென்க.

இப்போது ப்விடில் (Fiddle) என்று சொல்லப்படும், மேலைட் டிசைக்கருவி, பண்டு கீழ்நாட்டிலிருந்தே சென்றதாகத் தெரிகின் றது. தமிழ்நாட்டில் அதற்கு வழங்கும் பெயர் கின்னரி அல்லது கின்னரம் என்பது.

"கின்னரி வாசிக்குங் கிளி" என்றூர் காளமேகரும். தென் னட்டில், யாழ்பயின்ற ஒரு வகுப்பார் யாழோர் எனப்பட்டதுபோல, கின்னரம் பயின்ற ஒரு வகுப்பார் கின்னரர் எனப்பட்டனர்போலும்! யாழோர்ரும் (கந்தருவர்) கின்னரரும் பதினெண்கணத்தைச் சேர்ந்த வராகப் புராணங்கூறும்.

யாழுறுப்புக்கள் வாய், கவைக்கடை, கோடு, மாடகம், நரம்பு, திவவு, பத்தர், போர்வை, ஒற்று, தந்திரிகரம், ஆணி முதலியன.

---

* குறள். 279.

இவற்றுள், மாடகம், ஒற்று, தந்திரிகரம், ஆணி என்பவற்றால் வீணை போன்றிருந்த ஒருயாழ் அனுமானித்தறியப்படும்.

யாழில் இசையமைக்கும் வகை பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என எட்டு. யாழை இயக்கும் (வாசிக்கும்) வகை வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடை என எட்டு.

நின்ற நரம்பு, (சு) இனை நரம்பு, (ப) கிளை நரம்பு, (ம) நட்பு நரம்பு (க), பகை நரம்பு என்பன நரம்புகட்கிடையுள்ள தொடர்பைக் காட்டும் குறியீடுகள்.

செம்பகை, ஆர்ப்பு, அதிர்வு, கூடம், என்பன நரம்புகளின் குற்றங்களைக்காட்டும் குறியீடுகள். யாழ்நரம்பின் குற்றங்களைச் சீவக சிந்தாமணியிற் காந்தருவதத்தையிலம்பகத்திற் கண்டுகொள்க.

இயம் என்பது வாத்தியத்திற்குப் பொதுப்பெயர். இயவர்= வாத்தியக்காரர்.

மேளம் என்பது ஒருவகைப் பறையையும், நிலையித்திட்டத்தை (Scale) யும் குறிக்கும் செந்தமிழ்ச்சொல்.

பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் இசைத்தொழில் நடாத்தி வந்தவர் பாணர் என்னும் பறையர் வகுப்பினர். 'பாண்சேரிப் பற்கிளக்கு மாறு' என்பது பழமொழி. 11-ம் நூற்றாண்டுவரை பாணரே தமிழ் நாட்டில் இசைத்தலைமை வகித்துவந்தமை, நம்பியாண்டார் நம்பியாலும் அபயகுல சோழனாலும் தில்லையம்பலத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட தேவாரத்திருப்பதிகங்கட்கு இசை வகுக்குமாறு, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபினளான ஒரு பெண் அமர்த்தப்பட்டமையால் விளங்கும்.

ஆரியப் பிராமணர் இசைபயிலக்கூடாதென்று பண்டு ஓர் விலக்கிருந்தது. மனுதர்ம சாஸ்திரம் 4-ம் அத்தியாயம் 15-ம் விதியில்,

பிராமணர் "பாட்டுப்பாடுவது, கூத்தாடுவது.....இப்படிக்கொத்த சாஸ்திர விருத்தமான கருமத்திலல் பொருளைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதத்தை ஓதாது விளிப்பாட்டைடப்பாடி, வேத ஒழுக்கத்தினின்றும் தவறியதால், சில பார்ப்பனர் விலக்கப்பட்டு ஓர்ஊருக்கு வெளியே போய்க் குடியிருந்தனர் என்னும் செய்தி சிலப்பதிகாரத்தில் (புறஞ் சேரி. அ. 38, 39),

"வரிநவில் கொள்கை மறைநூல் வழுக்கத்துப்
புரிநூன் மார்பர் உறைபதி"

என்னும் அடிகளிற் குறிக்கப்படுகின்றது.

சாமவேத (சுருக்கம்) மொழிபெயர்ப்பாசிரியரான ஜம்புநாதன் என்பவர், அவ்வேதத்தைச் சரளி முறைப்படி பாடத்தொடங்கியது பிற்காலமென்று குறித்துள்ளார்.*

வேத மந்திரங்கள் மன்றூட்டாதலின், இசைத் தமிழ்ப் பாட்டுப் போல ஆலாபித்துப் பாடப்பட்டிருக்கமுடியாது.

பாட்டுத்தொழிலால், மதிப்பு, வருவாய் முதலிய பயன்களைக் கண்ட பார்ப்பனர், பிற்காலத்தில் அத்துறையில் இறங்கிப் பிறப்பிலுயர்வுதாழ்வு வகுக்கும் குலமுறையமைப்பால், பாணர்க்குப் பிழைப்பில்லாது செய்துவிட்டனர். அவர் முதலாவது நரப்புக்கருவியும், பின்பு துளைக்கருவியும்பயின்று இதுபோது தோற்கருவியும் தொடங்கியிருக்கின்றனர்; ஆயினும், புல்லாங்குழல் மிருதங்கம் போன்ற மதிப்பான கருவிகளையே பயில்வர்.

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பார்ப்பனர் இசைபயின்று அதைக் குலத்தொழில்போல ஆக்கிக் கொண்டமையாலேயே, தியாகராஜ ஐயர் என்னும் பார்ப்பனர் தலைசிறந்த இசைப்புலமை வாய்க்கப் பெற்றனர் என்பதை அறிதல்வேண்டும்.

---

* ஸாம வேதம் : முகவுரை, பக். 19.

நாட்டிலுள்ள முன்றவற்றெண்ணம் (prejudices)பற்றி, அவர்கள் அவ மானப்பட்டன்றிப் பிற தொழிலையும் மேற்கொள்ள முடியாது. முந் திய காலத்தில் நூல்நூற்றுத் தங்கள் குடும்பத்தைக் காத்துவந்த, கணக்கற்ற கைம்பெண்களும் பிற பெண்டிரும் வேலையிழந்து பிழைப் பற்றிருந்ததைக்கண்டேன். யான் எங்கு சென்றாலும் ஒரே துன் பத்தோற்றம் எனக்கு எதிரே நின்றது" * என்று 18-ம் நூற்றாண் டில் மைசூர் நாட்டில் விடையூழியம் செய்த அப்பே டுபோய்ஸ் (Abbe Dubois) கூறுகின்றார்.

பண்டைக்காலத்திற் பெண்டிர் நூல் நூற்றமையை நக்கீரர், கபிலர், பவணந்தி முதலியோருங் கூறியுள்ளனர். 'பருத்திப்பெண்டு' என்று புறநானூறு (125, 326) கூறும்.

"நூலினு மயிரினு நுணைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த வறுவை வீதியும்" (சிலப். 14:205-7.)

என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவதால், பண்டைத்தமிழர் நெசவின் பெருமை விளங்கும்.

"மயிரினும்" என்பதற்கு "எலி மயிரினாலும்" என்று பொருள் கூறியுள்ளார் அடியார்க்கு நல்லார்.

மயிர் நிறைந்த ஒருவகை மலையெலி பண்டைத் தமிழ்நாட்டி லிருந்ததென்பதும், அதன் மயிரால் சிறந்த கம்பளம் நெய்யப்பட்ட தென்பதும்,

"புகழ்க்காரைச் சென்னிமேற் பூசையிற் பெரியன
பவளமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி."
"செந்நெருப்புணுஞ் செவ்வெலிம்மயி
ரந்நெருப்பள வாய்பொற் கம்பலம்"

என்று சிந்தாமணி (1898, 2686) கூறுவதா லறியப்படும். பலவகைத் துணிகள் பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் நெய்யப்பட்டமை,

---

* Hindu Manners Customs and Ceremonies, Ch. VI.

"துகில் (ஆடை): கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டு கில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்மி, குருதி, காியல், பேடகம், பாியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை, தூாியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன் னெழுத்து, குச்சாி, தேவகிாி, காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி"* என 36 வகையென்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதினின்றறியலாம்.

"ஆவியன்ன வவிர்நூற்கலிங்கம்" (பத். 4 : 169) என்பதி னலும், பாலாடைக்கும் பஞ்சாடைக்கும் ஆடையென்னும் பொதுப் பெயர் இருத்தலாலும், பாம்பு கழற்றிய மீந்தோல் சட்டையெனப் படுதலாலும், இக்காலத்திற் சூழ்ச்சியப்பொறியால் நெய்யும் நொய்ய ஆடை வகைகள்போன்றே, அக்காலத்திற் கைத்தறியால் தமிழர் நெய்துவந்தனர் என்பதறியப்படும்.

நெசவுபற்றிய சில தமிழ்ச்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றன.

பன்னல் = பருத்தி. L. *punnus*, cotton, It. *panno*, cloth.

கொட்டை = பஞ்சு. Ar. *qutun*, It. *cotone*, Fr. *coton*, E. *cotton*.

கொட்டைநூற்றல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. பருத்திக் காயினின்று கொட்டுவது கொட்டை.

வேட்டி = ஆடை. L. *vestis*, Sans. வஸ்த்ர, E. *vesture*.

வெட்டுவது வேட்டி. ஒ. நோ. துணிப்பது துணி. அறுப்பது அறுவை. வேட்டியை வேஷ்டி என்று தமிழரே தவறுப் வழங்கு கின்றனர். இது இன்னும் வடமொழிக்குட் புகவில்லை.

---

* சிலப். பக். 379.

"தடுக்கப் பழையவொரு வேட்டியுண்டு" என்று பட்டினத்தார் கூறுதல் காண்க. (திருத்தில்லை, 17.)

சேலை = (சீலை) நீண்ட அல்லது அகன்ற துணி.

A. S. *segel*, E. *sail*.

தச்சு—L. *texo*, E. *texture*, anything woven தை + சு = தைத்சு—தச்சு. தச்சு = தைப்பு. தச்சு என்னும் பெயர் சரியானபடி நெசவுக்குரியதேனும், மரக்கொல்வேலைக்கு வழங்கிவருகின்றது, அதிலும் தைப்புத் தொழிலுள்ளமையின். வண்டியைத் தைக்கவேண்டும் என்று தச்சர்கூறும் வழக்கை நோக்குக. தைத்தல் பலவுறுப்புக்களை ஒன்றுயினைத்தல். நெசவில் நூல்கள் ஒன்றுயினைக்கப்படலும், தச்சில் வண்டியாயின் குறடு ஆரை கூட்டு என்னும் உறுப்புக்களும், பெட்டி நாற்காலியாயின் பலகைகளும் கால்களும் ஒன்றுயினைக்கப்படலும் காண்க.

வாணிகம்—Commerce.

வாணி + இகம் = வாணிகம். வாணி = சொல். சொல்லுதல் என்று பொருள்படும் வாணிகம் என்னும் சொல், விலை சொல்லுதல் என்னும் பொருளில் பண்டமாற்றைக் குறிப்பதாகும். ஒ. நோ. பகர்தல் = சொல்லுதல், விற்றல். நொடித்தல் = சொல்லுதல், விற்றல். நொடி = கதை. நொடை = விற்பனை.

வாணி என்னும் சொல் வழக்கிலில்லாமையிலேயே வடசொல் லாகக் கருதப்படுகின்றது; பாணி என்னுஞ் சொல்போல. வர்த்தகம், வியாபாரம் வைசியம் என்னும் சொற்களே வடசொற்கள். வாணி (வான் + இ) என்னுஞ்சொல் வாணியென்று திரிந்திருக்கலாம். ஒலியை வானத்தின் பண்பாக முன்னோர் கருதினர். வாணிகம் என்பது வணிகம் என்று குறுகியும் வழங்கும்.

வாணிகம் முதலாவது உள்நாட்டு வணிகம் அயல்நாட்டு வணிகம் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் அயல்நாட்டு வணிகமே சிறந்தது.

அதுவும் நிலவாணிகம் நீர்வாணிகம் என இருதிறபடபடும். அவற்றுள் நீர்வாணிகமே சிறந்தது.

தமிழர் பண்டைக்காலத்தில் நீர்வாணிகத்திற் சிறந்திருந்தமைக்கு அகச்சான்றும் புறச்சான்றும் நிரம்பவுள.

கிறிஸ்துவுக்கு 3000 ஆண்டுகட்கு முன் கட்டப்பட்டதான ஊர் என்னும் கல்தேயநகர் அகழ்வில், இந்திய தேக்கு மரத்துண்டு கண்டு பிடிக்கப்பட்டதென்றும், தேக்குமரம் இந்தியாவில் விந்தியமலைக்கு வடக்கே வளர்வதேயில்லையென்றும், மஸ்லினுக்குப் பாபிலோனியப் பழம்பெயர் சிந்துவென்றும், அது இந்தியாவினின்று எற்றுமதியான திரல் அப்பெயர்பெற்றதென்றும் ராகொவின் கூறுகிறார்.*

"எகிப்தியக் கல்லறைகளில் நீலமும் (indigo) மஸ்லினும் கண்டது, இந்திய விளைபொருட்கள் குறைந்தது கிறிஸ்துவுக்கு 1700 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பழமையில் எகிப்திற்குள் புகுந்தமையைத் திட்டமாய்க் காட்டிவிட்டது. சுமேரியர் இந்தியாவிற்கேயுரிய பொருள்களாகிய தேக்கு மஸ்லின் வணிகம் செய்தார்கள் என்பதற்கும் சான்றுளது" என்று திருவாளர் A. கோஸ் (Ghose) ஓர் கட்டுரையிற் கூறுகின்றார்.†

கிறிஸ்துவுக்கு 1000 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த சாலோமோனுக்கு முந்திய சான்றுகளிருப்பதால், அவன் இந்தியாவோடு செய்த வாணிகத்தின் வாயிலாய், எபிரேய மறைக்குள் புகுந்த தகி (தோகை = மயில்), கபி (கப்பி = குரங்கு) என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள், தமிழ்நாடு மேலைட்டோடு பண்டு செய்துவந்த வணிகத்திற்குச் சிறப்புடைச் சான்றாகா.

"முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோ டில்லை" என்று தொல்காப்பியத்திற் (அகத். 37.) கூறியிருப்பதால், கி. மு. 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பே, தமிழர் வாரித்துறையிற் சிறந்திருந்தமை யறியப்படும்.

Vedic India, pp. 305, 306.

† *The Madras Mail* dated 2nd Dec. 1915.

தமிழில் பலவகை மரக்கலங்கட்கும் பெயருள்ளன. அவை புணை, பரிசல், கட்டுமரம், தோணி, திமில், ஓடம், படகு, அம்பி, வங்கம், கப்பல், நாவாய் முதலியன.

"கலஞ்செய் கம்மியர்" "கலம்புணர் கம்மியர்" என்று மணிமேகலையிலும்,

"நீரினின்று நிலத்தேற்றவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவு
மளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
யருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினேன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போர்" என்றும்,

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்"

என்றும் பட்டினப்பாலையிலும்,

"இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கமும்"* என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் கூறியிருப்பதால், பண்டைத்தமிழரின் கலஞ் செய்வினை (Ship building) யும் நீர்வாணிகமும் நன்றாய் விளங்கும்.

வாணித்துறைபற்றிய பல தமிழ்ச்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றன. அவையாவன :—

வாரி = கடல். வார் + இ = வாரி. வார்தல் நீளுதல்.

"வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள"

என்பது தொல்காப்பியம் (உரி. 21).

நீர் ஓரிடத்தினின்று நீள்வதால், நீர் என்றும் வாரியென்றும் கூறப்பட்டது.

---

* கலங்கரை விளக்கம்—Light House.

நீள்—நீர். ஓ. நோ. கள்—கரு (நிறம்). தெள்—தெருள். வார்+இதி=வாரிதி (வ.). வார்+அணம்=வாரணம்.

வாரி, வாரிதி, வாரணம் என்னும் நீர்ப்பெயர்கள், சிறந்த நீர்நிலையும் பிற நீர்நிலைகட்குக் காரணமுமான கடலைக் குறித்தன.

வாரி—L. *mare*, the sea; Fr. *mer*, *mare*, pool; Ger. and Dut. *meer*; A. S. *mere*; E. *mere*, a pool or lake.

வாரணம்—L. *marinus*, E. *marina*, n. *marine*, *maritime*, adj.

வாரணன் கடலோனென நெய்தல்நிலத் தெய்வம். வாரணன் என்னும் தமிழ்ப்பெயர் வடமொழி வடிவத்தையொட்டி வருணன் என்று திரிக்கப்பட்டது. இந்திய ஆரியர், மேலையாசியாவினின்றும் நிலவழியாய் இந்தியாவிற்கு வந்தமையால்; வாரித்துறையறிந்தவரல்லர். சமுத்திரம் என்று வேதத்திற்சொல்லியிருப்பது, வானத்திலுள்ள மேகபடலத்தை.*

நாவாய்—L. *navis*, O.Fr. *navis*, Gr. *naus*, Sans. *nau*, E. *navy*, n. *nautical*, adj.

நால்வாய் (யானை)—நாவாய். நால்வாய்போல் அசைவதால் கப்பல் நால்வாயெனப்பட்டது (உவமையாகுபெயர்).

"நாவாய்—களிகள்போற் றூங்குங் கடற்சேர்ப்ப"

என்றார் மூன்றுறையரையனார். களி—மதங்கொண்ட யானை. களி கொள்வது களிறு (ஆண் யானை). கள்+இ=களி. கள்=மயக்கம், மதம்.

"வெளிலிளக்குங் களிறுபோலத்
தீம்புகார்த் திரைமூன்றுறைத்
தூங்குநாவாய் துவன்றிருக்கை"

என்ற பட்டினப்பாலையடிகளையுங் காண்க.

---

* Vedic India, p. 107.

நால்வாய் — நாவாய். பொருள் வேறுபடுத்தற்கு இடை குறைந்தது.

படகு—Low. L. *bargia*, Gr. *baris*, O. Fr. *barge* a boat.

Low. L. *barca*, Fr. *barque*, E. *bark*, *barque*, a shi of small size.

படகு—barge—bark. ட-ர, போலி.

ஒ. நோ. முகடி—முகரி, குடகு—coorg.

Galleon (Sp. *galeon*—Low. L. galea), galley (O. Fr *galee*—Low. L. *galea*) என்னும் பெயர்கள் கலம் என்னும் பெய ரையும், ship (L. *scapha*, Gr. *skaphos*, Ger. *schiff*, Ice *skip*, Goth. *skip*, A.S. *scip*, E. *skiff*) என்னும் பெயர் கப்ப என்னும் பெயரையும் பெரும்புடை ஒத்திருக்கின்றன.

கட்டுமரம் என்பது Catamaran என்றுனது மிக அண்மைய லாகும்.

Sail என்பது சேலை அல்லது சீலை என்னும் பெயரையொத்தி ருப்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

நங்கூரம்—L. *ancora*, Gr. *angkyra*, Fr. *ancre* E. *anchor*.

நங்கூரம் வடிவத்திற் கலப்பைபோன்றிருப்பதால், அப்பெயர் பெற்றது. நாங்கூழ், நாகேல (தெ.), நாஞ்சில் என்பன கலப்பைப் பெயர்கள். நாங்கூழ்—நங்கூரம்—anchor. ஆங்கிலப்பெயரில் நக மெய் நீங்கிற்று. ஒ. நோ. நாரந்தம்—*naranj* (Pers.)—arancio (Fr.—It.); E. *orange*.

கவடி—cowry. கவடி (பலகறை) ஒரு கடற்பொருள்.

பண்டைத்தமிழர் வாணித்துறையிற் சிறந்திருந்ததினால், வைய கம் வட்டவடிவமென்றறிந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

மண் + தலம் = மண்டலம் (பூமி)—மண்டிலம் = வட்டம்.

தலை + அம் = தலம். ஒ. நோ. இடை + அம் = இடம்.

சினைப்பெயர்கள் இடப்பெயர்களாவதை,

"கண்கால் கடைஇடை தலைவாய் திசைவயின்"

என்ற நன்னூல் நூற்பாவான் உணர்க.

மாநிலத்திற்கு ஞாலம் என்னும் பெயர் வானநூலறிவாவிட்ட பெயராகத் தெரிகின்றது. வாரித்துறையில் சிறந்தவர்க்கு வானநூலும் தெரிந்திருக்கும். வானச்சுடர்களே மீகாமர்க்கு வழிகாட்டிகளும் கடிகாரமும். இதை மாக்ஸ் முல்லரும் கூறுகின்றார்.

நாலம்—ஞாலம் = உலகம். நால் + அம் = நாலம். நாலுதல் தொங்குதல். வானத்திலுள்ள சுடர்கள் தாங்கவின்றித் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதையறிந்த தமிழர், மாநிலமும் அங்ஙனமே தொங்கிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்திருக்கவேண்டும். மற்றப்படி,

"அண்டப் பகுதியி னுண்டைப் பிறக்கம்
...நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை கதிரின் தன்னணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன்" *

என்ற கருத்து முன்னோர்க்குத் தோன்றியிராது.

ந—ஞ, போலி. கா : நயம்—ஞயம், நண்டு—ஞண்டு.

உலகத்திற்கு அண்டம் (முட்டை) என்னும் பெயரும், வான் சுடர் வடிவுபற்றி வந்ததே. அண்டங்களையெல்லாம் தன்னுளடக்கிய வெளியும் பிற்காலத்தில் அண்டமெனப்பட்டது, எப்புறமும் வளைந்து தோன்றுதலின்.

---

* திருவாசகம், திருவண்டப்பகுதி.

அம்பு, ஆழி என்னும் கடற்பெயர்கள் வட்டம் என்னும் பொருள் பெற்றதும், பண்டைத்தமிழரின் வாரித்துறைத் தேர்ச்சியைக் காட்டுவதாகும்.

அம், ஆம், அம்பு என்பன நீரைக்குறிக்கும் தனித்தமிழ்ப் பெயர்கள். அம்—அம்பு. ஒ. நோ. கும்—கும்பு, திரும்—திரும்பு.

அம்பு என்பது தமிழ்ச்சொல்லன்மையின், அம்போதரங்கம் என்னும் தமிழ்ச்செய்யுளுறுப்புப் பெயரின் பகுதியா யமைந்திருக்காது. அம்பு என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே, வடமொழியில் அப்பு என்று வலிக்கும், உம்பர் என்பது உப்பர் என்று இந்தியில் வலித்தல்போல. தமிழிலும் இங்ஙனம் வலித்தல் உளது. கா: கம்பு—கப்பு, கொம்பு—கொப்பு.

ஆழ்ந்திருப்பது ஆழி. வாரி என்னும் நீர்ப்பெயர் கடலைக்குறிப்பதுபோல, அம்பு என்னும் நீர்ப்பெயரும் கடலைக்குறிக்கும். கடல் நிலத்தைச்சூழ வட்டமாயிருப்பதால், அதன் பெயர்கள் வட்டப்பொருள்பெற்றன.

அம்பு என்னும் பெயர் வட்டப்பொருள் பெற்றபின், வட்டமான பிற பொருள்களையுங் குறிக்க நேர்ந்தது. அம்பு = வளையல். அம்பி — ஆம்பி = காளான். L. *amb, ambi*, Gr. *amphi*, round.

மலேயத் தீவுக்கூட்டத்தைச்சேர்ந்த கே (Ke) த்தீவிலுள்ள மிலேச்சர் செய்யும் படகு வேலைப்பாட்டை, மேனாட்டார் கலவினை போன்றே மிகச் சிறந்ததாக மெச்சுகிறார் ரசல் உவாலேஸ்.* உலகத்திலேயே முதன்முதலாகப் பெருங்கலஞ் செய்தவராகத் தெரிகின்ற தமிழரின் தற்காலக் கைத்தொழில் நிலையோ, மிகமிக இரங்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது.

---

* The Malay Archipelago, pp. 321—2.

"உழவு தொழிலே வரைவு வாணிபம்
வித்தை சிற்பமென் றித்திறத் தறுதொழில்
கற்கும் நடையது கருமபூமி"

என்று பிங்கலத்திற் சிறப்பிக்கப்பட்டது பண்டைத் திராவிட இந்தியாவே.

அழிந்துபோன தமிழ் நூல்கள்.

ஏனைய மொழிகளிலெல்லாம் இலக்கியம் வரவர உயர்ந்தும் மிகுந்தும் வரவும், தமிழிலோ வரவரத் தாழ்ந்தும் குறைந்தும் வந்திருக்கின்றது. வடமொழிதென்மொழி யிலக்கியங்கள் இரு பெருங் கடல்களாகத் தொன்னூல்களிற் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், வடமொழிக்கடல் முன்னுள்ளபடியே இன்றும் குறையாதுளது. ஆனால், தென்மொழிக்கடலோ ஓர் சிறு குளமாக வற்றியுள்ளது.

அகத்தியருக்கு முந்திய தமிழ்நூல்களில், செங்கோன் தரைச் செலவு என்னும் சிறிய நூலின் ஒரு பகுதியே இன்று கிடைத்துளது.

தலைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட "எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுதருகும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன" வும் இடைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட "கலியும் தருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தனவும்" கடைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட பரிபாடலுட் பலவும், "கூத்தும், வரியும் சிற்றிசையும், பேரிசையும்" இப்போதில்லை.

தலைக்கழகக்காலத் திலக்கணமாகிய அகத்தியமும், இடைக்கழகத்திலக்கணமாகிய மாபுராணமும் இசைநூலும் பூதபுராணமும் இப்போதில்லை.

இனி, அடிநூல், அணியியல், அவிநயம், அவிநந்தமாலை, ஆசிரியமாலை, ஆசிரியமுறி, ஆனந்தவியல், இளந்திரையம், இந்திரகாளியம், ஐந்திரம், ஓவியநூல், கடகண்டு, கணக்கியல், கவியாணகாதை, களவுநூல், கவிமயக்கிறை, கலேக்கோட்டுத்தண்டு, கால

கேசி, காக்கைபாடினியம், குண்டலகேசி, குணநூல், கோள்நூல், சங்கயாப்பு, சயந்தம், சிந்தம், சச்சபுடவெண்பா, சாதவாகனம், சிற்ப நூல், சிறுகாக்கைபாடினியம், சிறுகுரீஇயுரை, சுத்தானந்தப்பிர காசம், செயன்முறை, செயிற்றியம், தந்திர வாக்கியம், தும்பிப்பாட்டு, தகடூர்யாத்திரை, தாளசமுத்திரம், தாளவகையோத்து, தேசிகமாலை, நாககுமாரகாவியம், நீலகேசி, பஞ்சபாரதீயம், பரதம், பஞ்சமரபு, பதிணெறுபடலம், பாரதசேனாபதியம், பாரிநூல், பல்காப்பியம், பல் காயம், பன்மணிமாலை, பன்னிருபடலம், பாவைப்பாட்டு, பாட்டியன் மரபு, பாட்டுமடை, பாரதம் (பெருந்தேவனார் இயற்றியது), புணர்ப் பாவை, புதையல்நூல், புராணசாகரம், பெரியபம்மம், பெருவல்லம், போக்கியம், மணியாரம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல், மந்திரநூல், மயேச்சுரர்யாப்பு, மார்க்கண்டேயர் காஞ்சி, முறுவல், முத்தொள் ளாயிரம், மூப்பெட்டுச் செய்யுள், மூவடிமுப்பது, மோதிரப்பாட்டு, யசோதரகாவியம், வச்சத்தொள்ளாயிரம், வஞ்சிப்பாட்டு, வளையா பதி, வாய்ப்பியம், விளக்கத்தார்கூத்து முதலிய எண்ணிறந்த நூல் கள் கடைக்கழகக் காலத்திலும் பிற்காலத்திலுமிருந்தவை யிப்போ தில்லை.

பாண்டியன் தமிழ்ப்பாரதம், திருச்சிராப்பள்ளியந்தாதி, ஸ்ரீராஜ ராஜ விஜயம், நாடக நூல், வீரணுக்க விஜயம், குலோத்துங்க சோழ சரிதை, அஷ்டாதச புராணம், அருணிலை விசாகன் தமிழ்ப் பாரதம், பெருவஞ்சி, அத்திகிரித் திருமால் சிந்து, காங்கேயன்பிள்ளைக்கவி, வீரமாலை, திருவதிகைக் கலம்பகம், திருவல்லியந்தாதி முதலியவை, இதுவரையறியப்படாத நூல்களாகச் சாஸனத்தமிழ்க்கவி சரிதத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடைக்கழகத்திற்குப் பிற்பட்ட புலவர்களியற்றிய நூல்களிற் பல இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஒட்டக்கூத்தரியற்றிய அரும் பகைத்தொள்ளாயிரம், எதிர்நூல் முதலியவை இன்னும் வெளிவர வில்லை.

இடைக்கழக விருக்கையாகிய கபாடபுரத்தில், எண்ணுயிரத் தெச்சம் நூல்களிருந்து பின்பு கடல்கோளுண் டழிந்தனவென்றோர் வழிமுறை வழக்குள்ளது.

பற்பல கலைகள் பண்டைத் தமிழிலிருந்து பின்பழிந்துபோயின வென்பதை,

"ஏரண முருவம் யோகம் இசைகணைக் கிரதம் சாலம்
தாரண மறமே சந்தம் தம்பகீர் நிலமு லோகம்
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரு மாள"

என்னும் செய்யுளாலறியலாம்.

மேற்கூறிய நூல்களெல்லாம் அழிந்துபோனமைக்குக் கடல் ாள்களும், ஆரியத்திணல் தமிழர் உயர்நிலைக்கல்வி யிழந்தமையும், இருபெருங் காரணங்களாகும்.

தொல்காப்பியம் ஒன்றில் வல்லவரே ஒரு பெரும் புலவராக மதிக்கப்படுகின்றார். தொல்காப்பியத்திற்குச் சமமும் அதினுஞ் சிறந்தவுமான எத்துணையோ நூல்கள் இறந்துபட்டன.

அகத்தியர்.

அகத்தியர் என்று எத்தனையோ பேருளர். அவருள் முதலா வாரே இங்கு கூறப்படுபவர்.

அகத்தியர் தலம்:

அகத்தியரைச் சிலர் தமிழர் என்றுகொண்டு, தமிழுக்கு அகத் தியமானமைபற்றி அகத்தியரெனப்பட்டார் என்று கூறுகின்றனர். இது பொருந்தப்புளுகலேயன்றி வேறன்று.

அகத்தியர் ஆரியர் என்பதற்குக் காரணங்கள்:

(1) அகஸ்தியன் என்பது ஓர் ஆரியப்பெயராயிருத்தல்.

ஒ. நோ. Augustus, Augustine, Augusta.

(2) அகத்தியர் வடக்கிருந்து வந்தமை.

(3) அகத்தியர் ஆரிய முனிவராக நூல்களிற் கூறப்படுதல்.

(4) அகத்தியர் புதிதாய்த் தமிழ் கற்றமை.

அகத்தியர் காலம் :

அகத்தியர் இராமர் காலத்தவராதலின், தொல்காப்பியரைப் போன்றே கி. மு. 2000 ஆண்டெகட்கு முற்பட்டவராவர்.

அகத்தியர் கதைகள் :

(1) விந்தத்தின் செருக்கடக்கினது.

ஒருகாலத்தில் பனிமலை(இமயம்) நீர்க்கீழ் இருந்தது. அப்போது விந்தமலை மிக வுயரமாய்த் தோன்றிற்று. பனிமலை யெழுந்தபின், அதனெடு ஒப்பு நோக்க விந்தம் மிகச் சிறிதாய்த் தோன்றிற்று. இதே விந்தத்தின் செருக்கடக்கம். இதை அகத்தியர் பெயரொடு தொடுத்துக் கூறக் காரணம், அவர் தென்னெடு வந்தபின் குமரி நாட்டைக் கடல் கொண்டமையே. அகஸ்தியர் என்னும் பெயருக்கு, விந்தத்தின் அகத்தை (செருக்கை) அடக்கினவர் என்று, வட மொழியிற் பொருள் கூறப்படுகின்றது.

(2) கடலைக் குடித்தது.

முன்பு கடலாயிருந்த பாகம் பின்பு நிலமாகிப் பனிமலை தோன்றியதையே, அகத்தியர் கடலைக் குடித்ததாகக் கதை கட்டிய தாகத் தெரிகின்றது.

(3) குடத்திற் பிறந்தது.

மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை முற்காலத்தில் குடமலை யெனப் பட்டது. தென் மதுரையைக் கடல் கொண்டபின், அகத்தியரி ருந்தது பொதியமலை. அது குடமலையின் ஒரு பகுதி. குட திசையில் அல்லது குடமலையிலிருந்தமைபற்றி அகத்தியர் குடமுனிவர் என்று கூறப்பட்டிருக்கலாம். பழையர் தமது வழக்கம்போல் அதன்

உண்மைப் பொருளைக் கவனியாது, குடத்திற் பிறந்தவராகக் கதை கட்டி, அதன் மறு பெயர்களான கும்பம் கலசம் முதலிய சொற் களாலும் அவர்க்குப் பெயரமைத்திருக்கலாம்.

ஆர்க்காட்டுப் புராணத்தில், ஆர்க்காடு என்னும் பெயரை ஆறு காடு என்று கொண்டு, அதைச் சடாரண்யம் என்று மொழிபெயர்த் திருப்பதாகப் பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் கூறுவர்.

(4) அங்குட்ட அளவாயுள்ளது.

அகத்தியர் குள்ளமாயிருந்ததிலல் குறு முனிவரென்றும் குட்ட முனிவரென்றுங் கூறப்பட்டார்.

குட்டை—குட்டம். ஒ. நோ. பட்டை—பட்டம், தட்டை—தட்டம்.

செய்யுளடிகள் குறளுஞ் சிந்துமாய்க் குறுகி வருவது குட்டம் படுதல் என்றும், கைகால் விரல்கள் அழுகிக் குட்டையாகும் தொழு நோயும் குரங்குக்குட்டியுங் குட்டமென்றுங் கூறப்படுதல் காண்க.

குட்டத்தைக் குஷ்டமென்பர் வடநூலார். ஒ. நோ. கோட்டம் —கோஷ்டம் (வ.), முட்டி—முஷ்டி (வ.).

சில பெயர்களில், அம் என்னும் முன்னெட்டுச்சேர்தல் இயல்பு.

கா: அங்கயற்கண்ணி, அங்காளம்மை.

இங்ஙனமே குட்டமுனி என்னும் பெயரும் அங்குட்டமுனி என்று ஆகியிருக்கலாம்.

அங்குட்டன் என்று ஏற்கனவே பெருவிரலுக்குப் பெயர். குட்டையாயிருப்பதால் கட்டைவிரல் குட்டன் எனப்பட்டது. அஃறிணைப் பெயரும் அன் ஈறு பெறும். கா: குட்டன் = ஆட்டுக்குட்டி. குட்டான் = சிறு பெட்டி, சிறு படப்பு. அம் + குட்டன் = அங்குட் டன். இது வடமொழியில் அங்குஷ்டன் எனப்படும்.

அகத்தியர் பெயரான அங்குட்டன் என்பதையும், பெருவிரலின் பெயரான அங்குட்டன் என்பதையும், ஒன்றாய் மயக்கி, அகத்தியர் அங்குட்ட (பெருவிரல்) அளவினர் என்று பழமையர் கூற நேர்ந் திருக்கலாம்.

(5) மாநிலத்தைச் சமனாக்கியது.

பனிமலை ஒரு காலத்தில் கீர்க்கீழிருந்து பின்பு வெளித்தோன் றியது. அகத்தியர் தெற்கே வந்தபின், குமரிநாட்டைக் கடல்கொண் டது. முற்காலத்தில் முறையே தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருந்த வட தென் நிலப்பாகங்கள், பிற்காலத்தில் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் போயின. இவ்விரண்டையும் இணைத்து, அகத்தியர் தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருந்த வடதென் நிலப்பாகங்களைச் சமப்படுத்தினரென்றும், வடபாகம் அமிழ்ந்ததற்குக் காரணம் நிலத்திற்குப் பாரமாகுமாறு பதினெண் கணத்தவர் வந்து கூடிய சிவபெருமான் கலியாணமென்றும் கதை கட்டினர் பழமையர்.

(6) தமிழை உண்டாக்கினது.

தமிழ் மிகப் பழமையானதாதலாலும், பிற்காலத் தமிழர்க்குச் சரித்திரவறிவின்மையாலும், இதுபோது அறியப்படுகின்ற தமிழ் நூல் களுள் அகத்தியம் முன்னதாதலாலும், அகத்தியர் தலைக்கழகத்திறுதி யில் வந்தவராதலாலும், அகத்தியர் தமிழை உண்டாக்கினர் என்று சிலர் கருதலாயினர்.

அகத்தியம் வழிநூலாதல்.

அகத்தியம் தமிழிலக்கண முதனூலென்று, இதுவரையும் கூறப் பட்டுவந்தது. இற்றையாராய்ச்சியால் அது வழிநூலேயென்பது தெள்ளத்தெளியத் தெரிகின்றது.

அகத்தியம் வழிநூல் என்பதற்குக் காரணங்கள்:

(1) தொல்காப்பியத்தில் ஓரிடத்தும் அகத்தியம் கூறவும் சுட்டவும் படாமை.

(2) "என்ப", "என்மனார் புலவர்", "என மொழிப", "என்றிசினோரே" என்று தொல்காப்பியர் முன்னூலாசிரியரைப் பல்லோராகக் குறித்தல்.

(3) "களவினுங் கற்பினுங் கலக்க மில்லாத்
தலைவனுந் தலைவியும் பிரிந்த காலைக்
கையறு துயரமொடு காட்சிக் கவாவி
எவ்வமொடு புணர்ந்து நனிமிகப் புலம்பப்
பாடப் படுவோன் பதியொடு நாட்டொடு
முள்ளூறுத் திறினே யுயர்கழி யானந்தப்
பையு ளென்று பழித்தனர் புலவர்"

என்று அகத்தியர் முன்னோர் மொழிபொருளை எடுத்தோதுதல்.

சிலர் ஆனந்தக்குற்றம் பிற்காலத்துத் தோன்றியதென்று கூறுவர். அறு தவறுகும்.

"கணவனெடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமும்" (புறத். 19.)

என்று ஆனந்தப்பெயர் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படுதல் காண்க.

"எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனு முளனெரு வகையா
னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்"

என்று அகத்தியர் தமக்கு முந்தின இரு நூலாசிரியரை விதந்துங் கூறினர்.

அகத்தியத்திற்கு முன், இந்திரன் என்றொரு புலவன் இயற்றிய ஐந்திரம் என்னும் தமிழிலக்கணம் இருந்தமை,

"மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியன்னனத் தன்பெயர் தோற்றி"

என்று தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் கூறியதாலறியலாம்.

"எழியன் முறையது" என்னும் அகத்திய நூற்பாவில் குறிக்கப் பட்ட இருநூல்களையும். முறையே வடமொழியிலக்கண நூல்களாகிய பாணினீயமும் ஐந்திரமுமெனக் கொண்டனர் பல்லோர். இது தமிழின் தொன்மையை அறியாமையால் நேர்ந்த தவறாகும்.

பாணினி முனிவர் கி.மு. 7-ம் நூற்றாண்டினராயிருக்க, அவரியற்றிய இலக்கணம் எங்ஙனம் இராமர் காலத்தவரான அகத் தியர் நூலுக்கு முதனூலாதல் செல்லும்?

ஐந்திரம் என்பது இந்திரன் என்றோர் (ஆரியப்) புலவர் இயற்றிய தமிழிலக்கணமே. அகத்தியர்க்கு முன்னமே ஒரு சில ஆரியர் தென்னாட்டிற்கு வந்திருந்தமை, 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாலும், கந்தபுராணத்தாலும், திருமாவின் முதலாந்து திருவிறக்கச் செய்திகளாலுமறியப்படும்.

பாணினீயத்திற்கு முன் பல இலக்கண நூல்கள் வடமொழி யிலிருந்தன. ஆனால், தொல்காப்பியர் காலத்திலாவது, அகத்தியர் காலத்திலாவது, வடமொழியில் இலக்கணம் இருந்திருக்கமுடியாது. அனுமனை நவவியாகரண பண்டிதன் என்று வான்மீகி கூறுவது, புனைந்துரையேயன்றி வேறன்று.

பாணினீயத்திற்கு முந்தின வடமொழியிலக்கண நூல்களுள், ஐந்திரம் என்றும் ஒன்றிருந்திருக்கலாம். ஆனால், அது வேறு, தமிழ் ஐந்திரம் வேறு. ஒரே பெயருள்ள இரு வேறு புலவர் இரு மொழியி லும் வேறுவேறிலக்கண மியற்றினர் என்றும், அவை ஆசிரியன் பெய ராற் பெயர்பெற்றனவென்றும் கருதிக்கொள்க. தண்டி என்னும் பெயருள்ள இரு வேறாசிரியர் இரு மொழியிலும் வேறுவேறணி நூலியற்றினமை காண்க. வடமொழி ஐந்திரம் தமிழ் ஐந்திரத்திற்கு மிகப் பிற்பட்டதாகும். தமிழ் ஐந்திரம் மிகப் பழைமையானதுபற் றியே,

"புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின்
விண்ணமர் கோமான் விழுநூ லெய்துவீர்"

"கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
மெய்ப்பாட் டியற்கை விளக்கங் காணுய்"

என்று சிலப்பதிகாரத்தில், நாடுகாண்காதையிற் கூறினதுமென்க.

"ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" என்று தொல்காப்பி யர் சிறப்பிக்கப்படுவதால், ஐந்திரம் மிக விழுமிய நூலென்பது பெறப் படும். இந்திரன் மருதநிலத்துப் பண்டைத் தமிழ்த்தெய்வமாதலின், ஐந்திரம் அதன் சிறப்புப்பற்றியும் நூலாசிரியன் பெயரொப்புமைபற் றியும் அத்தெய்வத்தினதாகக் கூறப்பட்டது. இறையனர் அகப் பொருள் அதன் நூலாசிரியன் பெயரொப்புமைபற்றியும், கோயிற் பீடத்தடியிற்கிடந்தமைபற்றியும், சிவபெருமானியற்றியதாகக்கருதப் பட்டமை காண்க. இந்திரனுக்குப் பண்டைத்தமிழ்ப்பெயர் வேந்தன் என்பது. இந்திர தெய்வத்திற்குப் பண்டைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்த பெருமையைச் சிலப்பதிகாரத்தானும் மணிமேகலையானுமுணர்க.

தமிழில் 8 வேற்றுமையும் ஒரே காலத்தில் தோன்றினவை யல்ல. முதலாவது 5 அல்லது 6 வேற்றுமைகள்தான் தோன்றி யிருக்க முடியும். இறுதியில் தோன்றினது எட்டாம் வேற்றுமை. அது ஒரு காலத்தில் முதல் வேற்றுமையின் வேறுபாடென்று அத னுள் அடக்கப்பட்டது. இதையே,

"எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனு முளனன்"

என்பது குறிக்கும். ஆங்கிலத்திலும் விளிவேற்றுமையை முதல் வேற்றுமையின் வேறுபாடு (Nominative of Address) என்றே கூறுவர்.

ஐந்திர இலக்கணத்தில், விளி வேற்றுமை முன்னூல்களிற் போல முதல் வேற்றுமையில் அடக்கப்படாது, தனி வேற்றுமையாகக் கூறப்பட்டது. இதையே,

"இந்திரனெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என்று கூறினர் அகத்தியர்.

வேற்றுமைகள் தோன்றின வகையும் முறையும் பின்னர்க் கூறப் படும்.

(4) அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமாதல்.

ஒரு மொழியில், முதன்முத லிலக்கணம் தோன்றும்போது, கூடிய பக்கம் எழுத்து சொல் யாப்பு என்ற மூன்றுக்கே தோன்றும். அகத்தியத்தில் இம்மூன்றுடன் பொருளிலக்கணமும், அதன்மேலும் இசை நாடக விலக்கணங்களும் கூறப்பட்டிருத்தலின், அது முத னூலாயிருக்க முடியாதென்பது தேற்றம்.

அகத்தியத்திற்கு ஆரியவிலக்கணத் தொடர்பின்மை.

அகத்தியம் வடமொழியிலக்கணநூல்கட்கு மிகமிக முந்தியதாத லானும், தமிழிலக்கணத்திலுள்ள குறியீடுகளெல்லாம் செந்தமிழ்ச் சொற்களேயாதலானும், வடமொழியிலக்கணத்திலில்லாத சில சொல் லமைதிகளும் பொருளிலக்கணமும் இசைநாடகவிலக்கணமும் தமிழி னுண்மையானும், ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் புகு முன்பே திராவிடர் தலைசிறந்த நாகரிகம் அடைந்திருந்தமையானும், அகத்தியத்திற்கும் வடமொழியிலக்கணங்கட்கும் எட்டிணையும் இயைபின்றென்க.

"ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்க லகத்தியன்கேட்
டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமி ழீங்குரைக்க"

என்று புத்தமித்திரன் கூறியது, தமிழ்நாட்டிற் பௌத்தத்தைச் சிறப்பித்தற்குக் கூறிய பொய்க்கூற்றேயாகும்.

தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக்காலம்—
The Augustan Age of Tamil Literature.

தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக்காலம் தலைக்கழகக் காலமேயென் பதற்குக் காரணங்கள் :—

(1) தமிழ்ப் பயிற்சி வரவரக் குறைதல்.

தலைக்கழகக் காலத்தில், தமிழ் முத்தமிழாயிருந்து, பின்பு இடைக்கழகக் காலத்தில் வெவ்வேறுருப்பிரிந்தது. கடைக்கழகக் காலத்தில் இசை நாடக நூல்களிருந்தும் புலவராற் பெரும்பாலும், பயிலப்படவில்லை. இதுபோதாதா, இசை நாடக நூல்கள் இல்லாமை யுடன், இயற்றமிழும் சரியாய்க் கற்கப்படவில்லை. இயற்றமிழ்ப் பகுதிகளில் முக்கியமான பொருளிலக்கணம் தெரிந்த புலவர் இது போது மிகச் சிலரேயாவர்.

(2) முக்கழகங்களும் முறையே ஒடுங்கல்.

முக்கழகங்களும் காலத்திலென்றித் தன்மையிலும் தலை யிடை கடையாயினமை, கீழ்க் காணும் குறிப்பால் விளங்கும்.

	தலை	இடை	கடை
உறுப்பினர் தொகை	549	59	49
பாடினர் தொகை	4449	3700	449
கழகமிருந்த ஆண்டுத்தொகை	4440	3700	1850
இரீயினர் தொகை	89	59	49
அரங்கேறிய அரசர் தொகை	7	5	3

(3) கலைகள் வரவர மறைதல்.

தலைக்கழகக் காலத்தில் எத்துணையோ கலைகள் தமிழிலிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றாய் மறைந்துபோயின. இன்றும் நூல் வழக் கிலில்லாவிடினும் செயல் வழக்கிற் பல கலைகளுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சிற்பம். சிற்பக் கலைக்குரிய அக்கிர பட்டியல், பலகை, முனை, இதழ், குடம், தாடி, கால், நாகபந்தம், போதிகை,

யாளம், கூடு, நாணுதல், மதளை, பூமுனை, கொடி, சாலை, கும்பம் பீடம், மண்டபம், கோபுரம், கொடுங்கை, சுருள்யாளி, தூண், பட்டம் அளவு உத்திரம், முட்டி பந்தம், கொடிவளை, ஆளாங்கு, அணிவெட் டிக்கால், கோமுகம் முதலிய குறியீடுகள் இன்றும் தமிழாயுள்ளன.* பிற குறியீடுகளும் தற்போது வடசொல்லாயிருப்பினும், தமிழி னின்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவையே. இன்றும் தமிழ்நாட்டிற் கட்டடத்தொழில் தமிழராலேயே செய்யப்படுவதும் பார்ப்பனராற் செய்யப்படாமையுங் காண்க.

(4) இலக்கணம் வரவரப் பிறழ்தல்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே நூலில் இலக்கணப் பிழைகள் தோன்றினமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அதோடு வழக்கிலும் பல வழூஉ முடிபுகள் பிற்காலத்தில் தோன்றியுள்ளன.

அல்ல என்னும் படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்றே, ஏன எண்ணிடங்கட்கும் வழங்கிவருதல் காண்க.

(5) சொற்கள் வரவரப் பொருளிழத்தல்.

தலைக்கழகத்திற்குப் பின், ஒருபொருட் பல சொற்களைப் புலவர் கள் பெரும்பாலும் திட்டமில்லாது வழங்கிவந்திருக்கின்றனர்.

ஈ, தா, கொடு என்பன, முறையே இழிந்தோன் ஒத்தோன் உயர்ந்தோன் சொற்களாகும். இவை பிற்காலத்தில் வேறுபாடின்றி வழங்கப்பட்டுள்ளன.

(6) தமிழ் வரவரத் தூய்மைகெடல்.

தொல்காப்பியம் முழுமையிலும், ஐந்தாறே வடசொற்கள் உள் ளன. பிற்காலத்தில் அவை வரவரப் பெருகினமையை, முறையே, கடைக்கழக நூல்கள், திருவாசகம், கம்ப ராமாயணம், வில்லிபுத்தூ ராழ்வார் பாரதம் முதலியவற்றை நோக்கிக் காண்க. பிற்காலத்திற்

---

* Dravidian Architecture, pp. 10—23.

செய்யுள் செய்தார் தமிழின் தூய்மையைச் சிறிதுங் கருதாமல், மோனையெதுகையொன்றே நோக்கி, வடசொற்களை ஏராளமாயும் தாராளமாயும் வழங்கிவிட்டனர்.

(7) நூற்செய்யுள் வரவர இழிதல்.

மூக்கழகக் காலங்களிலும், பாக்களாலேயே பெரும்பாலும் நூல் களியற்றப்பட்டன. பிற்காலத்தார் பெரும்பாலும் பாவினங்களையே தெரிந்துகொண்டனர், பாவினும் பாவினம் இயற்றுதற்கெளிதா யிருத்தலின்.

(8) பொருளினும் சொல்லே வரவரச் சிறத்தல்.

கழகக் காலங்களில் சொல்லினும் பொருளே சிறந்ததென்று, செந்தாடையாயினும் பொருள் சிறப்பச் செய்யுள் செய்தனர். பிற் காலத்தில், மடக்கு, திரிபு முதலிய சொல்லணிகளையும், பலவகை ஓவிய (சித்திர) ச்செய்யுட்களையும் சிறப்பாகக்கொண்டு, அவற்றி லேயே தம் திறமையைக் காட்டினர். பொருளணியில் இயற்கைக் கருத்தும் சொல்லணியில் செயற்கைக் கருத்தும் அமைதல், செய்யு ளியற்றிப் பயின்றவர் யாவர்க்கும் புலனும்.

(9) நூற்பொருள் வரவர இழிதல்.

முற்காலப் புலவர் மேனாட்டார்போலப் பல்வகைக் கலைநூல் களை இயற்றினர்: பிற்காலப் புலவரோ கோவை, உலா, அந்தாதி, கலம்பகம் முதலிய புகழ்நூல் வகைகளையே இயற்றுவாராயினர். ஒருவர் கோவை பாடிவிட்டால், தலைசிறந்த புலவராக மதிக்கப்படுவர். 'யாவையும் பாடிக் கோவையைப்பாடு' என்பது பழமொழி.

பிற்காலத்தில் வகுத்த 96 பனுவல்களும் பெரும்பாலும் புகழ்நூல் வகைகளே. இதனால் பிற்காலத்தார் கலையுணர்ச்சியின்மை வெளி யாகும்.

செய்யுள்கட்கும் நூலளவுக்கும் குலமுறை வகுத்ததும், பிற் காலத்தார் புல்லறிவாண்மையைக் காட்டும்.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

கடைக்கழகக் காலத்தில் நால்வர் தனித்தனி நாற்பது செய்யுள்கொண்ட நூலொன்றை யியற்றினர். பிற்காலத்துப் பாட்டியல்கள் அவற்றின் தொகையிலிருந்தும், 'நாலுறற்பது' என்றொரு நூல் வகையை வகுத்துக்கொண்டது நகைப்பிற்கிடமானதே. கலியுணர்ச்சி யிழந்தமையாலும், வடமொழியினின்றும் வந்த பழமைக் கல்வியிலுலும், சாத்திரம் திணைநூல் என்னும் ஈர் அறிவியற்கலை கட்கும் மாறுகப் பாவியங் (காவியம்) களில், நாட்டுப்படலம் நகரப் படலம் முதலிய பகுதிகளில், தம் மதிநுட்பத்தைக்காட்டுவதொன்றே குறிக்கோளாகக்கொண்டு, பொய்யும் புலையுமானவற்றையெல்லாம் புனைவாராயினர் பிற்காலப்புலவர்.

(10) ஆட்பெயர்கள் வரவர வடசொல்லாதல்.

கடைக்கழகத்திற்கு முன்காலத்தில், அரசர் பெயர்கள் கடுங்கோன் காய்சினன் எனச் செந்தமிழ்ப்பெயர்களா யிருந்தமையும், பின்காலத்தில் ஜடிலவர்மன் பராக்கிரமன் என வடமொழிப்பெயர்களா னமையும், படைத்தலைவன், மேலோன் என்னும் தனித்தமிழ்ப்பெயர் களிருப்பவும், அவற்றுக்குப் பதிலாய், முறையே எறிதி (சேனபதி) எட்டி (சிரேஷ்டின்) என்னும் வடமொழிப்பெயர்கள் பட்டப்பெயர்க ளாய் வழங்கினமையுங்காண்க.

(11) வரவர வடநூல் தமிழ்நூலுக்களவையாதல்.

(12) தமிழர் பல துறைகளிலும் வரவரக் கெட்டுவருதல்.

கடைக்கழக இலக்கியம் ஓர் இலக்கியமாகாமை.

பலர் கடைக்கழக இலக்கியமே தமிழிலக்கியம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுவே இலக்கியமாயின், தமிழ் புன் மொழிகளில் ஒன்றாகவே வைத்தெண்ணப்படும்.

பதினெண் மேற்கணக்கான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை என் பவற்றுள், பத்துப்பாட்டு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்

தொகை என்ற நான்கே நூல் என்னும் பெயர்க்குச் சிறிது உரிமை யுடையவை. இவையும் புகழும் அகப்பொருளும் பற்றியவையே. ஏனைய நான்கும் தனிப்பாடற்றிரட்டுக்கள். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தனி நூல்களாயினும், நன்னெறி அகப்பொருள் என்னும் இருபொருள்பற்றியனவே.

கடைக்கழக நூல்கள் முப்பத்தாறனுள்ளும் ஒன்றுவது கலி பற்றியதன்று, பாவியமுமன்று. அவற்றுள் ஆசாரக்கோவையோ வடநூல் மொழிபெயர்ப்பாயும், பிறப்பிலுயர்வுதாழ்வு வகுப்பதாயும், எளிய பொருள்களைக் கூறுவதாயுமுள்ளது.

கடைக்கழக நூல்கள் என்று கூறப்படும் முப்பத்தாறும், அக் கழகக் காலத்திலேயே தோன்றியவையல்ல. அவற்றுட் சில அதன் பின்னரே இயற்றவும் தொகுக்கவும்பட்டன. தொகை நூல்களெல் லாம் ஒருவரே ஒரே காலத்தில் தொகுத்தவையுமல்ல.

மேலும், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை முதலிய பல கீழ்க் கணக்கு நூல்கள், கடைக்கழகப் புலவராலியற்றப்படாமையும், மேற் கணக்கு பதினெட்டிற்கொப்பக் கீழ்க்கணக்கு பதினெட்டு வகுக்கப் பட்டமையும், நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன நந்நானூறு பாடல்களாய்த் தொகுக்கப்பட்டமையும் நோக்கி உணர்ந்துகொள்க. பதினெண்கீழ்க்கணக்குள் பதினெட்டாவது நூல், கைந்நிலையென்றும் இன்னிலையென்றும் இருவேறு கொள்கை நிலவு வதையும் நோக்குக.

சிறந்த நூல்களெல்லாம் அகத்தியர்க்கு முன்னமே தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்தன. பிற்காலத்தார் அவற்றை ஆராய்ந்தே வந் தனர் என்பதை,

" தலைச்சங்கமிருந்தார்.....தமிழாராயீந்தது கடல் கொள் ளப்பட்ட மதுரையென்ப." " இடைச்சங்கமிருந்தார்.....தமி ழாராயீந்தது கபாடபுரத்தென்ப." " கடைச்சங்கமிருந்து தமிழா

ராய்ந்தார்.....சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை யென்ப" என்று முக்கழக வரலாற்றிற் கூறியதினின்றும் அறிந்து கொள்க.

அகத்தியர்க்கு முன்னரே தனித்தமிழர் தமிழ் வளர்த்தமை.

அகத்தியர்க்கு முன் இந்திரன் என்ற ஓர் ஆரியர், தமிழிலக் கணம் செய்தமை முன்னர்க்கூறப்பட்டது. அவ்விந்திரனுக்கு முன் ஆரியர் இலக்கணம் பெரும்பாலும் செய்திருக்கமுடியாது.

"தலைச்சங்கமிருந்தார்.....நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்ப திற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயிலர் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறுக எண்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப" என்று, தலைக்கழகமிருந்தகாலம் 89 அரச தலைமுறையின தாகச் சொல்லப்படுதலால், அகத்தியர் அவ்வளவு காலமிருந்திருக்க முடியாதென்பது முழுத்தேற்றம். ஆகவே, தலைக்கழகத்தின் இறுதிக்காலத்தில், அல்லது அதன்பின்தான், அகத்தியர் தமிழ்நாட் டிற்கு வந்திருக்கமுடியும். அவர் தென்மதுரை சென்ற சில ஆண்டு களுக்குள், குமரிநாட்டின் தென்பகுதியைக் கடல்கொண்டது. பின்பு அவர் ஓய்வுபெற்றுப் பொதியமலையில் தவமிருந்து தம் இறுதிக்காலத் தைக் கழித்தார். பாண்டியன் கபாடபுரத்தைக் கட்டி அங்கு இடைக் கழகத்தை நிறுவினன். அதில் தொல்காப்பியர் தலைமை தாங்கினர். அகத்தியர் அக்காலத்தில் இருந்தனரேனும், அக்கழகத்தில் உறுப்பின ராயிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இடைக்கழகத்திலும் அவர் உறுப் பினராயிருந்ததாக முக்கழக வரலாறு கூறுவது, அவர் அக்காலத்தி லிருந்தமைபற்றியேயன்றி வேறன்று. தலைக்கழகத்தை அவர் அமைத் தார் என்ற வரலாறு பொருந்தாதென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஒவ்வொரு கழகமும் பல தலைமுறையாக நடைபெற்றதென்றும், அவற்றுள் இறுதித் தலைமுறையிலிருந்த புலவர் தொகையே வரலாற் றிற் கூறப்படுகின்றதென்றும் அறிந்துகொள்க.

இடைக்கழகக் காலத்தில் தொல்காப்பியரும், கடைக்கழகக் காலத்தில் கபில பரண நக்கீரரும், இதுபோது டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களும், ராவ்சாஹிப் M. இராகவையங்கார் அவர்களும், ரா. இராகவையங்கார் அவர்களுமாகப் பெரும்பாலும் பார்ப்பனரே அகத்தியர் காலத்திலிருந்து தமிழ்நூலுக் கதிகாரிகளா யிருந்துவருவது எவர்க்கும் தெரிந்ததே.

சிலர் தமிழின் தொன்மையை உணராமல், அகத்தியரை ஆரிய ரெனக் கூறின் தமிழுக்கிழுக்கென்றெண்ணி, அவரைத் தமிழரெனக் கூறி வருகின்றனர். குமரிநாடு எவ்வளவு பழைமையானதோ அவ்வளவு பழைமையானது தமிழ் என்பதை அவர் அறிவாராக.

தொண்டு நும் என்னுஞ் சொற்களின் இயல்பு அகத்தியர்காலத் தவரான தொல்காப்பியரால் அறியப்படாமையாலும், இக்காலத்தி னின்று பழங்காலம்நோக்கி செல்லச்செல்லத் தமிழில் வடசொற்கள் குறைந்துகொண்டே போவதினாலும், தொல்காப்பியத்திலும் அகத் தியத்திலும் ஐந்தாறு சொற்களே வடசொற்களாயிருத்தலானும், அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்பே எட்டிணையும் வடசொற்கலவாத தனித்தமிழ் வழங்கியதென்றும், அது தமிழராலேயே வழங்கப்பட்ட தென்றும் அறிந்துகொள்க.

பேரகத்தியம் என்று இதுபோது வழங்கும்நூல் பிற்காலத்தில் வடமொழிப்பற்றுள்ள ஒருவராற் செய்யப்பட்டது. அது பேரில் மட் டும் அகத்தியம் என்க.

அகத்தியர் சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியம் என இருவேறு நூல் கள் இயற்றியனதாகத் தெரியவில்லை. அகத்தியம் வழக்கற்றபின், அதன் நூற்பாத்திரட்டுக்களில், சிறியதும் பெரியதுமான இரண்டே முறையே அப்பெயர்பெற்று வழங்கியிருத்தல்வேண்டும்.

வடசொல்லைத் தமிழ்ச்செய்யுட்குரிய சொற்களில் ஒன்றுகவும் (எச். 1), மொழிபெயர்ப்பை வழிநூல் வகைகளுள் ஒன்றுகவும் (மரபு.

94), தொல்காப்பியர் கூறியது பொருந்தவில்லை. அவற்றுள், வட சொல் ஒரோவொன்று (வீணை க) வருவது அவர்காலத்தில் உள்ளதேயா யினும், மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தமிழில் இடமிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனலும், தொல்காப்பியத்தில் அங்ஙனங் கூறியிருப்பதால், அது தமிழினின்றும் மொழிபெயர்த்த வடநூல்களையே முதனூல்களாகக் காட்டும் ஆரிய ஏமாற்று, அவர்க்கு முன்னமே தொடங்கினதையே உணர்த்துவதாகும். இது வேண்டாத வடசொற்கள் தொல்காப்பி யத்தில் வழங்குவதலுலும் உணரப்படும். அக்காலத்தில் இரண் டொரு சொற்களே ஆரியர் தமிழிற் புகுத்தமுடியும் என்பதையும் உய்த்துணர்க.

அகத்தியர் என்னும் பெயரினர் பலரிருந்தமையின், அவர் நூல் களை வெவ்வேறு வைத்தறியவேண்டும். ஹென்ரி என்னும் பெய ருள்ள எண்மர் இங்கிலாந்தை யாண்டதையும், இப்போதுள்ள நமது அரசர் மாட்சிமைதங்கிய 6-ம் ஜியார்ஜ் என்பதையும், கபிலர் பெருந் தேவனூர் என்று பல புலவர் முன்னிருந்ததையும், சுப்பிரமணியபிள்ளை இராகவையங்கார் என்று பல புலவர் இன்றிருப்பதையும் நோக்கி யறிக.

அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தமை.

அகத்தியர் காலத்திற்குமுன், தமிழ்நூல்கள் சிறிதுபோது கற்கப் படாதிருந்தமை, பின்வருங் காரணங்களால் விளங்கும்.

(1) அகத்தியர் முருகனைநோக்கித் தவங்கிடக்க, அத்தெய் வம் தோன்றி, அவர்க்குச் சில ஓலைச்சுவடிகளைக் காட்டிற்று என்ற கதை.

(2) அகத்தியர் தமிழை உண்டாக்கினர் என்ற வழக்கு.

(3) தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் 'முந்துநூல் கண்டு' என்று கூறியிருத்தல்.

அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் சற்றுத்தளர்ந்திருந்தமை ககூகீ

அகத்தியர்க்கு முன்பே, சில ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்திருந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவர்வயப்பட்டே பாண்டியன் தமிழைச் சிறிதுபோது வளர்க்காதிருந்திருக்கவேண்டும். கடைக்கழகத்திற்குப்பின், பாண்டியரிருந்தும் கழகம் சிறுவாணமையும், வணங்காமுடிமாறன் பொய்யாமொழிப்புலவர் கழகம் சிறுவச்சொன்னமைக்கு இணங்காமையும் நோக்கியுணர்க.

தொல்காப்பியர் அகத்தியர்க்குத் தெரியாத சில தொன்னூல்களைக் கண்டமைபற்றியே, தொல்காப்பியர் என்று அவர் பெயர் பெறவும், "முந்துநூல் கண்டு" என்று பாயிரத்திற் குறிக்கவும் நேர்ந்ததென்க. இதை, பெரும்புலவர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் காலத்தில் கழகநூல்கள் அறியப்படாதிருந்ததும், அவருக்குத் தெரியாத முது நூல்களை அவர் மாணாக்கரான டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் கண்டதுமான நிலைக்கு ஒப்பிடலாம்.

தொல்காப்பியர் அகத்தியர்க்குத் தெரியாத முந்து நூல் கண்டமைபற்றியே, தம் நூலில் அகத்தியத்தைப்பற்றி எங்கேனும் குறிப்பிடவில்லையென்க. தொல்காப்பியம் அகத்தியத்திற்குப் பிற்றினதாதலின், அதினும் சிறப்பாய் இலக்கணமெழுதப்பட்டது. அகத்தியம் வழக்கற்றமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். இதை யறியாதார் பிற்காலத்தில், தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தைச் சாவித்ததாக ஒரு கதை கட்டினர்.

தொல்காப்பியர் அகத்தியரைத் தம் ஆசிரியராகவேனும் ஓரிடத்தும் குறிக்காமையால், அவ்விருவர்க்குமிருந்த தொடர்பு, வேதநாயகம் பிள்ளைக்கும் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளைக்கு மிருந்ததுபோன்றதோ என்று ஐயுறக் கிடக்கின்றது.

அகத்தியர் தமிழ்நூற்பயிற்சியைப் புதுப்பித்தமை.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், எங்ஙனம் மடங்களினும் தமிழ்ப்புலவர் வீடுகளினும் பயிலப்படாது தூவிந்து கிடந்த

பல தமிழ் நூல்களைத் திரட்டி அச்சிட்டுத் தமிழுலகுக்குத் தந்தார்களோ, அங்ஙனமே அகத்தியரும் சிறிதுபோழ்து பயிலப்படாது கிடந்த தமிழ் நூல்களைத் திரட்டியாராய்ந்து, தமிழ்நூற் கல்வியைப் புதுப்பித்தாரென்க.

இதனால், தலைக்கழகம் முடிந்தபின்னரே அகத்தியர் தென்னாட்டுக்கு வந்தாரென்பதும், அக்கழகம் நின்றுபோனமைக்குச் சில ஆரியரே காரணமாயிருந்திருக்கலாமென்பதும், இங்ஙனம் தமிழைத் தளர்த்தோரும் தமிழை வளர்த்தோருமாக இருசாராரார் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த ஆரியர் என்பதும் நுணித்தறியப்படும்.

மேனாட்டில் முதன் முதல் இலக்கணம் வரைந்தவர் பிளாற்றோ (Plato, B.C. 427) என்றும், அவர் பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமே கண்டுபிடித்தார் என்றும், அதன்பின் அவரது மாணாக்கரான அரிஸ்ற்ரூட்டில் (Aristotle, B.C. 384) இடைச்சொல்லும் எச்சமுங் கண்டுபிடித்தாரென்றும், மேனாட்டிலக்கணங்கட்கெல்லாம் அடிப்படையானதும் விளக்கமானதும் உண்மையில் இலக்கணமென்றுசொல்லத்தக்கதும், டைனிசியஸ் திராக்ஸ் (Dionysius Thrax, B.C. 100) எழுதிய இலக்கணமேயென்றும் மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார்.

வடமொழியில் நிறைவான இலக்கணமாகிய பாணினீயம் கி.மு. 7-ம் நூற்றாண்டினது. அதற்கு முன்னமே பல இலக்கண நூல்கள் வடமொழியிலிருந்தன. ஆயினும், அவை யாவும் வடமொழி முதற் பாவியமான வான்மீகியிராமாயணத்திற்குப் பிற்பட்டவையே. வடமொழியிலக்கணங்கள் முதன்முதல் ஆரிய மறைக்கே எழுந்தனவேனும், அவை தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டவை என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. அவை ஆரியர் தமிழிலக்கணத்தை யறிந்தபின்னரே இயற்றப்பட்டவையென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

இங்ஙனம், உலகத்திலேயே முதன்முதல் திருந்தியதும் இலக்கணமெழுதப்பெற்றதுமான தமிழ், இதுபோது ஒரு புன்மொழியினும் இழிவாயெண்ணப்படுவதற்குக் காரணம், இற்றைத்தமிழரின் அறியாமையும் மடிமையுமேயன்றி வேறன்று.

ஆரியர் தம் மறைநூல்களைத் தமிழர்க்கு நெடுங்காலம் மறைத்துவைத்தது, அவற்றின் தாழ்வு வெளியாகாமைப்பொருட்டேயன்றி, அவற்றின் தூய்மையைக் காத்தற்பொருட்டன்று. தமிழிலுள்ள கலைநூல்களை மொழிபெயர்த்தும் அவற்றை விரிவாக்கியும், வடமொழியிலக்கியத்தை மிக வளர்த்துக்கொண்ட பின்புங்கூட, அவர் தம் மறைநூல்களைத் தமிழர்க்கு நேரேயறிவிக்கவேயில்லை. மேனாட்டாரே முதன்முதல் அவற்றைக் கற்று, தம் மொழிகளிற் பெயர்த்துத் தமிழர்க்கறிவித்தனர். இப்போது உண்மை வெளியாகிவிட்டதே யென்று, ஆரியர் தம் முன்னோர் கி. மு. 2500 ஆண்டுக்குமுன் இயற்றிய எளிய மறைமொழிகட்கு, இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிற் குரிய விழுமிய கருத்துக்களையெல்லாம் பொருத்தியுரைக்கின்றனர். இதன் பொருந்தாமை ஆராய்ச்சியில்லார்க்குப் புலனாகாதுபோயினும், அஃதுள்ளார்க்குப் போகாதென்க.

வடதிசை உயர்ந்ததும் தென்றிசை தாழ்ந்ததும்.

அகத்தியர் தெற்கே வந்தபின், நிலம் வடதிசையில் உயர்ந்ததும் தென்திசையில் தாழ்ந்ததும் முன்னர்க்கூறப்பட்டது. இங்ஙனமே, கல்வி, கைத்தொழில், வாணிகம், செல்வம், அலுவல், அதிகாரம் முதலிய பிறவற்றிலும், அவ்விருதிசைகளும் (ஆரியமும் திராவிடமும்) முறையே உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும்போயினவென் றறிந்துகொள்க.

மேற்கு கிழக்கு என்னும் திசைப் பெயர்கள் போன்றே, உத்தரம் (வடக்கு) தக்கணம் (தெற்கு) என்னும் திசைப் பெயர்களும் ஏற்ற விறக்கங்களை யுணர்த்துவது பின்னர்க் கூறப்படும்.

கன்னடத்தில் இலக்கியம் தோன்றியது கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டென்றும், தெலுங்கில் தோன்றியது கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டென்றும், மலையாளத்தில் தோன்றியது கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. தமிழிலக்கியம் தோன்றிய காலம் இன்ன நூற்றாண்டென்று வரையறுத்துக் கூற இயலாதவாறு, அத்துணைப் பழமையாயிருத்தலின், திராவிட மொழிகளில் தமிழே—மொழியாயினும் நூலாயினும்—மிகத் தொன்மைவாய்ந்ததென்பதைச் சொல்லவேண்டியதேயில்லை.

(2) தமிழின் திருத்தம் :

திராவிட மொழிகட்குள் தமிழ் மிகத் திருந்தியதென்பது, அதன் சொல் வடிவங்களாலும் இலக்கணச் சிறப்பாலும் அறியப்படும்.

(3) தமிழின் வளம் :

தமிழின் சொல்வளத்தைத் தமிழரே இன்னும் சரியாய் உணர்ந்திலர்.

உண்மையுடைமை யென்னுங் குணம், நினைவு சொல் செயல் என்ற மூக்காரணங்களையுந் தழுவியது என்பதை உணர்த்தற்கு, உண்மை (உள் + மை), வாய்மை (வாய் + மை), மெய்ம்மை (மெய் + மை) என மூன்று சொற்கள் தமிழிலுள்ளன.

மனத்தின் வெவ்வேறு வினையையுங் குறித்தற்கு வெவ்வேறு சொல் உளது.

கா: உள்(ளு), to will (உள்ளம்—will) ; உணர், to feel, to comprehend (உணர்வு—sentiment, உணர்ச்சி—feeling); நினை, to think, to remember (நினைவு-thought, நினைப்பு—memory); நினைவுகூர், to remember, to commemorate ; முன்(னு), to propose, to think, to intend (முன்னம்–intention, indication); முன்னிடு, to propose, to set before (முன்னிட்டு having proposed, having set before, for the purpose of. ஒரு

காரியத்தைதமுன்னிட்டு என்னும் வழக்கை நோக்குக. முன்னீடு = proposal); உன்(ணு), to imagine (உன்னம்—imagination); உன்னி, to guess (உன்னிப்பு—guessing); எண் (ணு), to deliberate, to consider (எண்ணம்—consideration); கருது, to conceive, to think (கருத்து—concept, idea); அறி, to know (அறிவு—knowledge); கொள், to opine (கோள்—opinion, கொள்கை—doctrine); மதி, to estimate, to regard (மதிப்பு—estimation, approximation, respect. மதி-sense); தீர்மானி, to determine, to resolve; நய, to appreciate (நயப்பு—appreciation); தெருள், to perceive clearly; மருள், to be deluded; ஆய், to test, to examine, (ஆய்வு—test); ஆராய், to make a critical study, to investigate (ஆராய்ச்சி—research, critical study); சூழ், to counsel, to deliberate (சூழ்வை—council).

உளத்தொழில்பற்றி இன்னும் பல சொற்களுள. இவற்றொடு துணைவினை சேர்த்துக்கொள்ளின், இக்காலத்திய மனத்தொழில் நுட்ப வேறுபாடுபற்றிய கருத்துக்களையெல்லாம் குறிக்கச் சொற்களை யமைத்துக்கொள்ளலாம்.

மனவிக்குக் கணவனோடுள்ள புலவியின் மூன்று நிலைகளையுங் குறித்தற்கு, முறையே ஊடல், புலவி, துனி என மூன்று சொற்கள் உள்ளன.

ஒரு வினைக்குத் தகுந்த சமையம், நல்ல கருத்தில் செவ்வி என்றும் தீய கருத்தில் அற்றம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

தமிழின் சொல்வளத்தை நன்குணர்தற்கு நிலத்தினைச் சொற்களை நோக்கவேண்டும்.

முதலாவது உள்ளீடுள்ள நிலத்தினையுயிரிகளை மரமென்றும், அஃதில்லாதவற்றைப் புல்லென்றும் இருவகையாக வகுத்தனர் முன்னோர்.

"புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப." (மரபு. 81.)

"அகக்கா ழனவே மரமென மொழிப." (மரபு. 82.)

என்பன தொல்காப்பியம்.

நிலத்திணையுறுப்புக்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் அதனதன் நுட்ப வேறுபாட்டிற்கேற்ப வெவ்வேறு பெயருளது.

இலையென்னும் ஒரேயுறுப்பிற்கு நால்வேறு சொற்களுள. மா வாழை முதலியவற்றினது இலையென்றும், நெல் கேழ்வரகு முத லியவற்றினது **தாள்** என்றும், கரும்பு, பெருஞ்சோளம் முதலிய வற்றினது **தோகை**யென்றும், தென்னை பனை முதலியவற்றினது ஓலையென்றும் கூறப்படும்.

பூ முதலாவது தோன்றும்போது **அரும்பு** என்றும், பேரரும் பானபோது **போது** என்றும், மலர்ந்தபின் **மலர்** என்றும், விழுந்த பின் **வீ** என்றும், வாடியபின் **செம்மல்** என்றும் கூறப்படும். பூ என் பது பொதுப்பெயர்.

அரும்பு என்னும் ஒரு நிலைக்கே, அதனதன் அளவுக்குத்தக்கபடி, அரும்பு, மொட்டு, முகிழ், முகை, மொக்குள் என வெவ்வேறு சொற்களுள.

பூக்கள் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என நால்வகை யாக வகுக்கப்படும். இவற்றுடன், செடிப்பூ என்பதொன்றும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

காயின் வெவ்வேறு நிலைகள், பூம்பிஞ்சு, திருகுபிஞ்சு, இளம் பிஞ்சு, பிஞ்சு, அரைக்காய், காய், முக்காற்காய், கன்னற்காய் அல்லது பழக்காய், கடுக்காய் அல்லது கருக்காய் என வெவ்வேறு சொற்க ளாற் குறிக்கப்படுகின்றன.

மாம்பிஞ்சு வடுவென்றும், பலாப்பிஞ்சு மூசு என்றும் விதப் பித்துக் கூறப்படுகின்றன.

பருவத்திற் காய்ப்பது பருவக்காய் என்றும், பருவமல்லாத காலத்திற் காய்ப்பது வம்பக்காய் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

முதிர்ந்தபின் கனிவில்லாதது காய் என்றும், கடினமானது நெற்று என்றும் கூறப்படுகின்றன.

செவ்வையாய்ப் பழுக்காத பழங்கள், வெவ்வேறு காரணம் பற்றி சிவியல், சும்பல், வெம்பல், சொத்தை எனப் பலவகையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள், சொத்தைவகை சொண்டு, சொத்தை, சொட்டை எனப் பல பெயராற் கூறப்படுகின்றது. சொத்தையான மிளகுபழம் அல்லது வற்றல் சொண்டு என்னுஞ் சொல்லால் மட்டும் குறிக்கப்படுதல் காண்க.

பழத்தின் தோல் வகைகட்கு, அதனதன் வண்மை மென்மைக்குத் தக்கபடி, தொலி, தோல், தோடு, ஓடு, சிரட்டை எனப் பல பெயர்களுள.

விதை வகைக்கு, வித்து, விதை, மணி, முத்து, கொட்டை என வெவ்வேறு சொற்களுள.

இங்ஙனம், ஒவ்வோருறுப்பிற்கும் பற்பல சொற்களுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் எனது செந்தமிழ்ச் சொல்லியலகராதியிற் கண்டு கொள்க.

நெல் வகை மட்டும் நூற்றுக்கணக்காயுள்ளன. அவற்றுள் சம்பா என்னும் ஒருவகையே 70 திறமாயுள்ளது.

ஆங்கிலம் இக்காலத்தில் பல்வேறு மொழிகளினின்றும் ஏராளமான சொற்களைக் கடன்கொண்டிருப்பதால், எக்கருத்தையும் தெரிவிக்கவல்ல மொழியாகப் புகழப்படுகின்றது. ஆனால், இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும், ஆங்கிலத்திலும் அதுபோன்ற பிற பெருமொழிகளிலும் இல்லாத பல சொற்கள், கி. மு. 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழிலிருந்தது மிகமிக வியக்கத்தக்கதே.

தமிழில் ஒரு பொருட்சொற்கள் பல பொருள்கட்குள்ளன. பிற திராவிட மொழிகள், பல பொருள்கட்குத் தமிழ்ச்சொற்களையே ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றுகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

கா: இல்—இல்லு (தெலுங்கு); மனை—மன (கன்னடம்).

(4) **தமிழ்த்தாயிமை:**

திராவிடச் சொற்கட்கு மூலம் பெரும்பாலும் தமிழிலேயே உள்ளது.

கா: வென்ன (தெ.) < வெண்ணெய் = வெள் + நெய்.

லேது (தெ.) < இலது.

செய் (கை) என்பதுபோன்ற இரண்டொரு சொற்கள், மூல வடிவில் தெலுங்கிலிருப்பது, பொதுவிதிக்குத் தவிர்ச்சியேயன்றி மாறுகாதென்க.

(5) **தமிழ்த்தூயிமை:**

தமிழைப்போலப் பிற திராவிட மொழிகளைப் பிறமொழிக்கலப் பின்றி யெழுத முடியாது.

தெலுங்கில் உடலுக்கு வழங்கும் ஒள்ளு தேகம் என்னும் இரு சொற்களில், ஒள்ளு என்பது உடல் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் சிதைவு; தேகம் என்பது வடசொல்.

(6) **தமிழின் முன்மை:**

பிற திராவிட மொழிச்சொற்கள் மூலத்திற்குத் தமிழைச் சார்ந் திருப்பதுபோல, தமிழ்ச்சொற்கள் மறித்தும் தம் மூலத்திற்குப் பிற மொழியைச் சார்ந்திருப்பவையல்ல.

(7) **தமிழல்-திராவிட மொழிகளின் கிளைவழித்தூன்மை.**

தமிழல்லாத திராவிட மொழிகளெல்லாம், ஆரியர் இந்தியா விற்கு வருமுன், தமிழின் கிளைவழக்குகளாகவே யிருந்தன.

தமிழிலுள்ள சொற்கள், இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்று, நால்வகையாகத் தொல்காப்பியத்தில் வகுக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள், முதல் மூன்றும் தன்சொல்; இறுதி யொன்றும் அயற்சொல்.

முதல் மூன்றனுள், முன்னிரண்டும் செந்தமிழ்ச்சொல்; பின் னொன்றும் கொடுந்தமிழ்ச்சொல்.

செந்தமிழ் நிலத்தை "வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற் றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்" என்று இளம்பூரணர் சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் உரைத் தனர்.

செந்தமிழ்நாட்டின் சிறந்த பகுதி இன்றும் பாண்டிநாடேயா யிருத்தலின், இவ்வுரை பொருந்தாது.

"செந்தமிழ் நாடாவது:—வையையாற்றின் வடக்கும், மருத யாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓர் இலக்கணங் காணுமையானும், வையை யாற்றின் தெற்காகிய கொற்கையும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங் கோளூரும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ்நிரி நிலமா தல் வேண்டுமாதலானும், அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்கு மாறு:—

"வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி"

என்றமையானும், இதனுள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமென விசேடித்த மையானும், கிழக்கும் மேற்கும் எல்லை கூறுது தெற்கெல்லை கூறிய வதனாற் குமரியின் தெற்காகிய நாடுகளையொழித்து, வேங்கட மலை யின் தெற்கும், குமரியின் வடக்கும், குணகடலின் மேற்கும், குடகட

வின் கிழக்குமாகிய நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்றுரைப்ப" என்று ரைத்தார் தெய்வச்சிலையார்.

இவ்வுரையே சிறந்ததாகும். செந்தமிழ் நிலம்,

"சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
சவுந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்
சங்கப் புலவரும் தழைத்தினி திருக்கும்
மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப"

என்பது பிற்காலத்திற் கேற்றதாகும்.

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திணைச்சொற் கிளவி"

(தொ. எச். 4.)

என்பதால், செந்தமிழ்நாட்டெல்லை தாண்டிய பன்னிரு நாடுகள் கொடுந்தமிழ்நாடு என்பதும், அவற்றுள் விதப்பாய் வழங்கிய சொற் கள் திணைச்சொற்கள் என்பதும் பெறப்படும்.

கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டையும்,

"தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி
பன்றி யருவா வதன்வடக்கு—நன்றுய
சீத மலாடு புனலுடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டென்"

என்னும் வெண்பாவிற் குறிக்கப்பட்டனவாகக் கூறுவர் பல உரை யாசிரியர். இவையெல்லாம் முதற்காலத்தில் செந்தமிழ்நாட்டின் பகுதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டமையின், இவ்வுரை பொருந்தாது. இந்நாடுகளுள் வேணாடு புனலுடு என்ற இரண்டிற்குப்பதிலாக, பொங் கர்நாடு ஒளிநாடு என்பவற்றைக் குறிப்பர் இளம்பூரணர் சேனாவரை யர் முதலியோர். பொங்கர்நாட்டைப் பொதுங்கர் நாடென்பர் இளம்பூரணர்.

"தாயைத் தள்ளை என்ப குடநாட்டார். நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்" என்று திணைச்சொற்குக் காட்டுக் கூறினர் இளம்

பூரணர். இங்கு குறிக்கப்பட்ட இருநாடுகளும் இப்போது மலையாள நாட்டின் பகுதிகளாகவுள்ளன.

நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு திசைச்சொற்குக் காட்டுக் கூறினர்.

"தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ எருமை என்பனவற்றைப் பெற்றமென்றும்; குடநாட்டார் தாயைத் தள்ளையென்றும், நாயை ஞெள்ளை என்றும்; குட்டநாட்டார் தந்தையை அச்சன் என்றும்; கற்காநாட்டார் வஞ்சரைக் கையர் என்றும்; சீதநாட்டார் எடாவென்பதனை எலுவன் என்றும், தோழியை இகுளையென்றும், தம்மாமியென்பதனைத் தந்துவையென்றும்; பூழி நாட்டார் நாயை ஞமலியென்றும், சிறுகுளத்தைப் பாழியென்றும்; அருவாநாட்டார் செய்யைச் செறுவென்றும், சிறுகுளத்தைக் கேணியென்றும்; அருவாவடதலையார் குறுணியைக் குட்டையென்றும் வழங்குப.

"இனிச்சிங்களம் அந்தோவென்பது; கருநடங் கரைய சிக்கு குளிர என்பன; வடுகு செப்பென்பது; தெலுங்கு எருத்தைப் பாண்டிலென்பது; துளு மாமரத்தைக் கொக்கென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் வந்துழிக்காண்க."

இதனால், தெலுங்கு கன்னடம் முதலியவை ஒருகாலத்தில் தமிழின் திசைவழக்குகளாகவே யிருந்தனவென்றும், பின்பு கிளைவழக்குகளாகி, இறுதியில் வடசொற்கலப்பால் வேறு மொழிகளாய்ப் பிரிந்துவிட்டனவென்றும் அறியப்படும்.

தெய்வச்சிலையாரும் இக்கருத்தையொட்டியே,

"செந்தமிழ் நாட்டைச்சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துமுள்ளோர் தத்தங் குறிப்பினையுடைய: திசைச்சொல்லாகிய சொல் எ-று.

"பன்னிரு நிலமாவன:—வையையாற்றின்...நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, கருங்குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை என்ப.

இவை செந்தமிழ் நாட்டகத்த. செந்தமிழ் (சேர்ந்த) நாடென்றமை யால், பிறநாடாகல் வேண்டுமென்பார் உதாரணங்காட்டுமாறு :—

" கன்னித்தென்கரைக் கடற் பழந்தீபம் கொல்லம் கூபகம் சிங்கள மென்னும் எல்லையின்புறத்தவும், கன்னடம் வடுகம் கலிங்கம் தெலிங் கம் கொங்கணம் துளுவம் குடகம் குன்றகம் என்பன குடபாலிருபுறச் சையத்துட னுறைபுகூறுந் தமிழ்திரி நிலங்களும், முடியுடையவரிடு நிலவாட்சியின் அரசு மேம்பட்ட குறுநிலக்குடிமிகள் பதின்மரும் உட னிருப்பிருவருவாகிய பன்னிருவர் அரசரும் படைத்த பன்னிரு தேயத்தினும், தமிழ்ச்சொல்லாதற்கு விருப்புடையன " என்றமை யானும், " தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து,.....பொருளும்நாடி " என நிறுத்துப் பின்னுஞ் " செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு மூந்துநூல்கண்டு " என ஓதியவதனாற் சிவணிய நிலமாவது எல்லை குறித்த நிலத்தைச்சார்ந்த நிலமென வேண்டுதலானும், பன்னிரு நிலமாவன :—

" குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும் கொல்லமும் கூபகமும் சிங்களமும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமும் துளுவமும் குடகமும் குன்றகமும், கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடு கும் தெலிங்கும் கலிங்கமும் என்று கொள்ளப்படும்.

" இவற்றுள், கூபகமும் கொல்லமும் கடல்கொள்ளப்படு தலின், குமரியாற்றின் வடகரையைக் கொல்லமெனக் குடியேறினர் போலும். பஞ்சத்திராவிடமெனவும் வடநாட்டார் உரைப்பவாக லான், அவையையந்தும் வேங்கடத்தின் தெற்காதலுங் கூடாமை யுணர்க.

" அந்திலத்து வழங்குஞ் சொல்லாகிச் செஞ்சொல்லின் வேறு பட்டுச் சான்றோர் செய்யுளகத்து வருவன நீக்கப்படா. எ—று.

" குடாவடியுளியம் என்றவழி, குடாவடி என்பது குடகத்தார் பிள்ளைகட்கு இட்டபெயர். அந்தோ என்பது சிங்களவர் ஐயோ

என்பதற்கிட்டபெயர். யான்தற்கையைய வருது என்றவழி, கரைதல் என்பது கருநாடர் விளிப்பொருளுணரக்கூறுவது. செப்பு என்பது வடுகர் சொல்லுதற்குப் பெயராக வழங்குவது. பாண்டில் என்பது தெலிங்கர் பசுவிற்கும் எருத்திற்கும் பெயராக வழங்குவது. கொக்கு என்பது துளுவர் மாவுக்குப் பெயராக வழங்குவது. பிறவும் இவ்வாறு வருவன பலவற்றையும் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க" என்று கூறியிருத்தல் காண்க.*

தெலுங்கு கன்னடமுதலியவை பிற்காலத்தில் பிறமொழிகளாய்ப் பிரிந்துபோனபின்பு, அவற்றின் முன்னை நிலையையுணராது அவை வழங்கும் நாடுகளையும் அயன்மொழிநாடுகளையுஞ்சேர்த்துக் கொடுந்தமிழ்நாடாகக் கூறினர் பவணந்தியார்,

"செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி" என்று.

தமிழொழிந்த பதினெண் நிலங்களை,

"சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனந் துளுக்குடகங்
கொங்கணங் கன்னடங் கொல்லந் தெலுங்கு கலிங்கம்வங்கங்
கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலந்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதி னேழ்புவி தாமிவையே"

என்னுஞ் செய்யுளானறிக.

தெலுங்கு கன்னடம் முதலியவை தமிழினின்றும் பிரிந்துபோனபின்பே, பொங்கர்நாடு ஒளிநாடு முதலிய பழஞ்செந்தமிழ் நாட்டுப் பகுதிகள் கொடுந்தமிழ்நாடாகக் கூறப்பட்டன. இதனால், முன்பு கொடுந்தமிழ் நாடாயிருந்தவை பல பின்பு பிறமொழி நாடாய் மாறிவிட்டன என்பதும், செந்தமிழ் நாடு வரவரத் தெற்கு நோக்கி ஒடுங்கிக்கொண்டே வருகின்றதென்பதும், இதற்குக் காரணம் ஆரியக் கலப்பும் செந்தமிழ்த் தொடர்பின்மையும் என்பதும் அறியப்படும்.

---

* தொல். எச். நூ. 1, 4 உரை.

செப்பு என்பது, சொல்லுதல் என்னும் பொருளில் மட்டும் திசைச்சொல்லாகும். மற்றப்படி அது செந்தமிழ்ச்சொல்லே என்பது,

"செப்பும் விரவும் வழாஅல் ஓம்பல்" (கிளவி. 13.)

"அஃதன் றென்ப வெண்பா யாப்பே" (செய். 78.)

என்பவற்றால் அறியப்படும்.

செப்பு என்பது, தெலுங்கில் சொல்லுதலையும், தமிழில் விடை சொல்லுதலையுங் குறித்தல் காண்க. அதோடு தமிழிலக்கணந் தோன்றிய தொன்முது காலத்திலேயே, செப்பு என்பது ஓர் இலக்கணைக் குறியீடாயமைந்ததையும் நோக்குக. (செப்பல் வெண்பா வோசை.)

ஈ தா கொடு என்னும் மூன்று செந்தமிழ்ச் சொற்களில், ஈ என்பது எங்ஙனம் தன் நுண்பொருளை யிழந்து தெலுங்கில் வழங்குகின்றதோ, அங்ஙனமே செப்பு என்பதும் என்க.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழில் வழங்கிய அயன்மொழிச் சொல் வடசொல் ஒன்றே. அதனாலேயே அது தன் பெயரால் வடசொல்லெனப்பட்டது. அதன்படி இப்போது தமிழில் வழங்கும் அயன்மொழிச் சொற்களையெல்லாம், ஆங்கிலச் சொல், இந்துஸ்தானிச் சொல் என அவ்வம் மொழிப் பெயராலேயே கூறல்வேண்டும். திராவிடமொழிச் சொற்கள் மட்டும் திசைச்சொல்லாகவே கூறப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் வழங்கின வடசொற்களும், அருகிய வழக்கேயன்றிப் பெருகிய வழக்கன்று. அவ்வருகிய வழக்கும் வேண்டாமையாய்த் தமிழைக் கெடுத்தற்கென்றே புகுத்தப்பட்டதாகும்.

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே"

என்று தொல்காப்பியர் கூறியது, வடசொல் மேன்மேலுங் கலந்து தமிழ்த் தூய்மையைக் கெடுக்காதவாறு ஒருவாறு தடைசெய்ததே யன்றி, இக்காலத்துச் சிலர் எண்ணுவதுபோல வடசொல்லையும் பிற சொல்லையும் தாராளமாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு விடை தந்த தன்று.

(8) திராவிடம் என்றுந் சொன் மூலம்.

பழைய காலத்தில் நாட்டுப் பெயர்களும் மொழிப் பெயர்களும் பெரும்பாலும் 'அம்' ஈறு பெற்றுத் தமிழில் வழங்கின.

கா : ஈழம், கடாரம், சீனம், யவனம்.

தமிழம் — த்ரமிள(ம்) — த்ரமிட(ம்) — த்ரவிட(ம்) — த்ராவிட(ம்) என்னும் முறையில், தமிழம் என்னும் சொல்லே திராவிடம் என்று திரிந்ததாகும்.

தமிழம் என்பது தமிள — தவிள — தவிட என்று பிராகிருதத்தில் திரிந்தபின்பு, தமிள தவிட என்னும் வடிவங்கள் த்ரமில, திரமிட, த்ரவிட என்று வடமொழியில் திரிந்ததாக, பண்டிதர் கிரையர்சன் (Dr. Grierson) கூறுவர்.* எங்ஙனமிருப்பினும், தமிழம் என்னும் சொல்லே த்ரவிட என்று திரிந்ததென்பதற்கு எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

கால்டுவெல் ஐயர் இதுபற்றித் தலைகீழாகக் கூறினர். அவர் தவற்றைக் கிரையர்சனுங் குறித்துளார்.

திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிற்கும், தமிழம் என்னும் பெயரே பொதுப்பெயராக முதலாவது வழங்கி வந்தது. த்ராவிடம் என்னும் வடிவும், தமிழம் என்னும் பொருளிலேயே, முதன் முதல் வழங்கியதாகும். தெலுங்கு தமிழினின்றும் பிரிந்துபோன பின்பு, முன்பு ஒன்றாயெண்ணப்பட்ட திராவிடமொழி இரண்டாய்க் கருதப் பட்டு, ஆந்திர திராவிட பாஷா என்னும் இணைப்பெயராற் குறிக்கப்

---

* Linguistic Survey of India, Vol. IV. p. 298.

பட்டது. அதன்பின், கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகள் பிரிந்து திராவிடம் பல்கியபின், தமிழம் என்னும் பெயரின் மறு வடிவமான தமிழ் திராவிடம் என்னும் சொற்களுள், முன்னது தமிழ் மொழிக்கும் பின்னது திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றுக்குமாக வரையறுக்கப்பட்டன.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், தமிழே திராவிட மொழிகட்குள் மிகத் தொன்மையானதும் மிகத் திருந்தியதும், மிக வளமுள்ளதும், அதனால் மிகச் சிறந்த திராவிட எச்சமானதும் என்றறிந்துகொள்க. *

ii. திராவிடம் வடக்கு நோக்கித்திரிதல்.

(i) தமிழ்நாட்டில், பாண்டிநாட்டுப்பகுதியாகிய தென் பாகமே இன்றும் தமிழுக்குச் சிறந்ததாகவுளது.

பாண்டியனுக்குத் தமிழ்நாடன் என்ற பெயர் திவாகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, பாண்டிநாடு தமிழ்நாடெனச் சிறப்பிக் கப்பட்டதாகும்.

சோழநாட்டைத் தமிழ்நாடென்றும், தொண்டை நாட்டைச் "சான்றோருடைத்து" என்றும் கூறியது பிற்காலமாகும். தமிழர சர்க்குள், முதலாவது ஆரியத்திற்கு முற்றும் அடிமைப்பட்டவன் பாண்டியன். அதனாலேயே, இன்று தென்பாகத்தில் வடபாகத் திலிருப்பதுபோன்ற தமிழுணர்ச்சியில்லை. ஆயினும், நாட்டுப்புறத் திலுள்ள குடியானவர்களிடைப் பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களும் வழக்குகளும் பல இன்றும் அழியாதிருந்து, பாண்டிநாட்டின் பழம் பெருமையை ஒரு சிறிது காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டில் தென்பாகம் சிறந்ததென்பதற்குக் காரணங்கள்.

(1) தமிழை வளர்த்த அல்லது காத்த மூன்று கழகங்களும் பாண்டிநாட்டிலிருந்தமை.

---

* Caldwell's Comparative Grammar, pp. 1, 4, 9, 80, 370.

(2) வடபாகத்தில் வழங்காத பல சொற்களும் பழமொழி களும் வழங்கல்.

(3) வடசொற்கள் தற்பவமாக வழங்கல்.

கா : சாக்ஷி—சாக்கி.

சுத்தம் மிராசுதார் முதலிய சொற்களுக்குத் துப்புரவு பண்ணை யார் முதலிய தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் வழங்கின்றன.

(4) சொற்கள் உண்மைவடிவில் வழங்கல்.

கா : இராமம்—(நாமம்).

(5) அயல்நாட்டினின்று வந்த பொருள்கட்குத் தமிழ்ப் பெயர் வழங்கல்.

கா : bicycle—மிதிவண்டி.

(6) வடபாகத்திலில்லாத பல பயிர்கள் செய்யப்படல்.

கா : காடைக்கண்ணி, சாமை, குதிரைவாலி.

(7) ஓவியவுணர்ச்சி சிறந்திருத்தல்.

(8) சல்லிக்கட்டு, சிலம்பம் முதலிய மறவிளையாட்டுக்கள் சிறப்பாய் வழங்கல்.

(ii) திருச்சியெல்லையிற் சொற்கள் குறைதல்.

கா : பாசு (sweep) என்ற சொல் வழங்காமை.

(iii) வடார்க்காட்டு அல்லது சென்னைத்தமிழ் கொச்சை மிகல்.

(iv) சென்னைக்கு வடக்கில் மொழி பெயர்தல்.

"வடவேங்கடம்" என்று, வேங்கடம் தமிழ்நாட்டின் வட வெல்லையாகத் தொல்காப்பியப்பாயிரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயி னும், "தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து" என்றதனால், அதைச்சேந்தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையாகக்கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

வேங்கடம் இப்போது தெலுங்க நாட்டிற்குட்பட்டுவிட்டது.

தெலுங்கு மிகுதியும் ஆரியத்தன்மையடைந்து, ஆரியத்திற்கும் திராவிடத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ளது.

தெலுங்கில் எழுத்தொலிகள் வடமொழியிற்போல் வல்லோசை பெறுகின்றன; வகரம் பகரமாகவும் ழகரம் டகரமாகவும் மாறுகின்றன; வடசொற்கள் மிகத் தாராளமாய் வழங்குகின்றன. ஒரு செய்யுள் பெரும்பாலும் வடசொற்களாயிருந்தால், மிகவுயர்ந்த தெலுங்காக மதிக்கப்படுகின்றது.

தெலுங்கு வடிவாகப் பல தென்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளிலும் வழங்குகின்றன.

கா:	தமிழ்	தெலுங்கு	ஆரியம்
	விளி	பிலு(ச்)சு	L. *pello* E. appeal, repeal etc.
	அள் (காது)	அடுகு	L. *audio* E. audience, audible etc.
	வரை	விராசு	E. *write*, A. S. *writan*.
	சால்	சாலு	L. *satis*, E. satisfy.
	வண்டி, பண்டி	பண்டி	L. *bandy*
		வெள்ளு	Ger. *wenden*, A. S. *wendan*, E. *wend*, to go.

கேள் என்னும் சொல், வினவு என்னும் பொருளில் தமிழில் வழங்குவதுபோல, அடுகு என்னும் சொல் தெலுங்கில் வழங்குகின்றதென்க. Write என்னும் சொல்லில் w (வ்) பண்டு ஒலித்தது.

(v) தெலுங்கிற்கு வடக்கில் ஆரியமொழி வழங்கல்.

பண்டைக்காலத்தில், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டி, குஜராத்தி என்னும் ஐந்தையும், ஆரியரே பஞ்சத்ராவிடம் என்று அழைத்தனர். காடுவெல் ஐயர் இத்தொகுப்பை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும், இத்தொகுப்பு சரியானதேயென்பது, இம்மடலத்தின் 2-ம் பாகத்தில் விளக்கப்படும்.

(vi) வட இந்தியாவில் திராவிட மறைவு.

கோண்டி (Gondi), பத்ரீ (Bhatri), மால்ற்ரோ (Malto), போய் (Bhoi) முதலிய திராவிட மொழிகள், மெள்ள மெள்ள ஆரிய மயமாவதை அல்லது மறைந்துபோவதைப் பண்டிதர் கிரையர்சன் 1906-ம் ஆண்டே தமது 'இந்திய மொழிக்கணக்கீடு' என்னும் நூலிற் குறித்துள்ளார்.*

(vii) வட இந்திய மொழிகளில் திராவிட அடையாளம்.

ஆரியர் வருமுன் வட இந்தியாவில் வழங்கிய திராவிட மொழிகள், அவர் வந்தபின் ஆரியத்தொடு கலந்துபோனமையால், ஆரியத்திற்கு மாறான பல திராவிட அமைதிகள் இன்றும் வடநாட்டு மொழிகளிலுள்ளன. அவையாவன :—

(1) பிரிக்கப்படும் ஈற்றுருபால் வேற்றுமையுணர்த்தல்.

(2) ஈரெண்ணிற்கும் வேற்றுமையுருபொன்றியிருத்தல்.

(3) முன்னிலையை உளப்படுத்துவதும் உளப்படுத்தாததுமான இரு தன்மைப்பன்மைப் பெயர்கள்.

(4) முன்னெட்டுக்குப் பதிலாகப் பின்னெட்டு வழங்கல்.

(5) வினையெச்சத்தாற் காலம் அமைதல்.

(6) தழுவுஞ் சொற்றொடர் தழுவப்படுஞ் சொற்றொடர்க்கு முன்னிற்றல்.

(7) தழுவுஞ்சொல் தழுவப்படுஞ்சொற்கு முன்னிற்றல்.†

இந்தியில் பல தமிழ்ச்சொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும் வழக்குகளும் வழங்குகின்றன.

---

*. S. I. Vol. IV. pp. 446, 472—4.

† Caldwell's Comparative Grammar : Introduction, p. 59.

சொற்கள் :

தமிழ்	இந்தி	பொருள்
ஆம்	ஹாம்	yes
இத்தனை	இத்ன	இவ்வளவு
உத்தனை	உத்ன	உவ்வளவு
உம்பர்	உப்பர்	மேலே
உழுந்து	உடத்	(ஒரு பயறு)
ஓரம்	ஓர்	பக்கம்
கடு	கடா	கடினமான
கிழான்	கிஸான்	உழவன்
சவை	சபா	மெல்
செவ்வை	சாப்வ்	துப்புரவு
தடி	சடீ	கம்பு
தண்	தண்டா	குளிர்ந்த
தண்டம்	தண்ட	தண்டனை
தாடி	டாடி	நாடிமயிர்
நோம்	தேர்	வேலை
பது	பட்	விழு
பது	படா	பெரிய
புகல்	போல்	சொல்
பூ	பூல்	மலர்
மாமா	மாமா	மாமன்
மாமி	மாமீ	அத்தை
முத்து	மோத்தீ	pearl
மேல்	மே	(7-ம் வே. உருபு.)
முட்டி	முட்டி	மொழிப்பொருத்து
மூக்கு	நாக்கு	நாசி
மோட்டு	மோட்டா	பருமனை
வெண்டை	டிண்டீ	வெண்டைக்காய்

இலக்கண அமைதி :

(1) 4-ம் வேற்றுமையுருபு தமிழில் 'கு' என்றும் இந்தியில் 'கோ' என்றுமிருக்கின்றது.

(2) இரு மொழிகளிலும் வேற்றுமையடியுடன் உருபு சேர்ந்து மூவிடப்பெயர்கள் வேற்றுமைப்படுகின்றன.

கா : என்மேல், முஜ்மே.

(3) தமிழில் 'இய' என்பதும், இந்தியில் (முன்னிலையில்) 'இயே' என்பதும் வியங்கோள் ஈறுகளுள்ளன.

(4) மாறே * (மாறு + ஏ) என்பது இருமொழியிலும் எதுப் பொருளிடைச் சொல்லாயுள்ளது.

இந்தியில் 'கே' என்னும் உருபோடு சேர்ந்தே வரும்.

(5) இந்தியில், செயப்படுபொருள் குன்றுவினைப் பகுதிகள் ஆவ் (வா) ஜாவ் (போ) என்னும் எவலொருமையுடன் கூடி, இறந்த கால வினையெச்சப் பொருள்படும். கா : ஸுன்ஜாவ் = கேட்டுவிட்டுப் போ.

இங்ஙனம் தமிழிலுமுண்டு. ஆனால், வினைப்பகுதிகள் இறந்த கால வினையெச்சப்பொருள்படாமல் நிகழ்கால வினையெச்சப் பொருள்படும்.

கா : கேள்வா = கேட்கவா ; கேள்போ = கேட்கப்போ.

(6) இந்தியில் இறந்தகால வினையெச்சங்களும் முற்றுக் களும் ஆண்பாலொருமையில் ஆகார வீறுயுள்ளன.

கா : ஆயா = வந்தான், வந்து.
போலா = சொன்னான், சொல்லி.

இவை 'செய்யா' என்னும் வாய்பாடு. வினையெச்சமே பண் டைத் தமிழிலும் வினைமுற்றாய் வழங்கிற்று. பாலுணர்த்தும் ஈறு பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டது.

புறம். 4, 20, 22, 92—3, 271, 380 ; நற். 231.

வழக்கு : 'பல்லெப்பிடுங்கிவிடு' என்னும் வழக்கு செருக்கடக்கு என்னும் பொருளில், 'தாந்த் கட்டேகர்தோ' என்றும், 'உயிரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஓடு, என்பது 'ஜான்லெக்கர் பாக்' என்றும் இந்தியில் வழங்குதல் காண்க.

(viii) இந்தியாவிற்கு மேற்கே பெலுச்சிஸ்தான மலைநாட்டில் பிராஹூயீ என்னும் திராவிடச் சிறுபுன்மொழி வழங்கல்.

(ix) பெலுச்சிஸ்தானத்திற்கப்பால் திராவிடமொழி வழங் காமையும், திராவிடச்சொற்களே வழங்குதலும்.

ஒருமொழி தன்னுட்டிற் செவ்வையாயிருந்து, அயல்நாடு செல்லச்செல்லத் திரிவது இயல்பு. ஆங்கிலம் இங்கிலாந்தில் செவ் வையாகவும், இந்தியாவில் திரிந்தும், ஆப்பிரிக்கா சீனம் முதலிய இடங்களிற் சிதைந்தும் வழங்குகின்றது. இங்ஙனமே தமிழ் அல்லது திராவிடமொழி தென்னுட்டிற் செவ்வையாயும் வடக்கே செல்லச்செல்லத் திரிந்தும் வழங்குவதினால், திராவிடரின் தொல்ல கம் குமரிநாடேயென்பது துணியப்படும்.

3. தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள்.

(1) நிலத்தின் தொன்மை.

ஞாலத்தில் குமரிநாடு மிகத்தொன்மையானது. இந்தியாவின் முதற்பெயர் நாவலந்தீவு என்பது. இது நாவலந்தண்பொழில் என்றும் வழங்கும். தமிழ்நாடு முழுதும் ஒரேபொழில் (சோலை) போலிருந்தமையின், பொழில் என்பது நாடு அல்லது உலகம் என்று பொருள்பட்டது. இதனால் தமிழ்நாட்டின் மக்கட்பெருக்கற்ற ஒரு தொன்முதுநிலை யுணரப்படும்.

சரித்திரகாலத்திற்கு முற்பட்ட தாழிகளும் அடக்கக்கற்களும் எனங்களும், தென்னுட்டிற் பலவிடங்களிற் காணப்படுகின்றன.

"மிகப்பழமையான மண்டையோடுகளுள் ஒன்று, ஜாவா வினின்று வந்துள்ளது. அத்தீவு தன்னருகிலுள்ள பிறதீவுகளுடன் ஒருகாலத்தில் ஆசிய நிலத்தோடிணைக்கப்பட்டிருந்தது. அது காட்டுமாந்தன் (Orang-utan) என்னும் குரங்கு வதியும் இடங்கட்கு அணித்தானது. மாந்தனுக்கும் குரங்கிற்கும் இடைப்பட்ட ஓர் உயிரி வதிந்த இடமாகத் தெரிதலால், அது நமக்கு மிக முக்கிய மானது" * என்று ஆல்ப்வ்ரெட் கிளாட் (Alfred Clodd) கூறுவ தால், அதனோடு ஒருகாலத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்த குமரிநாட்டின் தொன்மையும் ஒருவாறு விளங்கும்.

யானைக்கையும் மடங்கலுடம்பும் உள்ள யாளி என்னும் விலங் கும், அதுபோன்ற பிறவும் பண்டைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்ததும் அதன் தொன்மையைப் புலப்படுத்தும்.

(2) நிலத்துமொழியின் தொன்மை.

இது பின்னர்க்கூறப்படும்.

(3) நிலத்துமக்கள் வாழ்க்கைமுறை.

நாட்டுவாழ்க்கைநிலை : இக்காலத்திற்போலச் சரித்திரநூல்கள் முற்காலத்தில் எழுதப்படாவிடினும், முதற்றமிழரின் வாழ்க்கை முறை அகப்பொருட்செய்யுட்களில், சிறப்பாகக் கோவையில், மிகக் காவலாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. மக்கள் எவ்வளவு நாகரிகமடையி னும், அதனால் அவரது நடையுடை கொள்கை எவ்வளவு மாறினும், பண்டைமுறைபற்றியே என்றும் பாடவேண்டுமென்று கோவைக்கு ஒரு மரபுள்ளது. அது **புலனெறிவழக்கம்** எனப்படும். அதாவது, உள்ளதும் இல்லதுங் கலந்து இனியதாகவேயிருக்கும் நாடக முறை யும், இனியதும் இன்னாததுங் கலந்து உள்ளதாகவேயிருக்கும் உல கியல் முறையும், ஒருங்கே தழுவிய நூனெறி வழக்காகும்.

---

* Childhood of the World, p.

குறிஞ்சிநாட்டரசன் மகளுக்கு உடையும் அணியும் தழை யாகவே கோவையிற்கூறியிருப்பது, மிகப் பழங்காலத்து இயல்பைக் குறிப்பதாகும். இக்காலத்திற் காச்சிப் பட்டனியும் ஒரு பெண் ணைக்குறித்துக் கோவை பாடினும், பண்டைத்தழையே தலைவன் கையுறையாகக் கூறப்படுவதன்றிக் காச்சிப்பட்டு கூறப்படாது. இங்ஙனமே பிறவும்.

பண்டைத்தமிழர் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையான நிலத்திற் குடியிருந்தனர். இவை ஐந்திணை யெனப்படும். இவை நிலத்திணையாற் பெயர்பெற்றன. (இடவழுகு பெயர்). இவற்றின் பெயர்களுள், பாலை மருதம் என்னும் இரண்டும் மரப்பெயர்கள்; ஏனைய பூப்பெயர்கள்.

பாலை என்பது பிறநாட்டிலுள்ளதுபோன்ற வறண்ட மணல் நிலமன்று. குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் இடையிலுள்ள நிலம் பாலை மரச் சிறப்பால் பாலையெனப்பட்டது. அது முதுவேனிற்காலத்தில் வறண்டும் மற்றக்காலத்தில் செழித்துமிருக்கும்.

> "வேனலங் கிழவனெறி வெங்கதிர் வேந்தன்
> ஞாலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி
> முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
> நல்லியல் பிழந்து 'நடுங்குதுய ருறுத்துப்
> பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"

என்று இளங்கோவடிகள் (சிலப். 11 : 12—16) கூறுதல் காண்க. பாலையின் முதுவேனிற்கால நிலையே, பிரிவிற்குரியதாக அகப் பொருட் செய்யுட்களிற் கூறப்படும்.

மக்கள் ஐந்திணை நிலத்திற்குப் பிரிந்துபோவது, குறிஞ்சியி னின்று போவதும், அயல்நாட்டினின்று வந்து குடிபுகுந்துபோவது மாக இருவகை. இவற்றுள், முன்னது மக்கட்பெருக்கால் படிப்படி யாய் நிகழ்வது; பின்னது தெரிந்துகோடலால் ஒரே சமயத்தும் நிக ழக்கூடியது. இவற்றுள் முன்னதே தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்ததென்க.

குறிஞ்சியில் மட்டும் மக்களிருந்த காலமுமுண்டு. அது மாந்தன் தோற்றத்திற்கு அடுத்த நிலையாகும். தமிழ்நூல்கள் தோன்றியது மருதத்தில் நகரம் தோன்றியபின்பாதலின், குறிஞ்சியில் மட்டும் மக்களிருந்த தொன்னிலை அப்போது மறைந்துபோயிற்று; அதனற் குறிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அதைக் கருத்தளவையான் அறிந்து கொள்ளலாம்.

மாந்தன் தோற்றம் ஆணும் பெண்ணுமாய்த்தா னிருந்திருக்க வேண்டும். அவரையே ஆதம் ஏவையென்று கிறிஸ்து மதமும் இஸ்லாம் மதமுங்கூறுகின்றன.

இருமுது பெருங்குரவினின்றும் பல மக்கள் தோன்றியபின், குறிஞ்சியில் இடம்போதாமல், சிலர் முல்லைக்குச்சென்றனர்.

முதற்காலத்தில் உணவு தேடுவதே மாந்தர் தொழிலாயிருந்தது. குறிஞ்சியில் காய்கனிகளைப் பறித்தும் வேட்டையாடியும் உண்டுவந்த மக்கள், இயற்கையாய் விளையும் மரவுணவு போதாமையாலும், வேண்டியபோதெல்லாம் ஊனுணவு கிடையாமையாலும், செயற்கையாய்ப் பயிர்ப்சைகளையும் விலங்குகளையும் வளர்க்கத்தொடங்கினர். இதற்கு மரமடர்ந்த குறிஞ்சி வசதியாயிராமையால் முல்லைக்குச் சென்றனர். இதனல் கொடிய விலங்குகட்கும் ஓரளவு தப்பினர்.

மாந்தன் முதன்முதலாய் வளர்த்த விலங்கு ஆவே. ஆ என்பது மா என்பதன் மெய் நீக்கம். மா என்று கத்துவது மாவெனப்பட்டது. மா—மான்—மாடு. மா என்பது னகரமெய்யீறுபெற்று, ஆவிற்கினமான மானை உணர்த்திற்று. ஆ என்பது மாடு என்பதுபோல முதலாவது பொதுப்பெயராயிருந்து, பின்பு பெண்பாலுக்கு வரையறுக்கப்பட்டது. முதலாவது வளர்க்கப்பட்ட விலங்கு மா (ஆ) வாதலின், அதன் பெயர் விலங்கினத்திற்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயிற்று. ஆ என்பது னகர வீறுபெற்று ஆன் என்றுமாயிற்று.

மரவுணவும் ஊனுணவும் மக்கட்கு வேண்டியவாயுள்ளமையின், உழவும் ஆவோம்பலும் ஒருங்கே தோன்றினவென்னலாம். ஆவானது

பால் தந்ததுடன் உழவிற்கு வேண்டிய கன்றுகளையும் ஈன்றது. புல்வெளிகளில் மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு, சிறிது புன்செய்ப் பயிர்களையும் விளைத்துக்கொண்டனர் முல்லைநிலத்தார்.

மாடு பறையரால் மட்டும் தின்னப்படுகின்றது. மேலைநாடுகளில் அதை எல்லாரும் உண்கின்றனர்.

முல்லைநிலத்திற் போதுமான நீர்வளமும் நிலவளமுமில்லாமையால், மக்கள் அடுத்தாற்போல், மீனைப்பொரிதும் விரும்பினவர் நெய்தல் நிலத்திற்கும் கூலத்தைப்பொரிதும் விரும்பினவர் மருத நிலத்திற்குமாகப் பிரிந்துபோயினர்.

பாலைநில வாணர்க்கு முதுவேனிலில் உணவு கிடையாமையால், அன்று அவர் ஆறலைக்கவும் சூறை கொள்ளவும் நேர்ந்தது.

ஐந்து நிலத்திலும் மாந்தர் பரவியபின், குறிஞ்சி நிலத்தார் குறி சொல்வதால் குறவர் என்றும், பாலை நிலத்தார் போர்த் தொழில் செய்து மறம் (வீரம்) சிறந்திருந்தமையின் மறவர் என்றும், முல்லை நிலத்தார் குறிஞ்சிக்கும் மருதத்திற்கும் இடையிலிருந்தமையால் இடையர் என்றும், ஆவைக் காத்தலால் ஆயர் என்றும், மருத நிலத்தார் உழவைச் சிறப்பாய்ச் செய்ததால் உழவர் என்றும், நெய்தல் நிலத்தார் படவுத் தொழில் செய்தமையின் படவர் அல்லது பரவர் என்றுங் கூறப்பட்டார்.

படகு—படவு. க—வ, போலி. படவர்—பரவர்—பரதவர். ட, ர, போலி. படவர் செந்நிறமாயிருப்பதால் செம்படவர் எனப்பட்டார். பரதவர் விரித்தல் திரிபு.

நகர வாழ்க்கை நிலை :

மாந்தர் மருத நிலத்திற்கு வந்தபின் நிலையாய்க் குடியிருக்கத் தொடங்கினர்; அதனால் குடியானவர் எனப்பட்டனர். நிலையாய்க் குடியிருந்ததினால், மருத நிலத்தூர்கள் மூதூரும் பேரூரும் நகரும் மாநகருமாயின. மருத நிலத்தூர்கள் பிற நிலத்தூர்களினும் பல வகையிற் சிறந்திருந்தமையால், ஊர் என்றேயழைக்கப்பட்டன.

ஊர் நகர் என்னும் பெயர்கள், முதலில் தனி வீட்டையும், பின்பு, வீட்டுத் தொகுதியான ஊரையும் குறித்தன. நகர் என்பது பிற்காலத்தில் பேரூருக்கு வரையறுக்கப்பட்டது.

நிலையான வாழ்க்கையாலும், மாந்தர் பெருக்காலும், முதன் முதல் நகரத்திலேயே நாகரிகம் சிறப்பாய்த் தோன்றிற்று. நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் நகரம் என்னும் சொல்லினின்று பிறந்ததே. அது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

அரசியல் :

மாந்தர் நிலையாயுள்ள இடத்தில் ஆட்பொருட் பாதுகாப்பிருப்பதும், நிலையில்லாத இடத்தில் அவையில்லாதிருப்பதும் இயல்பு. மருத நிலத்தில் மாந்தர் நிலையாயிருந்தமையின், ஆட்பொருட் பாதுகாப்பிற்கு முதலாவது காவலும், பின்பு ஊராண்மை நாட்டாண்மைகளும், அதன்பின் அரசியலும் தோன்றின.

குடிகளை ஒரு மந்தைபோன்றும் அரசனை அதன் மேய்ப்பன் போன்றுங் கருதினர். அதனால், அரசன் கோன் எனப்பட்டான். அவன் கையில், அரசிற்கு அடையாளமாக ஒரு மேய்ப்பன் கோலுங் கொடுக்கப்பட்டது. அது நேராயிருந்தமைபற்றிச் செங்கோல் எனப் பட்டது. செங்கோல் செம்மையான அரசாட்சிக்கு அடையாளம்.

கோ = பசு. கோ + அன் = கோவன்—கோன்—கோ(ன்). கோ என்னும் சொல் ஆவென்னும் பொருளில் ஆரிய மொழிகளிற் பெரு வழக்காக வழங்குகின்றது.

Swed.—Dan. *ko*, Du. *koe*, Sans. *go*, Ger. *kuh*, Ice. *kyr*, Irish.—Gael. *bo*, L. *bos*, Gr. *bous*.

கோ என்னுஞ்சொல், ஆவென்னும் பொருளில் தமிழில் வழங் காமையாலும், ஆரியத்தில் வழங்குவதினாலும் அதை ஆரியச்சொல் என்று கொள்ளற்க. பசுவைக்குறிக்க, ஆ, பெற்றம் என வேயிரு சொற்கள் வழங்குவதிலாலேயே, கோ என்னும் சொல் அப்பொரு ளில் வழக்கற்றதென்க.

கோவையுடையவன் கோன். அன் ஈற்றில் அகரம் தொக்கது. ஒ. நோ. யாவர்—யார்.

கோவன், கோன் என்னும் பெயர்கள், இயற்பொருளில் இடையனையும், உருவகப்பொருளில் அரசனையுங் குறிக்கும்.

"கோவனிரை மீட்டனன்" (சீவக. 455) என்பதில் இடையனையும், "கோவனும் மக்களும்" (சீவக. 1843) என்பதில் அரசனையும் கோவன் என்னுஞ் சொல் குறித்தது.

கோன், கோனர் (உயர்வுப்பன்மை) என்னும் பெயர்கள் இடையர்க்குக் குடிப்பெயராய் வழங்குகின்றன. கோன் என்னும் சொல், செங்கோன் கடுங்கோன் என்னும் பெயர்களில் அரசனைக் குறித்தது.

அரசன் என்னும் பொருளில், கோன் என்னும் பெயரே ஈறு கெட்டுக் கோ என்றுமாகும். தலைக்கழகக்காலத் தரசர் பெயர் செங்கோன் கடுங்கோன் என்று வழங்கினதையும், கடைக்கழகக்காலத் தரசர் பெயர் (பாலைபாடிய பெருங்) கடுங்கோ, இளங்கோ (அடிகள்) என்று வழங்கினதையும், கோ என்னும் பெயர் பசுப்பொருளுக்கேற் பதையும், கோன் என்னும் பெயர் அரசனுக்கும் இடையனுக்குமன்றிப் பசுவுக்கேலாமையையும் நோக்குக.

கோ என்பதை, ஆ மா என்பவற்றொடு சேர்த்து,

"ஆமா கோனவ் வினையவும் பெறுமே"

என்று பவணந்தியார் கூறியது தவறாகும்.

கோ என்னும் பெயர் பெற்றத்திற்கு வழக்கற்றுப் போனமையின், கோன் என்பதின் ஈறுகெட்ட வடிவம், அரசனைக் குறிக்கும் போது மயக்கத்திற்கிடமில்லை.

தா என்னும் சொல் ஆரிய மொழிகளில் வழங்கினும், தமிழுக்கு எங்ஙனம் உரியதோ, அங்ஙனமே கோ என்னுஞ் சொல்லும் உரியதென்க. இன்னும் இதன் மயக்குத்தெளிய, இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காண்க.

அரசியல் பற்றிச் சில தமிழ்ச்சொற்கள் ஆரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றன. அவை அரசு, பாழி முதலியன. அரசு என்னுஞ் சொல்லின் வரலாறு பின்னர்க் கூறப்படும்.

பாழி = நகர். Gr. *polis*, a city. இச்சொல்லிலிருந்தே, police (the system of regulations of a city), policy (manner of governing a city or nation), political (pertaining to policy) politics (science of government), polity (civil constitution) முதலிய சொற்கள் பிறக்கும்.

தொழிற் பெருக்கமும் குலப் பிரிவும் :

மருத நிலத்தில் முதலாவது உழவர் என்னும் ஒரே வகுப்பார் இருந்தனர். பின்பு, முறையே வணிகம் அரசியல் துறவு என்பன பற்றி, அவ்வகுப்பினின்றும் பிரிந்து போனவர், வாணிகர் அரசர் அந்தணர் எனப்பட்டார். உழவர் முதலிய நாற்பாலும் பிற்காலத்தில் ஏற்றத்தாலைமை முறையில் தலைமாற்றிக் கூறப்பட்டன. உழவர் கடையிற் கூறப்பட்டமையின் கடையர் எனப்பட்டார்.

கொல், நெசவு முதலிய கைத்தொழில்பற்றிப் பின்பு உழவர் குலத்தினின்றே பலர் பிரிந்தனர்.

உழவர் பிறரைநோக்க, வேளாண்மையில் (உபசாரத்தில்) சிறந் திருந்தமையின் வேளாளர் எனப்பட்டார். அவருள் வறியராயினர் உழுதுண்பாரும், செல்வராயினர் உழுவித்துண்பாருமாயினர். இவரே நிறம்பற்றி முறையே கருங்களமர் அல்லது காராளர் என் றும், வெண்களமர் அல்லது வெள்ளாளர் என்றுங்கூறப்படுபவர். களத்தில் வேலை செய்பவர் களமர்.

கருங்களமரும் ஒழுக்கம், ஊண், இடம், பழக்கவழக்கம் முதலி யனபற்றிப் பிற்காலத்திற் பற்பல குலமாய்ப் பிரிந்துபோயினர். இங்ஙனமே பிறகுலத்தாரும். இவற்றின் விரிவை எனது தென் னாட்டுக்குலமரபு என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க.

நகரத்தில் அரசியல் தோன்றினபின் திணைமயக்கம் ஏற்பட்டது. மூல்லைநிலத்திலிருந்த இடையரும் பாலைநிலத்திலிருந்த கள்ளர் மறவரும், நெய்தல் நிலத்திலிருந்த செம்படவரும், குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்த குறவரும் நகரத்திற்கு வந்து தத்தம் தொழிலைச்செய்வாராயினர். அவருட் கள்ளரும் மறவரும் முறையே சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் படைஞராயினர். பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் வெற்றிச்சிறப்பிற்கு இவ்விருகுலமும் பெருங்காரணமென்பது தென்னாட்டுக்குலமரபில் விளக்கப்படும்.

கள்ளர் தனித்தமிழராயிருப்பவும், அவரைப் பல்லவரென்று ஓர் அயல்வகுப்பாராகக் கூறிவருகின்றனர் சிலர். பல்லவர் என்பார், கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டுமுதல் 9-ம் நூற்றாண்டுவரையும், சோழநாட்டை அல்லது தொண்டைமண்டலத்தையாண்ட ஓர் அரசக் குடும்பத்தாரேயன்றித் தனிக்குலத்தினரல்லர். அவருடைய குடிகளும் படைஞரும் தமிழரே. அவருக்குத் தனிமொழியும் தனிமதமில்லை. தமிழ்நாட்டு மொழிகளும் மதங்களுமே அவர்க்கிருந்தனவும். செல்வமும் மறமும்படைத்த எவனும், ஒரு படையைத் திரட்டிக்கொண்டு ஒரு நாட்டைக்கைப்பற்ற என்றும் இடமுண்டு.

பல்லவர்க்கிருந்த பட்டப் பெயர்களுள், தொண்டையன் என்பதும் ஒன்று. பல்லவர்க்கும் பன்னூற்றாண்டுக்கு முன்பே, சோழநாட்டின் வடபாகத்திற்குத் தொண்டை மண்டலம் என்றும், அதன் அரசனுக்குத் தொண்டைமான் என்னும் பெயர் வழங்கினமை பெரும்பாணாற்றுப்படையா லறியப்படும். அவ்வாற்றுப் படைத்தலைவனைப் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், காரிகால் வளவனையும் பாடியுள்ளார். காரிகால் வளவன் காலம் கி. பி. 1-ம் நூற்றாண்டாகும். ஆகையால், புதுக்கோட்டை அரசரைத் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் பற்றிப் பல்லவ மரபினராகக் கூறுதல் பொருந்தாதென்க. மேலும் தொண்டைமான் என்பது தனித்தமிழ்ச் சொல்லாதலுங் காண்க.

வழிபாடும் மதமும்:

வழிபாடாவது ஒரு சிறு தெய்வத்தையேனும் முழுமுதற் கடவுளேயேனும் வணங்கும் வணக்கம். மதமாவது வீடுபேறு கருதி முழுமுதற் கடவுளையடையும் பெருநெறி.

மதி + அம் = மதம். மதித்தல் கருதுதல். கடவுளைப் பற்றிய மதிப்பு மதமாகும். மதத்திற்குச் சமயம் என்றும் பெயருண்டு. சமை + அம் = (சமையம்)—சமயம். சமைதல் பக்குவமாதல். பெண்டிர் பூப்படைதலையும் அரிசி சோறுதலையும் சமைதல் என்று சொல்லுவதும், பக்குவமாதல் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே. மதம் ஆன்மாக்களை வீடு பேற்றிற்குப் பக்குவப்படுத்தலால் சமயம் எனப்பட்டது. சமையம் = பக்குவமான வேளை, வேளை. சமயம் பக்குவமாக்கும் நெறி அல்லது கொள்கை. வேளையைக் குறிக்கும் சமையம் என்னும் சொல், மதத்தைக் குறித்தற்கு ஐகாரம் அகரமாயிற்று. ஒரு சொல் பொருள் வேறுபடுதற்கு எழுத்து மாறுவது, ஓர் சொல்லியல் நூல் நெறிமுறையாகும்.

கா: பழமை (தொன்மை)—பழமை (புராணம்); முதலியார்—முதலியோர்.

நொடிப்பழமை, பழமை பேசுதல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

வழிபாடு—Cults.

ஐந்திணைத் தெய்வம்:

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே"

என்பது தொல்காப்பியம் (அகத். 5).

முல்லைத்தெய்வம் மாயோன்.

மா = கருப்பு. மாயோன் காியோன். மாயோனுக்கு மால் என்றும் பெயர். மால் = கருப்பு, மேகம், வானம், காியோன். முல்லை நிலத்தில், மேலே எங்கு பார்த்தாலும் நீல அல்லது காிய வானமும் மேகமுமாய்த் தோன்றுவதாலும், ஆநிரைக்குவேண்டிய புல்லும் ஆயர்க்குவேண்டிய வானவாரி அல்லது புன்செய்ப்பயிர்களும் வளர்வதற்கு மழை வேண்டியிருப்பதாலும், மேகத்தை வானத்தோடொப்பக்கொண்டதிலுலும், முல்லைநிலத்தார் தங்கள் தெய்வத்தைக் கருமையானதென்று கருதி, மாயோன் என்றும் மால் என்றும் பெயரிட்டனர். திருமால் என்பதில் திரு என்பது அடை.

முல்லைநிலத்திற்குரிய கலுழனை (கருடனை) யும் துளசியையும், முறையே மாயோனுக்குரிய ஊர்தியாகவும் பூவாகவும் கொண்டார்கள.

குறிஞ்சித்தெய்வம் சேயோன்.

சேயோன் = சிவந்தவன். சேயோன் சேந்தன் சிவன் என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். குறிஞ்சியில் மூங்கிலால் அடிக்கடி தீப்பற்றிக்கொண்டதிலுலும், தீ அஞ்சத்தக்கதானதிலுலும், அதைத் (தெய்வமாக அல்லது) தெய்வ வெளிப்பாடாகக்கொண்டு, அதற்குச் சேயோன் என்று பெயரிட்டார்கள்.

சேயோனுக்குக் குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிய மயிலை ஊர்தியாகயும், சேவலைக்கொடியாகவும், கடம்பமலரைப் பூவாகவுங்கொண்டனர்.

கோழியை வீட்டில் வளர்த்தது பிற்கால வழக்கம். சூரபன்மன் மயிலுங் கோழியுமாகிக் கந்தனுக்கு முறையே ஊர்தியுங் கொடியுமானன் என்றது பிற்காலக்கதை. சேவல் போர் செய்வதிற் சிறந்த பறவையாதலால், அத்தொழிலிற்சிறந்த சேயோனுக்குக் கொடியுருவமாய்க் கொள்ளப்பட்டதென்க.

சேயோனுக்கு முருகன் கந்தன் ஆறுமுகன் என்றும் பெய ருண்டு. முருகு என்பது மணம் அழகு இளமை என்னும் பல பொருள்களையுடையது. தெய்வத்திற்கு அல்லது பேய்க்கு மணம் விருப்பமென்றும், மலரணிந்துகொண்டாவது மலருள்ள இடத்திலா வது பருவப்பெண்கள் தனிச்செல்லக்கூடாதென்றும், ஒரு கொள்கை தமிழர்க்குள் இன்றும் இருந்துவருகின்றது.

தெய்வம் இயல்பாக அழகுள்ளதென்று எல்லா மதத்தாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. இதனால் அழகன் என்று திருமாலுக் கும் சொக்கன் என்று சிவனுக்கும் பிற்காலத்திற் பெயர்கள் தோன் றின. அழகு எப்போதும் இளமையொடு கூடியது. கோவையில் 'நிலைகண்டுரைத்தல்' என்னுந்துறையை நோக்குக.

கந்தன் என்னும் பெயர், கந்தில் (தூணில்) தெய்வ வுருவைப் பொறித்த அல்லது செதுக்கிய பிற்காலத்தில் தோன்றினதாகத் தெரிகின்றது. கந்திற்பாவை என்னும் வழக்கை நோக்குக. கந்த னையே ஸ்கந்தன் என்றனர் வடநூலார்.

ஆறுமுகம் என்னும் பெயர் பின்னர்க் கூறப்படும்.

மருதத்தெய்வம் வேந்தன்.

வேந்தன் = அரசன்.

நல்வினை செய்தவரின் உயிர்கள் இறந்தபின் மேலுலகத்திற்குச் செல்லுமென்றும், உலகில் (மருதநிலத்தில்) அரசனையிருந்தவன் மறு மையில் மேலுலகத்திலும் அரசனுவான் என்றும், மருதநில மாந்தர் கருதி, முதன்முதல் இறந்த அரசனையே வேந்தன் என்று பெயரிட்டு வணங்கினார்கள். மழை மேலிருந்து பெய்வதால், மேலுக வேந்தனு கிய தங்கள் தெய்வத்தினிடமிருந்தே வருவதாகக்கருதி, மழை வளத் திற்காகவும் அவனை வழிபட்டார்கள்.

நல்வினையாவன வேளாண்மையும் போர்த்தொழிலும். போர்த் தொழிலில் ஒருவன் பிறர் நன்மைக்கென்று தன் உயிரைக் கொடுத்த

லால், அது தலைசிறந்த வேளாண்மையாகும். சிறந்த இல்லறத்தார்க் கும் போரில் பட்ட மறவர்க்கும் மறுமையில் வானுலகம் என்பது, அவர் வேளாண்மையிற் சிறந்தவர் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே.

"செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

26-ம் புறப்பாட்டும் இக்கருத்துப்பற்றியதே.

"நீள்கழன்மறவர் செல்வுழிச் செல்க" (புறத். 93.)

என்பதனால், போரிலிறந்தவர் வானுலகம் புகுவர் என்ற கொள்கை யறியப்படும்.

உழவுத்தொழில்செய்யும் பள்ளரும் போர்த்தொழிற்குரிய மற வரும், இன்றும் தங்களை இந்திர குலத்தாரென்றும், தங்கள் குல முதல்வன் இந்திரனென்றும் கூறிக்கொள்கின்றனர்.

அரசனிடத்தில் வேளாண்மையும் போர்த்தொழிலும் ஒருங்கே யுண்டு. அவன் இம்மையிலும் மழைக்குக் காரணமாகக் கருதப்பட் டான்.

"இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னவ னேட்ட
பெயலும் விளையுளுந் தொகக்கு"

"முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி
யொல்லாது வானம் பெயல்"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

வேளாண்மைக்குச் சிறந்த உழவர் குடியிருப்பதும், சிறந்த அரசு முதன்முதல் தோன்றியதும் மருதநிலமே.

பாலைநிலத்து மறவர் படைஞராகுமுன், மருத நிலத்து உழவரே போர்த்தொழில் செய்து வந்தனர். அதன் பின்பும் உழவர் போர்த் தொழிலை விட்டுவிடவில்லை. இதை,

"வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே" (மரபு. 77)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுவதாலும், மள்ளர், மழவர் என்னும் பெயர்கட்கு உழவர் மறவர் என்னு மிரு பொருளுமுண்மையாலும், உழவர் குலத்தில் ஒரு வகுப்பார் படையாட்சியென்று பெயர் பெற் றிருப்பதினாலும், மேனாட்டிலும் கீழ்நாட்டிலுமிருந்த பண்டை அமர நாயக முறை (Feudalism) யாலும் அறியலாம்.

பண்டைக்காலத்தில் அரசரையும் தெய்வமாக வணங்கினர் என்பது, இரணியன், நேபுகாத்நேச்சார் முதலியோர் சரித்திரத் தாலும், அரசனும் தெய்வமுமிருக்குமிடம் கோயில் என்று கூறப்படுவ தினாலும், அரசனுக்கும் அரசிக்கும் தேவன் தேவி என்னும் பெயர்கள் வழங்குவதாலும், திருவாய்க் கேள்வி, திருமந்திர வோலை முதலிய அரசக அலுவற் பெயர்களாலும், பிறவற்றாலும் அறியப்படும்.

வேந்தன் என்னும் பெயரையே, இந்திரன் என்று ஆரியர் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர். இந்திரன் = அரசன். சுரேந்திரன், மிருகேந்திரன், கவீந்திரன், முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

நூறு குதிரைவேள்வி வேந்தன் (இந்திரன்) பதவிக்குத் தகுதி யாக ஆரியப்பழமைநூல் கூறும். குதிரை வேள்வி செய்பவன் அரசனே.

கடைக்கழகக் காலம்வரை வேந்தன் வழிபாடு தமிழ்நாட்டிற் சிறந்திருந்ததென்பது, சிலப்பதிகாரத்தாலும் மணிமேகலையாலும் பிற நூற் குறிப்புக்களாலும் அறியப்படும்.

(ஆயர்பாடியில் வேந்தன் வழிபாட்டை நிறுத்திய) கண்ணன் வழிபாடு வரவரத் தமிழ்நாட்டில் வலுத்ததினாலும், நகர மாந்தருள் உழவர் சிறுபான்மையானதினாலும், வேந்தன் மழைவளம் ஒன்றே தரும் சிறுதெய்வமாதலாலும், சைவம் திருமாலியம் என்னும் இரண் டும் வீடுபேற்றிற்குரிய பெரு மதங்களாய் வளர்ந்துவிட்டமையாலும், வேந்தன் வணக்கம் பெரும்பாலும் நின்றுவிட்டது. இதுபோது ஒரோவோரிடத்துள்ள மழைத்தெய்வவுருவமே பண்டை வேந்தன் வழிபாட்டின் அடையாளமாயுள்ளது.

மருதநிலத் தெய்வத்துக்குப் பண்டிருந்த பெருமையை, அகத்தியர் வேந்தன் சிவிகையைச் சுமந்ததாகத் திருவிளையாடற் புராணமும் குமரிமலையை மகேந்திரமென்று வடநூல்களும் ஐந்திரத்தை 'விண்ணவர் கோமான் விழுநூல்' என்று சிலப்பதிகாரமும் கூறுவதும், வேந்தன் விழாவை ஒரு சோழன் நிறுத்தியதால் புகார் கடல் வாய்ப்பட்டதென்ற கொள்கையும் விளக்கும்.

வேந்தனுக்குச் சேணோன் புரந்தரன் என்றும் பெயருண்டு. சேண் உயரம். சேணுலகத்தரசன் சேணோன். வானுலகைப் புரந்தருபவன் புரந்தரன். புரந்தருதல் காத்தல்.

நெய்தல் நிலத்தெய்வம் வாரணன்.

வாரணம் = கடல். வாரணன் கடலோன்.

கடல்மீனுகிய சுறாவின் கோடு (முதுகெலும்பு) வாரணனுக்கு அடையாளமாகக்கொள்ளப்பட்டது.

கடைக்கழகத்திற்குப் பின்புகூட தமிழர் வாணிகத்துறையில் தேர்ந்திருந்தமையும், தமிழரசர் நாவாய்ப்படை வைத்திருந்தையையும்,

"காந்தளூர்ச் * சாலை கலமறுத் தருளி...
முரட்டொழிற் சிங்களர் ஈழமண் டலமும் †...
முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீ ராயிரம்
திண்டிறல் வெண்றித் தண்டாற் கொண்டதன்"

என்று முதலாம் இராஜராஜச்சோழன் (985) கல்வெட்டும்,

"அலைகடல் நடுவுட் பலகலங் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம்ம
னுகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்து.....
தேனைக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும் ‡
தொடுகடற் காவற் கடிமுரட் கடாரமும் §
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பர கேசரி"

காந்தளூர்—மேல்கரையில் ஓர் ஊர். † ஈழம்—இலங்கை.
‡ நக்கவாரம்—Nicobar. § கடாரம்—பர்மா.

என்று இராஜேந்திரச் சோழன் (1012) கல்வெட்டும் கூறுவதாலும், 13-ம் நூற்றாண்டுவரை பாண்டியரும் சோழரும் ஈழத்தொடு வைத்திருந்த போர்நட்புத் தொடர்பினாலும் அறியப்படும்.

ஆகவே, வாரணன் என்னும் பெயரே வருணன் என்று வடமொழியில் திரிக்கப்பட்டதென்க.

பாலைநிலத்தெய்வம் கொற்றவை.

பாலைநிலம் முதுவேனிற்காலத்தால் தோன்றுவது.

கொற்றம் + அவ்வை = கொற்றவ்வை—கொற்றவை. கொற்றம் = வெற்றி. அவ்வை அம்மை என்பதன் போலி, பிற்காலத்தில் பாட்டியைக் குறித்தது.

பாலைநில மாந்தராகிய கள்ளர் மறவருக்கு, அவரது போர்த் தொழிலில் கொற்றத்தைத் தருபவள் கொற்றவை.

கொற்றவைக்கு அம்மை, மாயோள், காளி, அங்காளம்மை, மாரி, பிடாரி, கன்னி, குமரி, பகவதி முதலிய பிற பெயர்களுமுண்டு.

அம்மை = தாய், பெண்தெய்வம். முதுவேனிற்காலத்தில் வெப்பத்தினால் தோன்றும் வைசூரிநோய், அம்மையால் தோன்றுவதாகக் கருதப்பட்டு அம்மை எனப்பட்டது. அக்காலத்தில் தழைக்கும் வேப்பிலையும் அம்மைக்குகந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது.

அம்மை (அம்ம) என்பதின் திரிபே அம்மன், அம்பா (வ.) என்பவை.

மாயோள் = காரியள். மாமை கருமை.

கள்—காளம்—காளி. கள் = கருப்பு. கள்ளம், களங்கம், காளான் (black mushroom) முதலிய சொற்கள் கருப்பு என்னும் மூலப்பொருளைக்கொண்டவை.

காளி வணக்கம் முற்காலத்தில் தமிழகத்தில் மிகச் சிறந்திருந்தது. வங்காளத்தில் உள்ள காளிக்கோட்டம் என்னும் இடப்பெயர்

இன்று காளிக்கட்டம்—Calcutta—கல்கத்தா என்று திரிந்து வழங்குகின்றது. கோட்டம் = அரண், கோயில். கோடு + அம் = கோட்டம். கோடுதல் வளைதல். கோடிய (வளைந்த) மதிலாற் சூழப்பெற்றது கோட்டம் (தொழிலாகுபெயர்). கோடு + ஐ = கோட்டை. தமிழர் அல்லது திராவிடர் பண்டு வட இந்தியா வரை பரவியிருந்தனர் என்பதற்குக் காளிக்கோட்டமும் ஒரு சான்றும்.

காளி கூளி (பேய்) களின் தலைவி. பேயைக் கருப்பென்றும் இருளென்றும் கூறுவது உலக வழக்கு.

அம் + காளம் (அல்லது காளி) + அம்மை = அங்காளம்மை.

மாரி = சாவு. காளி அழிப்புத் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டதால் மாரியெனப்பட்டாள். மடங்கலை அவளுக்கு ஊர்தியாகக் கொண்டதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

பீழை—பீடை. பீடை + அரி = பீடாரி (மரூஉப்புணர்ச்சி).

ஒ. நோ. பனை + அட்டு = பனட்டு. அரித்தல் அழித்தல்.

துன்பத்திற்குக் காரணமானவளை அதை அழிப்பவளாகவுங் கருதப்பட்டாள்.

பீடாரி—பிடாரி. பிடாரி + அம் = பிடாரம்.

கன்னி என்றும் இளையோளாயிருப்பவள். குமரி என்னும் பெயரும் இப்பொருட்டே.

கும் + அம் = குமம்—குமர் = திரட்சி, இளமை, கன்னிமை.

ம்—ர், போலி. ஒ. நோ. சமம்—சமர்.

"குமரிருக்குஞ் சுசிபோல்வாள்" (குற்று. தருமசாமி. 47).

கும்—குமி—குவி. குவிவு—குவவு = திரட்சி.

குமர் + அன் = குமரன். குமர் + இ = குமரி.

குமரன் = திரண்டவன், இளைஞன், முருகன்.

குமரி—திரண்டவள், இளையள், கன்னி, காளி.

ஒ. நோ. இளவட்டம் = இளைஞன். வட்டம் = உருட்சி.

E. vergin, from Gr. *oragao*, to swell.

கும்மை—கொம்மை = திரட்சி. ஒ. நோ. குட்டு—கொட்டு. குமரன்—குமாரன் (வ.). குமரி—குமாரி (வ.)—குமாரத்தி. பகவதி (பகவன் என்பதின் பெண்பால்) கன்னி என்னும் பெயர்கள் பின்னர்க் கூறப்படும்.

"வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ" (கலி. 15) என்பதால், சூரியனும் பாலைநிலத்தில் வணங்கப்பட்டமை அறியப் படும். 'சுடரோடிரத்தல்' என்னும் கோவைத்துறையும் இதை யுணர்த்தும்.

இனி, ஐந்திணைக்கும் பொதுவான சில வழிபாடுகளுமுள. அவையாவன :—

(1) தீவணக்கம்.

மலையில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று தேய்வதனாலும், சக்கி முக்கிக் கற்களை ஒன்றோடொன்று தேய்ப்பதனாலும் தீ உண்டா கிறது. தீக்கடை கோலால் நெருப்புண்டாக்கும் வழியை மூங்கிலுரசித் தீப்பற்றுவதிலிருந்து, அல்லது கல்லைச் செதுக்கும்போது தீப்பொறி தோன்றுவதிலிருந்தே, முதன்மாந்தர் கண்டுபிடித்திருக்கவேண்டும்.

பொருள்கள் தேய்வதால் உண்டாகும் நெருப்பு, தேய் எனப் பட்டது. தேய்-தேயு (வ.).

தேய்—தே—தீ. ஒ. நோ. தேன்—தே(த்தட்டு)—தீ(ம்பால்). தேய்+உ = தேய்வு—தேவு. தேய்வு—தெய்வு. தெய்வு+அம் = தெய்வம். தேவு+அன் = தேவன்.

மாந்தனால் முதன்முதல் வணங்கப்பட்டது தீயாதலால், அதன் பெயர்கள் பிற்காலத் தெய்வங்கட்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயின. தீ வணக்கமும் பேய் வணக்கமும் சேர்ந்தே, சேயோன் வணக்கம் முதன்முதல் தோன்றிற்று.

தெய்வம், தேவு, தேவன் :

Sans, *deva* ; L. *deus*, Gr. *theos*, god ;

Ice *tivi* ; W. *duw* ; Gael.—Ir. *dia* ; A. S. *tiw* E. deity.

திவ், திவ்ய என்பவை தேவு என்பதன் திரிபேயாதலால், திவ் என்பதைத் தெய்வப் பெயர்க்கு மூலமாகக் காட்டுவது தவறாகும். இங்ஙனம் முதன்முதற் காட்டியது வடமொழியாரியர். வடமொழிக்குப் பிறமொழியை மூலமாகக் காட்டக்கூடாதென்பதே அவர் நோக்கம். ஆகையால், அவர் கூற்றைப் பின்பற்றுவோரெல்லாம், ஒப்பியன் மொழிநூலியல்பைச் செவ்வையாயுணரார். வடமொழி வழக்கற்ற மொழியாதலின், அதன் சொற்கட்குப் பொருந்தப்புகலல் என்னும் முறையில், எதையும் மூலமாகக் காட்டலாம்; எப்பொருளையும் மூலப்பொருளாகக் கூறலாம்.

தீயானது பொருள்களை அழித்துவிடுவதால் அஞ்சத்தக்கது ; சமையலுக்கும் குளிர் நீக்கவும் உதவுவதால் நன்மை செய்வது. அச்சமும் நன்மைப் பேறுமே, முதன்முதல் தெய்வ வழிபாடு தோன்றியதற்குக் காரணம்.

தீ வணக்கம் பண்டு எல்லா நாட்டிலுமிருந்தது. இன்றும், விளக்கு வழிவில் அதன் அடையாளம் இருந்து வருகின்றது.

(2) நாகவணக்கம்.

இந்தியாவிலுள்ள 280 வகைப் பாம்புகளுள், அரச நாகம் (King Cobra), நல்லபாம்பு, விரியன் முதலியவை பெரு நஞ்சுடையன. இவற்றுள், அரச நாகம் உலகத்திலேயே மிகக்கொடியது. நச்சுப்பாம்புகளுள் பருமனிலும் இதுவே பெரியது. இதற்கடுத்ததே தென்கண்டத்திலுள்ள செம்பூதப்பாம்பு (Giant Brown Snake). இவற்றின் நீளம் முறையே 18 அடியும் 12 அடியுமாகும்.

அரச நாகம் அசாம், பர்மா, தென்சீனம், மலேயா, பிலிப்பைன் தீவுகள் முதலிய இடங்களிலும் வதிகின்றது.

பாம்புகளுள் மிகப் பெரியவை தென்அமெரிக்காவிலுள்ள அனக் கொண்டாவும் (Anaconda) இந்தியாவிலும் மலேயாவிலுமுள்ள பாந்தளுமே (Python). இவை 30 அடிக்கு மேற்பட்டவை; மான் தனையும் விலங்குகளையும் பிடித்துச் சிறிதுசிறிதாய் விழுங்குபவை.

கடற்பாம்புகளும், அரபிக்கடல், இந்தியப்பெருங்கடல், அமைதிப்பெருங்கடல் ஆகிய இடங்களில்தான் மிகுதியாய் வாழ்கின்றன. ஆகையால், குமரிநாடு பாம்பு நிறைந்த இடமாகும்.

திருநெல்வேலிக்கோட்டகையின் கீழ்பாகத்தில், இன்றும், நல்ல பாம்பினாலும் விரியனாலும் கடியுண்டு மக்கள் அடிக்கடி யிறக்கின்றனர். ஆகையால், தமிழர் நாகத்தை வணங்கினமை வியப்பன்று.

இன்றும் தமிழ்நாட்டிலும் மலையாள நாட்டிலும் சில வீடுகளில் நாகவணக்கம் இருந்துவருகின்றது.

நகர்வது நாகம். நகர்—நாகர்—நாகம்.

E. *snake*; A. S. *snaca* from *snican*, to creep; Ice. *snakr*, *snokr*; Dan. *snog*; Swed. *snok*; Sans. *naga*.

நகத்தில் (மலையில்) உள்ளது நாகம் என்று வடநூலார் கூறுவது சரியன்று. நாகம்—Snake (முதல்விரி—Prosthesis).

கீழுலகத்தில் பாந்தள் மிகுதியாயிருப்பதால், கீழ் என்பதை அடியென்று நினைத்துக்கொண்டு, ஞாலத்திற்கடியில் ஆதிசேடன் (=முதற்பாம்பு) இருந்து தாங்குவதாகக்கூறினர் பழமையர்.

கீழ்நாட்டில் நாகவணக்கம் மிகுதியாயிருந்தமையால், பிற்காலத்தில் அதைச் சைவத்திலும் திருமாலியத்திலும் உட்படுத்தவேண்டி, நாகம் சிவபெருமானுக்கு அணியாகவும் திருமாலுக்குப் பாயலாகவுங் கூறப்பட்டது.

சிவபெருமான் நாகத்தைத் தலையிலணிந்திருப்பதாகக் கூறுவது நாகவணக்கத்தின் பண்டைப் பெருமையைக் காட்டும்.

பண்டை எகிப்தியரின் நாகவணக்கமும், கௌ-என்-அத்தென (Khou-en-Aten) என்னும் எகிப்தியவரசன் நாகவுருவைத் தலை முடியிலணைத்ததும்*, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தன.

தாருகா வனத்து முனிவர் சிவபெருமான்மேற் பாம்பை யேவியதாகக்கூறுவது பழமைக்கட்டு.

(3) பேய்வணக்கம்—Demonolatry.

பே என்பது அச்சத்திணுல் உளறும் ஒலி. பேம் = அச்சம்.

"பேநாம் உரும்என வருஉம் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள" (உரி. 69.)

என்பது தொல்காப்பியம்.

பேபே என்று உளறுகிறுன் என்பது வழக்கு. ஒ. நோ. E. *babble*. பே—பேய். ஒ. நோ. E. *fay* ; Fr. *fee*.

பே—பேந்து. பேய், பேந்து என்பவை இடைச்சொல்லாகவும் வழங்கும். கா: பேயப்பேய (விழிக்கிறுன்), பேந்தப்பேந்த (விழிக்கிறுன்).

பேந்து: ஒ. நோ. Ger. *feind* ; Dut. *vijand* ; A.S. *feond* ; E. *fiend*.

சேம்பர் அகராதியில், A. S. *feond*, pr. p. of *feon*, to hate என்று கூறப்பட்டுள்ளது ; *feon* என்பதற்கு அஞ்சு என்பதே மூலப்பொருளாயிருக்கலாம்.

பேய் = அச்சம். அச்சத்தைத்தரும் ஆவி பேயெனப்பட்டது. பேய்கள் அகாலமாய் இறந்தோரின் ஆவிகளென்றும், அவற்றிற் பல வகையுண்டென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

---

* The Funeral Tent of an Egyptian Queen, p. 96.

பேய்களை மனவுறுதியாற் கட்டுப்படுத்தி, அவற்றூற் பயன் கொள்வது மந்திரம். மந்திரம், மாந்திரிகம், மாந்திரிகன் என்பன மூறையே மந்திரமொழிக்கும் வினைக்கும் வினைஞனுக்கும் வழங்கும் பெயர்கள். மந்திரம் வாய்மொழி என்னும் பெயர்களுள், முன்னது கடவுள் பேய் இரண்டையும்பற்றியது; பின்னது கடவுளையேபற்றியது.

பேய்களுக்குத் தலைவி காளியாதலால், அவளை வழிபடுதல் ஐந்திணைக்கும் பொதுவும் மாந்திரிகர்க்குச் சிறப்பும் ஆயிற்று. மாந்திரிகர் அவளை வாலை (= இளையள், கன்னி) என்பர்.

கட்டுவைப்பித்தல், வேலன் வெறியாட்டு, தேவராளன், தேவராட்டி என்பவை மாந்திரிகம் பற்றிய பழங் குறிப்புக்களாகும்.

பேய்களில் ஒருவகை பூதம். பூதம் பெருஞ்செயல் செயவல்லது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப் பூதத்தைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்திற் காண்க.

பூத வணக்கம் பண்டைக்காலத்தில் சிறப்பாயிருந்ததினாலேயே, சிவபெருமான் பூத கணங்களுக்குத் தலைவர் எனப்பட்டார்.

பூதம் என்னும் பெயர் பெருமைப் பொருளது. பொதுபொது (இரட்டைக் கிளவி), பொதுக்கு, பொந்து என்னும் சொற்களை நோக்குக. பொந்து—பொந்தன்—மொந்தன். ஒ—உ—ஊ. பொது—(புது)—பூது. இரும்பூது—இறும்பூது. பூது + அம் = பூதம். பேய்களிற் பெரியது பூதம். உலகின் ஐம்பெருங் கருவிப்பொருள்கள் ஐம்பூதம் எனப்பட்டன.

இந்தியா, எகிப்து, சீனம் ஆகிய நாடுகள் பண்டைக்காலத்தில் மாந்திரிகத்திற் சிறந்திருந்தன.

பேய்களைத் தெய்வம் என்பது, இருவகை வழக்கிலும் தொன்று தொட்டு இன்றுவரையுள்ளது.

(4) நடுகல் தெய்வம்.

"காட்சி கல்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்" (புறத். 5.)

என்பது தொல்காப்பியம்.

மதுரைவீரன், மாடசாமி, கருப்பசாமி முதலியவை நடுகல் தெய்வங்களே.

(5) கற்புத் தெய்வம்.

கண்ணகி சரிதங் காண்க.

(6) தென்புலத்தார் வணக்கம்—Ancestor Worship.

பண்டைத் தமிழர், இறந்துபோன தம் முன்னோரைத் தென் புலத்தார் என்று பெயரிட்டுச் சமையம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் வணங்கி வந்தனர். இது முன்னோரை நினைவுகூர்வதும் பெரியோர்க் குச்செய்யும் மதிப்புமாகும். இது சீன நாட்டில் மிகுதியாகவுள்ளது.

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றுங்
கைம்புலத்தா ரோம்பல் தலை"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

(7) நிலா வணக்கம்.

நிலாவும் ஒருகாலத்தில் வணங்கப்பட்டதைப் 'பிறைதொழு கென்றல்' என்னுங் கோவைத்துறையாலறியலாம்.

நால்வேள்வி :

வேள் + வி = வேள்வி. வேட்டல் விரும்பல். விருப்பத்தோடு பிறரை யுண்பிப்பது வேள்வி.

"இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்"

என்னுங் குறளில், விருந்தைத் திருவள்ளுவர் வேள்வியென்றமை காண்க.

வேந்தன், வாரணன் முதலியோர்க்குச் செய்யும் தேவ வேள்வியும், பேய்கட்குச் செய்யும் பூத வேள்வியும், முன்னோர்க்குச் செய்யும் தென்புலத்தார் வேள்வியும், விருந்தினர்க்குச் செய்யும் மாந்தர் வேள்வியுமெனத் தமிழர் செய்துவந்த வேள்வி நான்கு. இவற்றொடு மறையோதுதலெப் பிரமயாகம் என்று சேர்த்து, பஞ்சமகா யக்ஞம் என்றனர் ஆரியர். இதன் பொருந்தாமையை அறிஞர் அறிக. ராஜசூயம், அசுவமேதம் முதலிய ஆரிய வேள்விகள் தமிழர்க்குரியவை யல்ல. தமிழரசர் அவற்றை வேட்டது பிற்காலமாகும்.

மதம்—Religion.

முதலாவது, முற்கூறிய சிறு தெய்வ வணக்கங்களே தமிழர்க் கிருந்தன. பின்பு அவற்றிலிருந்து பெருந்தெய்வ வணக்கமாகிய மதம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

குறிஞ்சித் தெய்வ வணக்கத்தினின்று சைவமும், முல்லைத் தெய்வ வணக்கத்தினின்று திருமாலியமும் தோன்றின. பாலைத் தெய்வமாகிய காளி, சிவபெருமானுக்குத் தேவியாகக் கொள்ளப்பட் டாள். மருதத்தெய்வமும் நெய்தல் தெய்வமும் கடைக்கழகக்காலம் வரை வணங்கப்பட்டுப் பின்பு கைவிடப்பட்டன.

சேயோன் என்னும் பெயரின் மறு வடிவமே சிவம் என்பது. சிவ—சே (மரூஉ). சிவ + அம் = சிவம். சிவம் + (அன்) = சிவன். சே + ய் = சேய். சே + ஓன் = சேயோன். சேந்தோன் சேந்தன். சிவன், சேயோன், சேந்தன் என்னும் மூன்றும், சிவந்தவன் என்று பொருள்பட்டு முருகனையே அல்லது ஒரு தெய்வத்தையே முதலா வது குறித்தன.

சேய், சேயோன் குமரன் என்னும் பெயர்கட்கு, மகன் என்று தவறுகப் பொருள்கொண்டு, சிவம் என்பது சேயோனின் தந்தை யென, ஒரே தெய்வத்தையிரண்டாகக் கூறிவிட்டனர் ஆரியர். இங் ஙனம் செய்தது, ஆரியத்தெய்வமாகிய ருத்திரனைச் சிவத்தோடினைத் தற்கும் உதவிற்று.

முருகனும் சிவனும் ஒன்றேயென்பதை, சேயோன் சிவன் என்னும் இருபெயர்களும் ஒரே பொருளுடைமையாலும், குறிஞ்சிக்குரிய மலை, காளை, துடி, மழு, புலித்தோல், கரித்தோல் முதலியவை சிவனுக்குக் கூறப்படுவதாலும், குமரன் என்பதின் பெண்பாற் பெயரான குமரி என்பது, சிவன் தேவியாகிய காளியைக் குறித்தலாலும் அறியப்படும்.

திசைகளைத் தெய்வத்திற்கு முகங்களாகவும் கைகளாகவுங் கூறுவது வழக்கம். திசைகள் முதலாவது நான்கென்றும், பின்பு உயர்திசையைக்கூட்டி ஐந்தென்றும், பின்பு உயர்திசையும் அடித்திசையுங்கூட்டி ஆறென்றும், பின்பு நான்கு பெருந்திசையும் நான்கு கோணத்திசையுமாக எட்டென்றும், பின்பு இவற்றோடு உயர்திசையும் அடித்திசையுங்கூட்டிப் பத்தென்றுங் கூறப்பட்டன.

ஐந்து திசைகளும் எட்டுத்திசைகளும், முறையே சிவபெருமானுக்கு ஐம்முகங்களாகவும் எட்டுக்கைகளாகவும், ஆறு திசைகளானவை முருகனுக்கு ஆறு முகங்களாகவுங் கூறப்பட்டன. ஆறு முகங்கட்கும் முகத்திற் கிரண்டாகப் பன்னிருகைகள் கூறப்பட்டன. சிவபெருமானுக்கும் ஆறுமுகம் என்று ஒருகாலத்தில் கொள்ளப்பட்டிருந்தமை, அவர் தமது ஆறுமுகங்களினின்றும் ஆறுபொறியைத் தோற்றுவித்து முருகனைப் படைத்ததாகக்கூறும் கந்தபுராணக் கதையாலறியலாம். ஆறுமுகத்தை வடிண்முகம் என்று மொழிபெயர்த்தும், சுப்பிரமண்யன், கார்த்திகேயன், குகன் எனப் புதுவடமொழிப் பெயர்களையிட்டும், பனிமலையில் சரவணைப் பொய்கையிற் பிறந்ததாகக் கதை கட்டியும், முருகனை ஆரியத்தெய்வமாகக் கூறினர் வடநூலார்.

முழுமுதற்கடவுளுக்குப் போரண்டத்தையே வடிவமாகக் கூறுவது வழக்கமாதலால், மாலையில் தோன்றும் செவ்வானம் சிவபெருமானுக்குச் சடையாகவும், செவ்வானத்திற்கு மேலாகத் தோன்றும்

பிறையையும் பனிமலையுச்சியில் பிறக்கும் கங்கையையும் அவர் தலையி லணிந்திருப்பதாகவும் உருவகித்துக் கூறினர் முன்னோர்.

திங்கள் தக்கன் புதல்வியர் இருபத்தெழுவரை மணந்ததாகக் கூறுவது, இராவான் சுடர்கட்குத் தலைமையானது நிலா என்பதே. உடுபதி என்னும் பெயரை நோக்குக.

தீ முதன்முதல் வணங்கப்பட்ட தெய்வமாதலாலும், இறைவன் பெரும்பாலும் தீயாக அல்லது ஒளியாக வெளிப்படுவதாலும், ஐம் பூதங்களுள் தீயே அறிவு, தூய்மை, நன்மை, அழிப்பு முதலிய பலவகை யில். இறைவனைக் குறித்தற்குச் சிறத்தலாலும், அதன் நிறம்பற்றிய சிவம் என்னும் பெயரே முழுமுதற் கடவுட்குச் சிறந்த பெயராகக் கொள்ளப்பட்டது.

சிவபெருமானுக்குச் செம்மணியாகிய மாணிக்கத்தை உவமை கூறுவதாலும், முதன்முதல் சைவத் துறவிகளே நெருப்பின் நிறமான காவியுடையை அணிந்ததிலுலும், சிவம் என்னும் சொல்லுக்குச் சிவப்பு என்னும் பொருளே தெளிவாயிருத்தலாலும், சிவம் என்பது தமிழ்த்தெய்வமேயாதலாலும், மங்கலம் அல்லது நன்மை செய்பவன் என்று பொருள் கூறிச் சிவம் என்னுஞ் சொல்லை வடசொல்லாகக் கூறுவது பொருந்தாது.

செம்மை என்னும் நிறம் பற்றிய சொல்லுக்கு, நேர்மை, நேர் மையான ஒழுக்கம் என்று பொருள் வந்தது, துறவிகள் காவியுடை யணிந்ததிலேலேயே. செம்மையாயிருத்தல் என்பது, முதலாவது செங்கோலமாயிருத்தல் என்று பொருள்பட்டுப் பின்பு, செவ்வையா யொழுகல் என்று பொருள்பட்டது.

சிவம் தமிழத் தெய்வமேயென்பது, ஆரியர் வருமுன்னமே, மோஹன்ஜோ-டேரோவில் சைவம் வழங்கினதிலுலும்,

“ மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன் ”

“ மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும் ”

"பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்"
"தென்னை நடைய சிவனே போற்றி"

என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுவதாலும் அறியப்படும்.

முதலாவது ஒரு தெய்வமாயிருந்த சிவத்திலிருந்து, முருகன், பிள்ளையார், சாத்தனர், பைரவன், வீரபத்திரன் எனப் பல தெய்வங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன பழமையரால்.

பிள்ளையார் என்று முதலாவது முருகனுக்குப் பெயரிடப்பட்டது. பின்பு ஆனைமுகத்தர் மூத்த பிள்ளையார் எனப்பட்டார். இப்போது மூத்த பிள்ளையாரே பிள்ளையார் எனப்படுகிறார்.

ஓங்கார வடிவமும் யானை வடிவுபோலிருத்தலாலும், கயமுகன் என்னும் அசுரனைக் கயமுகத்தொடு சென்ற சிவ ஆற்றல் கொன்ற தென்னுங் கதையாலும், பிள்ளையார் என்ற தெய்வம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. கணபதி (பூதகணங்களுக்குத் தலைவர்) என்னும் பெயர் சிவனுக்கும் ஏற்றலாலும், சிவனுக்கும் பிள்ளையாருக்கும் முக்கண் கூறப்படுவதாலும், அவ்விருவரும் ஒருவரே யென்பதுணரப்படும்.

இங்ஙனமே பிறதெய்வங்களும் ஒவ்வோர் காரணம்பற்றித் தோற்றுவிக்கப்பட்டனவாகும்.

பிள்ளையார் வணக்கம் கடைக்கழகக்காலத்திற்கு முந்தியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. முருகனுக்குப் பிள்ளையார் உதவினதாகக் கந்தபுராணங் கூறுவது களிறுதரு புணர்ச்சியேயன்றி வேறன்று.

சிவபெருமானுக்குப் பகவன், ஐயன் என்று பெயர்களுண்டான மையின், காளிக்குப் பகவதி, ஐயை என்று பெயர்களுண்டாயின. பகவன் என்னும் பெயருக்கு அறிவு, திரு, ஆட்சி, ஆற்றல், அவாவின்மை, புகழ் என்னும் அறு குணங்களையுடையவன் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. சிலர் பகம் என்பது குறி (இலிங்கம்) யென்றும், பகவடிவிற் குறிக்கப்படும் கடவுள் பகவன் என்றுங் கூறுகின்றனர். இருபாற்கூட்டத்தால் உயிர்கள் தோன்றுவதாலும், கட

வுளிடத்தில் தாய்கூறும் தந்தைகூறும் உள்ளன என்னுங் கருத்தில், சிவபிரானை அம்மையப்பன், மாதொருபாகன், மங்கைபங்கன் முதலிய பெயர்களால் அழைப்பதாலும், வழிபடப்படும் சிவலிங்கப்பெய ருள்ளதாயும் இலிங்க வடிவாயுமிருத்தலாலும், எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிக்கும் ஒரு மூல ஆற்றலைக் குறிவடிவால் முன்னோர் குறிப் பித்தார் என்று கொள்ளல் பொருத்தமானதே.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

காளி துடுக்கு நிலையளாதலின், அமைந்த நிலைக்குரிய தேவி வடிவம் சிவன் என்பதின் பெண்பாலான சிவை என்னும் பெயராற் குறிக்கப்பட்டது. சிவையைப் பார்வதியென்பர் வடநூலார்.

சிவை பர்வதவரசன் மகளாகிப் பார்வதியென்று பெயர்பெற்ற தாக ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. ஆனால், குறிஞ்சித்தேவி என்று பொருள்படும் மலைமகள் என்னும் பெயரையே, மலைக்கு மகள் எனப் பிறழவுணர்ந்து அக்கதை கட்டப்பட்டதோ என ஐயுறக்கிடக்கின் றது. கலைமகள் மலர்மகள் நிலமகள் முதலிய பெயர்களில் மகள் என்பது முறைகுறிக்காது பெண்பாலையே குறித்தல் காண்க. பர்வத வரசன் என்னும் தொடரும் மலைகட்கு அரசுபோற்சிறந்த பனிமலை யையே குறித்தலையும், சிவன் பண்டு குறிஞ்சித் தெய்வமாயிருந்ததை யும், மகேந்திரம் முழுகியபின் பனிமலை சிவனுக்குச் சிறந்த இடமாகக் கொள்ளப்பட்டமையையும் நோக்குக. ஆகவே, மலையரசன் பெற்ற மகள் என்பது பனிமலை அடைந்த அல்லது தாங்கிய பெண்டெய்வம் என்றே பொருள்படுவது காண்க.

முதற்காலத்தில், சிவனே ஆண்பாலாகவும் திருமாலைப் பெண் பாலாகவும் கொண்டு, சைவத்தையும் திருமாலியத்தையும் ஒன்றுகவே யினைத்துக் கூறியதாகத் தெரிகிறது.

இதற்குச் சான்றுகளாவன :—

(1) சிவன் பெயர் ஆண்பாலும் திருமால் பெயர் பெண்பாலுங் குறித்தல்.

கா :	சிவன் பெயர்	திருமால் பெயர்
	அரன்	அரி
	பெருமகன்—பெருமான்.	பெருமகள்—பெருமாள்.

அருணகிரிநாதர் பெருமாள் என்னும் பெயரை முருகனுக்கு வழங்கினாலும், அது திருமாலுக்கே உரியதாகும்.

அரன் = தேவன். இப்பெயரின் வரலாறு பின்னர்க் கூறப்படும்.

(2) சிவபெருமானுக்கு அழிப்பும் திருமாலுக்குக் காப்பும் தொழிலாகக் கூறினமை.

தீ போல்பவன் சிவன் என்றும் மேகம் போல்பவன் திருமால் என்றுங் கொண்டமையால், முறையே அவற்றின் தொழிலான அழிப்பும் காப்பும் அவ்விருவர்க்கும் கூறப்பட்டன. தீ ஆண்டன்மையும் நீர் பெண்டன்மையுங் குறித்தற்கேற்றல் காண்க.

(3) அரியரன் (ஹரிஹரன் அல்லது சங்கர நாராயணன்) என்ற வழக்கம்.

(4) முற்காலத்தில் அரியும் அரனும் ஒன்றே என்று எண்ணப் பட்டமை.

(5) பண்டைக்காலத்தில் சைவமே தலைமையாயிருந்தமை. இதற்கு அறிவரும் முனிவரும் குறிஞ்சியிலிருந்தமை ஒரு காரணமா யிருக்கலாம்.

(6) திருமாலே மலைமகளுக்கு அண்ணன் என்றல்.

இவ்விருவர் நிறமும் கருமையென்பதையும் நோக்குக. கருமை, நீலம், பசுமை என்னும் மூன்றும் ஒன்றுகவே கொள்ளப்படும்.

மாயோள் நிறம் அவளின் மறுவடிவான சிவைக்கும் கூறப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே, திருமால் தனித்தெய்வமாகப் பிரித்துக் கூறப்பட்டு, அதிலிருந்து திருமாலியமே சிறந்து வருகின்றது என்பதற்குச் சான்றுகள் :—

(1) தொல்காப்பியம் :

i. 'மாயோன் மேய' என்ற நூற்பாவில் மாயோனை முற்கூறுதல்.

ii. "மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்
ஞாலவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்"

என்று மன்னர்க்குத் திருமாலை உவமை கூறல்.

(2) திருக்குறள் :

i. "தாமரைக் கண்ணான்" என்றும், "அடியளந்தான் தாஅயதெல்லாமொருங்கு" என்றும், திருமாலை விதப்பாய்ச் சுட்டல்.

ii. "தேவிற்றிருமால்" என்று கவிசாகரப் பெருந் தேவனார் கூறல் (திருவள்ளுவ வெண்பாமாலை).

(3) சிலப்பதிகாரம் :

திருமாலைப்பற்றிய பகுதிகளை மிகச்சிறப்பாய்க்கூறல்.

(4) தமிழ் நெடுங்கணக்கு அரி ஓம் நம என்று தொடங்கியதால் அரிவரியெனப்படுதல்.

(5) இதுபோது சில சைவரும் இராமம் அணிதல்.

சிவன் திருமால் என்னும் தமிழத் தெய்வங்களோடு, மூறையே ருத்திரன் விஷ்ணு என்னும் ஆரியத்தெய்வங்களை இணைத்து விட்டனர் ஆரியர். ஆரியர்க்கு ருத்திரன் புயற்காற்றுத்தெய்வமும் விஷ்ணு சூரியத்தெய்வமுமாகும்.

காளிக்குச் சிறந்த இருப்பிடம் சுடலையாதலானும், பேய்கட்குத் துணங்கைக்கூத்து உரியதாதலானும், காளியின் கணவனை சிவபெருமான் சுடலையாடியெனப்பட்டார்.

சிவபெருமானுடைய முத்தொழிலையே திருக்கூத்தாக உருவகித்தனர் உயர்ந்தோர்.

சைவம் * பற்றிய சில தமிழ்க் குறியீட்டுப்பொருள்கள்.

ஆனைந்து (பஞ்ச கவ்யம்) :

ஆனைந்தை (துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனர் செந்தமிழ்ச் செல்வியிற் கூறுகிறபடி) பால் தயிர் வெண்ணெய் மோர் நெய் என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமாயிருக்கிறது. ஆனைந்தைப் பஞ்ச கவ்யம் என்று மொழிபெயர்த்துக்கூறினதுடன், பால், தயிர், நெய் கோமூத்திரம் சாணம் என்று பிறழக்கூறிவிட்டனர் ஆரியர்.

திருநீறு :

சிவபெருமான் தம்மையடைந்தவரின் தீவினையை எரித்து விடுகிறார் என்னுங் கருத்துப்பற்றியதே, திருநீற்றுப் பூச்சாகத் தெரிகின்றது. நீறு = சுண்ணம், பொடி. பூதியென்பது நீற்றின் மறு பெயர். பூழ்தி (புழுதி)—பூதி. ஒ. நோ. போழ்து (பொழுது)—போது. பூதி = பொடி, தூள். பூதியை 'வி' என்னும் முன்னெட்டுச் சேர்த்து, விபூதியென்று வடசொல்லாக்கினர்.

உருத்திராக்கம் :

உருத்திர + அக்கம் = உருத்திராக்கம்.

உருத்திரன் என்று சிவபெருமானுக்கொரு பெயர் தமிழிலேயே யிருந்தது. உருத்தல் = சினத்தல், தோன்றுதல். உரும் = நெருப்பு, சினம், இடி. உருமி = புழுங்கு. உருமம் = உச்சிவேளை. உருப்ப = அழல (புறம். 25). உரு என்ற சொல் முதலாவது நெருப்பையும் பின்பு சினத்தையுங் குறித்தது. ஒ. நோ. அழல்—அழலுதல் = சினத்தல்.

சிவநெறியைச் சைவம் என்றது திரிபாகுபெயர் (தத்திதாந்தம்). இவ்வியல்பு தமிழுக்குஞ் சிறுபான்மையுண்டென்பதைப் பைத்தியம் என்னுஞ் சொல்லாணுணர்க. பித்து (gall-bladder)—பித்தம் (bile)—பைத்தியம் (insanity).

கனல்—கனலுதல் = சினத்தல். சினம் நெருப்பின் தன்மையுடையது. "சினம்.....சுடும்" (குறள். 306). நெருப்பின் தன்மை ஒளியாதலாலும், ஒளியால் பொருள்களின் வடிவந் தோன்றுதலாலும், உரு என்னும் சொல் வடிவங் குறித்தது. "சுவையொளி என்னுங் குறளில், காட்சியை அல்லது வடிவத்தை ஒளியென்றது காண்க.

உரு + உ = உருவு. உருவு + அம் = உருவம்.

உருவு—உருபு (வேற்றுமை வடிவம்).

உரு, உருப்படி என்னுஞ் சொற்கள், எத்துணையோ பொருள்களில் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன.

உரு என்னுஞ் சொல்லின் வரலாறு மிக முக்கியமானது. இது இந்நூலின் மூன்றும் மடலத்தில் விரிவாகக்கூறப்படும். உருவம் என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லே, வடமொழியில் ரூப என்று திரியும். இது வடநூலார் கூற்றையொட்டிப் பல்கலைக்கழக அகராதியிற் றலைமாறிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவன் நெருப்பின் தன்மையும் அழிப்புத் தொழிலும் உடையவராதலின், உருத்திரன் எனப்பட்டார். உரு + திரம் = உருத்திரம் (ருத்ரம்—வ.) = சினம். திரம் ஒரு தொழிற்பெயர் ஈறு. உருத்திரத்தையுடையவன் உருத்திரன். உருத்திரன் என்னும் தமிழ்ப் பெயரையே, ருத்ர என்னும் ஆரிய வடிவில் சினக்குறிப்புத் தோன்றுங் கடுங்காற்றிற்குப் பெயராயிட்டனர் ஆரியர் என்க.

அக்கம் = கூலம் (தானியம்), மணி. அக்கம்—அக்கு.

"அக்கஞ் சுருக்கேல்" என்றார் ஔவையார். கூலம் மணியென்றும் பொருள்படுவதை, நென்மணியென்னும் வழக்காலறிக.

"கொக்கிறகக்கம்" (திருப்பு. 416).

உருத்திரன்பற்றி யணியப்படும் அக்கம் உருத்திராக்கம். நீட்டற் புணர்ச்சி (தீர்க்க சந்தி)யும், மரூஉ முறையில், தமிழுக்குச் சிறு

பான்மையுண்டென்பதை, மராடி, குளாம்பல், எனது, குனது என்னும் வழக்குகளால் உணர்க.

உருத்திராக்கத்தின் சிறப்புப் பண்பை, பூதநூலும் (Physics) நிலைத்திணை நூலும் (Botany) அறிந்தவர் ஆராய்ந்து கூறவேண்டும்.

உருத்திராக்கத்தை ருத்திராகூம் என்று திரித்து, ருத்திரனின் கண்ணிலிருந்து தோன்றியதாக ஒரு கதை கட்டினர் ஆரியப் பழமையர். இங்ஙனம் கூறுவதற்குக் காரணம், ரா (Ra) என்னும் (சூரியத்) தெய்வத்தின் கண்ணீரே மழையென்றும், அதிலிருந்து பயிர்ப்பச்சைகள் தோன்றுகின்றனவென்றும், பண்டையெகிப்தில் வழங்கிய ஒரு பழமைக்கொள்கையை, மேலையாசியாவிலிருந்தபோது ஆரியர் கேட்டறிந்ததேயென்று தோன்றுகின்றது.

பிற்காலத்தில், ருத்திராகூம் வடநூற் பொருளையொட்டிக் கண்மணியென மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

ஓ(ம்) குரு, தீக்கை (தீகூா) என்பனவும் தமிழ்ச்சொற்களாகவே தோன்றுகின்றன. ஓங்காரத்திற்கு இன்றும் தமிழ் வாயிலாகவே எழுதப்படுவதையும், உரு என்னும் சொல்போன்றே குரு என்னும் சொல்லும், வெப்பம், தோற்றம், சிவப்பு என்று பொருள்படுவதையும், தீக்கை என்பது குரு பருவான்மாவின் மலத்தைக் காண்டல் தீண்டல் முதலியவற்றால் தீத்து (எரித்து) விடுதலைக் குறித்தலையும் நோக்குக.

ஓ—ஓங்காரம். ஒ. நோ. ரீ—ரீங்காரம்.

ஓ = அ + உ என்று வடமொழிப் புணர்ச்சிப்படி பிரித்தது பிற்காலம். ஆசிரியன் என்பதன் பொருளைத் தழுவி, குரு என்பதில், கு = குற்சிதம், ரு = ருத்திரன் என்று கூறுவது, News என்பது North East West South என்னும் நாற்றிசைச் செய்தி குறிப்பது என்று அப்பெயர்க்குக் காரணம் கூறுவதுபோன்றதே.

தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள் உருக

மதம்பற்றிய சில பொதுச்சொற்கள்.

ஆன்மா :

ஆமா (ஆவாகிய மா) = பசு, காட்டுப்பசு. மா விலங்குப் பொதுப் பெயர். அரிமா, வரிமா என்னும் பெயர்களை நோக்குக.

ஆ—ஆன். ஆமா—ஆன்மா = ஆனுகியமா, பசு. ஒ. நோ. அரிமா, கரிமா. முதன்முதலாய் மாந்தனால் வளர்க்கப்பட்ட விலங்கு ஆன்மா.

முதற்காலத்தில், இருதிணையுயிர்களும் ஒன்றுகவே கருதப்பட்டன என்பது, மாக்கள் என்னும் பன்மைப்பெயர் இருதிணைக்கும், கணவன் அலவன் என்னும் ஆண்பாற்பெயர்கள் அஃறிணைக்கும் வழங்குவதாலும், தொல்காப்பியத்திற்கூறும் விரவுப்பெயராலும், பிற வற்றாலும் அறியப்படும்.

ஆன்மா என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் இருதிணையுயிர்களையுங் குறித்தற்குரிய பொதுச்சொல்லாகக் கொள்ளப்பட்டது.

மா என்னும் பெயர் பசு (மாடு), உயிர் என்று இருபொருள் தருவதுபோன்று, ஆன்மா என்னும் பெயரும் தரும்.

ஆன்மாவைப் பசு என்று மொழிபெயர்த்துச் சிவனைப் பசுபதி யென்றனர் வடநூலார். ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன்னமே ஆன்மா என்னுஞ்சொல் தமிழர்க்கிருந்தது.

L. *animos*, soul. ஆன்மா என்னும் வடிவமே பண்டைத் தமிழ்நூல்களில் வழங்கப்பட்டிருப்பதாலும், அது animos என்னும் இலத்தீன் வடிவத்தை ஒத்திருப்பதாலும், அச்சொல் ஆரிய மொழியிற் பிற்காலத்து வந்ததென்று மாக்ஸ்முல்லர் கூறுவதாலும், ஆன்மா பசு என்னும் சொற்கள் ஒரு பொருளனவாயிருத்தலாலும், ஆரியர் வருமுன்பே சைவம் இந்தியாவில் இருந்ததினாலும், பிறவற்றினாலும், ஆன்மா என்பது தமிழ்ச்சொல்லேயென்பது துணியப்படும்.

மாயை :

மாய்+ஐ=மாயை. ஒ.நோ. சாய்+ஐ=சாயை=நிழல். மாய்+அம்=மாயம். மாயை மாயம் என்பவை, அழிவு, மயக்கம் என்னும் பொருளன. 'மாயமாய்க் காணேம்' மாயவித்தை என்னும் வழக்கு களை நோக்குக. மாயை சாயை என்னும் தமிழ்ச்சொற்களை மாயா சாயா என்று ஆகார வீறுக்கினவளவானே வடசொல்லாகக் கூறுவது நகைப்பிற்கிடமானதே.

மதந்தழுவிய சில கருத்துக்கள்.

வீடு :

ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை நீக்குவதும் நிலையான இருப்பு மாகிய துறக்கவுலகைப்போல, வெயின்மழைத்துன்பத்தை விலக்குவதும் நிலையாகத் தங்கற்குரியதுமானது என்னுங் கருத்தில், இல்லத்தை வீடென்றனர் முன்னோர்.

வீடு—வீடு=(பிறவி நரகத் துன்பத்தினின்றும்) விடுதலை, துறக்கம். உலகப்பற்றைத் துறந்து பெறுவது துறக்கம்.

ஏழுலகம் :

பண்டை நூலம் ஏழு தீவுகளாய் அல்லது கண்டங்களாயிருந் தமையின், நூலத்தைச் சேர்த்து மேல் ஏழுலகம் அமைந்திருப்ப தாக முன்னோர் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. இனி, ஏழு கோள்களினின்றும் ஏழுலகவுணர்ச்சி யுண்டானதாகவுங் கொள்ளலாம்.

ஏழுலகத்தைக் குறிப்பதற்கே, ஏழுநிலை மாடமும் ஏழுநிலைக் கோபுரமும் எடுத்தனர் என்க.

ஏழு தீவுகளையுஞ் சுற்றியுள்ள கடல்களை ஏழுகடல் என்றனர் முன்னோர். ஒ. நோ. Indian Ocean, Atlantic Ocean (from Mount *Atlas*, in the north-west of Africa). ஏழுகடல்களை

நன்னீர், உவர்நீர், பால், தயிர், நெய், தேன், கருப்பஞ்சாறு என்ப வற்றுல் நிறைந்ததாகப் பிறழக்கூறினர் ஆரியப்பழமையர்.

எழுபிறப்பு :

ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிரீருக ஆறும், தேவர் பிறப்பொன்று மாக, உயிரடைவது ஏழ் பிறப்பென்று தமிழர் கொண்டனர். இவற் றைத் தேவர் மாந்தர் விலங்கு பறவை நீர்வாழ்ன ஊர்வன நிலத்திணை என, வேறுரு வகையாயெண்ணியதுடன், மாந்தர்க்குள்ளேயே சூத்திரன் வைசியன் கூத்திரியன் பிராமணன் என முறையே உயர்ந்த நால்வகைப் பிறப்புள்ளதாகவும், பிராமணப்பிறப்பு ஒரு விரிவளர்ச்சி (Evolution) யெனவும் கூறினர் ஆரியப் பார்ப்பனர்.

பிறப்பாலுயர்வு தாழ்வு வகுப்பது (இந்திய) ஆரியக்கொள்கை ; தமிழர் கொள்கையன்று. பிரமாவே மக்களை நாற்குலமாகப் படைத் தாரென்றல், ஏனை நாடுகளில் ஏன் அங்ஙனம் படைக்கவில்லை? இந் தியாவில் மட்டும் ஏன் படைக்கவேண்டும்? அதிலும் தமிழரை ஏன் படைக்கவில்லை? இந்துக்கள் கிறிஸ்தவரும் இஸ்லாமியருமானவுடன் ஏன் பிரமாவின் படைப்பு அவர்களைத் தாக்குவதில்லை? இதனால், பிறப்பாற் சிறப்புக்கொள்கை ஆரியராற் புகுத்தப்பட்ட தந்நலக்கருத் தேயன்றி வேறன்றென்க. இந்தியாவின் ஒற்றுமையைக் கெடுப்பது இதைப்போன்று வேறென்றுமில்லை. அயல்நாடு சென்றல் கண் திறக்குமென்ற கருத்துப்பற்றியே, இடைக்காலத்தில் இந்தியர் அயல் நாடு செல்வது ஆரியத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததென்க.

“ பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான் ” என்றார் திருவள்ளுவர்.

மக்கள் வரவரப் பெருகிவருதலையும், அதனுற் குலமும் பெருகி வருதலையும், ஒருகாலத்தில் குலமேயில்லாதிருந்ததையும் நோக்குக. **கபிலரகவலையுங்** காண்க.

மூப்படிவம் (திரிமூர்த்தம்).

மாந்தர்க்கு முதலாவது இறப்பச்சம்பற்றி அழிவுணர்ச்சியும், பின்பு காப்புணர்ச்சியும், அதன்பின் படைப்புணர்ச்சியும் தோன்றுவதே இயல்பு. முதலாவது சிவனுக்கு அழிப்புத்தொழிலும் பின்பு திருமாலுக்குக் காப்புத்தொழிலும் கூறப்பட்டன. பின்பு படைப்புணர்ச்சி தோன்றியபோது, அதுவும் சிவனுக்கேயுரித்தாக்கப்பட்டது, ஒடுங்கின இடத்திலிருந்தே ஒன்று தோன்றவேண்டும் என்னும் கருத்துப்பற்றி.

இதே,

"தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனர் புலவர்"

என்று சிவஞான போதத்திற் கூறப்படுகின்றது.

பிராமணர் தென்னாட்டிற்கு வந்தபின், படைப்புத்தொழிலைப் பிரித்துத் தங்கள் குல முதல்வராய பிரமாவினது என்று கூறிப் பழமை வரைந்தனர். ஆயினும் தமிழர் ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அவருக்குக் கோயில் வழிபாடேற்படவில்லை. இதற்குப் பிற்காலத்தில் ஒரு கதை கட்டப்பட்டது.

பிராமணரின் குல முதல்வரே பிரமாவென்பது, பிரமஹரீ, பிரம தாயம் என்னும் பிராமணரைக் குறித்த சொல்வழக்குக்களாலும், வீரமகேந்திரத்திலிருந்த பிரமா கந்தனைத்தேடிப்போய்ச் சேர்ந்துகொண்டமையால், அடுத்த அண்டத்திலிருந்த பிரமாவைச் சூரபன்மன் வரவழைத்தான் என்னுங் கந்தபுராணச் செய்தியாலும் உணரப்படும்.

திருமால் மேகவடிவினராதலின், மேகத்தைச் சமுத்திரமென்னும் தங்கள் மறைவழக்குப்படி, கடலை அவர்க்கு இடமாக்கினர் ஆரியர். திருமால் வணக்கம் வரவரச் சிறந்து வந்தமையால், பிரமா திருமாலின் மகனெனப்பட்டார்போலும். ஆரிய மறையோதுவதே சிறந்த கல்வி என்னுங்கருத்தில், கலைமகள் (சரஸ்வதி) பிரமாவின்

மனைவியாகக் கூறப்பட்டாள். தமிழர் கல்வியைத் தமிழ்மாது எனமொழிப்பெயராற் கூறினரேயன்றிக் கலைப்பெயராற்கூறவில்லை, ஆரியம் வருமுன் தமிழொன்றே தமிழகத்தில் வழங்கினமையின்.

பண்டைக்காலத்தில் ஒவ்வோர் அரசனிடத்தும், ஒவ்வோர் கருமான் அல்லது தச்சன் இருந்தான். அவனே ஊர்களை அல்லது நகர்களைக் கட்டுபவனுதலின், உலகக் கருமான் (விசுவகர்மா) எனப் பட்டான். 'உலக விடைகழி' என்பதில் உலகம் நகரைக் குறித்தலையும், கருமான் என்பது கொல்லன் பெயராதலையுங் காண்க. விசுவகர்மா என்பது உலகக் கருமான் என்பதின் மொழிபெயர்ப்பே.

உலகக் கருமானுக்கு அரசத் தச்சன் என்றும் பெயருண்டு. ஒ. நோ. Gr. *architekton*—*archi*, chief, and *tekton*, a builder. E. *architect*.

ஊரைக் கட்டுவது தச்சனுதலாலும், கொல்லருக்குள் கருமான், தச்சன், கற்றச்சன், கன்னான், பொற்கொல்லன் என ஐம்பிரிவிருப்பதாலும், உலகத்தைப் படைத்தவன் முதற்கருமான் என்றும், அவன் ஐம்முகன் என்றும் ஒரு பழமை வழக்கு தொன்றுதொட்டுக் கம்மாளர்க்குள் வழங்கி வந்திருக்கின்றது.

பிராமணர் தம் குல முதல்வராகிய பிரமனைப் படைப்புத் தெய்வமென்றும் நான்முகனென்றும் கூறியபோது, கம்மாளர்க்கு அவர்மீது பகையுண்டானதாகத் தெரிகின்றது. அதுவே இன்றும் தொடர்ந்து வருகின்றது. ஆரிய மறையை நான்காகப் பகுத்தது பிற்காலமாதலின், பிரமாவை நான்முகன் என்றது திசைபற்றி அல்லது குலப்பிரிவு பற்றியேயிருத்தல் வேண்டும்.

அறுமுறை வாழ்த்து.

பாடாண்பொருள் புகழ்ச்சி, வாழ்த்து, வழுத்து என மூவகைப்படும். புகழ்ச்சியாவது ஒருவரைச் சிறப்பித்துக் கூறல்; வாழ்த்தாவது ஒருவரை நீடு வாழ்கவென்றல்; வழுத்தாவது ஒரு தெய்வத்தைப் பராவுதல்.

'அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்' (புறத். 21) என்பதால், வாழ்த்தப்படு பொருள் ஆறென்றார் தொல்காப்பியர். "அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும் மழையும் முடியுடை வேந்தரும் உலகுமாம்" என்று கூறினர் நச்சினர்க்கினியர். இவற்றுள், பார்ப்பார் முற்காலத்துக்கேற்காமையின், அவர்க்குப் பதிலாய்க் கூறத் தக்கது அறமேயாகும்.

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடிநீங்கு சிறப்பின் மூதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

என்பது ஓர் தொல்காப்பிய நூற்பா (புறத். 27).

இதில் "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" என்பதற்குப் பலரும் பலவாறு பொருள் கூறினர். அவற்றுள், மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் கூறியதே உண்மையான பொருளாகும். அது அவை முறையே வான் நீத்தார் அறன் என்பன என்பது.

"மூதலன மூன்றும்" என்றதனால், முன்னுற் கூறப்பட்ட மூதன் மூன்று பொருளும் என்றும், "வடிநீங்கு சிறப்பின்" என்றதனால், அவை மிகுந்த சிறப்புடையவை என்றும், "கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணியவருமே" என்பதனால், அவை கடவுள் வாழ்த்தொடு சேர்ந்துவருமென்றும் பொருள்படுவதாலும், "மூதலன மூன்றும்" என்ற சுட்டு, "அமரர்கண் முடியும் அறுவகை" யைத் தவிர வேறுமுன்றையும் தழுவ முடியாமையானும், "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" என்ற மூன்றற்கும் ஐயங்கார் அவர்கள் கூறிய பொருள் "அமரர்கண் முடியும் அறுவகை" யில் மூன்றுபயனைதலானும், இதற்குச் சிறந்த பழந்தமிழ் நூலாகிய திருக்குறட் பாயிரம் காட்டாயிருத்தலானும், வேறுருரைக்கு இடமில்லையென்க.

"கடவுள் வாழ்த்து" என்னும் பெயரும், அதன்பின் "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி" என்ற முறையும், திருக்குறட்பாயிரத்தில் அமைந்திருப்பதை நோக்குக.

தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள் உருக

இது மதிநுட்பத்தாலறியும் பொதுச்செய்தியாதலின், பார்ப் பார் தமிழ் மொழிக்கதிகாரியாகார் என்று யான்முற்கூறியதற்கு மூரணாகாதென்க.

தமிழக்கு இதுபோது தொண்டுசெய்து வருவாருள், தலைமை யானவருள் ஒருவர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் எழுதிய நூல்களுள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி, சேரன் செங்குட்டுவன், ஆழ்வார்கள் காலநிலை, சாஸனத்தமிழ்க்கவி சரிதம் என்பனை மிக மிகப் போற்றற்தரியன.

நூல்களை உள்ளபடி அச்சிடுவதிலும் ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளி யிடுவது சிறந்தது. ஐயங்கார் அவர்கள் நூல்களில் உள்ள சில தமி ழொடு மூரண்கருத்துக்கட்கு, முன்னோரான பார்ப்பாரும் தமிழருமே காரணராவர்.

அறிவ (சித்த) மதம்.

'அறிவன் தேயம்' என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறியிருப்பதால், உருவ வணக்கத்தை (Idolatry) யொழித்த உயர்ந்த அறிவ மதமும் பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்தமை யுணரப்படும். பிற்காலத்திலிருந்த பதினெண்ணறிவருமும் தமிழரே. கடவுள் என்ற பெயர் எல்லாவற் றையுங் கடந்த முழுமுதற்கடவுளைக் குறித்தல் காண்க.

வடமொழிப் பழமைநூற்பொருள்கள் பல தென்னாட்டுச் செய்திகளேயாதல்.

சதாபத பிராமணம், பாரதம், பாகவதம், அக்கினி புராணம், மச்ச புராணம் என்பவை தென்னாட்டுக் கடல்கோட் செய்தியைக் கூறுகின்றன.

திருமாலின் ஆமைத்திருவிறக்கம் :

"பாண்டி நாட்டைச் சூழ்ந்த கடல்களில், மிகப் பெரிய ஆமை கள் வாழ்கின்றன. அவற்றின் ஓடுகள் வீடுகளுக்கு முகடு போட

உதவுகின்றன. ஓர் ஓட்டின் நீளம் 15 முழம். அதனடியில் பலர் நின்று வெயிலுக்குத் தப்பமுடியும்" என்று மெகஸ்தனிஸ் கூறுகிறார்.* இது முன்னோர் கூற்றைக் கொண்டுகூறியதே.

தென்கடலில் நில நடுக்கத்தால் தத்தளித்த ஒரு மலைத் தீவையே, ஆமையுடன் இணைத்து, திருப்பாற் கடல் கடைந்த கதையைக் கட்டியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

இராமாயணத்தில் முக்கியமான பகுதி தென்னாட்டுச் செய்தியே.

வால்மீகியைவிடக் கம்பரே இராமனை மிகுதியும் தெய்வமாக்கிக் கூறியவர். சிறந்த அல்லது பெரிய அரசரைத் தெய்வமாக வணங்குவது பண்டை வழக்கம். திருமலை நாய்க்கர் இறந்தபின்பு அவர்க்குக் கோயில் எடுத்து வழிபட்டனர்.† திருமாலைப்போல அரசரும் காப்புத்தொழிலையுடையமையின், அவரைத் திருமாலாகக் கூறுவது தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வழக்கம் என்பதை, 'பூவை நிலை' என்பதாலறியலாம். 'முச்சக்கரமும்' என்னும் வெண்பா கரிகாலனைத் திருமாலாகக் கூறுவதையும், அரசர் நாடும் வெற்றியும் அடைவதை நிலமகளையும் வயமகளையும் மணப்பதாக மெய்க்கீர்த்திமாலைகள் கூறுவதையும், "திருவுடையரசரைக்காணின் திருமாலைக் கண்டேனென்னும்" என்னும் திவ்வியப் பனுவற் கூற்றையும் நோக்குக.

இராமன் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சூத்திரனைக் கொன்றும், கண்ணன் நால்வகைக் குலமும் பிரமாவின் படைப்பே யென்று கூறியும், பிராமணீயத்தை வளர்த்ததினால் மிகப் போற்றப் பட்டதாகத் தெரிகிறது.‡

---

* Foreign Notices of South India, p. 42.

† History of the Nayaks of Madura, p. 146.

‡ இக்காலத்தில் வரணச்சிரமத்தைத் தாங்கும் திருவாளர் காந்தியை, மகாத்மாவென்றும் முனிவர் என்றுங் கூறுதல் காண்க.

கந்தபுராணத்தில், கந்தன் பிறப்புத் தவிர, மற்றையவெல்லாம் (பெரும்பாலும்) தென்னாட்டுச் செய்திகளே.

பஞ்சதந்திரக் கதைகளிற் பல தென்னாட்டில் வழங்கியனவை.

ஹாலாஸ்ய மான்மியம், உபமன்யு பக்த விலாசம் முதலியனவையும் பல தலப்பழமைகளும் தென்னாட்டுச் செய்திகளைக் கூறுபனவை.

அடிமுடி தேடியகதை திருவண்ணுமலையில் தோன்றியது.

மும்புரம் எரித்த கதை வடவிலங்கையில் தோன்றியது. மாந்தையிலிருந்த முக்கோட்டைகள் நிலநடுக்கத்தாலோ எரிமலையாலோ பன்முறை அழிந்துபோயின. ஓரழிவு பௌத்த மதம் இலங்கையிற் புகுந்தபின் நிகழ்ந்தது. அதுவரை சைவமே அங்கு வழங்கிவந்தது. அதனால், திருமால் புத்தவடிவுகொண்டு தாரகாட்சன் முதலிய மூவரைப் பௌத்தராக்கி, பின்பு சிவபெருமானால் அவர்க்கு அழிவு சேர்வித்ததாகக் கதை கட்டப்பட்டது. (கதிரைமலைப்பள்ளைக் காண்க.)

ஜனமேஜயன் கதை மைசூர் நாட்டில் தோன்றியது.*

பண்டைக்காலத்தில், திருமாலியர்க்குத் திருவரங்கமும் சைவர்க்குத் தில்லையுமே சிறந்த திருத்தலங்களாகவிருந்தன. அதனால் அவற்றிற்குக் கோயில் என்றே பெயர்.

கங்கை நாட்டிலிருந்த பார்ப்பனர் தென்னாட்டிற்குக் குமரியாட வந்தனர்.

இராவணன் பெயர்க்க முயன்றதாகக்கூறும் கயிலை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளதே.

பதினெண்கணத்தாருள், பெரும்பாலார் தென்னாட்டிற்கேயுரியவர்.

சோழ மரபின் முன்னோருள் ஒருவனை சிபி அயோத்தியில் ஆண்டதாகக் கூறப்படுகின்றான். இதனால், வடநாட்டுச் சூரிய திங்கள் மரபினரின் முன்னோர் தென்னாட்டாரே என்று தெரிகின்றது.

---

* Illustrated Weekly of India, Oct. 33, 1938. p. 22.

எண்டிசைத்தலைவர்.

கிழக்கில் வேந்தன் (இந்திரன்).

இந்திரன் என்று பழமைநூல் கூறுவது பலவிடத்தில் கடாரத் தரசனையே. இந்திரன் யானைக்கு வெள்ளை நிறமும் ஐராவதம் என்னும் பெயரும் கூறப்படுவதையும், கடாரத்திலுள்ள ஐராவதி என்னும் ஆற்றுப் பாங்கரில் வெண்புகர் யானை வதிவதாகக் கூறப் படுவதையும், இலங்கையிலிருந்த அரக்கரும் அசுரரும் அடிக்கடி இந்திரனை வென்றதாகக் கூறுவதையும், கடாரம் கிழக்கிலிருப்பதை யும், இந்திரன் கடலைப் பாண்டிநாட்டின்மேல் வரவிட்ட கதையை யும், மேகம் கீழ்கடலில் தோன்றிக்கொண்டல் என்று பெயர்பெறு வதையும், கடாரமும் மலேயாவும் இன்றும் ஆடல்பாடல்களிற் சிறந் திருப்பதையும், தேவருலகிற்கு நாகலோகம் என்றொரு பெயரிருப்ப தையும் நோக்குக.

எண்டிசைத் தலைவருள், அரசரெல்லாம் ஒருகாலத்தில் ஒருதலை முறையில் தத்தமக்குரிய திசையிலுள்ள நாடுகளை ஆண்டுகொண் டிருந்தவரே. கடாரத்தரசனுக்கு இந்திரன் என்று பட்டப்பெய ரிருந்திருக்கலாம்.

தென் கிழக்கில் தீ (அக்கினி).

ஜாவாவிலிருந்து பிலிப்பைன் தீவுவரையும், இன்றும் பல விடத்தில் எரிமலைகள் எரிந்துகொண்டிருப்பதைத் தினைநூலிற் காண்க.

தெற்கில் கூற்றுவன் (யமன்).

இவனைப்பற்றி முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மறத்திற் சிறந்த எருமைக்கடா* மறலிக்கு ஊர்தியாகக் கூறப்பட்டது.

தென்மேற்கில் அரக்கன் (நிருதி).

தென்முப்பிரிக்க மக்களையும் பண்டு தமிழகமும் ஆப்பிரிக்காவும் இணைந்திருந்ததையும் நோக்குக.

All About Animals, pp. 54, 55,

மேற்கில் வாரணன் (வருணன்).

வங்காளக்குடாவிலிருந்த நிலங்கட்கு மூந்தி, அரபிக் கடலிலிருந்த நிலம் அமிழ்ந்துபோனதால், மேற்கில் வாரணன் குறிக்கப்பட்டான்.

வடமேற்கில் காற்று (வாயு).

இது ஒருகால் சகாராப் பாலைநிலக் காற்றாயிருக்கலாம்.

வடக்கில் குபேரன்.

இவன் இராவணன் காலத்தவன். இவ்விருவரும் முறையே இலங்கையிலிருந்த இயக்கர் (யக்ஷர்), அரக்கர் (ராக்ஷஸர்) என்னும் குலங்கட்குத் தலைவர். இவ்விருவர்க்கும் போர் நிகழ்ந்தது. இராவணன் குபேரனை வென்று அவன் ஊர்தி (புட்பக விமானம்) யையும் கவர்ந்துகொண்டான். பின்பு குபேரன் வடதிசைக்குப் போய் ஒரு நாட்டையாண்டான். ஈழத்தில் பொன்னும் முத்தும் ஏராளமாயகப் பட்டமையின், அவன் ஒரு பெருஞ் செல்வனாய்ப் பல கருவூலங்களையுடையவனாயிருந்தான்.

வடகிழக்கில் ஈசானன்.

ஈசானன் ஒரு சிவ வடிவாகக் கூறப்படுகின்றான். இது மலைமகளின் கூறாகக் கருதப்படும் தடாதகைப் பிராட்டி, வடகிழக்குத் திசையிலிருந்த சோமசுந்தரனைக் கலியாணஞ் செய்ததினாலேயே.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், இந்திய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகமே யென்பதும், "ஆரியர் நாகரிகத்தில் திராவிடராக, திராவிடர் மொழியில் ஆரியராவர்" என்று கில்பெர்ட் சிலேற்றர் (Gilbert Slater) கூறுவது சரியே என்பதும் அறிந்துகொள்க.

நாகர்.

நாகர் என்பார் முதன்முதல் நாக வணக்கங்கொண்டிருந்த கீழ்த் திசை நாட்டார். இன்றும் கீழ்நாடுகள் பாந்தளும் நச்சுப்பாம்பும் நிறைந்தவை.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

"கீழ்நில மருங்கி னைகநா டாளரு
மிருவர் மன்னவர்" என்பது மணிமேகலை (9 : 54, 55).

நாகநாட்டு மாந்தரும் அரசரும் நாக இலச்சினையுடையவராயும், நாகவுருவை அல்லது படத்தைத் தலையிலணிந்தவராயுமிருந்தனர். சிவபெருமான் நாகத்தைத் தலையிலணிந்ததாகக் கூறியது, புல்லிய வணக்கத்தையுடைய நாகரைச் சைவராக்குவதற்குச் சூழ்ந்த சிறந்த வழியே. பௌத்த மதம் பிற்காலத்து வந்தது.

சாவகம் (ஜாவா) நாகநாடென்றும் அதன் தலைநகர் நாகபுரம் என்றும் கூறப்பட்டன. இன்றும் நாகர்கோவில், நாகபட்டினம், நாகூர், நாகபுரம் (Nagpur) சின்ன நாகபுரம் (Chota Nagpur) முதலிய இடங்கள், இந்தியாவின் கீழ்கரையில் அல்லது கீழ்பாகத்திலேயேயிருத்தல் காண்க.

அனுமான் கடல் தாண்டும்போது நாகரைக் கண்டானென்றும், மைந்நாகமலையில் தங்கினனென்றும், வீமன் துரியோதனரல் கங்கையிலமிழ்த்தப்பட்டபின் நாகநாடு சென்றனனென்றும், சூரவாதித்த சோழன் கிழக்கே சென்று நாககன்னியை மணந்தானென்றும் கூறியிருத்தல் காண்க.

நாகர் அல்லது கீழ்த்திசைநாட்டார் நாகரிகரும் அநாகரிகருமாக இருதிறத்தினர். அநாகரிகர் நக்கவாரம் (Nicobar) முதலிய தீவுகளில் வாழ்பவராயும், அம்மணராயும், நரவுணுண்ணிகளாயுமிருந்தனர்.

"சாதுவ னென்போன் தகவிலனாகி...
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னுயினன்...
நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றி...
ஊனுடை யிவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலும்"

என்னும் மணிமேகலை (16 : 4—59) யடிகளைக்காண்க.

தமிழகத்தின் தோன்மைக் குறிப்புக்கள் உசுரு

நக்கம் அம்மணம்.

சாவகம் முதலிய நாட்டிலுள்ளவர் நாகரிகராயிருந்தனர். நாக நாட்டின் ஒரு பகுதி இன்பத்திற்குச் சிறந்திருந்தமையால், அது தேவருலகாகக் கருதப்பட்டது. சாவகத்தின் பண்டைத்தலைநகரான நாகபுரத்திற்குப் போகவதிபுரம் என்றும் பெயருண்டு. மலேத்தீவுக் கூட்டத்தில், சாவகம் பலி முதலிய தீவுகள் இன்றும் ஆடல்பாடலுக்கும் பிறவின்பங்கட்கும் சிறந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

நடுமாகாணத்தி (Central Provinces) லுள்ள முண்டாரின் மூன்னோர், கீழ்த்திசையிலிருந்த நாகநாட்டாரே. வங்காளக்குடாவிலிருந்த பல தீவுகள் அமிழ்ந்துபோனபின், அவற்றினின்றும் எஞ்சினோர் இந்தியாவின் கீழ்ப்பாகங்களிற் குடியேறினர் என்க.

முண்டாரின் மூன்னோர் நாகர் என்பதற்குச் சான்றுகள்.

(1) சின்ன நாகபுரத்திலிருந்து மலேயத் தீவுக்குறை (Malayan Peninsula) வரையும், ஒரேவகையான கற்கருவிகள் அகப்படுவதுடன் பல பழக்கவழக்கங்களும் ஒத்திருக்கின்றன.*

(2) முண்டாமொழிகளும், நக்கவாரத் தீவுகளில் வழங்கும் மொழிகளும் மலேயத் தீவுக்குறையின் பழங்குடிகள் வழங்கும் மான்குமேர் (Mon-Khmer) மொழிகளும் ஓரினமென்று கொள்ளும் படி, பல முக்கியச் செய்திகளில் ஒத்திருக்கின்றன. †

மான்குமேர், முண்டா, திராவிடம் என்னும் மூக்குடும்ப மொழிகளும் பின்வருபவற்றில் ஒத்திருக்கின்றன.

i. சொன்முதலில் ஒரு மெய்க்குமேல் வராமை.

ii. சொல்லின் ஈற்றில் அரையொலிப்பு மெய்கள்.

iii. மூவிடப்பெயர்களிற் சில, பெயர்களுடன் சேர்ந்து கிழமைப்பொருள்தரல்.

---

* L. S. I. Intro. p. 1. † L. S. 1. pp. 10, 15.

iv. பல சொற்கள் :—

முண்டா	மான்தமேர்	தமிழ்
—	தம்	தமர் (தூள)
மூ	மூஹ்ற	மூக்கு
புரு	ப்ரி	பொறை (மலை)
பிர்	ப்ரி	மரம்
ஜம்	சௌள	சப்பு (உண்)
மரன்	—	முரண் (பெரிய)
ஹா	—	ஆம்
நி	நெ	இன் (இந்த)
நொ	நொ	அன் (அந்த)

தமிழில், சொற்களின் ஈற்றில் மெய்கள் அரையொலிப்பா யொலித்தல் கொச்சை வழக்கு.

இன் என்னுஞ் சொல், இலக்கணப் போலியாய் எழுத்துமுறை மாறி நி என்றாகும். அகர இகரங்கள் முறையே ஒகர எகரங்கட் கினம்.

குரங்கு, கொண்டை, ப.ரவு (படவு), இரும் (கருப்பு), பெட்டி மூக்க (முகம்) எகு, பொஹொரா (புகை) முதலிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் மலேத் தீவுக் கூட்டத்தில் வழங்குகின்றன.

கீழ்வருபவை முண்டா மொழியினத்தின் சிறப்பியல்புகளாகப் பண்டிதர் கிரையர்சன் குறிப்பிடுகின்றார் :—

(1) ஒரே சொல் பல சொல்வகை (Parts of Speech) யாக வழங்கல்.

(2) ஆண் பெண் என்ற சொற்கள் பெயரொடு சேர்ந்து முறையே ஆண்பாலும் பெண்பாலுமுணர்த்தல்.

(3) 6-ம் வேற்றுமை பெயரெச்சமாயிருத்தல்.

(4) முன்னிலையை உளப்படுத்துவதும் படுத்தாததுமான இரு தன்மைப் பன்மைப் பெயர்களிருத்தல்.

(5) இருந்து என்று பொருள்படும் (5-ம் வேற்றுமை) உருபு ஒப்புப் பொருளையுணர்த்தல்.

(6) தொடர்புப்பதிற்பெயர்களும் (Relative Pronouns) தொடர்பு வினையெச்சங்களும் இல்லாமை.

இவை தமிழுக்கும் உரியவாதல் காண்க.

மான்குமேர் மொழியினம் ஓரசை நிலை (Monosyallabic) யதாகவும், முண்டாமொழியினம் பல்லசை நிலை (Polysyallabic) யதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் முன்னதன் முன்மையுணரப் படும்.

ஆஸ்திரேலிய மொழிகட்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒப்புமை.

(1) சகர வேறுபாடுகளும் மூச்சொலிகளுமில்லாமை.

(2) பின்னெட்டுச் சொற்களாலேயே பெரும்பாலும் புதுச் சொற்கள் ஆக்கப்படல்.

(3) ஆஸ்திரேலிய மொழிகளில் உயர்திணைப் பெயர்களும் அஃறிணைப் பெயர்களும் வேறுபடுக்கப்படாமை.

முதுபழந் தமிழிலும் இங்ஙனமேயிருந்தது.

கா: மண்வெட்டி, விறகுவெட்டி; சலிப்பான் (சல்லடை).

(4) 'அர்' பன்மையீறுயிருத்தல்.

தமிழர், முண்டர், நாகர், ஆஸ்திரேலியர் என்பவர் பண்டு ஓரினத்தாராயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இலங்கையில் பண்டு வழங்கியது தமிழென்றும், ஈழநாட்டரசர்க்கு முடிநாகர் என்ற பேர் இருந்ததென்றும், முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள் 'செந்தமிழ்'ச் சுவடிகை (Magazine) யில் எழுதியிருப்பது பொருத்தமானதே.

ஆஸ்திரேலியர் திராவிடரைப் பலவகையில் ஒத்திருப்பதாக மாந்தனூலார் கூறுகின்றனர்.

L. S. I. p. 14.

தமிழர் நீக்கிரோவர்க்கும் ஆரியர்க்கும் இடைப்பட்டோராதல்.

இதற்குச் சான்றுகள் :—

(1) கடாரத்தில் முதன்முதல் இராக்கதர் (Monsters) வாழ்ந்தனர் என்னும் ஓர் வழக்குண்மையாலும், * நக்கவாரத்தில் நரவூனுண்ணிகளிருந்தமை மணிமேகலையிற் கூறப்படுவதாலும், இலங்கைக்குத் தெற்கே அசுரர் என்னும் ஓர் இராக்கத வகுப்பா ரிருந்தமை கந்தபுராணத்தாலறியப்படுவதாலும், தென்மேற்குத் திசைத்தலைவனுக நிருதியென்றோர் அரக்கன் குறிக்கப்படுவதாலும், இன்றும் தென்மேற்கிலுள்ள ஆப்பிரிக்கர் அரக்கவினமாயிருப்பதா லும், பண்டு தமிழகத்தின் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் மேற்கிலும் மாந் தனின் 2-வது நிலையினரான நீக்கிரோவர் வாழ்ந்தனர் என்பது அறி யப்படும். இராக்கதர் இரவில் செல்லுபவர். இதையே நிசாசரர் என்று மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர் ஆரியர். அரக்கர் அழிப்பவர்.

(2) உடலமைப்புப்பற்றிய மாந்தன் நிலைகளுள், முதலாவது விலங்குபோல்வது ; இரண்டாவது பண்டை நீக்கிரோவரது ; மூன் றுவது திராவிடரது ; நாலாவது ஆரியரது.

தமிழர் உடலமைப்பில் ஒரு வலத்த கருநீசிய (Melanesian) அல்லது இந்தே-ஆப்பிரிக்கக் கூறுள்ளதாகப் பண்டிர் லோகன் (Dr. Logan) கூறுகின்றார். †

மாந்தன் நிலைகள், தொழிற்படி, முறையே உண்ணும் மாந்தன் (Man the Eater), உழைக்கும் மாந்தன் (Man the Worker), எண்ணும் மாந்தன் (Man the Thinker), புதுப்புனை மாந்தன் (Man the Inventor) என நான்கு. அவற்றுள் இடைமூன்றும் திராவிடர் அடைந்தவை ; இறுதியது ஆரியரது.

---

* L. S. I. p. 14. † Caldwell's Comparative Grammar, pp. 560, 561.

மாந்தனை நிறம்பற்றிக் காலமுறைப்படி முறையே கருமாந்தன், செங்கருமாந்தன், செம்மாந்தன், பொன்மாந்தன், வெண்மாந்தன் என ஐவகையாக வகுக்கலாம். அவற்றுள் முதல் மூன்று நிறங்கள் திராவிடருடையன.

மாந்தன் மூக்கு முதலிலிருந்து வரவர ஒடுங்கி வந்திருக்கின்றது. நீக்கிரோவர் மூக்கு அகன்றும், திராவிடரது நடுநிகர்த்தாயும், ஆரியரது ஒடுங்கியுமிருக்கும்.

"சரியான திராவிடனுடைய மூக்கின் நீளத்திற்கும் அகலத்திற்கும் உள்ள விழுக்காடு (proportion), நீக்கிரோவின் மூக்கிற்குள்ளது போன்றேயிருக்கிறது."

"இந்தியாவிற்கு வெளியே திராவிட வாணமில்லை."

"திராவிடரின் முகம் (தலை) வழக்கமாக வாலவடிவாயுளது. ஆதலால், பிற இயல்புகளிலெல்லாம் அது ஆரியத்திற்கு நேர் மாறாயுள்ளது" என்று கிரையர்சன் வரைகின்றார்.

தமிழருள் அல்லது திராவிடருள் தாழ்த்தப்பட்டோரான ஒரு பகுதியாரை, ஆதி திராவிடர் என்று பிரிப்பது தவறாகும். வெயிலில் உழைப்பதாலும், நாகரிக வாழ்க்கையும் சிறந்தவுணவும் இல்லாமையாலுமே, அவர் அங்ஙனமிருக்கின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டோருள் இரண்டு மூன்று தலைமுறையாய் நாகரிகமானவர் மேலோரைப்போலிருத்தலையும், பிறந்தவுடன் ஒரு பறைக் குழந்தையைப் பார்ப்பனக் குடியிலும், ஒரு பார்ப்பனக் குழந்தையைப் பறைக் குடியிலும் விட்டு வளர்க்க உருவும் மாறுபடுவதையும் நோக்குக.

4 பண்டைத் தமிழர் மலையாள நாட்டில் தேற்கு வழியாய்ப் புகுந்தமை.

மலையாள நாடு பண்டை முத்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்றான சேர நாடாகும். கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டில், இந்தியா முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்திய சேரன் செங்குட்டுவன்கீழ், அது தலைசிறந்த தமிழ்

நாடாயிருந்தது. ஆனால், இன்றோ முற்றிலும் ஆரியமயமாய்க் கிடக்கின்றது. இதுபோதுள்ள தமிழ்ப் பாவியங்களுள் சிறந்த சிலப்பதிகாரம் மலையாள நாட்டிற் பிறந்ததென்பதை நினைக்கும்போது, சரித்திரமறிந்தவர்க்கும் ஒரு மருட்கை தோன்றுமற் போகாது. கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டுவரை அது தமிழ் நாடாகவேயிருந்தமை, சேரமான் பெருமாள்; சுந்தரமூர்த்தி என்னும் இரு நாயன்மார் சரித்திரத்தாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. அதற்குப் பின்னும் சில நூற்றாண்டுகள் தமிழ் நாடாகவேயிருந்திருக்கவேண்டும். 12-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்தான் மலையாளம் என்னும் மொழி மூளைக்கத் தொடங்கிற்று. அது தன் முற்பருவத்தில் தமிழையே தழுவியிருந்தது; பிற்பருவத்தில்தான் ஆரியத்தைத் தழுவிற்று. துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் (17-ம் நூற்றாண்டு) ஆரியவெழுத்தையமைத்தும், வடசொற்களைப் புகுத்தியும், சேரநாட்டுக் கொடுந்தமிழாயிருந்ததை முற்றும் ஆரிய மயமாக்கிவிட்டார். மலையாளம் இன்றும் ஐந்நூறாட்டைப் பருவத்ததே. ஆயினும் தமிழறியாமையாலும், ஆரியப் பழமையை நம்பியும் தங்கள் நாட்டைப் பரசுராம க்ஷேத்ரம் என்றும், மிகப் பழமையான தென்றும், தமிழ் நாடன்றென்றும் சொல்லிக்கொள்கின்றனர் மலையாளத்தார். இது அவர்கட்கு இழிவேயன்றி உயர்வன்று. ஆயினும் இது அவர்கட்குத் தோன்றுவதில்லை.

மலையாள மொழித் தோற்ற வளர்ச்சிகளை S. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் எழுதிய தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி (Studies in Tamil Literature) என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க. அவை இம்மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் விளக்கப்படும்.

மலையாளம் என்னும் மொழிபோன்றே, அதன் பெயரும் பிற்காலத்தது.

மல + ஆளி = மலையாளி. ஆளி = ஆள். ஒ. நோ. கூட்டாளி, வங்காளி, பங்காளி, தொழிலாளி. மலையாளி = மலநாட்டான்.

மலையாளியின் மொழி மலையாளம். மலையாளி + அம் = மலையாளம். ஒ. நோ. வங்காளி—வங்காளம்.

மலையாளநாட்டின் வடபாகம் மலபார் (Malabar) என்று அழைக்கப்படுகிறது. முதன்முதல் மலையாள நாட்டில் வந்திறங்கின மேலை விடையூழியர், மலையாள நாட்டு மொழிக்கு மலபார் என்று பெயரிட்டு, தமிழையும் அப்பெயரால் அழைத்தனர், அன்றவ்விரண்டிற்கும் வேறுபாடு சிறிதேயாதலின்.

மலவாரம்—மலவாரம்—மலவார்—மலபார்.

வாரம் = சாய்வு அல்லது சரிவு. ஒ. நோ. அடிவாரம், தாழ்வாரம். வாரம் இடப்பெயராதலை நக்கவாரம் என்பதாற் காண்க. நக்கவாரம்-Nicobar. மலவாரம்—Malabar.

இப்போதுள்ள மலையாள மக்களின் முன்னோரான தமிழர், மலையாள நாட்டிற் புகுந்தது தெற்கு வழியாயென்பதற்குச் சான்றுகள் :—

(1) பாண்டியனின் தம்பிமாரான சோழ சேரர் தெற்கினின்றும் வடக்கே வந்து, சோழ சேர நாடுகளை நிறுவினர் என்னும் வழக்கு.

சேரநாடு முதலாவது குடமலைக்குக் கிழக்கில் நிறுவப்பட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டகையைச் சேர்ந்த கரூர் அதன் தலைநகரானதாகவும், பின்பு சேரன் குடமலைக்கு மேற்கிலுள்ள பகுதியைக் கைப்பற்றி, நீர் வாணிகத்திற்கும் சோழ பாண்டியரினின்றும் பாதுகாப்பிற்கும் மேல்கரையில் வஞ்சி நகரையமைத்துக் கரூர் என்றும் அதற்குப் பெயரிட்டதாகவும், பிற்காலத்தில் கீழ்பகுதியைக் காத்துக் கொள்ள முடியாமையால், அது கொங்கு நாடென்று தனி நாடாய்ப் பிரிந்தபின் பழங் கரூர் கைவிடப்பட்டதாகவுந் தெரிகின்றது.

வினையெச்சமே பண்டைத் தமிழில் வினைமுற்றாக வழங்கிற்று.

மலையாளத்தில் இன்றும் அங்ஙனமே. இது சேரன் மேல்பாகத்தைக் கைப்பற்றுமுன்னிருந்த பழந்தமிழ் நிலையைக் குறிக்கும். சேரர் செந்தமிழை வளர்த்தனர்; ஆயினும் அது எழுத்து வழக்கிலேயே சிறப்பாயிருந்திருக்கின்றது. பேச்சுவழக்கில் கற்றோரிடம் வினைமுற்று வடிவும் மற்றோரிடம் வினையெச்ச வடிவுமாக இருவகை வடிவுகளும் வழங்கியிருக்கவேண்டும். பிற்காலத்தில் செந்தமிழ்ச் சேர மரபின்மையாலும், தமிழொடு தொடர்பின்மையாலும், ஆரிய முயற்சியாலும், பண்படுத்தப்பட்ட செந்தமிழ் வழக்கற்று, பழைய வினையெச்ச வடிவமே வழங்கிவருகின்றதென்க. ஆயினும், 'வான்' 'பான்' ஈற்று வினையெச்சங்கள் இன்றும் வழங்குவதால், சேர நாட்டிற் செந்தமிழ் வழங்கியதை யுணரலாம்.

கிழக்கு மேற்கு என்னும் திசைப்பெயர்கள், குமரிநாட்டிலேயே அல்லது சேரஆட்சியேற்பட்டபின் மலையாளநாட்டார்க்குள் தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

(2) குமரிநாட்டில் ஒரு பகுதியின் பெயரான கொல்லம் என்பது, மலையாள நாட்டில் ஓர் இடத்திற்கிடப்பட்டமை.

(3) திரிந, மகிழ்நன், பழுநி முதலிய மெலித்தல் வடிவங்கள் செந்தமிழில் வழங்குதல்.

இவை குமரிநாட்டிலேயே தோன்றின குமரி மலைநாட்டு வழக்காகும்.

(4) உரி (அரைப்படி), துவர்த்து (தோர்த்து) முதலிய திருநெல்வேலிச் சொற்கள் மலையாளநாடு நெடுக வழங்கல்.

(5) பாணர் என்னும் பழந்தமிழ்க்குலம் மலையாள நாட்டிலிருத்தல்.

(6) மலையாளநாட்டில் மாதங்கட்கு ஓரைப்பெயர் வழங்கல்.

இதுவே பண்டைத் தமிழ்முறை. தமிழ்நாட்டில் இது மாற்றப்பட்டது. திராவிடத்திற்குச் சிறந்த தமிழ் நாட்டையே முதன்

தமிழர் மலையாள நாட்டிற் புகுந்த வழி உண

முதல் ஆரிய மயமாக்கினர். இது ஒரு வலக்காரம். தமிழ்நாடு ஆரிய மயமாயின், பிற திராவிடநாடுகள் தாமேயாகுமென்பது ஆரியர் கருத்து.

(7) பண்டைத்தமிழ் அவிநயங்கள் கதகளி என்னும் பெயரால் மலையாள நாட்டில் வழங்குதல்.

(8) தம்பிராட்டி, சிறுக்கன் (சக்கன்) முதலிய செந்தமிழ்ச் சொற்கள் மலையாள நாட்டில் வழங்கல்.

(9) மருமக்கட்டாயம்போன்ற ஓர் வழக்கு கருநீசியத் தீவுகளில் வழங்கல். *

ஒரு விதப்பான மன்பதைய (social) வழக்கு, தென்கண்டத்திற்கு வடகிழக்கிலுள்ள தீவுகளிலும் மலையாள நாட்டிலும் வழங்குவதாயிருந்தால், இவ்விரு நிலப்பகுதிகளும் ஒருகாலத்தில் ஒன்றுபடிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதைத்தவிர வேறென்ன அறியக் கூடும்? குமரிநாட்டிலும் பெண்வழிச் செல்வமரபு வழங்கியிருக்கவேண்டும். தாய் + அம் = தாயம். தாயினின்றும் பெறும் உரிமை தாயம்.

பட்டம்விடுதல் சேவற்போர் முதலிய பொழுது போக்குக்கள், தென்னாட்டிலும் கீழ்நாடுகளிலும் இன்றும் ஒரேபடியாயிருக்கின்றன.

கீழ்நாடுகளிலுள்ள வீடுகள் கோயில்கள் முதலிய கட்டடங்களின் அமைப்பும், வேலைப்பாடும், பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டில் அல்லது மலையாளநாட்டில் உள்ளவைபோன்றே யிருக்கின்றன.

கடாரம் ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில், எரிமலை நிலநடுக்கம் வெள்ளம் முதலியனபற்றி, அடிக்கடி வீடுகளும் ஊர்களும் இடம் பெயர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. குமரிநாட்டிலும் இவ்வியல்பு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. ஊர் நகர் என்னும் பெயர்கள் முதலாவது வீட்டின் பெயர்களாயிருந்தமையும், பெயர்வுப் பொருளுடை

---

* Peeps at Many Lands—The South Seas, pp. 64—66.

யனவாயிருத்தலையும் நோக்குக. பண்டு தென்பெருங் கடலில், குறைந்தது ஒரு பிறை வட்டமான எரிமலைத் தொடரிருந்திருத்தல் வேண்டும். அதுவே சக்கரவாளகிரியென்றும், அதற்கப்பாற்பட்ட கடலே பெரும்புறக்கடலென்றுங் கூறப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். நெட்டிடையிட்டு நிகழ்ந்த பல எரிமலைக்கொதிப்பும் வெள்ளமும்பற்றியே, ஊழியிறுதியில் நெருப்பால் அழிவு நேருமென்று மலைவாணராகிய சிவனை வணங்குவோரும், நீரால் அழிவு நேருமென்று கடல்வாணராகப் பிற்காலத்திற்கூறப்பட்ட திருமாலை வணங்குவோரும், முறையே கொண்டிருத்தல்வேண்டும்.

5. பண்டைத்தமிழ் நூல்களிற் பிறநாட்டுப்பொருள்கள் கூறப்படாமை.

பழந்தமிழ் நூல்களில், தமிழர் வடக்கிருந்து வந்தார் என்பதற்குச் சான்றாகத்தக்க, ஒருவகை அயல்நாட்டுப் பொருளும் கூறப்படவில்லை.

'வெம்மை' யென்னுஞ் சொல்லுக்கு விருப்பப்பொருளிருப்பது ஒரு சிறிது சான்றாகத் தோன்றலாம். குளிர் நாடுகளில் வெப்பத்தையும் வெப்ப நாடுகளில் குளிர்ச்சியையும் விரும்புவது இயல்பு. அதனாலேயே, 'a warm welcome', 'to pour cold water', 'பாட்டுக் குளிர்ச்சியாயிருந்தது' 'கூடான சொல்' முதலிய வழக்குக்கள் முறையே நற்பொருளும் தீப்பொருளும்பற்றித் தோன்றியுள்ளன. ஆனால், ஆராய்ந்து பார்ப்பின், தமிழ்நாட்டில் வெம்மையும் சில காலங்களில் வேண்டப்படுவது தெரியவரும். பனிகாலங்களில் வெம்மையை வேண்டுவதையும், பொதுவாய் மழையையும் குளிரையும் தாங்க முடியாமையையும், 'கொன்வரல் வாடை', 'பலநாளைப் பாவத்தை (வெயிலை) த்தாங்குகிலேம், ஒருநாளைப் புண்ணியத்தை (மழையை) த்தாங்க முடியவில்லையே' என்னும் வழக்குகளையும், இங்கிலாந்திலும் 'a warm reception' என்பது தீப்பொருளில் வழங்குவதையும் நோக்குக.

"வெம்மை வேண்டல்" என்பது தொல்காப்பியம் (உரி. 38).

III. தமிழ்த் தோற்றம்.

(1) கத்தோலிகள்—Cries.

கா: ஓ, கோ, கூ.

இவை துன்பத்திற் கத்தும் அரற்றொலிகள், அல்லது பிறரைக் கூப்பிடும் விளிப்பொலிகள்.

ஓ—ஓசை, ஓதை; ஓல்—ஓலம்.

ஓதை—ஓது. ஓல்—ஒல்—ஒலி.

கூ—கூவு. கூ(க்குரல்). கூப்பு (தொழிற்பெயர்) + இ = கூப்பிடு.

(2) ஒப்போலிகள்—Imitatives.

கா: கூ-(கூயில்)-குயில். ஒ. நோ. (கூக்கூ)-குக்கூ (cuckoo) கக்கூ என்பது பிற்காலத் துச்சரிப்பு.

மா—மாடு; காகா—காக்கா—காக்கை—காகம்; குர்—குரங்கு.

ஒலிக்குறிப்புக்கள்—Onomatopœia.

கா: பட்(டு)—படு(விழு). தூ—துப்பு.

உறு (roar), அரற்று (rattle), பிளிறு (blare) கரை (cry, crow) முதலிய சொற்களெல்லாம் ஒலிக்குறிப்பே.

உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டொலிகள்—Interjections.

ஒளி—பளபள, தகதக, பலார், பளிச்சு (flash).

நிறம்—பச்சு, வெள், கரு.

ஊறு—பிசு, குறுகுறு, சுரசுர, மெத்து.

நாற்றம்—கப், கமகம.

விரைவு—சடு(சட்), E. *sudden*, சடார், திடும், திடீர், பொசுக்கு.

அச்சம்—துண், திடுக்கு, பே.

இரக்கம்—ஆ, ஆஆ—ஆவா—ஆகா.

அருவருப்பு—சீ, சே, சை.

வியப்பு—ஓ, ஆ, எ, ஐ, ஆஆ—(ஆவா) ஆகா.

தெளிவு—ஓ, ஓஓ—ஓவோ—ஓகோ.

சுருக்கம்—சிவ், சிவுக்கு.

விரிவு—பா, பளா.

பருமை—பொந்து, பொது, பொதுக்கு.

செறிவு—கொசகொச, மொசுமொசு.

கனம்—திண்.

கேடு—நொசநொச.

பொலிவு—சம், (ஜம்).

மூட்சி—குப்.

எவல்—உசு (உஸ்).

விளி—தோ, சூ, பே.

அமைத்தல்—உசு (உஷ்). E. hush.

நுனுகி நோக்கிலுல், எல்லாக் குறிப்புக்களும் ஒலிக்குறிப்பினின்றே தோன்றினமை புலனுகும். ஆ ஏ ஓ என்பவை சுட்டடிகள்.

குறுகுறு என்பது காதில் அங்ஙனம் ஒலிப்பது. பிசுபிசு என்பது பசையுள்ள பொருளைத் தொடும்போது தோன்றும் ஒலி. திடும் என்பது ஒரு பொருள் திடீர் என்று விழும் ஒலி. ஆ என்பது நோவு தோன்றும்போது அரற்றும் ஒலி. இங்ஙனமே பிறவும்.

பிசு என்னுங் குறிப்பினின்று, பிய், பிசின், பிசிர், பிசினி, பிசிறி முதலிய சொற்கள் பிறக்கும். இங்ஙனமே பிறவற்றினின்றும்.

குறிப்புச்சொற்கள் இணைக்குறிலாயிருப்பின், இரட்டைக்கிளவியாயிருப்பது பெரும்பான்மை. ஆனல், சில அடுக்குத்தொடர்களும் இரட்டைக்கிளவிபோல் தோன்றுவதுண்டு; அவற்றைப் பிரித்தறியவேண்டும்.

கா: இரட்டைக்கிளவி	அடுக்குத்தொடர்
குறுகுறு	மினுமினு (மின்னு மின்னு)
மடமட	சுடுசுடு

இரட்டைக்கிளவி இரட்டித்தேவரும்; தனித்துவந்து பொருள் தராது: அடுக்குச்சொல் தனித்துவந்து பொருள் தரும்.

செக்கச்செவேர், சின்னஞ்சிறு என்பவற்றை இரட்டுக்கிளவி யெனலாம்.

(3) வாய்ச்சைகையொலி—Oral Gesture.

முதலாவது அழைப்புவிடுப்புகளும் அண்மை சேய்மைப் பொருள் களும் கத்தொலியோடுகூடிய கைச்சைகையிலேயே குறிக்கப்பட் டன. பின்பு வாய்ச்சைகையோடுகூடிய ஒலிகளாற் கூறப்பட்டன.

அழைப்பு: வா. (பா என்றும் உலக வழக்கில் வழங்கும்.)

வா என்னும் ஒலியை ஒலிக்கும்போது, கீழுதடு மேல்வாய்ப்பல் லைத் தொட்டிறங்குவது, ஒருவன் சேய்மையிலுள்ளவனைத்தன்னிடம் வரச்சொல்லுவதைக் குறிக்கும். இதைக் கைச்சைகையில் கையா னது மேலுயர்ந்து கீழிறங்கும் செய்கையுடன் ஒப்புநோக்குக.

விடுப்பு: போ.

போ என்னும் ஒலியை ஒலிக்கும்போது, பகரமாகிய வெடிப் பொலி (Explodent) யும் ஓகாரமாகிய கீழ்மேலங்காப்பொலியும், முறையே போக்கையும் சேய்மையையும் குறிப்பனவாகும்.

சுட்டு:

வாயை விரிவாயங்காத்தலால் சேய்மையையும், பக்கவாரியாய் நீட்டிக் கீழ்மேல் ஒடுக்கியங்காத்தலால் அண்மையையும், இடை நிகர்த்தாய்க் குவித்தங்காத்தலால் இடைமையையும், பக்கவாரியா யொடுக்கிக் கீழ்மேல்நீட்டியங்காத்தலால் உயரத்தையும் முதற்றமிழர் குறித்தொலித்ததால், முறையே, ஆ ஈ ஊ ஓ என்னும் ஒலிகள் பிறந் திருக்கின்றன. இவற்றை ஒலித்துக்காண்க.

ஓ உயரத்தை யுணர்த்துவதை, ஓங்கு, ஓச்சு முதலிய சொற்க ளாலறிக.

ஓ—ஓ. கா : ஓய்யாரம்.

ஓ—ஊ. ஓ—உ. ஓகரத்தை உகரமாகவும் உகரத்தை ஓகர மாகவும் ஒலிப்பது உலக வழக்கு. உயரங்குறித்து முதலாவது தோன்றியவொலி ஓகாரமே.

ஊங்கு, உம், உம்மை, உம்பர், உம்பல், உத்தரம், உச்சி, உயர், உன்னதம் முதலிய சொற்களில், ஊகாரவுகரங்கள் உயர்ச்சி குறித் தல் காண்க.

மேல் என்னும் உயரங்குறித்த சொல், மேற்சொன்ன என்று இறந்த காலத்தையும், இனிமேல் என்று எதிர்காலத்தையும் உணர்த் தல்போல, ஊகாரவுகரச் சுட்டடிப்பெயர்களும் அவ்விரு காலத்தை யும் உணர்த்தும்.

கா : "காணூவுங்கே" —இறந்தகாலம்.

"உம்மை எரிவாய் நிரயத்தும்"—எதிர்காலம்.

எதிர்காலம் பிற்காலம் என்று சொல்லப்படுவதாலும், பின் என்னும் பெயர் காலத்தைப்போன்றே இடத்தையுங் குறித்தலாலும், பின்பக்கம் உப்பக்கம் எனப்பட்டது.

ஆகவே, உகரச்சுட்டு உன்னதம் உச்சி முதலிய சொற்களில் உயரத்தையும்; ஊங்கு, உம்பர் முதலிய சொற்களில் உயரத்துடன் இறந்தகாலத்தையும்; உம், உம்மை என்னுஞ் சொற்களில் உயரத்து டன் எதிர்காலத்தையும், உத்தரம் என்னுஞ்சொல்லில் உயரத்துடன் (நூலின்) பிற்பாகத்தையும், பிற்கூறும் மறுமொழியையும்; உப்பக்கம் என்பதில் பின்பக்கத்தையும் முதுகையும் உணர்த்துமென்க.

இடைமைச்சுட்டான உகரமும் உயரச்சுட்டான உகரமும் வெவ்வேறு; முன்னது இயற்கையிலையது, பின்னது ஓகாரத்தின் திரிபு.

வினை :

(1) ஈற்றுவினை—ஓ.

ஓகாரம் உயரச்சுட்டென்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. வினைப் பொருளில் உயரச்சுட்டுக்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒருபொருளை எதுவென்று வினவும்போது, கீழே கிடக்கும் பல பொருள்களில் ஒன்றை மேலெடுத்துக்காட்டிக் கேட்டல் போன்ற வுணர்ச்சி குறிப்பாய்த் தோன்றுதலை, நுண்ணிதிலேக்கியுணர்க. சொற்கள் தோன்றுமுன், எதுவேண்டுமென்னும் கருத்தில், ஒரு பொருள் எடுத்து அல்லது குறித்துக்காட்டியே கேட்கப்பட்டது.

ஓகாரம் அவனே, வந்தானே என்னுஞ்சொற்களிற்போல ஈற்றுவினைவாகவே யிருக்கும்.

(2) இருதலைவினை—ஏ.

சேய்மை யண்மை யிடைமைச் சுட்டுக்களினின்று முறையே அவன் இவன் உவன் முதலிய சுட்டுப்பெயர்களும், அண்மைச்சுட் டினின்றே முன்னிலைப்பெயரும் பிறந்தபோது, தன்னைக் குறிக்க ஓர் ஒலி வேண்டியதாயிற்று. அதற்கு உள்ளிருந்தெழுப்பப்படும் ஓர் ஒலியே பொருத்தமாகும். அவ்வொலி ஏகாரமே. உண்டபின் வயிற்றிலிருந்து எழும் ஒலி ஏப்பம் (Eructation) என்றும், துன்பத் தில் விடும் (அடிவயிற்றினின்றெழும்) நெட்டியிர்ப்பு ஏங்கு என்னும் சொல்லாலும் குறிக்கப்படுதல் காண்க.

ஏ என்னும் ஒலி அடிவயிற்றினின்று மேலேக்கியெழுப்பப் படுவதால், அது எழற்பொருளையும் உயரத்தையும் உணர்த்துவதா கும். ஏ—எ.

கா :

எ—எக்கு, எழு, எடு, எம்பு, எவ்வு.

ஏ—ஏ, ஏகு, ஏத்து, ஏந்து, ஏண், ஏர், ஏறு.

தென்னை, நெடு, நெம்பு, சேண், மே, மேடு என்பவை, மெய் யொடுகூடிய எகர ஏகார வடியாய்ப் பிறந்தவை.

எழால், எழில், எழிலி, எழினி என்பவை எழு என்பதினடியாய்ப் பிறந்தவை.

"ஏபெற் றூகும்" என்றூர் தொல்காப்பியர் (உரி. 8).

ஏண் என்பதினின்றே ஏணி, ஏணை, சேண், சேணேன் முதலிய சொற்கள் பிறக்கும்.

சேய்மையிற் செல்லுதல் அல்லது தொடர்ந்தான்றைச் செய்தல் மேற்செல்லுதலாகக் கூறப்படும். ஒ. நோ. go on, go on reading.

மேற்செல்லுதல் என்னும் கருத்தையே ஏ (அம்பு) ஏவு, ஏகு என்னும் சொற்கள் தழுவியன. செய்துகொண்டேயிரு என்பதில் ஏகாரம் தொடர்ச்சியையும், ஒன்றேகால் என்பதிற் கூடுதலையுங் குறிக்கும்.

Educate, elate, erect, eructate, heave, heaven முதலிய சொற்களெல்லாம், எகர ஏகார அடியாய்ப்பிறந்து, எழல் அல்லது எடுப்புப்பொருளை உணர்த்துபவையே.

ஒ. நோ. சுவரெடு—to *erect* a wall.

எகரம் அல்லது எடுத்தல் என்னுஞ்சொல், எடுப்பாக (உயரமாக) வளர்த்தல், வெளியே எடுத்தல், வெளியே எடுத்து நடத்தல், வெளியே என்னுங் கருத்துக்களை முறையே தழுவும்.

ஒ. நோ. L. *educo*, E. *educate*, to bring up; to draw out the mental powers of, as a child.

L. *educo*, E. *educe*, to draw out.

L. *educo*, *duco* (Aphesis), to lead.

L. *e*, *ex*; Gr. *ec*, *ex*; E. *ex*, out, out of.

பண்டைத்தமிழில் வினைச்சொற்கள் எடுக்க, நடக்க, என்று நிகழ்கால வினையெச்ச வடிவிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும்

கல்லார்வாயில் எடுக்கோ, நடக்கோ என்று ஓகாரவீறுகளே வழங்கின தாகத் தெரிகின்றது. இதை இன்றும் மலையாளத்திற் காணலாம். எடுக்கோ, educo, (L.) என்னும் சொற்கள் ஒத்திருத்தலைக் காண்க.

எடு என்னும் சொல் தமிழில் வெளியே எடு என்னும் பொருளில் வழங்குவதை, வாயாலெடு, காலில் முள்ளெடு என்னும் வழக்குகளாலுணர்க. எ-e; எக்கு—ec, ex. எகரவொலியே பண்டு e என்னும் ஆங்கில வெழுத்திற்குமிருந்தது.

ஏ என்னும் ஒலி, ஒருவனுக்குள்ளிருந்து வருவதால், அவன் தன்னைக் குறிக்கும் தன்மைப் பெயரடியாயிற்று. ஏன்—யான்—நான்.

ஏகாரம் எழுலைக் குறித்தலால் ஓகாரம்போல விஞப்பொருட்கும் ஏற்றது.

கா. ஏது, ஏவன் (முதல்); அவனே, வந்தானே (ஈறு).

ஏ—எ. கா: ஏது, ஏவன, என.

ஏ—யா. கா: யாது, யாவன், யார்.

ஏகாரத்தின் திரிபே யா என்பது. இதனாலேயே தொல்காப்பியர் யாவை விஞவெழுத்தாகக் கூறவில்லை.

ஒ. நோ. ஏன்—யான், (ஏனை)—யானை. எனம் = கருப்பு, பன்றி. ஏழ்—யாழ்.

ஈற்றில் வரும் ஆ விஞ சேய்மைபற்றியதாகும். சேய்மையும் உயரத்திற்கினமான பண்பாதலையும், ஆன் ஓன் என்னும் இருவடிவிலும் ஆண்பாலீறு வழங்குவதையும், ஈரெழுத்தும் ஏறத்தாழ ஒரே முயற்சியால் பிறப்பதையும் நோக்கியுணர்க.

ஆவிஞ முதலில் வராது. ஆர் என்பது யார் என்பதன் மரூஉ.

தமிழிலுள்ள ஆ, ஈ, ஊ, ஓ, ஏ என்ற ஐந்தெழுத்துக்களே, சுட்டும் விஞவும் உயரமும்பற்றிய ஆரியச்சொற்களுட் பெரும் பாலனவற்றிற்கு வேர் என்பது, இந்நூலின் மூன்றும் மடலத்தில் விளக்கப்படும்.

சுட்டு விளைவடிகள் ஆரிய மொழிகளிற் சொற்களாயும், அவற்றுள்ளும் சில எழுத்து மாறியுமிருக்கின்றன. தமிழிலோ அவை எழுத்துக்களாயும், ஓரிடத்திலும் பிறழாமலும் இருக்கின்றன.

கா: வடமொழியில்,

பிறழ்ந்தனவை	பிறழாதனவை
அத்ய = இன்றைக்கு	இ(த்)தி = இப்படி.
அத்ர = இங்கே	இத்தம் = இவ்வாறு, E. *item*.

இந்தியில் இதர் உதர் என்ற சொற்கள் தமிழியல்புப்படியே யிருத்தல் காண்க.

(4) சொற்கள் தோன்றிய பிறவகைகள்.

சைகையும் சொல்லும்: இத்துணைப்போல, அவ்வளவு.

ஒப்புமை: காடைக்கண்ணி, ஆனைக்கொம்பன், கரடிகை.

எழுத்துத்திரிபு: புழலை—புடலை, பெள்—பெண்.

திரிசொல்: கிளி—கிள்ளை, மயில்—மஞ்ஞை.

மரூஉ: பெயர்—பேர், கிழவர்—கிழார்.

முதன்மெய்ந்நீக்கம்: சமர்—அமர், தழல்—அழல்.

முதன்மெய்ப்பேறு: ஏண்—சேண்.

சிதைவு: எம்மாய்—யாய், நும்மாய்—நூய், தம்மாய்—தாய்.

போலி: நாலம்—நூலம், நெயவு—நெசவு, குதில்—குதிர்.

இலக்கணப் போலி—சிவிறி (எழுத்துமாற்று), வாயில் (சொன்மாற்று), கோயில் (உடம்படுமெய்ம்மாற்று).

முக்குறை:—

முதற்குறை: தாமரை—மரை, ஆட்டுக்குட்டி—குட்டி.

இடைக்குறை: வட்டை—வடை, உருண்டை—உண்டை.

கடைக்குறை: தம்பின்—தம்பி, கோன்—கோ.

அறுதிரிபு (உலக வழக்கு):—

வலித்தல்: கொம்பு—கொப்பு, ஒளிர்—ஒளிறு, பதர்—பதடி.

மெலித்தல்: போக்கு—போங்கு.

நீட்டல் : நடத்து—நடாத்து, கழை—கழாய்.

குறுக்கல் : ஆங்கு—அங்கு.

விரித்தல் :—முதல்விரி : காயம்—ஆகாயம்.

இடைவிரி : காதம்—காவதம்.

கடைவிரி : திரும்—திரும்பு.

தொகுத்தல் : செய்யுமவன்—செய்வோன்.

குழூஉக்குறி : இருகுரங்குக்கை (மூசுமூசுக்கை).

எதுகை : (இயற்கை) × செயற்கை (செயல் + கை).

காரணச்சொல் : உள்ளி, நாளி—நாழி (நாளம் = மூங்கில்).

தொழிற்பெயர் : வெட்டு, கேடு, செய்கை.

பண்புப்பெயர் : வெளுமை—வெண்மை.

வினையாலணையும்பெயர் : வெட்டுவான், வாழவந்தான்.

ஆகுபெயர் : இலை (அலகு), வெள்ளை (வெளுத்ததுணி).

திரிபாகுபெயர் : பித்தம்—பைத்தியம்.

குறுமைப்பெயர் : நரிக்கௌிறு, தொட்டி—தொட்டில்.

பருமைப்பெயர் : குன்று — குன்றம், நெருஞ்சில் — ஆ
நெருஞ்சில்.

உடையோன் பெயர் : அறிவுடையோன், வீட்டுக்காரன்.

இல்லோன் பெயர் : அறிவிலி.

தொழிலிபெயர் : வெட்டி, சலிப்பான், கொள்ளி.

அறுதொகை :—

வேற்றுமை : ஊற்றுக்கண், பிழைபொறுத்தான்.

வினை : நிறைகுடம், சுடுசோறு.

பண்பு : வெந்நீர், செம்மறி.

உவமை : கண்ணுழியிலை.

உம்மை : பயிர்ப்பச்சை, தாய்பிள்ளை.

அன்மொழி : நால்வாய்

இடைச்சொற்றொடர் : இன்னென்று.

புணர்மொழித்திரிபு : புகவிடு — புகட்டு, வரவிடு — வரட்டு, போகவிடு—போகடு—போடு. L. *pono* ; Gael. *put* ; W. *puitio* ; A. S. potian ; E. *put*, *pose*.

மரூஉப்புணர்ச்சி : தெங்கு + காய் = தேங்காய்.

தூணைவினைப்பேறு—எழுந்திரு, கொண்டாடு, பாடுபடு.

முன்னெட்டுச்சேர்பு : முற்படு, உட்கொள்.

பின்னெட்டுச்சேர்பு : பொக்கணம், ஏராளம்.

அடைமுதல் : நல்லபாம்பு, செந்தாமரை, முடக்கொற்றான்.

சினைமுதல் : வாற்குருவி, கொண்டைக்கடலை.

அடைச்சினைமுதல் (வண்ணச்சினைச்சொல்) : செங்கால்நாரை.

ஒட்டுப்பெயர் : இரட்டியைக்கெடுத்த வெள்ளி, தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்.

ஒரு வேர்ச்சொல் பல வழிக்கருத்துக்கள் கிளைக்கத்தக்க மூலக் கருத்தையுடையதாயின், அதனின்றும் ஏராளமான சொற்கள் பிறக்கும்.

கா : வள்

+ இ = வள்ளி — வளி

+ ஐ = வள்ளை — வளை, + அம் = வளையம் — வலயம் (வ.)

+ அல் = வளையல்

+ வி = வளவி

+ அகம் = வளாகம்

+ அம் = வள்ளம் — வளம் — வளமை — வளப்பம். வளவு முதிர்ச்சினையும் வளத்தையும் குறிக்கும்.

+ அர் = வளர்

+ அல் = வள்ளல்

+ ஆர் = வளார்

வள்

+ தி = வட்டி,

= வண்டி

+ இல் = வட்டில்

+ அணை = வட்டணை

வண்டி—பண்டி—பாண்டி

+ இல் = பாண்டில்

+ அன் = பாண்டியன்.

+ து = வட்டு

= வண்டு

+ அகம் = வட்டகம்--(வட்டுகம்)

—வட்டுவம்

+ தம் = வட்டம் (வ்ருத்த, வ.)

+ அகை = வட்டகை

+ ஆரம் = வட்டாரம்

+ ை = வட்டை—வடை

வட்டம் என்பதை நிலமொழியாகக்கொண்டு, வட்டக்கண்டை வட்டப்பாலை முதலிய தொடர்மொழிகளும், வருமொழியாகக் கொண்டு ஆலவட்டம் இளவட்டம் கனவட்டம் காளிவட்டம் பாவட்டம் முதலிய தொடர்மொழிகளும் தோன்றும்.

வள்—வாளம்—வாளி.

வாளம்—வாணம்—பாண (வ.).

வாளம் = வளைந்தது, வளைந்த மதில். ஒ. நோ. சக்கரவாளம்.

Lat. *vallum* a rampart; Ger. *wall*; A. S. *weall*; E. *wall*.

வாளம்—பாளம் (மதில்போன்ற கனத்த தகடு).

வாளம்—வாள் (வளைந்த கத்தி). அரிவாளையும் வெட்டறுவாளையும் காண்க.

வள்—வணர்—வணங்கு.

வள்—*vri* (Sans.), *verto* (L.)

வள்—வரி—வரை. வரி + ை = வரிை. வரி + அம் = வரம்.

வரி + அணம் = வரணம்—வண்ணம்.

வரணம்—வரணி—வண்ணி.

வண்ணம் + ஆன் = வண்ணன்.

இவற்றுள் பல சொற்கள் தனித்தனி பற்பல பொருள்களைக் குறிப்பன. அவற்றையும், வள் என்னும் வேரடியாய்ப் பிறந்த பிற சொற்களையும், எனது செந்தமிழ்ச் சொல்லியலகராதியிற்றுன் காணமுடியும்.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சி.

தமிழ்மக்கள் குறிஞ்சியிலிருந்தபோது சில சொற்களே தோன்றின. பின்பு முல்லை முதலிய ஏனைத் திணைகளுக்குச்சென்ற போது, ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில புதுச்சொற்கள் தோன்றின. அவற்றுள் மருதத்தில் தோன்றினவை பலவாகும். மருதத்திலும் நகரந் தோன்றியபின்னரே பல சொற்கள் தோன்றின.

பல தொழிலும் பல கலையும் பல நூலும் தோன்றியபோது, ஒவ்வொன்றிலும் பற்பல சொற்கள் தோன்றின.

ஒவ்வொரு திணையிலும் பொருளும் தொழிலும் கருத்தும் வேறுபடுதலின், வெவ்வேறு சொற்கள் பிறந்தன. ஒவ்வொரு தொழிலிலும் கலையிலும் நூலிலும் கருத்துக்கள் வேறுபடுதலின், வெவ்வேறு சொற்கள் பிறந்தன.

மருதநிலத்தரசன் ஏனை நாற்றிணைகளையும் அடிப்படுத்திய போது, ஐந்திணை வழக்கும் ஒரு மொழியாயின; பின்பு அடுத்த நாடு களைக் கைப்பற்றியபோது, சொல்வளம் விரிந்தது.

விலங்கு பறவை முதலிய ஒவ்வோர் உயிரினத்தினின்றும் சில சொற்களும் வழக்குக்களும் கருத்துக்களும் தோன்றின. அவற்றுள் நிலத்திணையினின்றும் தோன்றியவை மிகப்பல. அவையாவன :—

முதல் :—

"அறுகுபோல் வேரூன்றி அரசுபோலோங்கி அத்திபோல் துளிர்த்து ஆல்போற்படர்ந்து....." என்று ஒருவரை வாழ்த் துவது வழக்கம்.

அரசாணிக்கால் நட்டல், அறுகிடல் என்பவை திருமண வழக்கு.

கொடி = குலத்தொடர்ச்சி. கா: கொடிவழி, கொடிகோத்திரம்.

புல் = சிறுமை. கா : புன்மை, புல்லியர், புன்செய், புன்செயல், புன்னகை.

பஃன = பெருமை, ஓரளவு.

மரம்—மரபு. அடியுங் கவையுங் கிளையும் உடையமரம் போலக் கிளைத்துத் தொடர்ந்து வருதலின், குலவழி மரபெனப்பட்டது.

மன்று என்னும் சொல்லும் மரம் என்பதினின்றே வந்திருக்கின்றது. கா = சோலை. காத்தல் பழச்சோலையைப்போற் காத்தல்.

வாழை—வாழ்.

வாழை மருதநிலத்தில் வளர்வதையும், ஒரு குடும்பம்போல மரமும் பக்கக்கன்றுகளுமாயிருப்பதையும், பெற்றோர் தள்ளாடினபின் பிள்ளைகள் தலையெடுப்பதுபோலத் தாய்வாழை முதிர்ந்தபின் பக்கக் கன்றுகள் ஓங்குவதையும், இங்ஙனம் தொடர்ந்து நிகழ்வதையும் நோக்குக.

"வாழையடி வாழையென வந்ததிருக்கூட்டம்" என்றார் இராமலிங்க அடிகள்.

வாழை முதிர்ந்தபின் சாயும்.

சாய்—சா = இற. ஒ. நோ. Ice. *deyja*; Dan. *do*; Scot. *dee*; E. *die*.

சகர டகரங்கட்கு ஓர் இயைபிருப்பதனாலேயே, ஓடி—ஓசி, vide—vise என்று திரிகின்றன.

சா + வி = சாவி (சப், வ.) சாவி + அம் = சாவம் (சாப. வ.)—சாபம்.

சாவிக்கிறான் என்பது இன்றும் உலக

வாழ்வி × சாவி. வாழ்த்து--வழுத்து. வாழ்த்தல் சொல்லளவே.

சினை :—

வேர் : வேரூன்று, வேர்கொள், வேரறு.

மூளை : கான்மூளை; மூளை = தோன்று(வி.), இளமை, துவக்கம்(பெ.)

தண்டு : தண்டு = தடி, படை (பெ.); தண்டல் = வரி திரட்டல்.
தண்டம் = தடி, படை, தண்டனை, தண்டனைக் கட்டணம், வீண்.
தண்டி = பெரு, ஒறு (வி.).
தடி = கம்பு, திரட்சி, ஊன் (பெ.); பெரு, வெட்டு (வி.).
தடியாலடித்ததே முதல் தண்டனை.

கவை : கவை = பிரி. (வி.) கவடு = காவிடை. கவை—கவான்—கமான் (உருது).

கிளை : கிளை = பிரி (வி.). இனம், பிரிவு (பெ.). கிளைவழி.

கொம்பு : கொம்பு(மகள்), கொம்பன்(மகன்), கொள்கொம்பு—கொழுகொம்பு. விலங்குக்கொம்பு, எழுத்துக்கொம்பு, ஆடு கொப்பு. கொடு, வாங்கு (கிளை பயிர் வளைவதால் தோன்றியவை).

கோடு : கோடு (stroke), மலைக்கோடு, பற்றுக்கோடு.

இலை : மூவிலைச்சூலம், இலைத்தொழில்.
இலக்கு = குறி, இடம், எழுத்து, இலக்கம். இலக்கித்தல் எழுதல்.
இலக்கு—இலக்கியம், இலக்கணம்.

பூ : பூத்தல் = தோன்றுதல். பூப்பு, (puberty). பூசுணம்பூத்தல், உவகைபூத்தல்.

அரும்பு : அரும்பல் தோன்றல். முகிழ் = தோன்று, ஒடுங்கு. மொக்கு = கோலம். அம்பல் = சிறிது வெளிப்பட்ட பழி.
கூம்பு = ஒடுங்கு(வி.), பாய்மரம். (பெ.)(கை)கூம்பு — கூப்பு.

மலர் : முகமலர்ச்சி. மலர்த்தல் = மல்லாத்தல். அலர் = பழி.

காய் : கை காய்த்தல், காய் விழுதல் (abortion). மாங்காய் = குலக்காய் (heart).

பழம் : பழுத்தல் = முதிர்தல். கா : பழுத்த கிழம். சனி, சிலந்தி முதலியன முதிர்தல் பழுத்தலாகக் கூறப்படும்.
= நிறைதல். கா : "கைவளம் பழுநிய", பழுத்த கைவன்.
= தண்டனை நேர்தல். கா : 10 உருபா பழுத்து விட்டது.

பழுப்பு நிறம் = மஞ்சள் நிறம். பழுக்காவி. இலைப் பழுப்பு. பழுப்பு-பசுப்பு (தெ.)-பசப்பு-பசலை.

பழம்—பழமை—பழைமை—பழகு—பழங்கு—வழங்கு.

பழவினை, பழையன், பழங்கண்.

பழம்—பயம். பழம்—பழன்—பயன். ஒ. நோ. fruit = effect.

பழம்—பல (வ.), fruit; பலி (வ.), to fructify.

பண்டு = பழம் (தெ.), பழைமை.

கனி : கன்னுதல் = பழுத்தல், கொப்புளம் தோன்றல்.

கன்னி (பழுத்தது)—கனி.

கன்னி = பருவமான பெண். ஒ. நோ. matured girl.

கன்னி—கன்னிகை. கன்யா (வ.).

குலை : ஈற்குலை.

வினை : வித்து = முதற்காரணம். இம்மி, எள், தினை = சிற்றளவு.
எள் (ரு) = இகழ் (வி.).

எண்மை-எளிமை. எள்கு (எஃகு)-இளகு-இளமை-இளை. இளகு-இலகு-இலேசு. இளை-எய்.

குன்றி ஓரளவு. காணம் (கொள்) = ஓரளவு பொன், பொற்காசு. பொக்கு = பொய். பொக்கணம் = பை.

தழை : தழைத்தல்.

குழை : நகை.

தோடு : கம்மல், திரட்சி. ஓலை = எழுத்து, திருமுகம், ஆவணம், திருமண முன்னறிவிப்பு (இக்காலத்தது).

கொழுந்து : குலக்கொழுந்து, "கங்கைக்கொழுந்து".

குருத்து : காதின் குருத்து.

தமிழிலக்கியம்.

ஒரு மொழியில் முதலிலக்கியம், காதல் திருமுகங்கள், முன்னோர் சரித்திரம், முன்னோர் போர்ப்பாடல்கள், திருமன்றுட்டுகள், மறைநூல் என்ற வகையாகவேயிருக்கும். பின்னரே பிறநூல்களும் கலைகளும் தோன்றும்.

தமிழில் மறைநூலிருந்தமை முன்னர்க்கூறப்பட்டது.

"நிறைமொழி மாந்தர்" என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவுரையில், "'தானே' என்று பிரித்தான், இவை தமிழ் மந்திரமென்றற்கும், பாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, அவை நீக்குதற்கு மென உணர்க" என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறியிருத்தல் காண்க.

தமிழிலக்கணம்.

எழுத்து :

எழுத்துக்களில் முதலாவது நெடிலும் பின்பு குறிலும் தோன்றின. முதற்றமிழர் குழந்தையர் போன்றனர். குழந்தைகள் வாயில் நெடிலே முன்பிறக்கும். குறிலினும் நெடிலே ஒலித்தற்கெளிது. நெடிலுங் குறிலும் ஒலியில் வெவ்வேறன்று ; அளவிலேயே வெவ் வேறுகும். நெடில் குறுகிக் குறிலாயிற்றென்க.

சுட்டும் வினாவும் முதலாவது நெடிலாகவேயிருந்தன. இதை,

"நெட்டெழுத்தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி" (மொழி. 10.)

"குற்றெழுத் தைந்தும் பொழிநிறை பிலவே" (மொழி. 11.)

"ஆ—ஏ—ஓ அம் மூன்றும் வினா" (நூல். 32.)

"நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்தே" உயிர். 6.)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாலும், பிற திராவிடமொழிகளில் நெடில்கள் இன்றும் உலகவழக்கில் வழங்குவதாலும் அறியப்படும்.

ஐ, ஔ, இரண்டே தமிழில் புணரொலிகள் (Diphthongs).

தமிழில் அறிவாரி தோன்றினபோது, எகர ஒகரங்கட்குக் குறில்களமைந்திருக்கவில்லை. பிற்காலத்தில்தான் அவை தோன்

றினை. அப்போது அவற்றின்மேலும் அவையேறின மெய்யெழுத்துக்களின்மேலும் புள்ளியிட்டனர். பிற்காலத்தில் புள்ளிக்குப்பதிலாக, உயிரெழுத்துக்களில் கீழிழுப்பு கீழ்ச்சுழிகளும், உயிர்மெய்யெழுத்துக்கொம்புகளில் மேற்சுழிகளும் இடப்பட்டன.

ஆய்தம் இத்தாலிய ஹகரம்போன்ற மெல்லிய ககரம்.

"ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்"

என்பது தொல்காப்பியம் (உரி. 34). ஆய்தம் = நுணுக்கமான ஒலி.

மெய்யெழுத்துக்களில், ழ ள ற ன என்ற நான்கும் முதன் முதல் அரிவரி தோன்றிய காலத்திற்குப் பிற்பட்டவை. அதனாலேயே அவை ஈற்றில் வைக்கப்பட்டன.

ல—ள—ழ. ஒலித்தற்கெளிமைகருதி ழகரம் ளகரத்திற்கு முன் வைக்கப்பட்டது. ர—ற. றகரத்திற்கு இனமாக னகரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. னகரம் தோன்றுமுன் நகரமே வழங்கிற்று. வெரிந், பொருந், மகிழ்நன், கொழுநன் முதலிய சொற்களை நோக்குக.

எழுத்து படவெழுத்து (Hieroglyphic or Ideographic), அசையெழுத்து (Syllabic), ஒலியெழுத்து (Phonetic) என மூவகைப்படும். உலகில் முதன்முதல் தோன்றினது படவெழுத்தே. தமிழிலும் அதேயென்பது,

"உருவே புணர்வே யொலியே தன்மையென
இருவகை யெழுத்து மீரிரண் டாகும்"

என்று யாப்பருங்கல விருத்தியிலும், "இன்ன பலபல வெழுத்து நிலை மண்டபம்" என்று பரிபாடலிலும் (19 : 53), "கடவுளெழுதிய பாவை" என்று மணிமேகலையிலும் (20 : 111) கூறியிருப்பதாலும், படமெழுதல் என்னும் வழக்கு இன்று முண்மையாலுமறியப்படும்.

திருவாளர் தி. நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் எழுதி வெளியிடவுள்ள **பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்கள்** என்னும் அரிய ஆராய்ச்சி நூலால், ஒருவகைத் தமிழெழுத்துக்கள் அடைந்துவந்துள்ள மாறுதல்களை நன்குயறியலாம். தமிழில் இருவகையெழுத்துக்கள் இருந்தன.

சொற்கள்.

முதன்முதல் தோன்றினவை தனிச்சொற்களே. குழந்தைகள் சோறு வேண்டும்போது சோறென்று மட்டும் கூறுதல் காண்க.

சொற்கள் இலக்கண முறையில், பெயர் வினை இடை உரி என நான்காக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள், முதல் மூன்றே உண்மையில் சொல்வகையாகும்; இறுதியது செய்யுள் வழக்குப்பற்றியதே.

உரிச்சொல்—Poetic Idiom.

உரிச்சொல் செய்யுள் வழக்குப்பற்றியதே யென்பதற்குக் காரணங்களும் சான்றுகளும் :—

(1) சொற்கள் மூவகைக்கு மேற்படாமை.

பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் அவ்விரண்டையும் சார்ந்து வரும் இடைச்சொல்லுமென மூவகையே சொற்கள். எச்சவினை காலங்காட்டின் தொனிநிலையும், காட்டாவிடின் குறிப்புமாகும்.

ஆங்கிலத்திலுள்ள எண்வகைச் சொற்களையும்,

I. Nouns —பெயர்ச்சொல்.
II. Verbs —வினைச்சொல்.
III. Particles —இடைச்சொல்.

என மூன்றுகவே அடக்குவர் கென்னெடி (Kennedy) என்பார்

அரபியிலும் அதைப் பின்பற்றும் உருதுவிலும், பெயர் வினை இடையென மூன்று சொல்வகையே கூறப்படுகின்றன.

The Revised Latin Primer, pp. 12, 13.

(2) "உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை.....
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்"

என்று தொல்காப்பியர் உரிச்சொல் விலக்கணங்கூறல்.

(3) தொல்காப்பியர் ஏனை மூன்று சொற்கட்கும் இலக்கணங் கூறியதுபோல, உரிச்சொற்கோர் இலக்கணங் கூறுமையும், அகராதி முறையில் பொருளே கூறிச் செல்லுதலும்.

(4) செய்யுள் வடிவிலுள்ள அகராதிகளான நிகண்டுகள் உரிச்சொல்லென்று பெயர்பெறல்.

"இன்ன தின்னுழி யின்னண மியலும்
என்றிவை நூலுட் குணகுணிப் பெயர்கள்
சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கல முதலா
நல்லோர் நுரிச்சொலி னயந்தனர் கொளலே"

என்றார் பவணந்தியார்.

உரிச்சொல் நிகண்டு என்று ஒரு நிகண்டுமுளது. செய்யுளிற் சிறப்பாகவரும் சொற்களெல்லாம், மாணாக்கர் இளமையிற் பாடஞ் செய்தற்பொருட்டுத் தொகுக்கப்பட்டன. அத்தொகையே நிகண்டென்பது.

இப்போதுள்ள அகராதிக்கு முந்தின நிலை நிகண்டும், அதற்கு முந்தினநிலை உரிச்சொல்லுமாகும்.

(5) உரிச்சொல் செய்யுட்சொல்லேயென்று பண்டைக் காலத்தில் கூறப்பட்டமை.

"பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய் வருதலின் உரிச் சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர்" என்று சேனாவரையர் கூறுதல் காண்க.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

பிறவுரை மறுப்பு.

(1) உரை: இசை குறிப்பு பண்பு என்பவற்றிற்குரியவை உரிச்சொல் என்பது.

மறுப்பு: இது நாற்சொற்கும் பொதுவிலக்கணம் என்பது.

(2) உ: பெயர்க்கும் வினைக்கும் உரியது உரிச்சொல் என்பது.

ம: இது இடைச்சொற்கும் ஏற்குமென்பது.

(3) உ: பலபொருட் கொருசொல்லும் ஒரு பொருட்குப் பல சொல்லுமாக உரியது உரிச்சொல் என்பது.

ம: இதுவும் நாற்சொற் பொதுவிலக்கணம் என்பது.

(4) உ: வினைவேரே உரிச்சொல் என்பது.

ம: வினைவேர் (தாது) ஏவலாகவும் பகுதியாகவும் வினையியலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. வினைவேரை வேறுகக்கூறின், இடைவேரையும் வேறுகக் கூற வேண்டும். குரு மாலை முதலிய பெயர்ச்சொற் களும் செல்லல் அலமரல் முதலிய வினைச்சொற் களும் ஏ ஐ முதலிய இடைச்சொற்களுமாக, உரிச்சொல் மூவகைப்படுதலானும், அவற்றுள் வினைச்சொல் பகுதியும் தொழிற்பெயருயாக இரு வேறு வடிவிற்கூறப்படுதலானும், உரிச்சொல்லை ஒரு தனிச் சொல்வகையென்றும், வினைவேரென் றும் கூறுதல் தவறே என்பது.

(5) உ: "உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகிக் குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவி"

உரிச்சொல் என்பது. (குற்றி. 77.)

ம : இதற்கு உரையாசிரியர்கள் காட்டியுள்ள விண்ணவினைத்தது, வெள்ள விளர்த்தது முதலிய காட்டுகளில், நிலமொழிகள் இடைச்சொல்லாயும் வருமொழிகள் வினைச்சொல்லாயுமிருத்தலின், இவ்வுரை போலியுரையென்பது.

பிறர் மறுப்புக்கு மறுப்பு.

உரிச்சொல் செய்யுட்சொல்லேயென்று, முன்னமே நான் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் ஓர் கட்டுரை வரைந்திருக்கின்றேன். அதன் உண்மையை உணராத சிலர், பலவாறு மறுப்புக் கூறியிருக்கின்றனர். அம்மறுப்பும் அதன் மறுப்புமாவன :—

(1) ம : " வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன." (உரி. 2.)

என்று தொல்காப்பியர் வெளிப்படுசொல்லும் உரிச்சொல்லுள் அடங்கக் கூறியிருப்பதால், உரிச்சொல் செய்யுட்சொல்லன்றென்பது.

ம. ம : ஒரு குழுவார் பிறர்க்குத்தெரியாது மறைபொருளவாகத் தமக்குள் வழங்கும் குறிகளே குழூஉக்குறியாயினும், அவற்றுள் பொருள் வெளிப்பட்டவும் பண்டைநிலை நோக்கிக் குழூஉக்குறியெனப்படும். ஆசிரியன் குழூஉக்குறிகட்குப் பொருள்கூறும் போது, வெளிப்படையானவற்றிற்குப் பொருள் கூறுன். இதுபோன்றதே மேற்கூறிய நூற்பாக் கூற்றுமென்பது.

மேலும், செய்யுட்கேயுரியதும் செய்யுட்கும் உரைநடைக்கும் பொதுவானதுமெனச் செய்யுட்சொல் இருவகை. அவற்றுள், செய்யுட்கேயுரிய சொல்லே உரிச்சொல்லெனப்படுவது என்பதைக் குறித்தற்கே, வெளிப்படு சொல்லைச் சொல்லென்றும், வெளிப்படாச் சொல்லை உரிச்சொல்லென்றும் தொல்காட்பியர் குறித்ததூஉமென்க.

மேலும், உரிச்சொற்பெயர் ஒரு சொல்லே மட்டுமன்று, அது செய்யுளில் சிறப்பாக ஒரு பொருளில் வழங்கற்பாட்டையும் பொறுத்தது.

செல்லல் என்பது போதலெக் குறிப்பின் தொழிற்பெயர்; பிறரிடம் போயிரக்கும் வறுமையாகிய இன்னுமையைக் குறிப்பின் உரிச்சொல். வாள் என்பது கருவியைக் குறிப்பின் பெயர்ச்சொல்; அதன் ஒளியைக் குறிப்பின் உரிச்சொல். இங்ஙனமே பிறவும்.

கதழ் துனைபோன்ற சொற்கள், உலக வழக்கில் வழங்காமையால், எல்லாப் பொருளிலும் உரிச்சொல்லாகும்.

இங்ஙனம், சொல்லே உரிச்சொல்லாவதும், ஒவ்வோர் பொருளில் மட்டும் உரிச்சொல்லாவதுமென, உரிச்சொல் இருவகை.

பழுது முழுது முதலிய சொற்கள், இக்காலத்தில் வெளிப்படையாயினும், தொல்காப்பியர் காலத்தில், அல்லது அவர்க்கு முன்னெருகாலத்தில், வெளிப்படையல்லாதிருந்திருக்கவேண்டும். மறை வெளிப்படையாவதும் வெளிப்படை மறையாவதும் சொற்கட்கியல்பே.

(2) ம. தட, கய முதலிய சொற்கள் அகரவீறுயிருப்பதால், அது ஒரு தனிச் சொல்வகையைக் குறிக்கும் என்பது.

ம. ம: தொல்காப்பியர் ஓர் இலக்கணியேயன்றி மொழி நூற் புலவரல்லர். ஆகையால் சில சொற்களை ஈறு கீக்கிப் புணர்நிலை வடிவிற் குறிப்பர். மத என்று ஓர் உரிச்சொல்லைக் குறித்துள்ளார். அது மதம் மதன் என்று வழங்குதல் காண்க. இங்ஙனமே பிறவும் என்பது.

சொற்கள் சொல்லியல் முறையில், இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என, நால்வகையாக வகுக்கப்படும்.

இவற்றுள், இயற்சொல் (Primitive word) என்பது இயல்பான சொல்; திரிசொல் (Derivative word) என்பது அவ்வியற் சொல்லினின்றும் திரிந்த அல்லது திரிக்கப்பட்ட சொல். இவற்றிற்கு இவையே பொருள் என்பதை, இப்பொருட் பொருத்தத்தினின்றும், கிளி-கிள்ளை, மயில்—மஞ்ஞை என்பவற்றை உறுப்புத் திரிந்தவையென்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பதினின்றும் உணர்ந்துகொள்க.

இயற்சொல்லெனினும் வேர்ச்சொல்லெனினும் ஒக்கும். இது முதல்வேர் வழிவேர் சார்புவேர் என மூவகைப்படும்:

பளீர், பளிச்சு முதலிய சொற்களில் வேராயிருப்பது பள் என்பது. இது முதல்வேர். பள் என்பதன் திரிபு பால் என்பது. இது வழிவேர். பால் என்பது வால் வெள் என்று திரியும். இவை சார்பு வேர்.

சில சொற்களில் ஒவ்வோர் எழுத்தே பொருள் நிறைந்திருக்கும். அவ்வெழுத்தை விதையெழுத்தென்னலாம். பள் என்னும் சொல்வில் 'ள' விதையெழுத்தாகும். ந (ன) ம ல ள என்ற எழுத்துக்கள் ஒளிபற்றிய சொற்களில் வருதல் பெரும்பான்மை.

திரிசொல்லும் முதல் வழி சார்பு என மூன்றும்.

கா: வேர்	முதல்திரிவு	வழித்திரிவு	சார்புத்திரிவு
ஏ	ஏண்	சேண்	சேணேண்
அர்.	அரி	அரம்	அரவு, அராவு

திசைச்சொல் என்பது, செந்தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் பொருளினின்றும் வேறான பொருளில் வழங்கும் கொடுந்தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

கா: வள (மலையாளம்) = மிக.

வடசொல் வடமொழிச்சொல்.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

கிளவி.

கிளவியென்பது பெயர் முதலிய நால்வகைச் சொல்லுக்கும் பொதுப்பெயர். கிளத்தல் சொல்லுதல்.

இலக்கணநூல் தோன்றுமுன்னமே, திணை பால் என் இடம் வேற்றுமையும், விளவும் செப்பும் பிறவும்பற்றிய மரபுகளும், தமிழில் அமைந்திருந்தன. அவற்றின் பாகுபாடுகளும் குறியீடுகளுமே இலக்கணிகளாலுண்டானவை. இதைக்குறித்தற்கே, கிளவியாக்கம் முதலிய நான்கு இயல்கள், தொல்காப்பியத்திற் பெயரியலுக்குமுன் கூறப்பட்டுள்ளன.

பெயர்ச்சொல்.

பெய்+அல்=பெயல்—பெயர். பெய்தல் இடுதல். பாட்டன் பெயரும் பெயரன் (பேரன்) பெயரும் மாறி மாறி வந்தது பிற்கால மாதலின், பெயர்தற்பொருள் பிற்பட்டதாகும்.

பொருட்பெயர்—முவிடப்பெயர்.

தன்மை: ஏ தன்மைச்சுட்டு.

ஏ+ன்=ஏன் (ஒருமை). ஏ+ம்=ஏம் (பன்மை).

ஏன்—யான்—நான். ஏம்—யாம்—நாம்.

யாம்+கள்=யாங்கள். நாம்+கள்=நாங்கள்.

யாம் தனித்தன்மைக்கும், நாம் உளப்பாட்டுத்தன்மைக்கும் வரையறுக்கப்பட்டன.

முன்னிலை: ஈ அண்மைச்சுட்டு.

ஈ+ன்=ஈன்—(யீன்)—நீன். ஈ+ம்=ஈம்--(யீம்)—நீம்.

நீன்—நூன். நீம்—நூம். நீம்+கள்=நீங்கள். நீன்—நீ. நீமர்—நீமிர்—நீவிர்—நீயிர்—நீர்.

நீன், நீம், நீமர் என்பவை இன்றும் தென்னாட்டில் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன. செந்தமிழ் தோன்றிய காலத்தில், நீ நீயிர் நீவிர் என்பன சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டதினால், ஏனைய நூல் வழக்கற்றன.

முன்னிலைப்பெயர்கள் வினைமுற்றீறுகளாகும்போது, பின்வரும் வடிவங்களையடையும்.

ஈ (முன்னிலையொருமைப்பெயர்)—ஏ-ஐ-ஆய். நீ-தீ-தி.

கா : வந்தீ—வந்தே—வந்தை—வந்தாய் (இ. கா.)

ஓ. நோ. சீ—சே—சை. கனை—கனாய். ஐ = அய் —ஆய்.

(செய்தீ)—செய்தி (எவ்லும் நிகழ்கால ஒருமையும்).

வா, தா என்பவற்றின் கால்மேல், வேறு வகையாய் வந்த புள்ளியை, எழுத்துப்புள்ளியென்றெண்ணி, முதலாவது வர் தர் என்றும், பின்பு வரு தரு என்றும், ஏட்டைப்பார்த்துப் பெயர்த்தெழுதினவர் தவறுசெய்ததாகத் தெரிகின்றது. இறந்த காலத்தில் இவ் வினைகள் வந்தான் தந்தான் எனக் குறுகிமட்டும் நிற்றல் காண்க.

ந—த, போலி. ஓ. நோ. நுனி-நுதி. ஆன்மா-ஆத்மா (வ.).

இடைமைப்பெயர் :

உள இடைமைச்சுட்டு. உள + ன் = உளன் (வழக்கற்றது).
உள + ம் = உளம் (வழக்கற்றது).

படர்க்கைப்பெயர் :

ஆ படர்க்கைச்சுட்டு. ஆ + ன் = ஆன்—தான். ஆ + ம் = ஆம்—தாம். தாம் + கள்—தாங்கள்.

மூவிடப்பெயர்களும் வேற்றுமைப்படும்போது பின் வருமாறு திரியும்.

யான்—என், யாம்—எம், யாங்கள்—எங்கள், நான்—(நன்), நாம்—நம், நாங்கள்—நங்கள், நீன்—நின், (நூன்)—நுன்—உன்,

நீம்—(நிம்), (நூம்)—நும்—உம், நீங்கள்—(நிங்கள்), (நூங்கள்)—நுங்கள்—உங்கள், தான்—தன், தாம்—தம், தாங்கள்—தங்கள்.

பிறைக்கோட்டுளுள்ளவை இதுபோது தமிழில் இருவகை வழக்கிலும் வழக்கற்றவை. இவற்றுக்குப் பதிலாக இவற்றையொத்த பிற சொற்களே வழங்குகின்றன. நன் என்பதற்கு என் என்பதும் நங்கள எனபதறகு எங்கள எனபதும வழஙகுதல காணக.

விளிப்பெயர்.

ஏ உயரச்சுட்டு. ஏ + ன் = ஏன்—என். ஏ + ம் = ஏம் (தமிழில் வழக்கற்றது).

குறிப்பு:

(1) முதலாவது, ஏ ஈ ஊ ஆ என்ற நெடில்களே, மூவிடப் பெயராகவும், விளிப்பெயராகவும் திணையும் பாலும் காட்டாது இடமும் எண்ணும் மட்டும் காட்டி வழங்கிவந்தன.

வட இந்தியாவில் வழங்கும் இந்தியில், இன்றும் ஏ ஓ என்னும் தனி நெடில்கள் சுட்டுப் பெயராய் வழங்குகின்றன. அவை முறையே ஈ ஊ என்பவற்றின் திரிபாகும்.

இடையிந்தியாவில் வழங்கும் தெலுங்கில், ஆ ஈ ஏ என்னும் நெடில்கள் புறச்சுட்டுக்களாய் மட்டும் உலகவழக்கில் வழங்குகின்றன; பெயர்களாய் வழங்கவில்லை.

தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் தமிழில், அவை புறச்சுட்டாகவும் வழங்கவில்லை. அவற்றுக்குப் பதிலாய் அந்த இந்த எந்த என்ற சொற்களே வழங்குகின்றன. புறச்சுட்டாகவும் புறவினைவாகவும் அவற்றின் குறில்களே வழங்குகின்றன.

இதற்குக் காரணம் வட இந்திய மொழிநிலை பண்படுத்தப்படாத பண்டை நிலையிலேயேயிருப்பதும், தென்னிந்திய மொழி பண்படுத்தப் பட்டு மிகுதியும் மாறியிருப்பதுமே.

புதுப்புனைவு செய்யும் ஒரு நாட்டில் கருவிகள் மாறிக்கொண்டே வரும். அது செய்யாத நாட்டில் அவை என்றும் சற்றுப் பண்டை நிலையிலேயேயிருக்கும். இந்தியாவிலுள்ள புதுப்புனைவுக்கருவிக ளெல்லாம் மேனாட்டினின்றும் வந்தவை. மேனாட்டில் நாள்தோறும் புதுப்புனைவுக்கலை வளர்ந்துகொண்டேயிருப்பதால், கருவிகள் திருந்திக்கொண்டே வருகின்றன. ஆனால், இந்தியாவில், சென்ற நூற்றாண்டுகளிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, மேனாட்டில் வழக்கற்றவை யெல்லாம் காணப்படலாம். இங்ஙனமே தென்னாட்டிலும் வடநாட்டிலும் வழங்கும் சொற்களுமென்க.

(2) முதலில் நெடிலாயிருந்த சுட்டுவினைவெழுத்துக்கள் பின்பு குறிலாயின.

(3) குறிலும் நெடிலுமான சுட்டுவினைவெழுத்துக்கள் பல ஈறுகளைக்கொண்டிருந்தன.

கா: ஆம், ஆண், அம், அன், அல், அவ், அண் முதலியன. இவற்றுள் ஆம் அம் என்பவை முந்தினவாகத் தெரிகின்றன.

ஆம்—ஆங்கு. ஆண்—ஆண்டு.

அம்—அந்து—அந்த—அந்தா.

அது—அதா—அதோ—அதோள்—அதோளி.

அம்—அன்—அன்ன—அன்ன. அன்ன—அனை—அனைத்து.

அம்—அங்கு. அம்—அம்பு—அம்பர்.

அல்—அள்—அண். அம்—அவ், அல்—அன் என்றுங் கூறலாம்.

அல்+து=அன்று. ஒ. நோ. எல்+து=என்று (சூரியன்).

அல் இல் எல் என்னும் வடிவமும் சுட்டுவினைச்சொற்கட்குண் டென்பதை, அன்று இன்று என்று என்னும் தமிழ்ச்சொற்களாலும், அல ஏலா என்னும் தெலுங்குச்சொற்களாலும், அல்லி இல்லி எல்லி என்னும் கன்னடச்சொற்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

அல் என்னும் வடிவமே இல் எனத்திரிந்து, சேய்மைச்சுட்டாக இலத்தீனில் வழங்குகின்றது.

கா : ille —அவன் illi, illæ—அவர்
illa —அவள் illa —அவை
illud—அது

(4) அன் என்பதை ஒருமைக்கும் அம் என்பதைப் பன்மைக்கும் முதலாவது வழங்கினதாகத் தெரிகிறது.

நோக்குக. என், எம் ; நீன், நீம் ; தான், தாம்.

ஈறுகளின் முதலிலுள்ள அகரம் புணர்ச்சியிற்கெடுதல் இயல்பே.

கா : சிவம் — அன் = சிவன் ; மண + அம் = மணம்.

(5) சுட்டடியான உயிர்நெடில்கள் யகரமெய்சேர்ந்து வழங்கியிருக்கின்றன. பின்பு அவ்யகரம் நகரமாக மாறியிருக்கின்றது.

கா : என்--யான்--நான். ஈன்--(யீன்)—நீன். ஆன்—(யான்) —(நான்)—தான்.

இ ஈ எ ஏ இன்றும் சொன்முதலில்வரின், யகரம் சேர்ந்தே பேச்சுவழக்கில் வழங்குகின்றன.

கா. யிடம், யீரம், யெழுத்து, யேடு.

யான் நான் என்னும் வடிவங்கள் தன்மையில் வருதலின், அவை மயக்கமின்மைப்பொருட்டுப் படர்க்கையில் விலக்கப்பட்டன. நகரத்திற்குத் தகரம் போலியாக வருமென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

ஆகாரத்தோடும் யகரம் சேர்ந்து வருமென்பதை, yon (ஆண்), yonder (ஆண்டு + அர்) என்னுஞ் சொற்களாலுணர்க,

(6) தான் தாம் என்னும் பெயர்கள் முதலாவது படர்க்கைச் சுட்டுப் பெயராயிருந்து, பின்பு அவன் அவர் முதலிய சுட்டுப் பெயர்கள் தோன்றியபின், படர்க்கைத் தற்சுட்டுப் பதிற்பெயர் (Reflexive Pronoun) களாக வழங்கி வருகின்றன.

தாங்கள் என்பது, இன்று உயர்வு குறித்து முன்னிலை யொருமைக்கும் வழங்குகின்றது. இஃதோர் இடவழுவமைதி.

(7) மூவிடப் பெயர்களிலும் விளிப்பெயர்களிலும், எண் மட்டுங்குறித்தவை முந்தியன, பால் குறித்தவை பிந்தியன.

(8) பால் குறித்த சுட்டுப் பெயர்களையும் விளிப் பெயர்களையும் வேண்டியபோது, அவன் அவள் முதலியவாக, (பிற்காலத்து) இயல்பாகத் தோன்றிப் பால் காட்டாது வழங்கின சுட்டுவிளிப் பெயர்களையே, முறையே ஆண்பால் முதலிய ஐம்பாற் சுட்டுவிளிப் பெயர்களாகத் தமிழ்மக்கள் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. அவற்றுள் விளிப்பெயரடிகள் நெடிலாகவும் வழங்கும்.

அவ்—அவ—அவை. அவ—அ.

அவன் அவள் முதலிய சொற்கள் இயல்பாய்த் தோன்றியவையென்பதும், அவை முதலாவது பால் காட்டவில்லையென்பதும், எவன் என்னும் பெயர் அஃறிணையிருபால் விளைக் குறிப்பு வினைமுற்றையும் ஆண்பால் விளிப்பெயராயுமிருத்தலானும், அவள் என்பதன் திரிபான அவண் என்பதும் அதோள் உவள் என்பனவும் இடத்தைக்குறித்தலானும், அது என்னும் பெயர் சில வழக்குகளில் இருதிணைக்கும் பொதுவாயிருத்தலானும், அன் அர் என்னும் ஈறுகள் பால் காட்டியும் காட்டாமலும் அஃறிணைக்கும் வழங்குவதாலும் பிறவற்றாலும் அறியப்படும்.

அது என்னும் பெயர் உயர்திணைக்கும் வழங்குமாறு :—

யார் அது? கொற்றனது மகன்.

சுட்டுப் பெயர்கள்.

அவன்—ஆண்பால்
அவள்—பெண்பால்
அவர்—பலர்பால்
அது—ஒன்றன்பால்
அவை—பலவின்பால்

} சேய்மைச் சுட்டுப்பெயர்கள்

இங்ஙனமே அண்மை யிடைமைச் சுட்டுப்பெயர்களும். இடைமைச் சுட்டு தமிழில் உலகவழக்கற்றது; இந்தியில் சேய்மைச் சுட்டாக வழங்குகின்றது. இந்திஹிலு மூந்தியது, அதன்பெயர் பிந்தியது.

வினாப்பெயர்கள்.

ஏவன்—ஏவன்
ஏவள்—ஏவள்
ஏவர்—ஏவர்

ஏது—ஏது
ஏவை—ஏவை

ஏ—யா. யா + அன் = யாவன். இங்ஙனமே ஏனையிரண்டையும் ஒட்டிக்கொள்க.

யா என்னும் வினைவடி, அஃறிணைப் பன்மை வினாப்பெயராகச் செய்யுளில் வழங்கும்.

காலப்பெயர்.

காலம் என்னும் பெயர் செந்தமிழ்ச் சொல்லேயென்பது, யான் **செந்தமிழ்ச் செல்வியில்** வரைந்துள்ள 'காலம் என்னும் சொல் எம்மொழிக்குரியது' என்னும் கட்டுரையிற் கண்டுகொள்க.

பொழுது: பொழுது = சூரியன், வேளை (சிறு பொழுது), பருவகாலம் (பெரும் பொழுது). பொள்—(போள்)—போழ். போழ்து—(பொழுது)—போது. ஒ. நோ. வீழ்து—விழுது.

போழ்தல் = பிளத்தல், வெட்டுதல், பிக்குதல்.

சூரியன் இருளைப் போழ்வது.

"வாள்போழ்விசும்பில்" என்றார் நக்கீரர்(திருமுருகாற்றுப்படை).

பொழுது என்னும் சொல் முதலாவது சூரியனைக் குறித்து, பின்பு அதன் தோற்ற மறைவுகளால் நிகழும் காலத்தைக் குறித்தது. பொழுது புறப்பட்டது, பொழுது சாய்ந்தது என்னும் வழக்குக் களில், இன்றும் அச்சொல் சூரியனைக் குறித்தல் காண்க.

சமையம்: சமை + அம் = சமையம். சமைதல் பக்குவமாதல். ஒரு பொருள் பக்குவமான வேளை சமையம் எனப்பட்டது. இன்று அச்சொல் தகுந்த வேளைக்குப் பெயராய் வழங்குகின்றது.

பருவம்: ஒரு பொருள் நுகர்ச்சிக்கேற்ற அளவு பருத்திருக்கும் நிலை பருவம். பரு + வு = பருவு. பருவு + அம் = பருவம்.

நேரம்: நேர் + அம் = நேரம். நேர்தல் நிகழ்தல். ஒருவினை நேரும் காலம் நேரம்.

வேளை: வேல்—வேலி—வேலை—வேளை.

கருவேல முள்ளால் அடைப்பது வேலி. வேலி ஓர் இடத்தின் எல்லை. வேலை = ஓர் கால வெல்லை. வேலையென்பதின் திரிபு வேளையென்பது. வேலை செய்யுள் வழக்கு.

மாதம்: மதி + அம் = மாதம்.

மாதம் என்னுங் கால அளவு மதியினையுண்டானது.

ஆண்டு: என்று (சூரியன்)—(என்று)—(ஏண்டு)—யாண்டு—ஆண்டு.

ஆண்டென்னுங் கால அளவு சூரியனையுண்டானது. இங்ஙனமே பிற காலப் பெயர்களும் ஒவ்வோர் காரணம்பற்றியவையாகும்.

இடப்பெயர்:

இடு + அம் = இடம். பொருள்களை இடுவதற்கிடமானது இடம். ஒ. நோ. E. position, from L. *pono*, to place.

தலம் என்னும் பெயர் ஸ்தலம் என்பதின் திரிபாகக் கருதப்படுகிறது. ஸ்தலம் என்பதற்கு ஸ்தா (நில்) என்பது வேர். இது ஆரிய மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமிருக்கின்றது. State, station, stand, steady, establish முதலிய சொற்கட்கெல்லாம் sta என்பதே வேர். ஆனால், இதனால் மட்டும் அதை ஆரியத்திற்கேயுரிய சொல்லாய்க் கொள்ள முடியாது. தா (கொடு) என்னுஞ்சொல்லினைத்துக்கொள்க.

காலுக்குத் தாள் என்று ஒரு தனித்தமிழ்ச்சொல் உளது. அதற்குத் தா என்பதுதான் வேராயிருக்கவேண்டும். தாவு என்னுஞ்சொல், இடப்பொருளில், தென்னாட்டில், சிறப்பாய்க் கல்லாமக்களிடை வழங்குகின்றது. தாள் என்னுஞ் சொற்போன்றே, தா என்னுஞ்சொல்லும் முயற்சியென்னும் பொருளில் நூல்வழக்கில் வழங்குகின்றது.

"தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்" (உரி. 48)

என்றார் தொல்காப்பியர். வலி = வன்மை. வருத்தம் = முயற்சி. தாளம், தாளி (கள்ளி), தாண்டு, தாவு, தாழ், தங்கு, தக்கு, தாங்கு, தளம், தளர் முதலிய பல சொற்கள் தா என்னும் வேரினின்று பிறந்தனவையே. ஆகையால், குமரிநாட்டில், தா என்னும் வேர்ச்சொல் நில் என்னும் பொருளில் தமிழில் வழங்கியிருக்கவேண்டும். தளம்—தலம். ஆராயப்படாமையாலும் வேர் வழக்கற்றதினாலுமே இச்சொல் வடசொல்லாகத் தோன்றுகின்றது. தலம்—ஸ்தலம் (முன்மெய்ச்சேர்பு).

உலகம்: உல—உலகு—உலகம். உலத்தல் அழிதல். உலப்பது உலகம். இங்ஙனமே பிற இடப்பெயர்களும் ஒவ்வோர் காரணம் பற்றியவையாகும். உலகம்—லோக (வ.).

சினைப்பெயர்:

சில்—சில்வ—(சின்ன)—சின = தண்டு, பிரிவு, உறைப்பு.

சில சினைப்பெயர்கள் இடப்பொருளை முதலாவது பெற்றுப் பின்பு பல சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றன.

கா: கண்—நகக்கண், சல்லடைக்கண், ஊற்றுக்கண் (இடம்).
அலக்கண், இடுக்கண், பழங்கண் (துன்பம்).
உறுகண், தூறுகண் (பண்பு).

பண்புப்பெயர்—Abstract Noun.

பண்புப்பெயரீறு:

மை = மேகம், நீர், நீரைப்போன்ற நல்லதன்மை, தன்மை.

ஒ. நோ. நீர் = தன்மை. நீர் என்பது புனற்பொருளொடு மயங்காமைப்பொருட்டு, நீர்மை என மையீறுபெறும்.

படி + மை = படிமை = போன்மை = போன்றதன்மை. தீமை = தீயின்தன்மை. நன்மை = நல்லதன்மை. புல் + மை = புல்லின்தன்மை. பெருமை = பெரியதன்மை. தான்—தன். தன்மை = தன்குணம், குணம். இனிமை = இனிக்குந்தன்மை.

அம் = நீர்.

நல் + ம் = நலம் = நல்லதன்மை. வள் + அம் = வளம் = வளத்தன்மை. சின + அம் = சினம் = சினக்குந்தன்மை.

அப்பு = நீர். அப்பு—பு.

இனி + அப்பு = இனிப்பு. இன் + பு = இன்பு. இன்னுதல் = இனித்தல். இன்பு + அம் = இன்பம்.

அப்பு என்பதில் அகரம் கெட்டது. ஒ. நோ. மற + அத்தி = மறத்தி.

திணைப்பெயர்:

திகை—திசை. திகைத்தல் மயங்கல். திகைப்பதற்கிடமானது திகை. திசைத்தல் திகைத்தல். திக்குவதற்கிடமானது திக்கு. திக்குதல் தடுமாறல். திக்குமுக்காடுதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. வடநூலார் திஸ் (காட்டு) என்னும் மூலத்தைக்காட்டியது பிற்காலம்.

திசைச்சொல் என்பது ஓர் இலக்கணக் குறியீடாயிருத்தலை நோக்குக. திசை திக்கு என்னும் இருசொல்லும் வடசொல்லாயின், தமிழுக்குத் திசைபற்றியே சொல்லேயில்லையென்றாகும். இது கூடாமையே. எல்லையென்னுஞ்சொல் முதலாவது சூரியனைக் குறித்து, பின்பு முறையே வேளை, குறித்த வேளை, குறித்த இடம், வரம்பு என்னும் பொருள்களைத் தழுவியது. ஆகையால் இச்சொல் திசைப்பெயருக்கேற்காமையறிக.

வடக்கு : வடம்+கு=வடக்கு.

வடம்=பெருங்கயிறு. வடம்போன்ற விழுதுகளை விடுவது வட (ஆல) மரம். வடமரம் வங்காளத்தில் மிகுதியாய் வளர்கின்றது. அதனாலேயே, அது Ficus bengalensis என்று நிலத்திணை நூலில் அழைக்கப்படுகிறது. நாவலந் (இந்து) தேயத்தின் வட பாகத்தில் வடமரம் மிகுதியாய் வளர்தலின், அத்திசை வடம் எனப் பட்டது.

தெற்கு : தென்+கு=தெற்கு.

நாவலந்தேயத்தின் தென்பாகத்தில் தென்னைமரம் இன்றும் சிறப்பாய் வளர்கின்றது. தென்னிட்டையும் கருநீசியத் தீவுகளையும் நோக்குக.

தென்னைமரம் மிகுதியாய் வளரும் திசை தென்திசையெனப் பட்டது.

கிழக்கு மேற்கு என்பவை, மொழிநூற் பெரும்புலவர் கால்டுவெல் ஐயர் நுணித்தாய்ந்து கண்டபடி, முறையே கீழ் மேல் என்னும் சொற்களடியாய்ப் பிறந்தவை.

வடம் தென் கீழ் மேல் என்று முதலில் வழங்கிய பெயர்கள், இன்று நான்காம் வேற்றுமை வடிவில் வழங்குகின்றன. இனி, அக்கு என்பது ஓர் பின்னெட்டு எனினும் ஒக்கும்.

உத்தரம் : உ + தரம் = உத்தரம் = உயர்நிலை.

உகரம் உயர்ச்சி குறித்தல் முன்னர்க்கூறப்பட்டது.

தக்கணம் : தக்கு + அணம் = தக்கணம். தக்கு = தாழ்வு.

தக்குத்தெதாண்டை, தக்கில் பாடுதல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. அணம் ஓர் பின்னொட்டு.

பனிமலை எழுந்தபின், வடதிசை உயர்ந்தது, தென்திசை தாழ்ந்தது. அதனால் அவை முறையே உத்தரம் தக்கணம் எனப் பட்டன. இவற்றை மேற்கு கிழக்கு என்னும் பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக.

உத்தரம் தக்கணம் என்னும் தென்சொற்களே, உத்தர தக்ஷிண என்று வடமொழியில் வழங்குகின்றன என்பது தேற்றம்.

குடம் : குடம் = வளைவு. குடம்—குடக்கு. அக்கு ஓர் ஈறு.

சூரியன் மேற்கேபோய் வளைவதனால், அத்திசை குடம் எனப் பட்டது. குடமலை, குடநாடு, குடவர், குடக்கோ என்பனவு செந் தமிழ் வழக்குகளாதல் காண்க.

குணம் : குடம்—குணம். ட—ண, போலி. ஒ. நோ. படம்—பணம், கோடு—கோணு. குடக்கு—குணக்கு.

குணம் = வளைவு. குணக்கெடுத்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக. சூரியன் கீழ்த்திசையிலும் வளைதல் காண்க. ஒரே வடிவம் இருதிசைக்கும் வழங்கின் மயங்கற்கிடமாதலின், குடம் என்பது மேற்றிசைக்கும் குணம் என்பது கீழ்த்திசைக்கும் வரையறுக்கப் பட்டன.

எண்ணுப்பெயர் :

எ உயரச்சுட்டு. எ—எண். எண்ணுதலால் தொகை மேன் மேலுயர்தல் காண்க.

ஒன்று : ஒல்—ஒ. ஒல்லுதல் பொருந்தல். ஒத்தல் பொருந்தல். ஒல் + து = ஒன்று = பொருந்தினது, ஒன்றானது.

இரண்டு : (இரள்) + து = இரண்டு.

இதற்கு இருவகையாய்க் காரணங்கூறலாம்.

(1) ஈர்தல் அறுத்தல். இருதுண்டாக ஈர்ப்பது, இரண்டு.

ஈருள் = ஈர்த்தல். ஈருள்—(இருள்)—(இரள்).

(2) இருமை = கருமை, இருள்.

இரா, இருள், இருட்டு, இரும்பு, இருந்தை, இறடி முதலிய சொற்களிலெல்லாம், இர் என்னும் வேர் கருமை குறித்தல் காண்க. இர்—எர்—என்—என். கா : எருமை, எனம்.

இருள் அகவிருள் புறவிருள் என இரண்டாதலின், இரண்டாம் என் இருமையெனப்பட்டது.

இங்ஙனம் கூறுவது பொருட்டொகை (பூதசங்கியை) முறையாகும். ஒன்பதுவரை எனையெண்களும் இம்முறைபற்றியவையே.

மூன்று : மூ = மூக்கு. மூக்கின் பக்கங்கள் மூன்றாயிருத்தல் காண்க. மூன்று என்னும் வடிவம் ஒன்று என்பதனுடன் எதுகை நோக்கியது.

நான்கு : நாலம்—நாலு—நாலுகு—நால்கு—நான்கு.

நாலம்—ஞாலம் (பூமி). ந—ஞ, போலி.

உலகத்திற்கு ஞாலம் என்னும் பெயர் வந்ததின் காரணம் முன்னர்க்கூறப்பட்டது. நாலம் என்னும் உலகப்பெயர் அதன் பகுதியையும் குறிக்கும். "மைவரையுலகம்", தமிழ்நிலகம் என்னும் வழக்கு களை நோக்குக. உலகம் இயற்கையில் நால்வகையாயிருத்தலின், நாலம் என்னும பெயர் நான்காம் எண்ணைக் குறித்தது. உலகம் நானிலம் எனப்படுவதையும் நோக்குக.

ஐந்து : கை—ஐ. ஐ + து = ஐது—ஐந்து.

ஒரு கையின் விரல்கள் ஐந்து.

பொருள் விற்பனையில், கை என்னும் சொல் ஐந்து என்னும் பொருளில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

ஆறு : இதன் வரலாறு தெளிவாய்ப் புலப்படவில்லை.

ஆறு = வழி, ஒழுக்கநெறி, சமயம். மார்க்கம் என்னும் வடசொல் இப்பொருளதாதல் காண்க. ஐந்திணை வழிபாடுகளும் இன் (நாஸ்திக) மதமுஞ் சேர்ந்து ஆறுகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது வேறொரு வகையாய் அறுமதங்கள் எண்ணப்பட்டிருக்கலாம். அறு சமயம் என்னும் தொகைவழக்கு மிகத் தொன்மைவாய்ந்தது.

ஏழு : ஏழ்—ஏழு—ஏழு.

பண்ணைக்குறித்த யாழ் என்னும் சொல் ஏழ் என்பதன் திரிபு. யாழ் என்னும் நரம்புக்கருவி தோன்றுமுன்னமே, குறிஞ்சியாழ் பாலையாழ் எனப் பண்ணின் பெயராக யாழ் என்னுஞ்சொல் வழங்கினதிலால், யாழ் யாளியின் தலைவடிவைக்கடையிற்கொண்டதென்ற காரணம்பற்றி, அதை யாளி என்னுஞ் சொல்லின் திரிபாகக்கூற முடியாது. யாழின் கடையிலிருப்பது சரியான யாளிவடிவமுமன்று.

கருவியிலாயினும் தொண்டையிலாயினும் இசையையெழுப்புதல் எழுதுதல் எனப்படும். எழுவது அல்லது எழுப்பப்படுவது ஏழ். ஏழ் = இசை. இசைச்சுரங்கள் ஏழு. "ஏழிசைச்சூழல்", 'ஏழிசை வல்லபி' என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. ஏழ் என்னும் இசையின் பெயர், அதன் சுரத்தொகையான ஏழாம் எண்ணைக் குறிக்கக் கொள்ளப்பட்டது.

எட்டு : எண் + து = எட்டு.

எண் = எள். இப்பெயர் ஆகுபெயராய் உணவைக்குறிப்பின், கூலத்தின் தொகைபற்றியதாகும்; எள்ளைக்குறிப்பின், அதன் காயிலுள்ள பக்கங்களின் தொகைபற்றியதாயிருக்கலாம்.

நெல், புல் (கம்பு), சோளம், வரகு, தினை, சாமை, குதிரைவாலி, காடைக்கண்ணி என்ற எட்டே முதலாவது எண்கூலமென்று கொள்ளப்பட்டவை. கேழ்வரகு வரகின் வகையாயடங்கும். எண் என்னும் உணவுப்பொருள் அல்லது கூலம் எட்டு வகையாயிருத்தலின், அதன் பெயர் எட்டாம் எண்ணைக்குறிக்கக்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்.

தொண்டு : தொள் + து = தொண்டு. தொள் = தொளை.

உடம்பின் தொளைகள் ஒன்பதாயிருத்தலின், தொண்டு என்னும் பெயர் ஒன்பதாம் எண்ணைக் குறிக்கக்கொள்ளப்பட்டது.

தொண்டு—தொண்டி = தொளை.

ஒ. நோ. தொண்டை (throat) = தொளையுள்ளது.

பஃது : பல் + து = பஃது. ஒ. நோ. அல் + து = அஃது.

பல் = பல. முதன்முதலாய்த் தமிழர்க்கு எண்ணைத்தெரிந்தது பத்துவரைக்குத்தான். கைவிரல் வைத்தெண்ணியதே இதற்குக் காரணம். இரு கைவிரல் பத்து. பத்து கடைசியெண்ணையிருந்தமையின், அதைப் பலவென்னுஞ் சொல்லாலேயே குறித்திருக்கலாம். இது பல் என்னும் உறுப்புப்பெயரின் திரிபு. 12-ம் அல்லது 13-ம் மாதத்தில், குழந்தைக்குப் பத்துப்பல்லேயிருப்பதாக பெர்ச் (Birch) கூறுகிறார்.* பல்—பன்—பான். கா : பன்னிரண்டு, இருபான்.

முதன்முதலாய்ப் பத்து மட்டுமே எண்ணப்பட்டதினால்தான், அதற்குமேற்பட்ட எண்களெல்லாம் பத்துப்பத்தாக எண்ணப்பட்டு, பத்தாம் பெருக்க இடங்கட்கெல்லாம் கோடிவரை தனிப்பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

முதலாவது, நூறு பத்துப்பத்தெனப்பட்டது. பதிற்றுப்பத்து என்னும் பெயர் இன்றும் நூல் வழக்கில் உள்ளமை காண்க. நூற்றுக்கு மேலெண்ணும்போது, பத்துப்பதிலென்று என்று கூறின்,

---

* Management of Children in India, p. 79.

அது 110 என்ற எண்ணையுங் குறிக்கும். ஆகையால் நூறு என் றொரு பெயர் வேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனமே, ஆயிரத்தைப் பத்துநூறென்று கூறினும் நூறுபத்தென்று கூறினும் இடர்ப்பாடின் டானமையின், அதற்கும் வேறு பெயர் வேண்டியதாயிற்று. இங்ங னமே பிறவும்.

நாகர் கால் விரலையுஞ் சேர்த்து எண்ணினமையின், இருபதிரு பதாய் எண்ணினதாகத் தெரிகின்றது.

லகரம் தகரத்தொடு புணரின் ஆய்தமாகத்திரிவது,

" தகரம் வருவழி ஆய்தம் கிலையலும்
புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே " (புள்ளி. 74)

என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

அஃது பஃது என்று தகரம் றகரமாகத்திரியாத வழிவம் முந் தியதாகவும், அஃறிணை பஃறொடை என்று தகரம் றகரமாகத் திரிந்த வழிவம் பிந்தியதாகவும் தெரிகின்றது.

நூறு : நூறு = பொடி. பொடி எண்ண முடியாதபடி மிக்கிருத் தலின், அது ஓர் பேரெண்ணுக்குப் பெயராயிற்று.

ஆயிரம் : அயிர்---அயிரம்---ஆயிரம்.

அயிர் = நுண்மணல். நூறு என்பதற்குக்கூறியதே ஆயிரம் என்பதற்கும்.

இலக்கம் : இலக்கம் = எழுத்து, எண்குறி, எண்.

இலக்கம் என்பது பேரெண் என்னும் கருத்தில் நூறுயிரத் தைக் குறிக்கும், எடை தூக்கு நிறை என்னும் எடுத்தலளவைப் பொதுப்பெயர்களே ஒவ்வோர் அளவைக் குறித்தல்போல.

கோடி : கோடி = கடைசி. கடைகோடி, தெருக்கோடி என் னும் வழக்குகளைக் காண்க.

கடையெண் என்னுங்கருத்தில், கோடியென்னும் பெயர் நூறி லக்கத்தைதக் குறிக்கும்.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

இலக்கம் கோடி என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள் மிகப் பிந்தியவை. தமிழர் கணிதத்தில் சிறந்தவராயிருந்ததினாலும், மேலைடுகளில் இலக்கத்திற்கு வழங்கும் பெயரின் வடிவம் (lakh) தமிழ்ப்பெயர் வடிவத்தை ஒத்திருப்பதாலும், இலக்கத்தீவுகள் (Laccadive Is.) என்னும் பெயர் ஆங்கிலத்திலும் திரியாது வழங்குவதாலும், இலக்கம் கோடி என்னும் பெயர்கட்குத் தமிழிற் பொருத்தமான பொருளுண்மையாலும், "மதியாதார் தலைவாசல்.....மிதியாமை கோடி பெறும்", 'கோடியுந்தேடிக் கொடிமரமும் நட்டி', 'காணியாசை கோடிகேடு' என்று பழமையான வழக்குகளுண்மையாலும், இலக்கம் கோடி என்னும் சொற்கள் வடசொற்கள் என்பதினும் தென் சொற்கள் என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

குறுமைப்பெயர்—Diminutives.

(1) தனிப்பெயர்:

குள்—குள்ளன், குழவு, குழவி, குண்டு, குட்டி, குட்டன், குட்டான், குட்டம், குட்டை, குணில், குந்தாணி, குருளை, குருவி, குறள், குறளி, குறில், குற்றி-குச்சி-குச்சு, குஞ்சி-(குஞ்சு), குக்கல், குன்று, குன்றி, குன்னி, கூழி, கூழை. சில்—சில்லான், சிறுக்கன், சிடுக்கான், சிடுக்குவான்—சிக்சான், சிண்டு, சிட்டி, சிட்டு, சீட்டு, சின்னம், சின்னன், சீனி. சுள்—சுள்ளி, சுருவம், சுருவை, சுருங்கை, சுண்டு, சுக்கு, சுக்கல், சுப்பி. இங்ஙனமே பிறவும்.

(2) முன்னெட்டுச்சேர்பு:

கண்விறகு, சுண்டெலி, சீனிமிளகாய், ஊசிமிளகாய், குறுமகன் (குறுமான்), குறுநொய், குக்கிராமம் (இருபிறப்பி), குற்றில்-குச்சில், பூஞ்சிட்டு, சில்லுக்கருப்புக்கட்டி, பிட்டுக்கருப்புக்கட்டி, கூழைவால், நரிக்கெளிறு, அரிசிப்பல், அரிநெல்லி, மணிக்குடல், கட்டைமண், குட்டிச்சுவர், பூச்சிமுள், அரைத்தவளை, சிற்றுமணக்கு, கதலிவாழை, இட்டிகை முதலியன.

(3) பின்னெட்டுச்சேர்பு :

தூண்டில், முற்றில்—முச்சில், கெண்டைக்கசளி, அயிரைப் பொடி முதலியன.

(4) வலித்தல் திரிபு : (நந்து)—நத்தை.

(5) சொன்முறைமாற்று : (கால்வாய்)—வாய்க்கால்.

பருமைப்பெயர்—Augmentatives.

(1) தனிச்சொல் :

கடல், கடகம், கடப்பான், கடா, சேடன், சேடா, சாலி, தாழி, நெடில், படாகை—பதாகை, பூதம், மிடா, மூரடு, முருடு முதலியன.

(2) முன்னெட்டுச்சேர்பு :

ஆனைக்குவளை, பாம்புமுள், பேரீந்து, பொத்த மிளகாய், மொந் தன் வாழை, மோட்டெருமை, கட்டெறும்பு, கடப்பாரை அல்லது கட்டிப்பாரை, மாட்டுப்பல், கடகால், பரவைச்சட்டி, பெருநாரை முதலியன.

(3) பின்னெட்டுச்சேர்பு :

குன்றம், பொட்டல் முதலியன.

தொழிற்பெயர்—Gerundial and Abstract Nouns.

தொழிற்பெயரும் பண்புப்பெயரும் மிக நெருங்கியவை. இதலால் ஆங்கிலத்தில் அவை ஒரினமாகக்கூறப்படுகின்றன. கோபித்தல் என்னும் வடிவமும் தொழிலையும் கோபம் என்னும் வடிவங்குணத்தையும் குறித்தலையும், மை து அம் முதலிய ஈறுகள் இவ்விருவகைப் பெயர்க்கும் பொதுவாயிருத்தலையும் நோக்குக. தன்மை அறிவு ஆற்றலென முத்திறப்பட்ட குணத்தின் வெளிப்பாடு அல்லது நுகர்ச்சியே தொழிலென்க. பண்பு, இயல்பு என்னும் பெயர்களும் முதலாவது

தொழிற்பெயராகவிருந்தவையே. பண் + பு = பண்பு (செயல்). இயல் + பு = இயல்பு (நடக்கை).

தொழிற்பெயர் வடிவங்கள் பின்வரும் முறையில் தோன்றியவை.

(1) முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

கா : அடி, வெட்டு.

(2) முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

கா : ஊண், பாடு, (கோட்படு)—கோட்பாடு.

(3) ஈற்று வலியிரட்டித்த தொழிற்பெயர்.

கா : எழுத்து, பாட்டு, மாற்று.

(4) இடைமெலிவலித்த தொழிற்பெயர்.

கா : விளக்கு, பொருத்து.

இந்நான்கு முறையும் அசையழுத்தம்பற்றியவை.

ஈற்று வலியிரட்டித்தலே, பிற்காலத்தில் மெலிதோன்றிய வடிவத்திற்கும் கொள்ளப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

கா : இலகு—இலக்கு. இலகு—இலங்கு இலங்கு—இலக்கு.

(5) ஈறுபெற்ற தொழிற்பெயர்.

ஈறுகளெல்லாம் பற்பல சொற்களின் திரிபே. அவை பின்வரு மாறு அறுவகைப்படும்.

(i) கைப்பெயர் :

கை = செய்கை. கா : நடக்கை.

பாணி = கை. கா : கிரிப்பாணி (தென்னாட்டு வழக்கு).

(ii) இடப்பெயர் :

இடம்—அடம்—அணம்—அனம்—அவை—ஆவை.

கா : கட்டிடம், கட்டடம், கட்டணம், விளம்பனம், வஞ்சனை, வாராணை.

இடம்—இதம்—தம்—சம். கா : தப்பிதம், கணிதம், கணிசம்.

அடம்—அரம்—அரவு. கா : விளம்பரம், தேற்றரவு.

இல் = வீடு, இடம். கா : எழில்.

இல்—அல்—ஆல். கா : எழில், எழல், எழால்.

தலை = (ஒரு சினைப்பெயர்), இடம். கா : விடுதலை.

தலை—தல்—சல்—சில்.

கா : விடுதலை, கடைதல், கடைசல், (அடுசில்)—அடிசில்.

(iii) சுட்டிடப் பெயர் :

(அது)—அத்து—து—சு.

கா : பாய்த்து—பாய்ச்சு, காண் + து = காட்டு. உருள் + து = உருட்டு. ஈன் + து = ஈற்று.

(அது)—அதி—தி—சி. கா : மறதி, காட்சி.

அக்கு = அவ்விடம், இடம். கா : கணக்கு.

அகம் = அவ்விடம், இடம். கா : வஞ்சகம், நம்பகம்.

(அவ்)—அவு—வு. கா : செலவு, தேய்வு.

(அவ்)—(அவி)—வி—இ. : கேள்வி, வெகுளி.

(அவ்)—(அவை)—வை. : பார்வை.

(அவ்)—(அவ)—(அ)—ஐ. கா : கொடை, விலை.

(அ)—ஆ. கா : உணை, பிணை, இரா, நிலா.

வகரவீறே உகரமாக இலக்கண நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது.

உள் = பின்னிடம், உள்ளிடம், இடம். உவள்—உள்.

கா : விக்குள், செய்யுள், கடவுள்.

(iv) நீர்ப்பெயர். அம் = நீர். அப்பு (நீர்)—ப்பு—பு.

கா : கோட்டம். பழப்பு.

மை = நீர். மை—மம்—மன். கா : பருமை, பருமம், பருமன்.

(v) மிகுதிப்பெயர். காடு = மிகுதி. ஒ. நோ. வெள்ளக் காடு. திரம் = திறம். கா : வேக்காடு, உருத்திரம்.

(vi) அளவுப்பெயர் : மானம் = அளவு. கா : படிமானம்.

(vii) இயக்கப்பெயர் : இயம் = இயக்கம். கா : கண்ணியம்.

(viii) எச்சந்தொடர்ந்த பெயர். கா : வந்தமை, வந்தது (வந்த + அது).

(ix) கலவைமுறை.

கா : கொடுப்பு + அனை = கொடுப்பனை. கொள்வு + அனை = கொள்வனை.

தின் + இ = தினி. கொள் + தல் = கோடல். திருத்து + அம் = திருத்தம்.

அத்து + ஐ = அத்தை—தை—சை.

கா : சிவத்தை, புரிசை.

ஒரு பகுதி பல ஈறும் பெறும்; ஈறுதோறும் பொருள் வேறுபடும்.

கா : கற்றல், கல்வி, கலை, கற்பு.

(x) இருமடித்தொழிற்பெயர்.

கா : நகு + ஐ = நகை. நகை + பு = நகைப்பு.

கள் + அவு = களவு. களவுசெய் + தல் = களவுசெய்தல்.

ஆகுபெயர்—Metonymy and Synecdoche.

பெயர்கள் தோற்றமுறைபற்றி இயற்பெயர் ஆகுபெயர் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஆகுபெயர் பல் திறத்தது.

கா : முதலாகுபெயர் —கவரி (மயிர்)
சினையாகு ,, —தலை (மறுதலை), கை (இடக்கை).
இடவாகு ,, —குறிஞ்சி (யாழ்)
இடவனுகு ,, —கழல், விளக்கு.
காலவாகு ,, —அஞ்சுமணி, செவ்வந்தி (ஜாமந்தி).
* காலவனுகு ,, —கார், கோடை.
பண்பாகு ,, —வெள்ளை, குட்டை.
பண்பியாகு ,, —சாம்பல் (வாழை), பனை (அளவு).
அளவையாகு ,, —காணம், அரை.
தொழிலாகு ,, —வற்றல், செய்யுள்.
செய்வோனுகு ,, —திருவள்ளுவர், கோலியன்.
கருவியாகு ,, —செம்பு, கண்ணுடி, பொழுது.
காரணவாகு ,, —அம்மை (தவறுயெண்ணியது).
காரியவாகு ,, —வளை, வெண்கலம்.
உவமையாகு ,, —காளை, பாவை.
சின்னவாகு ,, —கோல், குடை.
சொல்லாகு ,, —உரை (பொருள்).
† பொருளாகு ,, —பள்ளு, இலக்கணம்.
பெயராகு ,, —பேர் (ஆள்).
அடையடுத்தாகு ,, —வெற்றிலை, நால்வாய்.
பன்மொழியாகு ,, —மடங்கல், கார்.
திரிபாகு ,, —பைத்தியம்.

காலவன் = காலத்தில் தோன்றுவது. † பொருள் = நூற்பொருள்.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

பெயரிலக்கணம்.

திணைபால் எண் இடம் வேற்றுமை என்னும் ஐந்தனுள், முதலாவது தோன்றியது இடமே. அதன்பின், முறையே எண் பால் திணை என்பவை தோன்றின. வேற்றுமை எண்ணுக்குப் பின் தோன்றியிருக்கலாம்.

திணையென்னும் பெயர் திர என்னும் மூலத்தினின்றும் தோன்றியது. திர + ள் = திரள் = திரட்சி. திர + அம் = திரம்—திறம்—திறன்—திறல் = தடிப்பு, உறுதி, வலிமை, கூறுபாடு. திரள் + ஐ = திரளை - திரணை = திரட்சி, திண்ணை. திரளை = திரட்சி, உருண்டை. திண்ணை—திட்டை. திண்டு—திட்டு. திண்ணம்—திட்டம் = உறுதி, தேற்றம். திரம்—திறம்—திடம் = உறுதி. திண்ணம் = தடிப்பு, திரட்சி, உறுதி, தேற்றம். திண்ணை—திணை = திரட்சி, குழு, வகுப்பு. ஒ. நோ. குழு = திரட்சி, கூட்டம், வகுப்பு.

பாலம்:

பகு + அல் = பகல் — பால் = பிரிவு.

ஆண்பால் பெண்பாற் பெயர்கள் பின்வருமாறு மூவகையாயமையும்.

(1) வேற்றுப்பெயர். கா: ஆடவன், பெண்.

(2) ஈற்றுப்போலி. கா: மகன், மகள்.

ஆண்பாலீறுகள் அவன், அன், ஆன், ஓன், ன், மகன்—மான்—மன்—வன், ஆளன், காரன் முதலியன.

கா: வில்லவன், இடையன், தட்டான், மறையோன், கோன், திருமகன்—திருமான் (பூநீமான்), களமன், மனைவன், வேலைக்காரன்.

பெண்பாலீறுகள் அவள், அள், ஆள், ஓள், ஐ, மகள்—மாள், மி, வி, மாட்டி, ஆட்டி, அத்தை, அத்தி, அச்சி, காரி முதலியன. இவற்றுள் ஈற்றயல் மூன்றும் முறைப்பெயர்கள்.

கா: வல்லவள், நல்லள், கண்ணுள், மாயோள், பண்டிதை, வேண்மகள்—வேண்மாள், சிறுமி, புலவி, பெருமாட்டி, தம்பிராட்டி, பரத்தை, வண்ணுத்தி, மருத்துவச்சி, வேலைக்காரி.

மேற்காட்டிய ஆண்பாலீறுகட்கெல்லாம் னகரவொற்றும், பெண்பாலீறுகட்கெல்லாம் ளகரவொற்றும் இகரமுமே மூலமாகும்.

மாந்தருள், ஆண்மை திரிந்த பெண்பாற் பெயர் பேடி என்பது; பெண்மை திரிந்த ஆண்பாற் பெயர் பேடன் என்பது; இவ்விரு பாற்கும் பொதுப்பெயர் பேடு என்பது; இவ்விரு பாலும் அல்லாததின் பெயர் அலி என்பது. (அலி மாந்தரும் உலகில் உளர்.)

அன் இ முதலிய ஈறுகள் இருதிணைக்கும் பொதுவாம்.

கா: கடுவன், கொள்ளி, கண்ணி.

அஃறிணையிலும் ஆண்பால் பெண்பாலுண்டு.

(1) வேற்றுப்பெயர். களிறு—பிடி.

(2) முன்னெட்டுச் சேர்பு. ஆண்பனை—பெண்பனை, சேங்கன்று—கிடாரிக்கன்று.

(3) பின்னெட்டுச்சேர்பு. மயிற்சேவல்—மயிற்கோழி, மயிற்பேடை.

அஃறிணை யாண்பெண் பாற்பகுப்பு, திணைப்பாகுபாடுபற்றி இலக்கணத்திற் கொள்ளப்படவில்லை.

(3) முன்னெட்டுச் சேர்பு.

கா: ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை.

எண்:

பன்மையீறு.

சீன மொழியில், பன்மையுணர்த்தற்குத் தொகுதிப்பெயர் பெயர்களின் ஈற்றிற் சேர்க்கப்படுகிறது.*

L. S. L. Vol. I, p. 48.

கo : *gin* = man. *kiai* = whole or totality.

gin–kiai = men.

i = stranger. *pei* = class. *i–pei* = strangers.

ngo = I. *che* = assembly. *ngo-che* = we.

தமிழிலும் 'கள்' ஈறு இங்ஙனம் தோன்றியதே.

கல—கள—களம். கள + அம் = களம் = கூட்டம். கூட்டத்தின் பெயரேகூடும் இடத்தையுங் குறிக்கும்.

மன்று, மந்தை, அம்பலம் என்னும் பெயர்கள் கூட்டத்தையும் கூடுமிடத்தையுங் குறித்தல் காண்க.

'அவையஞ்சாமை' என்னும் அதிகாரத்தில்,

"உளரெனினு மில்லாரொ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்"

என்று திருவள்ளுவர் அவையைக் களனென்றார். நன்னூலாரும் "காலங்களனே" என்றார்.

கள—கள். மரங்கள—மரங்கள்.

கள் ஈறு இருதிணைக்கும் பொது. கா: மக்கள், மாக்கள், மரங்கள்.

அர், அ, வை என்பவை இயல்பானவாகவே தெரிகின்றன.

குருவார்—குருமார். வ—ம, போலி.

வேற்றுமை :

வேறு + மை = வேற்றுமை. பெயரின் இயல்பான எழுவாய்ப் பொருள், செய்பொருள் கருவிப்பொருள் முதலியவாக வேறுபடுவது வேற்றுமை.

எட்டு வேற்றுமைகளுள், 1-ம், 2-ம், 3-ம், 4-ம், 6-ம், 7-ம் வேற்றுமைகளே முந்தித் தோன்றியவை. இவற்றுள்ளும், 2-ம், 4-ம், 7-ம் வேற்றுமைகளே மிக முந்தியவை என்று கொள்ள இடமுண்டு.

2-ம், 3-ம், 4-ம் வேற்றுமைகளிலிருந்து 5-ம் வேற்றுமையும், முதல் வேற்றுமையிலிருந்து 8-ம் வேற்றுமையும் தோன்றினதாகத் தெரிகின்றது. 8-ம் வேற்றுமையே இறுதியில் தோன்றினது. தொல் காப்பியர் காலத்தில், விளியைச் சேராமல் வேற்றுமையேழென்றும், அதனைச்சேர்த்து வேற்றுமையெட்டென்றும் இருகொள்கைகள் நில வின. தொல்காப்பியர்,

"வேற்றுமை தாமே எழென மொழிப"

"விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே"

என்று கூறியபின்பு, வேற்றுமையெட்டென்னுங்கொள்கை நிலைத்து விட்டது.

எட்டு வேற்றுமைகளும் இப்போதமைந்துள்ள முறைக்குக் காரணத்தை, பின்வரும் விளக்களாலும் கூற்றாலுமறியலாம்.

அழகன் (யார்? அல்லது) என்ன செய்தான்? எதைச் செய் தான்? எதனாற் செய்தான்? எதற்குச் செய்தான்? எதனின்று செய்தான்? அது இப்போது யாரது? யாரிடத்திலிருக்கிறது?

எட்டாம் வேற்றுமை இறுதியில் தோன்றினதினால், இறுதியில் வைக்கப்பட்டது. அது முன்னிலை எழுவாயே.

2-ம் வேற்றுமையுருபு ஐ.

இது ஆய் என்னும் வினையெச்சத்தின் திரிபாயிருக்கலாம். சோறாய்ச் சாப்பிட்டான், பெட்டியாய்ச் செய்தான், என்னும் வழக்குகள் இன்றுமுள்ளன. ஆய் என்பது ஐ என்று தெலுங்கிலும் திரிகின்றது.

கா: சாரமாயின (த.)—சாரமைன (தெ.).

3-ம் வேற்றுமையுருபு ஆல், ஆன், ஓடு, ஒடு, உடன்.

ஆல்—ஆன். ஒ. நோ. மேல—மேன.

இல் (7-ம் வே. உ.)—ஆல். ஒ. நோ. எழில்—எழால்.

மையில் எழுதினன் என்னும் வழக்கை நோக்குக. செருப்பாலடி யென்பதைச் செருப்பிலடி யென்பர் வடார்க்காட்டு வட்டகையார்.

குடம்—உடம்—உடன்—உடல். குடம்பு—உடம்பு. குடங்கு—உடங்கு. குடக்கு—உடக்கு. குடம், குடம்பு முதலியவை கூட்டின் பெயர்கள். உடல் கூடுபோற் கருதப்பட்டது.

"குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு"

என்றார் திருவள்ளுவர்.

"கூடுவிட்டிங் காவிதான் போனபின்பு" என்றார் ஔவையார். 'கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல்' என்பது அறிவாராற்றல் குறித்த வழக்கு.

ஒருவனுடன் இன்னொருவன் செல்லுதல், ஒருவன் தன் உடம்போடு செல்வதுபோன்றிருக்கிறது.

உடன் என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக, கூட என்னுஞ் சொல்லும் வழங்குகின்றது. கூடு (பெ.)—கூடு (வி.)—கூட (நிகழ்கால வினையெச்சம்).

ஓடு என்பது சில காய்கனிகளின் கூடு. ஓடு—ஓடு.

தோடு என்பதும் இங்ஙனமே. தோட என்பது தெலுங்கில் 3-ம் வேற்றுமை உடனிகழ்ச்சியுருபு. ஒ. நோ. கூடு—கூட.

ஆல், ஓடு என்னும் ஈருருபுகளும், தனித்தனி கருவி உடனிகழ்ச்சியென்னும் இருபொருளிலும் வழங்கும்.

கா : ஊராளெருகோயில் = ஊருடன் அல்லது ஊர்தொறும் ஒரு கோயில்.

கொடியொடுதுவக் குண்டான் = கொடியால்துவக் குண்டான்.

கருவி உயர்திணை அஃறிணையென இருவகை. அவற்றுள் உயர் திணைக் கருவியே, எழுவாய் (கர்த்தா) என்று பிரித்துக் கூறப்படுவது.

இவற்றையெல்லாம் நோக்காது, 3-ம் வேற்றுமை வேறுபட்ட பொருள்களையுடையதென்றும், வடமொழியைப் பின்பற்றியே தமிழில் எட்டு வேற்றுமை யமைக்கப்பட்டனவென்றும் கூறினர் கால்டுவெல் ஐயர்.

கொண்டு என்பது உடனிகழ்ச்சிப்பொருட் சொல்லுருபு. கொண்டு = பிடித்து. உளிகொண்டு = உளியைக் கையிற்கொண்டு.

4-ம் வேற்றுமையுருபு கு.

இது ஒக்க என்னும் வினையெச்சத்தின் திரிபாயிருக்கலாம்.

மழவன் நம்பியொக்கக் கொடுத்தான், திருவாணன் (ஸ்ரீநிவாசன்) ஊரொக்கப் போனான், என்பவை பொருத்தமாயிருத்தல் காண்க. ஒக்க—(ஒக்கு)—உக்கு (அக்கு)—கு. கா : அழகன் + உக்கு = அழகனுக்கு, என் + அக்கு = எனக்கு, அவன் + கு = அவற்கு.

பொருட்டு (பொருள் + து) நிமித்தம் என்பவை 6-ம் வேற்றுமையுருபோடும், ஆக என்பது குவ்வுருபோடும்கூடி 4-ம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாக வரும்.

5-ம் வேற்றுமையுருபு இல், இன்.

இல் (7-ம் வே. உ.)—இன். இருந்து நின்று என்னும் எச்சங்கள், இல் இன் என்பவற்றோடு சேர்ந்துவரும். இவற்றுள் முன்னது இருந்த நிலையையும் பின்னது நின்ற நிலையையுங் குறிக்கும்.

6-ம் வேற்றுமையுருபு எண் காட்டுவனவும் காட்டாதனவுமாக இருவகை.

அது ஆது அ என்பவை எண் காட்டுவன. அது—ஆது.

இவை அஃறிணை வினைமுற்றீறுகளே. எழுவாய்த்தொடர் வினைமுற்றுத்தொடராகமாற்றிக் கூறப்பட்டதால் இவ்வுருபுகளுண்டாயின.

கா : புத்தகம் அம்பலவாணனது—அம்பலவாணனது புத்தகம்.
புத்தகம் எனது—எனது புத்தகம். } ஒருமை.

புத்தகங்கள் கண்ணன—கண்ணன புத்தகங்கள் (பன்மை).

இன் அன் என்பவை எண் காட்டாதன. இல் (7-ம் வே. உ.) —இன்— அன்.

கா: அதன், வேரின்.

உடைய என்பது உடமை என்னும் பண்புப்பெயரடியாய்ப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

அது இன் அன் என்னும் உருபுகள் கலந்தும்வரும். அது என்பது அத்து என இரட்டியும், து எனக் குறைந்தும் வரும்.

கா: அத்து + இன் = அத்தின். இன் + அது = இனது. இன் + து = இற்று. இன் + து = இன் = இற்றின். அன் + அது = அனது. அன் + து = அற்று. அன் + து + இன் = அற்றின். இங்ஙனமே பிறவும்.

7-ம் வேற்றுமையுருபுகள் இல் முதலியன.

அவை பின்வருமாறு நால்வகைப்படும்.

(1) இடப்பெயர். கா: இல் (வீடு).
(2) அருகிடப்பெயர். கா: முன், பின், இடம், வலம்.
(3) சினைப்பெயர். கா: கண், கால், கை, வாய், தலை.
(4) புணருருபு. கா: இடம் + அத்து = இடத்து.
இடம் + அத்து + இல் = இடத்தில்.

8-ம் வேற்றுமையுருபு பெயரின் விளித்தற்கேற்றதினிபே. அது பெரும்பாலும் ஈற்று நீட்டம். அது சேய்மையும் உயரமுங் குறிக்கும் ஆ ஏ ஓ என்னும் நெடில்கள் சேர்வதாலும், ஈற்றில் அல்லது ஈற்றயலிலுள்ள குறில்கள் நீளுவதாலும் உண்டாகும்.

கா: மகனே, தேவீ, அண்ணை.

விளிவேற்றுமை இரக்கக் குறிப்பும் வியப்புக் குறிப்பும்பற்றிய சில சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றது.

கா : ஐயோ, ஐயவோ, ஐயகோ, அன்னே—இரக்கக் குறிப்பு. அம்ம, அம்மா, அப்பா—வியப்புக்குறிப்பு.

வினைச்சொல்.

வினை என்னும் சொல் விள் என்பதன் திரிபாகத் தெரிகின்றது. முதற் பெருந்தொழில் உழவு. வினைஞர் = மருத நிலத்தார், உழவர். விளைஞர்—வினைஞர். வினைக்களம் = போர்க்களம். போர்க்களம் என்னும் பெயர் ஏர்க்களம் பொருகளம் என்னும் இரண்டிற்கும் பொது. விள—வின. ஒ. நோ. வள—வன.

வினைச்சொல் முற்று எச்சம் என இருவகைப்படும். எச்சம் பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என இருவகைப்படும். இவை பெயராகிய எச்சத்தையுடையது வினையாகிய எச்சத்தையுடையது என்னும் பொருளன.

முதன்முதல் வின்ச்சொற்கள் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமுமாகிய இரண்டுகாலமே காட்டின. இறந்தகால வினைமுற்றுகள் இப்போதுள்ள எச்சவடிவாகவேயிருந்தன. செய்யும் என்னும் முற்றே இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் மலையாளத்திற்போல் எதிர்கால வினைமுற்றாக வழங்கிற்று.

நிகழ்காலவுணர்ச்சி தமிழர்க்குத் தோன்றியபோது, கில் என்னும் ஆற்றற்பொருள் வினையின் இறந்தகால முற்றுவடிவமே நிகழ்கால வினைமுற்றாகக்கொள்ளப்பட்டது. அதன் மூன்று நிலைகளாவன :—

(1) கின்றான் = ஆற்றினான். ஒ. நோ. நின்றான், சென்றான்.

(2) செய்யகின்றான் = செய்ய ஆற்றினான், அவனுக்குச் செய்ய முடிந்தது.

ஒ. நோ. செய்ய மாட்டினான், (வழக்கற்றது) செய்ய மாட்டுவான் (எ. கா.).

(3) செய்யகின்ருன்–செய்கின்ருன்–செய்கிருன் (இடைக் குறை) = he does.

இங்ஙனம், கின்ருன் என்னும் இறந்தகால முற்று, தனிவினை துணைவினை நிகழ்காலவினை முற்று என மூன்று நிலைகளை அடைந் துள்ளது. மூன்ரும் நிலையின் பின், கின்று கிறு என்பவை நிகழ் கால இடைநிலைகளாகப் பிரித்துக் கூறப்பட்டன. ஆகின்று என்றேரர் இடைநிலையில்லை. செய்து நின்ருன் என்று பொருள்படும் செய்யா நின்ருன் என்னும் தொடர் மொழியையே, ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு, ஆகின்று என்பதோர் இடைநிலையெனக் கூறினர் பவணந் தியார்.

பண்டையிறந்தகால எதிர்கால வினைமுற்று வடிவங்கள்.

இ. கா.		எ. கா.	
அவன்	செய்து	அவன்	செய்யும்
அவள்	,,	அவள்	,,
அவர்	,,	அவர்	,,
அது	,,	அது	,,
அவை	,,	அவை	,,
நான்	,,	நான்	,,
நாம்	,,	நாம்	,,
நீ	,,	நீ	,,
நீர்	,,	நீர்	,,

உம் என்பது எதிர்காலமுணர்த்தும் உகரவடிச் சுட்டுச்சொல். ஒ. நோ. "உம்மை எனிவாய் நிரயம்."

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே, செய்யும் என்னும் முற்று தன்மை முன்னிலைகளிலும் படர்க்கைப் பலர் பாலிலும் வழக் கற்றுவிட்டது. மலையாளத்தில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

இறந்தகால வினையெச்சங்களாக இப்போது கூறப்படுபவை, செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்பூ, செய்தென என்பவை. இவற்றுள், ஈற்றது தவிர ஏனையவெல்லாம் தொழிற்பெயராகவே தோன்றுகின்றன. அவற்றை முறையே வீழ்து, முடிபு, உணை, உறூ (உறூஉ) என்பவற்றோடு ஒப்புநோக்குக. செய்து + என = செய்தென = செய்தா னென்னும்படி.

உறூஉ, மருூஉ முதலிய வடிவங்களை நோக்கின், பண்டு சில வினைப்பகுதிகள் ஈற்றுயிர்க்குறில் நீண்டும் தொழிற்பெயரானது போல் தெரிகின்றது. இதுவும் அசையழுத்தம்.

சென்று, கண்டு, ஓடி, போய் என்னும் வடிவங்களை, குன்று, வண்டு, வெகுளி, பாய் என்னும் தொழிற்பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக. பின்னவற்றுள் வெகுளியொழிந்தவை தொழிலாகு பெயர்கள். இ—ய். கா: போகி—போய், தாவி—தாய்.

பிற்காலத்தில் ஐம்பாற் சுட்டுப்பெயர்களான பாலீறுகள் இறந்த கால வினைகளுடன் சேர்க்கப்பட்டன.

கா: செய்து + ஆன் = செய்தான் = செய்கையையுடையவன்.
சினந்தான் = சினந்த செயலோன்.

இறந்தகால வினைகள் பாலீறுபெற்றுச் சிறிதுகாலஞ் சென்ற பின், எதிர்கால வினைமுற்றுக்களும் பாலீறுபெற்றன.

கா: செய்யுமான்—செய்ம்மான்—செய்வான்.
செய்யுமாள் —செய்ம்மாள்—செய்வாள்.
செய்யுமார் —செய்ம்மார் —செய்வார்.
செய்யுமது —செய்ம்மது —செய்வது.
செய்யும —செய்ம்ம —செய்வ.
செய்யுமன —செய்ம்மன —செய்வன.

உண்ணுமான்—உண்மான்—உண்பான். நடக்குமான்—நடப் பான். இனி, செய்வு நடப்பு என வுவ்வீறும் புவ்வீறும் பெற்ற தொழிற்பெயர்களே பாலீறுபெற்று எதிர்கால வினைமுற்றுகும் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. செய்வு + ஆன் = செய்வான், நடப்பு + ஆன் = நடப்பான்.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

"ஆ ஓ வாகும் பெயருமா ருளவே" (தொ. 679)

என்றபடி, செய்யுமார் என்பது செய்யுளில் வினையாலணையும் பெயராகும்போது, செய்யுமோர் என்றாகும். வினையாலணையும்பெயர் வினைமுற்றும் பெயரெச்சத்தோடுகூடிய சுட்டுப்பெயருமாக இருவகை வடிவிலிருக்கும்.

கா :	இ. கா.	நி. கா.	எ. கா.
(1)	செய்தான்	செய்கின்றான்	செய்வான்
(2)	செய்த(அ)வன்	செய்கின்ற(அ)வன்	செய்யுமவன்—செய்யுபவன்—செய்பவன்.
	நடந்த(அ)வன்	நடக்கின்ற(அ)வன்	நடக்குமவன்-நடக்குபவன்-நடப்பவன்.

அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்பே, வினைமுற்றுக்கள் பாலீறு பெற்றுவிட்டன. அஃறிணைப்படர்க்கை யிருபாற்குமட்டும் செய்யும் என்னும் முற்றே இன்றும் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றது; ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் செய்யுளில் வழங்கும். செய்யும, செய்ம்ம என்பவை செய்யுப செய்ப என்றும் திரியும். இவற்றுள், முன்னைவ பலவின்பாலுக்கும், பின்னைவ பலர்பாலுக்கும் வரையறுக்கப்பட்டன. ம—ப, போலி. இனி, செய்பு + அ = செய்ப என்றுமாம்.

வினைமுற்றுக்கள் எச்சப்பொருளில் வழங்குவதுண்டு.

கா : செய்வான் வந்தான்.

படிப்பான் ,,

செய்ம்மார் வந்தார்.

இவை முற்றெச்சமெனப்படும். இவையே பிற்காலத்தில் வான் பான் மார் ஈற்று வினையெச்சங்களாகக் கூறப்பட்டன.

"மாரைக்கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப" (தொ. 691)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. வான் பான் ஈற்று முற்றெச்சங்கள் பிற்காலத்தில் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் வழங்கப்பட்டன.

செய்பாக்கு என்பதை, செய்பு + ஆக்கு (செயலை ஆக்க) என்று பிரிக்கலாம். ஆக்க—ஆக்கு (திரிபு).

எச்சவினை.

பெயரெச்சம் :

பெயரெச்சமெல்லாம் அன்சாரியை பெறுத அகரவீற்றுப் பல வின்பாற் படர்க்கை வினைமுற்றுக்களே.

கா : வினைமுற்று.	பெயரெச்சம்.	
அவை செய்த	செய்த	பையன்
,, செய்கின்ற	செய்கின்ற	,,
,, செய்யும்	செய்யும்	,,
,, உள்ள	உள்ள	,,
,, நல்ல	நல்ல	,,

படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்று பிற பாலிடங்கட்கும் வழங்கக்கூடியதை, அல்ல என்னும் படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர் மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று, இப்போது இருதிணை ஐம்பால் மூவி டங்கட்கும் வழங்குதல் நோக்கியுணர்க.

வினைமுற்றே பெயரெச்சமாவதை 6-ம் வேற்றுமையாலு முணர்க. கிழமை வேற்றுமை பெயரெச்ச வடிவினதென்று மாக்ஸ் முல்லரும் கூறுகிறார்.

வினையெச்சம் :

இறந்தகால வினையெச்சங்கள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. தழீஇ என்பதன் பண்டை வடிவம் தழீ என்றிருந்ததாகத் தெரிகின் றது. தழி என்பது நீண்டு தழீ என்றுகியிருக்கலாம். ழீ என்பது சொல்லீறுகாதென்று கொண்டு, பிற்காலத்தார் இகரஞ் சேர்த் திருக்கலாம். குீ—குீஇ (குருவி) = குறியது. தழுவு குருவு (குறுகு) என்னும் பிற்றை வடிவங்கள், தழுவி குருவி என வினை யெச்சம் (அல்லது தொழிற்பெயர்) அல்லது தொழிலிபெயர் ஆகும். 'இ' என்னும் ஈறு இம்மூப்பொருளிலும் வரும்.

குழு மரு உறு என்பவை குழு மரு உறூ என்று தொழிற்பெய ராயின. குழுஉ மருஉ உறூஉ என்பன பிற்கால வழிவங்கள். ஆடூஉ மகடூஉ என்னும் வழிவங்கள் இன்னிசைபற்றி முன்னவற்றைப் பின்பற்றியவை. ஆண்—ஆடு—ஆடூஉ. மகள்—மகடு—மகடூஉ. ஆடு + அவன் = ஆடவன்.

நிகழ்கால வினையெச்சம் என்று 'செய்துகொண்டு' (doing) என்னும் வாய்பாட்டைக் கூறினால் கூறலாம். 'செய்ய' என்பது உண்மையில் நிகழ்கால வினையெச்சமன்று. அது எதிர்கால வினை யெச்சமாகவே கூறற்குரியது.

செய்யியர் செய்யிய செய்ய என்பவை வியங்கோள்வினையைக் கூறுமிடத்துக் கூறப்படும்.

செய்யின் = செய் (தொழிற்பெயர்) + இன் (5-ம் வே. உ. எதுப் பொருள்).

செய்தால் = செய்து (தொழிற்பெயர்) + ஆல் (3-ம் வே. உ.)

செயற்கு = செயல் + கு (4ம் வே. உ.)

செய்ம்மன = செய்யும் (எ. கா. வி. மு.) + என = செய்யு மென—செய்ம்மென—செய்ம்மன = செய்யும் என்னும்படி.

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, போது முதலிய வினையெச்சவீறுகள் காலப்பெயர்களும் இடப்பெயர்களுமாகும். இவை பெயரெச்சத்தோடு சேர்ந்து அதற்கு வினையெச்சத்தன்மை யுண்டாக்கும் சொல்லீறுகளாகும்.

அடுக்கீற்று வினைமுற்றுக்கள் :

சில வினைமுற்றுக்களில் ஈறுகள் அடுக்கிவரும்.

கா : செய்தான்-செய்தன் + அன் = செய்தனன், + அள் = செய் தனள், + அர் = செய்தனர், + அ = செய்தன.

என்னுமான்—என்மான்—என்மன் + ஆர் = என்மனர் (எ. கா. வி. மு.)

தமிழிலக்கணத் தோற்றம் ஙஙங

கா : கண்ணு, நில்லு ; கையி, பாயி ; ஏவு, மருவு ; ஆகு, போகு.

நட, கொடு என்பவற்றின் நிகழ்கால வினையெச்சங்கள் நடவ கொட என்றிராமல், நடக்க கொடுக்க என்றிருப்பதையும், சில விடங்களில் கொடுப்பான் என்பது கொடுக்குவான் என்று வழங்குவதையும் நோக்குக. அடைத்து தொலைத்து என்பவை, கழக நூல்களில் அடைச்சி தொலைச்சி என வழங்குகின்றன. இவற்றின் பகுதிகள் அடைச்சு தொலைச்சு என்பனவாகும். போது என்பது போகு என்பதன் திரிபு.

தமிழ் பண்படுத்தப்பட்டபோது, சொற்களின் வேரைச் சேராத எழுத்துக்களெல்லாம் விலக்கப்பட்டன. அங்ஙனம் விலக்கியபோது, வல்லின மெய்யின் பின்வருபவைமட்டும் விலக்கப்பட வில்லை ஒலித்தற்கருமையாகாமைப்பொருட்டு.

இயல்பான வினைவடிவமே முதலாவது தன்மையொருமைக்கு எதிர்காலத்தில் வழங்கியிருக்கின்றது.

“ மடுத்தேகோ கடலில் விடுதிமி லன்றி மறிதிரைமீன்
படுத்தேகோ பணிலம் பலதுளிக் கோபரன் றில்லைமுன்றிற்
கொடுத்தேகோ வினைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல்கொள்கோ
தொடுத்தேகோ பணியீ ரணியீர் மலர்நுங் சுரிகுழற்கே.”

என்னுஞ் செய்யுளிலுள்ள செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினைகளையும், செய்கேன் என்னும் எதிர்கால வினைமுற்று வடிவத்தையும் நோக்குக.

செய்கு என்பது, வினைகள் பாலீறு பெறுதலும் நிகழ்காலவினை தோன்றுதலுமான பண்டைக்காலத்தில் தோன்றியது.

1 ன்மை—செய்கும், போதும்.

திருக்கோவை, 63.

செல்லுது என்பது, பகுதிநீண்டு, செல்+து=சேறு என்று ஒருமையிலும், சேறும் என்று பன்மையிலும் ஆகும். இங்ஙனமே கொள்ளுது என்பதும் ஒருமையில் கோடு (கொள்+து) என்றும், பன்மையில் கோடும் என்றும் ஆகும். துவ்வீறு போது என்னும் வினையினின்றும் தோன்றியது. இவற்றையறியாமல், குடு துறு என்பவும், கும் டும் தும் றும் என்பவும், தன்மைவினைமுற்றீறுகள் எனக் கூறினர் இலக்கணிகள். இங்ஙனமே, படர்க்கையொன்றன் பாற் குறிப்பு வினைமுற்றீறுகளையும் துறுடு என்றனர். இம்மூன்றுள், (அது என்பதன் முதற்குறையான) 'து' ஒன்றே உண்மையான ஈறாகும்.

கா: உடையது—உடைத்து.

கண்+அது=கண்ணது ; கண்+து=கட்டு.

தாள்+அது=தாளது ; தாள்+து=தாட்டு.

அன்+அது=அன்னது ; அன்+து=அற்று.

பால்+அது=பாலது ; பால்+து=பாற்று.

பிற தன்மை வினையீறுகள் தன்மைப்பெயர்களும் அவற்றின் திரிபுமாகும்.

ஒருமை: ஏன்—என். (நான்)—(ஆன்)—அன்—அல்.

பன்மை: ஏம்—எம். (நாம்)—ஆம்—அம். (கண்டும் செய்தும் முதலியவற்றிலுள்ள) உம்—ஓம்.

முன்னிலைவினை.

முன்னிலைவினை, ஏவல்வினை செயல்வினை என இருவகைப்படும். செயல்வினை ஒருமை ஈறுகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன.

ஏவல்வினை ஒருமை பன்மையென இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒருமை பின்வருமாறு எழுவகையாயிருக்கும்.

(1) பகுதி. கா: செய், போது.

(2) முன்னிலைப்பெயரீறுடையது. கா: (செய்ீ)-(செய்தீ)
-செய்தி.

(3) வேண்டுகோளெதிர்மறைமுற்று. கா: செய்யாய்(செய்).
(4) எதிர்கால வினைமுற்று. கா : செய்வாய்.
(5) இகழ்கால வினையெச்சம். கா : செய்ய.
(6) தொழிற்பெயர். கா : செயல்.
(7) துணைவினைபெற்றது. கா : செய்ய + விடு = செய்யட்டு.

பன்மையேவல் பின்வருமாறு அறுவகைப்படும்.

(1) முன்னிலைப்பெயரீறுபெற்றது.
(நீர்)—(நீர்)—நிர். கா : செய்நிர்.
நாம்—நும்—உம். கா : செய்யும்.
உம் + கள் = உங்கள். கா : செய்யுங்கள்.
உம் + (ஈம்)—(இம்)—இன். கா : செய்யுமின், செய்மின்.

(2) வேண்டுகோளெதிர்மறைமுற்று. கா : செய்யீர்.
(3) எதிர்கால வினைமுற்று. கா : செய்வீர்.
(4) இகழ்கால வினையெச்சம். கா : செய்ய.
(5) தொழிற்பெயர். கா : செயல்.
(6) துணைவினைபெற்றது. கா : செய்யட்டும் (செய்யவிடும்).

செயல்வினைப் பன்மையீறுகள் ஈர் இர் ஆகும். நீர்-ஈர்-இர். கா : செய்நீர், செய்தனிர்; செய்கின்றீர், செய்கிறீர்; செய்வீர், செய்விர்.

'கள்' ஈறு முன்னிலை படர்க்கைப் பன்மையில் ஈற்றுமேலீறாய் வரும். ஒருமையீறு பன்மையீறு பன்மையீற்றுமேலீறு என்னும் மூன்றும், முறையே, இழிந்தோன் ஒப்போன் உயர்ந்தோன் என்னும் மூவர்க்கும் உலகவழக்கிற் கொள்ளப்பட்டன. இவ்வியல்பு மலேய மொழிகளிலும் உள்ளது.

படர்க்கைவினை முற்கூறப்பட்டது.

வியங்கோள் வினை.

வியம் = ஏவல். வியங்கொள்-வியங்கோள் (முன்னிலை திரிந்த தொழிற் பெயர்). உயரச்சுட்டு செல்லுதற் பொருளில் வரும் என்று முன்னமே கூறப்பட்டது. ஓய் = செலுத்து. ஓய் + அம் = ஓயம். ஓய் — உய் + அம் = உயம். உய் = செலுத்து. ஓ. கோ. ஓ—ஓ. ஏ—ஏவு = ஏகு. ஏவு பிறவினைப் பொருளிலும் ஏகு தன்வினைப் பொருளிலும் வழங்குகின்றன. ஆனால், இவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்விருபொருளும் உள. உயம்—வியம். ஏவல்குறித்த வியம் என்னும் சொல், மதிப்பான ஏவலுக்குப் பெயராயிற்று. "தேர்வியங்கொண்டபத்து" * என்னும் சொற்றொடரில், வியங்கொள் என்னும் சொல் செலுத்தற்பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க.

ஏவலும் வியங்கோளும் சொன்முறையில் ஒன்றே. தொழிற் பெயரே ஏவலாகவும் வியங்கோளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. "செயல்" "எனல்" † என்று திருவள்ளுவரும் "நிலையல்" "கொளலே" ‡ என்று தொல்காப்பியரும் கூறுதல் காண்க. நில் (தொழிற்பெயர்) + ஈயல் = நிலீயல் = நின்றருள். ஈயல் ஈதல். நிலீயல்-நிலீயர்—நிலீய-நிலிய. ஈயல் + ஈயர்—ஈய—இய—அ—க. ஈயர்—இயர். செய்யிய—செய்ய. செய்கு + அ = செய்க. போகு + அ = போக. நட + அ = நடக்க. போக நடக்க முதலிய சொற்களின் ஈற்றில் அகரம் ககர மெய்யோடு சேர்ந்து நிற்பதால், 'க' ஒரு வியங் கோள்விகுதிக் கூறப்பட்டது. வியங்கோள் பாலீறும் எண்ணீறும் பெருமையால் இருதிணையைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவாம்.

செய்ய என்னும் வினையே, ஏவல், வியங்கோள், நிகழ்கால வினையெச்சம், தொழிற்பெயர் என்னும் நால்வகையில் வழங்கும். இவ்வியல்பு ஆங்கிலம் இந்தி முதலிய பிறமொழிகளிலும் உள்ளது.

---

* குறுந்தொகை, பக். 139. † குறள், 33, 196. ‡ தொல். 15, 405.

செய்யியர்—செய்யிய—செய்ய (செய) என்பவை தொல்காப்பியத்தில் எதிர்கால வினையெச்சங்களாகக் கூறப்பட்டன. இவற்றுள், 'செய்ய' என்னும் வடிவமே நிகழ்கால வினையெச்சமாகவும் கூறப்படும். எதிர்கால வினையும் நிகழ்கால வினையென வழங்கினைத, 'மலை நிற்கும்', 'ஞாயிறியங்கும்' என, எதிர்கால வினைமுற்றுக்களையே முக்காலத்திற்கும் பொதுவான பொருளைக் குறிக்கும் நிகழ்கால வினைகளாக, உரையாசிரியர்கள் வழிவழி கூறினதிலும், இன்றும் நீர் குளிரும் தீச்சுடும் என எதிர்கால வினைமுற்றுக்களே அப்பொருட்கேற்பதிலும், அறிந்துகொள்ளலாம்.

எதிர்மறை வினை.

ஏவல்:

ஒருமை—செய் + அல் = செய்யல்—செய்யேல். அல் என்பது எதிர்மறைக் குறிப்பு வினை.

செய்யாய் + நீ = (செய்யாய்தீ)—(செய்யாதீ)—செய்யாதி. (செய்யாதீ)—செய்யாதே—செய்யாதை.

பன்மை—செய்யல் + மின் = செய்யன்மின்.

செய்யாதீ + ஈர் = செய்யாதீர். + கள்.
+ இர் = செய்யாதிர். + கள்.
செய்யாதே + உம் = செய்யாதேயும். + கள்.

வியங்கோள்: செய் + அல் + க = செய்யற்க.

செயல்வினை: இது இருவகை.

(1) துணைவினைபெற்றது.

கா: செய்தானல்லன்
செய்தானில்லை
செய்ததிலன்
செய்ததில்லை
செய்திலன்
செய்யவில்லை (முக்காலத்திற்கும் பொது)

} படர்க்கை ஆண்பால் இறந்தகால வினைமுற்று

இங்ஙனமே பிற பாலிடங்கட்கும் ஒட்டுக. இல்லையென்னும் சொல் இருதிணையைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொது.

(2) இடைதொக்கது. கா : செய்யேன், செய்யாய், செய்யான்.

இது எதிர்கால வினை ; வழக்கத்தைக்குறிக்கும்போது மூக்கா லத்தையும் தழுவும் ; இதில் இறுதியிலுள்ள உயிர் குறிலாயின் நீளும். செய்யாய் செய்யீர் என்னும் முன்னிலை வினைகள், முறையே, ஒருமை பன்மை எவ்விலாகவும் வரும். காலங்காட்டும் இடைநிலையின்மை எதிர்மறை குறிக்கும் என்பர் கால்டுவெல் ஐயர்.*

வினையெச்சம் :

செய்யாது (எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்).

செய்யாமை (எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்). செய்யாமை—செய்யாமே. செய்யாமை—செய்யாமல்.

துவ்வீற்றுப்படர்க்கை ஒன்றன்பாற்பெயர் வினையெச்சமாகக்கூடியதை, பெரிது உவந்தான், நன்று சொன்னன் என்னும் தொடர்களாலுணர்க. மூற்றெச்சம் = வினையாலணையும் பெயர் + ஆய், ஆன.

செய்யாது என்னும் வாய்பாட்டில் வரும் அல்லாது இல்லாது என்னும் குறிப்புவினைகள், அல்லது (அல் + அது), அன்று (அல் + து), இல்லது (இல் + அது), இன்று (இல் + து) எனக்குறுகும்.

அன்று போனன் = அல்லாது போனன். இன்று போனன் = இல்லாது போனன்.

இதையறியாது,

" அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரம்
தொடர்பினு ளுகர மாய்வரி னியல்பே " †

என்றுரைத்தவணந்தியார். செய்யாது என்பது செய்யா என ஈறு கெட்டும் வரும்.

---

* C. C. G. p. 361. † நன்னூல், 173,

பெயரெச்சம் :

செய்யாது (எதிர்மறை வினையெச்சம்) + அ (பலவின்பாலீறு) = செய்யாத (படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறைக்குறிப்பு வினை முற்று).

படர்க்கைப்பலவின்பால் வினைமுற்றே பெயரெச்சமாகுமென்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டதை நினைக்க.

செய்யாத என்பது செய்யா என ஈறுகெட்டும் வரும்.

தொழிற்பெயர் :

செய்யாத (பெயரெச்சம்) + மை (தொழிற்பெயரீறு) = செய்யாமை.

செய்யா (ஈறுகெட்டது) + மை = செய்யாமை.

செய்யாத + அது = செய்யாதது.

வினையாலணையும் பெயர் :

செய்யாத + அவன் = செய்யாதவன்—செய்யாதான்.

குறிப்பு வினை.

முற்று :

குறிப்பு வினைமுற்று மூவகையது.

(1) பாலீறில்லாத பெயர். கா : அது மரம்; அவன் யார்?

(2) பாலீறுள்ள பெயர். கா : கண்ணன், நல்லது, நல்ல.

(3) குறைவினை (Defective Verb). கா : உண்டு, இல்லை.

உண்டு இல்லை என்பனவும் பாலீறுபெற்றனவையே; இப்போது பாற்பொருளிழந்து வழங்குகின்றன.

உள் + அது = உள்ளது. உள் + து = உண்டு. இல் + அது = இல்லது. இல் + து = இன்று. உள் + அ = உள்ள—உள. இல் + அ = இல்ல—இல—இலை. இல்ல—இல்லை. ஒ.நோ. அம்ம—அம்மை.

செந்தமிழில் ஐகாரவீறுயுள்ள பல சொற்கள், உலக வழக்கிலும் ானைத்திராவிட மொழிகளிலும் அகரவீறுகளே வழங்குகின்றன. ழன்னது இயல்பான வடிவும் பின்னது பண்படுத்திய வடிவுமாகும்.

பெயரெச்சம் :

பெயரெச்சம் பின்வருமாறு பலவகைகளில் உண்டாகும்.

(1) வினைப்பகுதி. கா : பெரு, சிறு.

(2) பலவின்பால் வினைமுற்று. கா : நல்ல, சின்ன, பெரிய, பெயரிய.

இய என்னும் ஈற்றில், இகரம் இறந்தகாலவினையெச்சவீறும் அகரம் பலவின்பால் வினைமுற்றீறுமாகும்.

கா :	இ. கா. வி. எ.	ப. பா. வி. மு.	பெயரெச்சம்.
	ஓடி	ஓடிய	ஓடிய

இறந்தகால வினையெச்சமே முதலாவது முற்றுயிருந்தென்றும், பின்பு பாலீறு சேர்க்கப்பட்டுத் தற்கால முற்றுனதென்றும் ழன்னமே கூறப்பட்டதை நினைக்க.

கா : செய்து + அ = செய்த (வி. மு.)—செய்த (பெ. எ.).

ஓடிய—ஓடின, போகிய—போகின—போயின, போகி—போய் + அ = போய—போன, உறங்கிய—உறங்கின, ஆய—ஆன. ப—ன, போலி. ஒ. நோ. யான்—நான், யமன் (வ.)—நமன்.

செய்தன (செய்தன் + அ) என்னும் வடிவம், ஆண்பால் வினை முற்றின்மேல் பலவின்பாலீறு சேர்ந்த அடுக்கீற்று வினையாகும்.

ஆகவே, உண்மையில் இடைநிலையென்றும் சாரியையென்றும் பகுபதத்தில் ஒருறுப்புமில்லையென்க.

(3) ஈறுகெட்டபெயர். கா : வட்ட, மர.

(4) ஈற்றுவலியிரட்டித்தசொல். கா : சிற்று, நாட்ட.

(5) முதல் வேற்றுமைப்பெயர். கா : குட்டி, மூங்கில், பொலம்.

(6) 6-ம் வேற்றுமைப்பெயர். கா : மரத்து, பதின், பதிற்று.

கிழக்கத்திய, பிறம்பத்திய என்பவை 6-ம் வேற்றுமையடியாய்ப் பிறந்த பலவின்பால் குறிப்பு வினைமுற்று.

(7) ஐயீற்றுப்பெயர். கா : பண்டை, அன்றை, கீழை.

ஆய—ஐய—ஐ. பண்டாய—பண்டைய—பண்டை.

"பண்டாய நான்மறை" என்னும் திருவாசகத்தொடரை நோக்குக.

(8) பெயரெச்சவீற்றுப்பெயர். கா: வட்டமான, அறிவுள்ள.

(9) பலவின்பாலீறுபெற்றபெயர். கா: பார்ப்பார, வண்ணார.

குறிப்பு :—பெருநாரை மூங்கிற்குழாய் என்னுந் தொடர்கள் இயல்பாய்த் தோன்றியவை ; இடையில் ஒன்றும் தொக்கவையல்ல. அவற்றைப் பெருமையாகிய நாரை, மூங்கிலாகிய குழாய் என்று விரித்துக்கூறியது பிற்காலத்தது. தயிர் குடம் என்னும் இரு பொருட் சேர்க்கையைக் கண்டதும், தயிர்க்குடம் என்பரேயன்றித் தயிரையுடைய குடம் என்னார். தயிர் அடையானதிறல் முற்கூறப் பட்டது. குடம் அடையாயின் குடத்தயிர் என்று முற்கூறப்படும். அடை வேறுபடுப்பது. வேற்றுமையேயில்லாத ஒருகாலமுமிருந்தது. அக்காலவழக்கையே பிற்காலத்தில் வேற்றுமைத்தொகையென்றனர். இங்ஙனமே பிற தொகைகளும். இன்றும், பேச்சுவழக்கிலும் குழந்தை பேச்சிலும், என் புஸ்தகம் நானு கை என்று வழங்குதல் காண்க.

வினையெச்சம் :

(1) தொழிற்பெயர். கா : இன்றி (இல்+தி), இல்லாமை.
(2) முதல்வேற்றுமைப்பெயர். கா : வெளி, புறம்.
(3) திரிவேற்றுமைப்பெயர். பிறகால், வெளியில்.
(4) வினையெச்சவீற்றுப்பெயர். கா : நன்றாய், நன்றாக.
(5) முற்றெச்சம். கா : வேலினன் (வந்தான்).

செயப்பாட்டுவினை.

(1) *நிகழ்காலவினையெச்சம்+படு* (to suffer). *கா*: *செய்யப்படு.*

செயப்படுவது செயப்பாடு. செயப்பாட்டைக் கூறும் வினை செயப்பாட்டுவினை.

(2) *முதனிலைத்தொழிற்பெயர்* + *உண்* (to experience, lit. to eat). *கா*: *கொல்லுண்.*

(3) *ஈறுபெற்ற தொழிற்பெயர்+உண். கா*: *கொலையுண்.*

(4) ,, +*ஆ* (to become), *போ முதலியன. கா*: *கொலையாளன், விலைபோகும்.*

தமிழ்ச் செயப்பாட்டு வினைமுறை ஆங்கில முறையினின்றும் வேறுபட்டிருப்பதுகொண்டு, தமிழில் உண்மையான செயப்பாட்டு வினையில்லையென்றயிர்த்தார் கால்டுவெல் ஐயர். ஆங்கிலச் செயப்பாட்டு வினைப்பெயரே தமிழ்ச்சொல்தான்.

E. *passive*, adj. Fr.—L. *passivus* from *patior*, to suffer (root PAT * connected with Gr. *pascho*), *pat*=*படு*, passion=*பாடு*. t—s, *போலி* (Permutation).

பிறவினை—Causal Verb.

பிறவினை என்பது இருமடி அல்லது பன்மடி ஏவல்.

"செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரின்
செய்வியென் னேவ லினையினீ ரேவல்" (138)

என்று நன்னூலாருங் கூறுதல் காண்க.

தொழிற்பெயர் ஏவல்வினையாக வருமென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. துணைவினை பெற்றனவையொழிந்த, ஏனைய பிறவினை வடிவுகளெல்லாம் தொழிற்பெயர்களே.

Cassell's Latin Dictionary, p. 396.

கா: வாழ்+து=வாழ்த்து. து—சு. பாய்+சு=பாய்ச்சு.

துவ்வீறே புணர்ச்சியில் டுறுவாகும்.

கா: காண்+து=காட்டு, உருள்+து=உருட்டு, தின்+து=தீற்று, நால்+து=நாற்று.

செய்யப்பண், வரச்செய் முதலியன துணைவினை பெற்றவை.

குறைவினை—Defective Verb.

எல்லாத் திணைபாலிடங்கட்கும் புடைபெயராத வினை குறைவினையாகும்.

கா: வேண்டும், கூடும், போதும்.

வேண்டு=விரும்பு. எனக்கு அது வேண்டும்=யான் அதை விரும்புவேன். விருப்பம் இங்கு தேவையைக்குறிக்கும். நீ அதைச் செய்யவேண்டும்=நீ அதைச்செய்ய யான் விரும்புவேன்.

உனக்கு என்னவேண்டும்=நீ என்ன விரும்புவாய்.

'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினைமுற்றாகிய 'வேண்டும்' என்பது, இன்று பொருள்மறைந்து வழங்குகின்றது. இது தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கினதாகும்.

வழுவமைதி வினை—Anamolous Verb.

கா: அல்லேன்—வழாநிலை. (நான்) அல்ல—வழுவமைதி.

ஒட்டு வினை.

மற்றச் சொற்களோடு சேர்ந்தே வழங்கும்வினை ஒட்டுவினை.

கா: (ஆகும்) ஆம்—செய்யலாம், செய்தாலும்.

ஆக்கும்—(ஆகும்) செய்வானேக்கும், புலவனேக்கும்.

துணைவினை—Auxiliary Verb.

கா: (செய்ய) முடியும், கூடாது, புரந்தா, அலம்வா.

துணைவினைகள் பல்வகைப் பெயர்களோடும் வினைமுற்று எச்சங்களோடும் சேர்ந்துவரும். அவற்றுள் சினைப்பெயரோடு சேர்ந்து வருபவை மிகப்பல.

கா: கைபார், கைக்கொள், கையாடு, கையாள், கைதேர், கைவா, கையறு, கைப்பற்று முதலியன.

துணைவினைகளுள் முடி, கூடு, மாட்டு முதலியவை, உடன்பாட்டில் ஆற்றல் (Potential) பொருளும் எதிர்மறையில் விலக்கு (Prohibition) மறுப்பு (Denial) ப் பொருள்களும் உணர்த்தும்; விடு இடு என்பவை துணிவு விரைவு வியப்பு முடிவு முதலிய பொருள்களுணர்த்தும்; இடு அருள் முதலியவை வேண்டுகோள் வாஞ்சை அருளல் ஆகிய பொருள்களுணர்த்தும்; கொள் என்பது தற்பொருட்டு (Reflexive) ப்பொருளும் மாற்றிக்கோடல் (Reciprocal) பொருளுமுணர்த்தும். ஆர் (ஆர) தீர் (தீர) முதலியவை முன்னெட்டாய்ச்சேரின் மிகுதி (Intensive) ப்பொருளுணர்த்தும்.

இரட்டைக்கிளவி வினை—Frequentative Verb.

கா: துறுதுறு, குளுகுளு, சலசல.

பெயரடி வினை—Denominative Verb.

கா: எள்—எள்ளு, புரம்—புர.

புரத்தல் காத்தல். புரம்=கோட்டை, நகர்.

ஆகுபொருள்வினை:

ஒரு வினை தன் பொருளொடு தொடர்புள்ள இன்னொரு பொருளில் வழங்கின், அதை ஆகுபொருள் வினையெனலாம்.

கா: (காசு) செல்லும், (இவ்வளவு) போதும், (உள்ளம்) குளிரும்.

இடைச்சொல்.

இடை ஒன்றன் இடம். இடு(கு)தல் சிறுத்தல். உடம்பில் இருகிய பாகம் இடை. இடைபோல ஒன்றன்பாகமான இடம் இடை. ஒ. நோ. கண், கால், தலை, வாய். இடம் என்பது உண்மையான இடத்தையும் இடை என்பது 7-ம் வேற்றுமை இடத்தையுங்குறிக்கும்.

பெரும்பாலும் பெயரிடத்தும் வினையிடத்தும் வருஞ்சொல் இடைச்சொல்.

இடைச்சொற்கள், பொருள் இடம் பயம்பாடு குன்றிய பொருண்மை என்பனபற்றி, நால்வகையாக வகுக்கப்படும்.

(1) பொருள்கள் குறிப்பு, விழை, ஐயம், உயர்வு, இழிவு, எச்சம், வினா, வியப்பு, காலம், இடம், பிரிநிலை, தேற்றம், முற்று, எண், பயனின்மை, பிறிது முதலியன.

(2) இடம் பற்றியவை முன்னெட்டும் பின்னெட்டும்.

(3) பயம்பாடு பற்றியவை வேற்றுமையுருபு, உவமவுருபு, பெயரீறு, வினையீறு, சாரியை, இணைக்கச்சொல், இணைப்புச்சொல், வினைசைக்குறி என்பன.

இடைச்சொல் பெரும்பாலும் பயம்பாட்டைப்பொறுத்தது.
கா: போன்றான் (வி.), போல (இ.); என்றான் (வி.), என்று (இ.).

(4) குன்றியபொருள சிவசிவா (சூசுவா), பார்த்தாயா, பார் முதலியன.

இணைக்கச்சொல் ஆம், சரி, நல்லது, ஆகட்டும் முதலியன.

இணைப்புச்சொல் நால்வகைய. அவையாவன :—

i. கூட்டிணைப்புச்சொல் (Cumulative Conjunction).

கா: ஏ, உம், என, அதோடு, அன்றியும், மேலும், இனி.

ii. விலக்கிணைப்புச்சொல் (Adversative Conjunction).

கா: ஆயின், ஆனல், ஆனாலும், என்றாலும், இருந்தாலும்.

iii. மாறிணைப்புச்சொல் (Alternative Conjunction).

கா: ஆவது, ஆதல், ஆயினும், அல்லது, எனினும்—ஏனும்.

iv. முடிபிணைப்புச்சொல் (Illative Conjunction).

கா: அதனல், ஆதலால், ஆகையால், ஆகவே, எனவே.

வினைசைக்குறிகள் ஆம், ஆவது என்பன.

சாரியை கரம் காரம் கான் என்னும் எழுத்துத் துணையொலி
கள். சாரியை இடைநிலையென்று உண்மையில் சொல்லுறுப்பில்லை

கைலையங்கிரி = கைலை என் கிரி. கூட்டாஞ்சோறு = கூட்டு ஆ
சோறு. புளியம்பழம் = புளியின்பழம். ஆலங்காடு = ஆலம் + காடு

வல்லோசையுள்ள தோன்றல் திரிதல் இரட்டல் ஆகிய புணர்ச்
சிகள் முதுபழந்தமிழில் இல்லை.

அறிஞன் என்பதில் ஞகரம் போலியே. அறிநன்—அறிஞன்.

அறிகின்றான் — அறியுன்றன் — அறியுன்னன்—அறியுநன்—
அறிநன். னகரந்தோன்றுமுன் நகரமே வழங்கிற்று.

அசைநிலையென்று ஒரு சொல்லுமில்லை. பொருள் குன்றிய
அல்லது பொருள் தெரியாத அல்லது தவருகப்பிரித்த சொற்களையே
அசைநிலையென்று இலக்கணிகள் கூறிவிட்டனர். அதனால் பிற்கா
லத்தார் அவற்றைறப் பொருளின்றியும் வழங்கினர்.

அசைநிலைச் சொற்பொருள்.

மா : "புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே"
மாகொற்கையோனே என்று பிரித்திசையும்.

மியா : கேளுமையா—கேளுமியா—கேள்மியா—கேண்மியா.

இக : 'கண்டனியான்றிக'. ஆன்று இக = நிறைந்துவிழு.

ஏ : செல்லுமையே — செலுமியே — சென்மியே—சென்மே.
ஐயே-(இயே)-ஏ-ஏன். கா : வாருமே, வாருமேன்.

மோ : மொழியுமையோ — மொழியுமியோ — மொழிமியோ —
மொழிமோ.

மதி : மதி = அளவு, போதும். செல்மதி = போ, அது போதும்.

அத்தை : அதை—அத்தை. ஒ. நோ. 'எத்தால் வாழலாம்.'

இத்தை : இதை—இத்தை.

வாழிய : வியங்கோள்வினை.

மாள : 'தவிர்ந்தீகமாள.' மாள = முடிய, முற்றிலும்.

ஈ: சென்று + ஈ = சென்றீ = சென்றாய்.

யாழ: "யாழநின்" = யாழ்போலும் இனிய நினது (கலி. 18).

யா: யா பன்னிருவர் மாணாக்கர். யார் அல்லது யாம் என் பதன் ஈற்றுமெய் விட்டுப்போயிருக்கலாம். யா என் னும் அஃறிணைப் பன்மை விளைப்பெயரே ஒருகாலத்தில் உயர்திணைக்கும் வழங்கிற்று.

கா: 'இவள் காண்டிகா' காண்டி = பார். கா = காத்துக் கொள்.

பிற: 'ஆயனையல்ல பிற' = ஆயனையல்லாத மற்றவை.

பிறக்கு: 'பிறக்கதனுட் செல்லான்.' பிறக்கு = பிறகு.

அரோ: அரன் என்பதன் விளி. அரோ = சிவனே.

போ: இது வெளிப்படை. மறுப்புப் பொருளில் உலகவழக் கிலும் வழங்கும்.

மாதோ: மகடூஉ முன்னிலை. மாதோ = பெண்ணே.

இகும்: 'கண்டிகும்.' இகும் = இடும். இடுதல் = கொடுத்தல்.

சின்: உரைத்து + ஈ = உரைத்தீ. உரைத்தியிரோர்—உரைத் தீசிரோர்—உரைத்திசிரோர். ஈ துணைவினை. ஈதல் = கொடுத்தல். என்றீயேன் (என்றிட்டேன்)— என்றியேன்—என்றிசேன்—என்றிசின்.

குரை: குரு + அ = குர—குரை = பெருமை. ஒ. நோ. குரு + அவு = குரவு. குரவு + அன் = குரவன் = பெரியோன். "பல்குரைத்துன்பம்", "பெறலருங் குரைத்தே."

ஓரும்: ஓர் = உணர், ஒன்று "அஞ்சுவதோரும் அவா" = அஞ் சுவதொன்றும் அவாவே; (அல்லது) அஞ்சுவது அவா, அதை நீர் உணரும். அதனோரற்றே = அதனைபோல் ஒரு தன்மைத்து. அன்றே = அல்லவோ. போலும் இருந்து முதலிய பிறசொற்கள் வெளிப்படை.

சில இடைச்சொற்கள் வீண் வழக்கால் பொருளிழந்துள்ளன.

கா: ஊரிலே—ஏ; மரத்தினின்றும்—உம்.

உரிச்சொல்.

உரிச்சொல் முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

உடம்—(உட)—(உடி)—உரி. உரிமை = உடமை. உடனுள்ளது உடமை. உடல்—உடன். ஒ. நோ. தொலி—தோல்—தோறு—தோடு. தொலி—தொறு = கூட. தொறு + உம் = தொறும். தோட = கூட. உரி = தோல். உடு, உடீஇ என்பவற்றை நோக்குக.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் பல்வகைக் குறைகள்.

ஒரு வழங்கு மொழியின் சொற்கள் இயல்பாக நூல் வழக்கில் ஒரு தொகுதியும் உலக வழக்கில் ஒரு தொகுதியுமாக இரு கூற்றாகவேயிருக்கும். வடமொழி போன்ற வழக்கற்ற மொழியாயின், எல்லாச் சொற்களையும் நூல்வழக்கினின்றே அறிய முடியும். தமிழ் போன்ற வழங்கு மொழியாயின், எல்லாச் சொற்களையும் தொகுக்க வேண்டுவார் இருவகை வழக்குக்களையும் ஆராய்ந்தாகவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில், இதுபோது தமிழில் தலைமை தாங்குபவர் பெரும்பாலும் பார்ப்பனர். அவர் நாட்டுப்புறத்தாரோடும் தாழ்த்தப்பட்டாரோடும் அளவளாவு நிலையினரல்லர். தமிழ் வழக்கு இதுபோது பார்ப்பனத்தொடர்பு மிக மிக வடசொல் மிகுந்தும், அதுகுறையக்குறைய வடசொற் குறைந்தும் உள்ளது.

பல்கலைக்கழக அகராதி முடியும்வரை, சொல்லாராய்ச்சியுள்ளவர் ஒருவராவது அதன் தொகுப்புக்குழுவில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், அத்தொகுப்புக்குழுவினர் பெரும்பாலும் மரஉணினர். அதனால் ஊனுணவுபற்றிய பல சொற்கள் அவ்வகராதியிற் காணப்படவில்லை.

அவர் உலகவழக்கையாராயாததுமட்டுமன்று, நூல்வழக்கையும் சரியாய் ஆராய்ந்திலர். முதலாவது பல அகராதிகளினின்றே

சொற்களைத் தொகுத்ததாகத் தெரிகின்றது. எனென்றால், கருமுக மந்தி, செம்பின் ஏற்றை, கருங்களமர், வாய்ச்சியாடல் முதலிய பல சொற்கள் அகராதியிற் காணப்படவில்லை.

அகராதித்தொகுப்பு 27 ஆண்டுகளாக நடந்து வந்திருக்கின்றது; 4,10,000 உருபாக்களும் செலவாகியிருக்கின்றன. ஆகையால், காலம் போதாதென்றோர் காரணங்கூறி, அகராதியின் குறையை மறைக்க முடியாது. ஆராய்ச்சியாளனுயின், இதுவரை சென்றுள்ள செலவில் $\frac{1}{8}$ பங்கிற்கு, இதிலும் சிறந்த அகராதி ஒருவனே தொகுத்திருக்கக்கூடும் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

இப்போது அனுபந்தம் முதற்பாகம் என்றோர் பகுதி வெளிவந்துளது. அதிலும் சில சொற்களைக் காணேம்.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் குறைகள் பின்வருமாறு பலதிறப்படும்.

(1) எல்லாச்சொற்களுமில்லாமை.

(2) உள்ள சொற்கட்கு எல்லாப்பொருளும் கூறப்படாமை.

(3) காட்டக்கூடிய சொற்கட்கெல்லாம் மேற்காட்டப்படாமை.

(4) காட்டிய மேற்சொல் தவறுயிருத்தல்.

(5) பல தென்சொற்களை வடசொற்களாகவும் பிறசொற்களாகவும் காட்டியிருத்தல்.

தமிழ்நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கடல்கொண்டதினாலும், பல தமிழ்க் கலைகளும் நூல்களும் அழிந்துபோனதினாலும், பண்டைத் தமிழின் பல சொற்கள் மறைந்துபோனமையால், இதுபோது எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்கட்கும் மேற்காட்டமுடியாததுண்மையே. ஆயினும், சொல்லியல் நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடிப்பின், பல சொற்கட்கு மேற் காட்டல்கூடும். இப்போதே இஃதாயின், தொல்காப்

பியர் காலத்தில் எத்துணை எளிதாயிருந்திருக்கும்? ஆயினும், வேர் காண்டல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. இதனாலேயே,

"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று" (உரி. 98)

என்றார் தொல்காப்பியர்.

'விழிப்ப' என்பது விழித்தமட்டில் அல்லது பார்த்தமட்டில் என்று பொருள்படும். 'விழிப்பத்தோன்று' என்பதற்கு "beyond ascertainment" என்று, பல்கலைக்கழக அகராதிப் பதிப்பாசிரிய ராகிய உயர்திரு வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கூறியிருப்பது தவறுகும்.

பல்கலைக்கழக அகராதியில், தென்சொற்கள் வடசொற் களாய்க் காட்டப்பட்டிருப்பதற்கு, இரு காட்டுத்தருகின்றேன்.

(i) மயில் < மயூர (வ.)

மை = கருப்பு. மயில் = கரியது, பச்சையானது. கருமை நீலம் பச்சையென்பன இருவகை வழக்கிலும் ஒன்றாகக் கூறப்படுவதுண்டு. பச்சை மயில் நீலக்கலாபம் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. காளி, நீலி என்பன கொற்றவையின் பெயர்கள். திருமாலின் நிறம் கருமை நீலம் பசுமை என மூத்திறத்திற் கூறப்படும். நீலச்சேலையைக் கருப் புச்சேலையென்பது உலக வழக்கு. சற்றுப் பசிய வெண்ணிறக் காளையை மயிலை என்பர் உழவர். மயில் தென்னாட்டிற்குச் சிறப் பாயுரிய குறிஞ்சிப்பறவையாகும். மயில் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லை மயூர என்று வடசொல்லில் வழங்குகின்றதென்க.

(ii) வடவை < வடவா (வ.).

வட துருவத்தில் சில சமையங்களில் தோன்றும் ஒளி வடவை யெனப்பட்டது. வடக்கிலிருந்து வரும் காற்றும் வடவை வடந்தை எனப்படும். வடவை ஒளி அல்லது தீ ஆங்கிலத்தில் Aurora Borealis என்றழைக்கப்படும்.

Aurora Borealis, *the northern aurora* or light; L. *aurora*, light; *borealis*, northern—*boreas*, the north wind.

கிரேக்கர் வடகோடியில் வாழ்ந்த ஒரு வகுப்பாரை Hyperboreans என்றழைத்தனரென்றும், அப்பெயர் மலைக்கப்பாலர் என்று பொருள்படுமென்றும், Boreas என்பது வடகாற்றின் பெயரென்றும், அது முதலாவது மலைக்காற்று என்றே பொருள்பட்டதென்றும், Boros என்பதின் பொருள் மலையென்றும், மாக்ஸ் முல்லர் எழுதிய 'மொழிநூற்கட்டுரைகள்' என்னும் நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில், 8-ம் 9-ம் பக்க அடிக்குறிப்பில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனால் boros அல்லது boreas என்பது பொறை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லேயென்றும், Hyperborean என்பது உப்பர்ப்பொறையன் என்றமையும் தமிழ்த்தொடர் என்றும் தெரிகின்றது.

வடனவ வடமுகத்தில் தோன்றுவதால் வடவைமுகம் என்றும் கூறப்படும். ஒ. நோ. துறைமுகம்.

ஆல்ப்ரெட் ரசல் உவாலேஸ் என்பவர், மலேத்தீவுக்கூட்டத்தைச்சேர்ந்த முக்க (Muka) த்தீவில், தாம் வடவைத்தீயைக் கண்டதாகக் கூறுவதால், * தமிழர் வடவைத்தீயைக் கண்டிருந்தார் என்பதில் எட்டிணையும் ஐயத்திற்கிடமின்று.

வடனவ என்னும் தமிழ்ச்சொல்லைப் படபா என்றும், வடவை முகம் என்பதைப் படபாமுகம் என்றும் வடமொழியில் திரித்துக் கொண்டு, பெட்டைக் குதிரையின் வடிவானது என்று அதற்குப் பழமையர் கூறியபொருளை இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கூறினால், மேனாட்டுக்கலை இந்நாவலந் தேயத்திற்கு வந்து என்னதான் பயன்?

ஒரு மொழியின் பெருமையை உணர்த்தும் நூல்களில் அகராதியும் ஒன்றாகும். தமிழகராதியிங்ஙனமிருப்பின், அம்மொழியின் பெருமை எங்ஙனம் புலனாகும்? அகராதிக்கு வராது எத்தனையோ சொற்கள் நாட்டுப்புறங்களில் வழங்குகின்றன.

---

* The Malay Archipelago, p. 402.

தமிழே திராவிடத்தாய்.

தமிழே திராவிடத்தாய் என்று, இம்மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில், வெள்ளிடை மலையாய் விளக்கப்படும்.

தெலுங்கு கிழக்கத்திய இத்தாலியன் ('Italian of the East') என்றால், தமிழ் கிழக்கிற்கு மட்டுமன்று, இவ்வுலகிற்கே இலத்தீன் (Latin of the Universe) ஆகும். தமிழிலக்கியம் திராவிட மொழிகட்கெல்லாம் பொதுச்செல்வம். ஆயினும், ஆரியத்தால் மயங்கிய பிற திராவிட மொழிகள் தமிழ்த் தொடர்பை முற்றிலும் விட்டுவிட்டன. ஆனால், தென்சொல் கலவாமல் எனைத்திராவிட மொழிகளில் ஒன்றிலாயினும் ஒரு சொற்றொடரும் அமைக்கமுடியாது.

V. உலக முதன்மொழிக் கொள்கை.

1. மாந்தன் தோன்றியது குமரி நாடாயிருக்கலாம் என்பது.

இதற்குச் சான்றுகளும் காரணங்களும் :—

(1) குமரி நாட்டின் பழைமை.

(2) ஹெக்கேல் ஸ்கிலேற்றர் முதலியோர் இலெமூரியா மாந்தன் தோன்றிய இடமாகக் கூறியிருத்தல்.

(3) குமரி நாட்டு மொழியின் தொன்மையும் முன்மையும்.

(4) தென்னாட்டுப் பெருங்கடல்கோட் கதை உலக முழுதும் வழங்கல்.

(5) மக்கள் கிழக்கிலிருந்து வந்தார் என்று யூத சரித்திரங் கூறல்.

(6) தொன்மரபினரான மாந்தர் பெரும்பாலும் தென் னூலத்திலிருத்தல்.

பழைய ஏற்பாடு முதற்புத்தகம், 11 : 1.

(7) குமரி நாடிருந்த இடம் நூலத்தின் நடுமையமா யிருத்தல்.

(8) குளிரினும் வெம்மையே மக்கட்கேற்றல்.

(9) தென்நூலத்தின் வளமை.

உலகத்திற்கிடைக்கும் பொன்னும், வயிரமும், பெரும்பாலும் தென்னப்பிரிக்கா, தென்னிந்தியா, தென்கண்டம் (Australia) ஆகிய இடங்களிலேயே எடுக்கப்படுகின்றன.

(10) முதல் மாந்தன் வாழக்கூடிய கனிமரக்கா (வேதன்) தென்நூலக் குறிஞ்சிநாடுகளிலேயே காணக்கூடியதாயிருத்தல்.

குறிப்பு :—கிறிஸ்தவவிடையூழியர் காலுன் நாட்டை நூலத்தின் மையம் என்று கூறுவது தவறுகும். அந்நாடு நள்ளிகை (Equator) க்கு வடக்கே 30-ம் 40-ம் பாகைட்கிடையிலுள்ளது. குமரிநாட்டிடமோ நள்ளிகையின்மேலேயே உள்ளது. மேலும், பண்டை நூலத்தில் தென்பாகத்திலேயே நிலம் மிக்கிருந்ததென்றும், காலுன் நாட்டு நிலம் நீர்க்கீழ் இருந்ததென்றும் அறியவேண்டும்.

ஆதியாகமத்தில் மாந்தன் படைப்பை யூத சரித்திரத்தோடு இணைத்துக்கூறியிருக்கிறது.

யூதர் முதல் மக்கள்வகுப்பாரல்லர் என்பதற்குக் காரணங்கள் :—

(i) பழைய ஏற்பாட்டில் 4000 ஆண்டுச் சரிதையே கூறப்பட்டுள்ளமை.

இதுபோது 6000 ஆண்டுகட்குமேற்பட்ட மரங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. தமிழ்மொழி தோன்றியகாலம் எவ்வகையிலும் கி. மு. 5000 ஆண்டுகட்குப் பிற்படாது.

(ii) காயீன் தன்னைப் பலர் கல்லெறிவார் என்று கூறியிருத்தல்.

(iii) மக்கள் கிழக்கிலிருந்து வந்தாரென்று யூத சரித்திரங் கூறல்.

(iv) யூதர் தேவ புத்திரரைக் கண்டாரெனல்.

தேவ புத்திரரென்று உலகில் சொல்லத்தக்கவர் வெள்ளை யரான ஆரியர். ஆரியரைத் தேவரென்று சொல்லத்தக்கவர் தென் னாட்டிலிருந்து சென்ற கருப்பராயிருந்திருத்தல்வேண்டும்.

(v) உலக முழுதும் ஒரே மொழி வழங்கிற்றென்று ஆதி யாகமத்திற் கூறியிருத்தலும், எபிரேய மொழி உலக முதன்மொழி யாதற் கேற்காமையும்.

(vi) எபிரேய மொழியில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் கிடைத்து கிடத்தல்.

கா: ஆப் (அப்பன்), ஆம் (அம்மை), நூன் (மீன்), வாவ் (வளவு), மேம் (மேகம்=நீர்), பே (வாய்). மேகம் என்பது மேலே யுள்ள நீர் என்று பொருள்படும் தமிழ்ச்சொல்லே. மே (மேல்)+கம் (நீர்)=மேகம்.

ஆதாம் (மாந்தன்) என்னும் முதல் எபிரேயப்பெயர் ஆதேதாம் (சிவப்பு) என்பதின் திரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆதேதாம் என்பது அரத்தம் (சிவப்பு) என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபாயிருக்க லாம்.

இந்நூலின் 4-ம் மடலத்தில், எபிரேயம் எங்ஙனம் தமிழி னின்றும் திரிந்ததென்பது விளக்கப்படும்.

(vii) ஆதியாகமத்திற் படைப்பைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தே, வாரம் என்னும் எழுநாளளவைக் கூறியிருத்தல்.

பகலும் இரவும் சேர்ந்த நாள் என்னும் அளவு முதலிலிருந் துள்ளது. ஆனால், எழுகோள்களைக் கண்டுபிடித்தபின், அவற்றின் பெயரால் உண்டான வாரம் என்னும் அளவு பிற்காலத்தது.

மோசே உலக சரித்திரமறிந்தவரல்லர். அவர் அக்காலத்து மக்களின் அறிவுநிலைக்கேற்றபடி, பழமை முறையிற் படைப்பைப் பற்றிக்கூறினர். இயேசு பெருமான் தாமே திருவாய்மலர்ந்தருளினதே, கிறிஸ்தவர் ஐயமின்றிக் கொள்ளத்தக்கது. கடவுள் நினைத்தவளவில் எல்லாவற்றையும் படைப்பவர். அதற்கு வாய்ச் சொல்லும் எழுநாளும் வேண்டியதில்லை.

2. தமிழ் உலக முதற்பெருமொழியாயிருக்கலாமென்பது.

இதற்குச் சான்றுகளும் காரணங்களும் :—

(1) தமிழ் நாட்டின் பழமை.

(2) தமிழின் பழமை.

(3) தமிழின் எளியவொலிகள்.

(4) தமிழில் இலக்குறிச்சொல்லும் சுட்டடை (Definite Article) யும் இல்லாமை.

(5) தமிழில் ஒட்டுச்சொற்கள் சிலவாயிருத்தல்.

(6) அம்மை அப்பன் என்னும் தமிழ் முறைப்பெயர்கள் பல வடிவில் உலகமொழிகள் பலவற்றில் வழங்கல்.

(7) தமிழ்ச்சொற்கள் சிலவோ பலவோ உலகமொழிகள் எல்லாவற்றிலுமிருத்தல்.

(8) மும்மொழிக் குலங்களின் சிறப்பியல்பும் ஒரு சிறிது தமிழிற் காணப்படல்.

வடமொழிக்குரிய நீட்டற்புணர்ச்சி (தீர்க்கசந்தி) தமிழிலுள்ளமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

சித்தியக் குலத்திற்குச்சிறந்த உயிரொப்புத்திரிபு (Harmonious Sequence of Vowels) பொதியில் (பொது+இல்) சிறியிலை (சிறு+இலை) முதலிய தொடர்மொழிகளில் உளது.

சீனத்தில் ஒரேசொல் இடவேற்றுமையால் வெவ்வேறு சொல் வகையாகும். தமிழிலும் இஃதுண்டு.

கா : பொன் (அழகிது)—பெயர்ச்சொல். (அது) பொன்—வினைச்சொல். பொன் (வளையல்)—பெயரெச்சம். பொன் (விளந்தகளத்தூர்)—வினையெச்சம்.

பிறமொழிகளில் உள்ள ஒருமை இருமை பன்மை என்னும் எண்பாகுபாட்டிற்கு, அவன் அவர் அவர்கள், அல்லது ஒரு சில பல என்னும் வழக்குகள் மூலமாயிருக்கலாம்.

(9) தமிழில் ஒலிக்குறிப்பாயுங் குறிப்பொலியாயுமுள்ளவை பிறமொழிகளில் சொல்லாய் வழங்கல்.

கா : தரதர—*tear*, தகதக—தஹ்ற(வ.), உசு—*hush*, சளப்பு—*saliva*, கெக்கக் கெக்க—L. *cachinno*, *v.* E. *cachinnation*.

(10) அயன்மொழிச்சொற்கள் பலவற்றிற்கு வேர் தமிழிலிருத்தல்.

மூக்குலமொழிகளிலுமுள்ள சுட்டு விளைச்சொற்களின் அடிகள் தமிழிலிருப்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கது.

(11) எழுகிழமைப்பெயர்களும் பன்னீராண்டைப் பெயர்களும், ஆரிய மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்களின் மொழிபெயர்ப்பாயிருத்தல்.

பண்டைத்தமிழர் வானூல்வல்லோராயிருந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவர் நாளின் (நாண்மீனின்) பெயரால் ஒரு கிழமை யளவையும், எழுகோள்களின் பெயர்களால் ஒரு வார அளவையும், மதியின் பெயரால் ஒரு மாதவளவையும், சூரியன் பெயரால் ஓர் ஆண்டளவையும் குறித்திருத்தலே, அவரது வானூலறிவிற்குச் சிறந்த சான்றும். இவ்வளவுகள் முதன்முதற் குமரிநாட்டிலேயே தோன்றியவை.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள வாரநாட் பெயர்களில், Sunday, Monday, Tuesday, Saturday என்னும் நான்கும் தமிழ்ப்பெயர்களின் மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கின்றன.

Tues என்பது Zeus என்பதின் மறுவடிவமாகக் கூறப்படுகிறது. இவை முறையே செவ்வாய் சேயோன் என்னும் பெயர்களைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருக்கின்றன. Zeus கிரேக்கப் பெருந்தெய்வம். கிரேக்கர் தமிழ்நாட்டில் மிகப் பழங் காலத்திலேயே குடியிருந்தனர். அவரை யவனர் என்று தமிழ் நூல்கள்கூறும். யவனம் என்பது கிரேக்க நாட்டின் பெயர்களுள் ஒன்று. பாண்டியனுக்கும் கிரேக்க மன்னருக்கும் கயல்மீன் சின்னமாயிருந்ததும், தமிழருக்கும் கிரேக்கருக்கும் பல பழக்கவழக்கங்கள் பொதுவாயிருந்ததும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

இலத்தீனில் வழங்கிய பன்னீர் ஓரைப்பெயர்களும் தமிழ்ப் பெயர்களின் மொழிபெயர்ப்பாகவேயிருக்கின்றன.

i. Aries (ram) ii. Taurus (bull), iii. Gemini (twins), iv. Cancer (crab), v. Leo (lion), vi. Vergo (virgin), vii. Libra (balance), viii. Scorpio (scorpion), ix. Sagittarius (archer or bow), x. Capricorn (the goat-horned = shark), xi. Aquarius (water–bearer = pitcher), xii. Pisces (fish).

(12) தமிழில் முதல் வேற்றுமைக்குருபின்மை.

(13) தமிழ் வேற்றுமையுருபுகளெல்லாம் பின்னொட்டுச்சொற்களாயிருத்தல்.

(14) சொற்றொடரில் தமிழ்ச்சொன்முறைஇயல்பாயிருத்தல். பன்னிரண்டு என்னும் சொன்முறை பத்தோடு இரண்டு சேர்ந்தது என்பதைக் குறிப்பதாகும். வடமொழியில் த்வாதசம் என்னும் முறை இயற்கைக்கு மாறானதாகும்.

(15) தமிழ் உலக முதன்மொழி ஆய்வுக்கு நிற்றல்.

தமிழோடு பிறமொழிகள் ஒவ்வாமைக்குக் காரணங்கள்.

(1) தமிழின் பல்வேறு நிலைகளில் மக்கள் பிரிந்துபோ ணமை.

தமிழ் குறிப்பொலி நிலையிலிருந்தபோதும், அசைநிலையிலிருந்த போதும், புணர்நிலையிலிருந்தபோதும், பகுசொன்னிலையிலிருந்த போதும், தொகுநிலையிலிருந்தபோதுமாகப் பற்பல சமையங்களில், குமரிநாட்டினின்றும் மக்கள் கிழக்கும் மேற்கும் வடக்குமாகப் பிரிந்துபோயிருக்கின்றனர்.

(2) குறிப்பொலி நிலையிலும் அசைநிலையிலும் பிரிந்த மாந்தர் அவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு, பல்வேறு சொற்களை அமைத்துக்கொண்டமை.

(3) பிரிந்துபோன மக்கள் மூலச்சொற்களை மறந்துவிட் டுப் புதுச்சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டமை.

(4) தட்பவெப்பநிலை உணவு முதலியவற்றால் உறுப்புத் திரிந்து, அதனால் உச்சரிப்புத் திரிந்தமை.

கா: தோகை—Pers. *tawus*, Gr. *taos*, L. *pavo*, A. S. *pawe*, E. *pea*—peacock. சே—சேவு—(சேக்கு)—A. S. *coc*, E. *cock*. ஓ. நோ. நா—நாவு—நாக்கு.

(5) பெரும்பாற்சொற்கள் போலி மரூஉ சிதைவு முதலிய முறைகளில் திரிந்தமை.

(6) மூலமொழியிலில்லாத வொலிகள் தோன்றினமை.

(7) மூலமொழியிலக்கணத்தினின்றும் வேறுபட்ட இலக்க ணம் எழுதப்பெற்றமை.

(8) பெரியோரை மதித்தல் காரணமாகச் சொற்களை மாற்றல்.

பலதீசியத் (Polynesian) தீவுகளில் தெபி (*Tepi*) என்றொரு வழக்கமுள்ளது. அதன்படி, அரசன் பெயராவது அதன் பாகமா வது வருகின்ற சொற்களையெல்லாம் மாற்றிவிடுகின்றனர். இவ் வழக்கம் தென்னைப்பிரிக்காவிலும் உள்ளதாம்.

வடமொழி உலக முதன்மொழியாக முடியாமை.

மொழிகளின் இயல்பையறியாத பலர், வடமொழி உலக முதன் மொழியாயிருக்கலாமென்று கருதுகின்றனர்.

உலகில் முதலாவது தோன்றிய திருந்திய மொழி தமிழே. குமரிநாட்டில் தமிழ் குறிப்பொலி நிலையிலிருந்தபோது பிரிந்தமக்கள், ஆப்பிரிக்கா, தென்கண்டம், அமெரிக்கா முதலிய இடங்கட்கும், அசைநிலையிற்பிரிந்த மக்கள் கடாரம் சீனம் வட ஆசியா ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்கும் சென்றதாகத் தெரிகின்றது. அசைநிலையிற் பிரிந்த மக்களின் மொழிகளே, துரேனியம் அல்லது சித்தியம் என்று கூறப்படும் குடும்பத்தவை.

பால்டிக் கடற்பாங்கில், துரேனியத்தின் திரிபாகவே ஆரியம் தோன்றியிருக்கின்றது. பால்டிக்கின் வடபாகங்களில் பின்னியம் (Finnish) என்னும் துரேனிய மொழி வழங்குவதும், சுவீடியம் (Swedish) டேனியம் (Danish) முதலிய மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பதும், ஜெர்மானியத்திலுள்ள சில சொற்கள் ஆரிய இலக்கியமொழிச்சொற்கள் சிலவற்றிற்கு மூலமாயும் தமிழுக்கு நெருக்கமாயுமிருப்பதும், ஆட்டோ சிரேதர் கூறியிருப்பதும் இக்கொள்கைக்குச் சான்றுகளாம்.

ஆரியஞ்சென்ற தமிழ்ச்சொற்கள் பின் வருமாறு மூவகைய.

(1) ஆரியரின் முன்னோர் குமரிநாட்டினின்று பிரிந்துபோன போதே உடன்சென்றவை.

கா:	தமிழ்	வட இந்தியம்	மேலையாரியம்	கீழையாரியம்
	நான்	மைன்	me	—
	நாம்	ஹம்	wir, we	vayam
	நூன்	தூ	du, tu	tvam
	நூம்	தும்	ye, you	yuyam
	இருத்தி	—	eart, es	asi

(2) ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன் இடைக்காலத்திற் சென்றவை, அல்லது நேரே மேலையாரியஞ்சென்றவை.

கா: தமிழ்	மேலையாரியம்	கீழையாரியம்
ஆன்மா	*animos*	*atma.*
நாவாய்	*navis*	*nau.*
வேட்டி	*vestis*	*vasthra.*
இஞ்சிவேர்	*zingiber, zingiberi*	*sringa-vera.*
இரும்(பு)	*iren, eisen*	*ayas.*

(3) ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தபின் வடமொழிவாயிலாகச் சென்றவை.

கா: தமிழ்	கீழையாரியம்	மேலையாரியம்
கப்பி	*kapi*	*ape.*
குருமம்	*gharma*	*thermos, formus, warm.*
அகம் (மனம்)	*aham*	*ego, Ich, Ic, I.*
தா (நில்)	*sta*	*sta, esta.*
பஷ—பதி—வதி	*vas*	*wes, wis, was.*

குறிப்பு :—(1) அரக்கு, அரக்கம், அரத்தம், அலத்தம், அலத்தகம், இரத்தி, இலந்தை, முதலிய தென்சொற்களே நோக்கின், அர் அல்லது இர் என்னும் ஓர் வேர்ச்சொல் சிவப்புப் பொருளையுணர்த்துவது தெளிவாகும். அருக்கன், அருணம், அருணன் முதலிய (வட) சொற்களும் இவ்வேரினின்றே பிறந்தனவாகும்.

(2) கப்பு = மரக்கிளை. கப்பில் வாழ்வது கப்பி. "கோடு வாழ் குரங்கு" (மரபியல், 13) என்றார் தொல்காப்பியரும்.

(3) குரு = வெப்பம், வெப்பத்தால் தோன்றும் கொப்புளம், ஒளி, ஒளிவடிவான ஆசிரியன். குரு = சிவப்பு. குருதி, குருதிக்காந்தள், குருதிவாரம் என்னும் சொற்களை நோக்குக. "குருவுங் கெழுவும் நிறனுகும்மே" (உரி. 5) என்றார் தொல்காப்பியர். குருத்தல் தோன்றுதல். குருப்பது குருத்து. குரு—உரு. குருமம்—உருமம்.

(4) அகம் = அவ்விடம், அவ்வுலகம், வீடு, உள், உள்ளம், (நான்). ஒ. நோ. இகம் = இவ்விடம், இவ்வுலகம். இகபரம் என்னும் வழக்கை நோக்குக. வீடு = துறக்கம், இல்லம். இல் = வீடு, உள். உள் = உட்புறம், மனம். உள் + அம் = உள்ளம்—உளம். உள்ளம் என்று பொருள்படும் அகம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லேயே, நான் என்னும் பொருளில் வழங்கினர் வடமொழியாரியர். ஆன்மா என்னுஞ் சொல்லே, ஆத்மனேபத, ஆத்மநிவேதனம் முதலிய தொடர்களில் தன்னைக் குறிக்க வழங்குதல் காண்க. அகம் × புறம்.

மேலையாரிய மொழிகளில் முதலாவது தன்மையொருமைப்பெயராக வழங்கியது me என்பது. min, me, mec முதலிய வேற்றுமைபெற்ற பெயர்கள், me என்பதினின்று தோன்றுமேயொழிய அகம் என்பதினின்று தோன்ற.* go என்னும் வினையின் இறந்தகால வடிவம் வழக்கற்று, அதற்குப்பதிலாக wend என்பதின் இறந்தகால வடிவமாகிய went என்பது வழங்குவதுபோன்றது அகம் என்பது.

(5) sta என்னும் சொல் esta என்று மேலையாரியத்தில் வழங்குவது, பண்டைக்காலத்தில் மேனாட்டாரும் இஸ்கூல் (school) என்று சொல்லும் தமிழர் நிலையிலிருந்தனர் என்பதைக் காட்டும். தாவு = இடம். தாக்கு = நிலை. தாக்குப்பிடித்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

புரி, புரம் என்னும் நகர்ப்பெயர்கள் ஆரிய மொழிகளிலெல்லாம் வழங்குவதும், தொல்லாரியர்க்கும் தமிழர்க்குமிருந்த தொடர்பைக் காட்டும்.

புரிதல் = வளைதல். L. *spira*, Gr. *speira*, E. *spire*. புரி = வளைந்த அல்லது திருகிய இழை. ஒ. நோ. thread, from *thrawan* (திரி), to twist. புரிதல் = மனதிற்பதிதல், விளங்குதல்.

---

* Historical Outlines of English Accidence, p. 177.

L. *prehendo* = புரிகொள். E. *prehend*—apprehend, comprehend etc. புரி—புரீ (வ.) = வளைந்த மதில், கோட்டை, மதிலாற் சூழப்பட்ட நகர். ஒ. நோ. கோடு + ஐ = கோட்டை. கோடு + அம் = கோட்டம்—*koshta* (Sans.) = மதில் சூழ்ந்த கோயில்.

வடமொழியிற் கோவ்ட்ட என்பதை, கோ (பசு) என்பதினின்று பிறந்ததாகக் கூறுவது பொருந்தாது. அது தொழுவம் என்று பொருள்படினும் கோட்டம் அல்லது கொட்டம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபே. கொடு + அம் = கொட்டம். கொடு + இல் = கொட்டில்.

புரி + சை = புரிசை. புரி + அம் = புரம்—E. *borough, burgh, pur-bury*. கோபுரம் = அரசன்மனை, அரசநகர். முதலாவது அரசன் வெள்ளத்தினின்றும் பகைவரினின்றும் தற்காக்க எழுநிலை மாடத்தில் அல்லது உயர்ந்த கட்டடத்தில் வதிந்தான். பின்பு அது மிகவுயர மாய் வடிவுமாறிக் கோவிலுறுப்பாயிற்று. ஒ. நோ. கோயில் = அரசன் மனை, தெய்வ இருப்பிடம். புரம்—புர. புரத்தல் காத்தல். புரவலன் புரப்பதில் வல்லவன். புரந்தருபவன் புரந்தரன். ஒ. நோ. A. S. *beorgan*, Ger. *bergen*, to protect, from *burg*.

மேலையாசியப்பாங்கில், துரேனியரும் ஆரியரும் சேர்ந்து சேமியம் தோன்றியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

பால்டிக் பாங்கினின்று, முதலாரியர் காக்கசஸ் மலையின் தென்பாகத்தில் வந்து குடியேறியிருக்கின்றனர். பின்பு அங்கிருந்து மேற்கொரு பிரிவாரும் கிழக்கொரு பிரிவாரும் பிரிந்துபோயிருக்கின்றனர். கிழக்கே வந்தவரே இந்திய ஆரியர். இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியருள் ஒரு பிரிவார் திரும்பவும் மேலையாசியாவிற்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.* அவரே பெர்சிய அல்லது லெந்து (Zend) ஆரியர்.

L. S. L. Vol. I, pp. 287, 288.

ஒப்பியன் மொழிநூல்

இந்திய ஆரியரது மொழி இந்தியாவிற்கு வருமுன் இப்போதுள்ள நிலையிலில்லை. இலத்தீன், கிரேக்கம், ஜெர்மானியம் என்ற மூன்று மொழிகட்கும் நெருங்கிய நிலையிலேயேயிருந்தது; அப்போது ஆரியம் என்னும் பொதுப்பெயரேயன்றி, ஒரு விதப்புப்பெயரும் அதற்கில்லை.

இந்திய ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தபின்னரே, அவரது மொழிக்குச் சம்ஸ்கிருதம் என்னும் ஆரியப்பெயரும், வடமொழி என்னும் தென்மொழிப்பெயரும் தோன்றின.

வடமொழிக்கு வேதகால வடிவும் பிற்கால வடிவுமென இரு நிலைகளுண்டு. வேத காலத்திலேயே, வட இந்தியத் திராவிட மொழிச்சொற்கள் பல வடமொழியிற் கலந்துவிட்டன. வட இந்திய மொழிகளெல்லாம், உண்மையில் திராவிடத்திற்கும் ஆரியத்திற்கும் பிறந்த இருபிறப்பி மொழிகளேயன்றி, தனி ஆரியக்கிளைகளல்ல.

மேலேட்டாரிய மொழிகட்கில்லாது, சமஸ்கிருதத்திற்கும் திராவிடத்திற்கும் பொதுவாயுள்ளவையெல்லாம், தமிழினின்றும் வடமொழி பெற்றவையே.

கா: உயிர்மெய்ப்புணர்ச்சி, டண முதலிய சில ஒலிகள், எழுத்து முறை, எட்டு என்னும் வேற்றுமைத்தொகையும் அவற்றின் முறையும், சில கலைநூல்கள் முதலியன.

வடமொழியில் வழங்கும் நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் தென் சொற்களென்பது, மூன்றும் மடலத்திற் காட்டப்படும்.

வடநூல்களிலுள்ள பொருள்களிற் பெரும்பாலன, ஆரியர் வருமுன்னமே வட இந்தியாவில் அல்லது இந்தியாவில் வழங்கியவையென்றும், அவற்றைக்குறிக்கும் சொற்களே ஆரிய மயமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும், வளர்ச்சியிலும் திரிபிலும் மூதிர்ந்தது வடமொழியாகும். இதனாலேயே 'நன்றாகச்செய்யப்பட்

டது' என்னும் பொருள்கொண்ட 'சம்ஸ்கிருத்' என்னும் பெயரை வடமொழி ஆரியரோ அம்மொழிக்கிட்டுக்கொண்டனர். வடமொழியை ஆரியத்திற்குக்கூட மூலமொழியாகக் கொள்ளவில்லை மேனாட்டார்.*

வடமொழி முதிர்ச்சியைக்காட்ட இங்கு ஒரு சான்று கூறுகின்றேன்.

மெய்யெழுத்துக்களின் தொகை :—தென்கண்ட (ஆஸ்திரேலிய) மொழிகளில் 8; பலநீசிய (Polynesian) மொழிகளில் 10; பின்னியத்தில் 11; மங்கோலியத்தில் 18; இலத்தீனிலும் கிரேக்கிலும் 17; ஆங்கிலத்தில் 20; எபிரேயத்தில் 23; காப்பிரி (Kafir)யில் 26; அரபியில் 28; பெர்சியத்தில் 31; துருக்கியத்தில் 32; வடமொழியில் 39; அரபி, பெர்சியம், சமஸ்கிருதம் என்னும் மூன்றன் கலவையான இந்துஸ்தானியில் 48. இத்தொகைகள் மாக்ஸ்முல்லர் கூறியன. இவற்றுள் ஒன்றிரண்டு கூடினும் குறையினும், இவற்றைக் கூறியதின் பயன் மாறுதிருத்தல் காண்க.

இங்கு கூறியவற்றுல், வடமொழி உலக முதன்மொழியாவதினும், ஒட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழைவது எளிதாயிருக்குமென்க.

திராவிடம் சிறிய குடும்பமேயாயினும், பல காரணம்பற்றித் தனித்துக் கூறப்படற்கேற்றதாகும்.

முடிவு.

தமிழே உலக முதல் இலக்கியமொழி. இதன் பெருமை சென்ற 2000 ஆண்டுகளாக மறைபட்டுக்கிடந்து, இன்று மொழிநூற்கலையால் வெள்ளிடைமலையாய் விளங்குகின்றது. பண்டைத் தமிழர்க்கும், இற்றைத் தமிழர்க்கும் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆனைக்கும் பூனைக்கும் உள்ள வேறுபாடாகும்.

தமிழை முன்னோர் செந்தமிழாகவும் தனித்தமிழாகவுமே வளர்த்தனர். அங்ஙனமே இனிமேலும் வளர்க்கவேண்டும். வளர்ப்பு

---

* Principles of Comparative Philology, p. vii.

முறை தமிழுக்கும் பிறமொழிகட்கும் வேறுபட்டதாகும். பிறமொழி களில் கொடுவழக்குகளெல்லாம் செவ்வழக்காகும்; தமிழிலோ கொடு வழக்குகள் கொள்ளப்படாது என்றும் செந்தமிழே கொள்ளப்படும்.

கா: ஆங்கிலத்தில் r, l சில சொற்களில் ஒலிக்கப்படாவிட் டாலும் குற்றமில்லை; தமிழிலோ அவர்கள் என்பதை அவக என் றெழுவித்தால் குற்றமாம். இந்தியில் சொல்லீற்று னகரமெய் அரை மெய்யாயொலிப்பது குற்றமன்று; தமிழில் அங்ஙனம் ஒலிப்பது குற்றம். தெலுங்கில் பப்பு என்பது குற்றமன்று; தமிழிலோ குற் றம். இங்ஙனமே பிறவும். பற்பல வழக்குகள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவரலும், செந்தமிழையே அளவையாகக்கொண்டதிலேயே தமிழ் இதுநாள்வரைக்கும் பெரும்பாலும் திரியாது வந்திருக்கின்றது.

தமிழ் கடன்சொற்களால் தளர்ந்ததன்றி வளர்ந்ததன்று. கடன்கோடலால் ஓர் எழைக்கு நன்மை; ஆலல் செல்வனுக்கோ இழிவு. அதுபோல் கடன்சொற்களால் பிறமொழிக்கு வளர்ச்சி; தமிழுக்கோ தளர்ச்சி. முதலாவது, பிணிக்கு நோய் என்று தமிழ்ச்சொல்மட்டும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியது; பிண்டு ஆரியம் வந்தபின் வியாதி என்னும் சொல் வழங்கிற்று; அதன்பின் ஆங் கிலம் வந்தபின் சீக்கு என்னும் சொல் வழங்குகிறது. இதுவே தமிழுக்குப் பிறமொழியாலுண்டாகும் வளர்ச்சி; இனி இந்தி வரின் பீமாரி என்னும் சொல்லும் வழங்கும்போலும்!

தென்மொழியை வடமொழியோடு கலவாமல் தனியே வளர்க்க வேண்டும். "தமிழ் வெறி" என்று தமிழ்ப் பகைவர் கூறுவதற்கு இது ஆரியநாடன்று. இந்தியா முழுதும் ஒருகால் பரவியிருந்த தமிழ் இன்று தென்கோடியில் ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றது. தன்னுடான இங்கும் தமிழுக்கிடமில்லையென்றால் வேறெங்கது செல்லும்? தமிழ் நாடொழிந்த இந்தியா முழுதும் ஆரியத்திற்கிடமாயிருக்கும்போது, இத்தமிழ் நாட்டையாவது என் தமிழுக்கு விடக்கூடாது? தமிழ் இதுபோது அடைந்துள்ள தாழ்நிலையும், இற்றைத் தமிழர் தாய்

மொழியுணர்ச்சியில்லாதிருப்பதும், அவரது அடிமை நிலையைச் சிறப் பக்காட்டும். பார்ப்பனரும் அபார்ப்பனரும் இனிமேல் ஒற்றுமை யாயிருந்து தமிழைச் சிறப்பாய் வளர்க்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுக் கிழார்களும் வேளிரும் மடங்களும், திருப்பனந்தாள் மடத்தைப் பின்பற்றித் தமிழை வளர்த்தால் அது சிறந்தோங்கும்.

புறவுரை.

இப்புத்தகத்திற் கூற விரும்பிய சில செய்திகள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பிற மடலங்களுள்ளும் பகுதி களுள்ளும் கண்டுகொள்க.

இங்கு கூறிய சில சொன் மூலங்கள் மாறலாம். ஆனால் மொழி களைப்பற்றிய பெரு முடிபுகள் மாறா.

ஆகாயம் என்னும் சொல்லில் ஆ சேய்மைச் சுட்டென்றும் எழுது என்பதே இலக்கு என்று திரிந்ததென்றும், செய்யுது என்னும் தன்மை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்றில் உது என்பது ஈறென்றும், முன்மைச்சுட்டாகிய ஊகாரத்தினின்று நூன் நூம் என்பவை தோன் றினவென்றுங்கொள்ளலாம். இவை புது மாற்றங்களாம்.

“ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழுவிளங்கி
எங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்று—மாங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்”

“யாமறிந்த மொழிகளிலே **தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ**
தெங்கும் காணேம்
பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சிசொலப்
பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல்
நன்றே சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும்வகை
செய்தல் வேண்டும்.” **—பாரதியார்.**

பிற்சேர்ப்பு.

முன்னுரை : பக்கம் 24. கோத்ர (வமிசம்) என்னும் சொல் மாட்டுக்கொட்டில் என்றும், துஹித்ரி (மகள்) என்னும் சொல் பால் கறப்பவள் என்றும், பொருள்படுவது, ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த போது முல்லை நாகரிகத்தினரே என்பதைக் காட்டும்.

நூல் : பக்கம் 11. மொழிநூலுக்கு ஆங்கிலத்தில் Linguistics Linguistic Science என்றும் பெயருண்டு.

பக்கம் 39. மொழிநூல் நெறிமுறைகள் : 32. மொழிநூற்கு மாந்தன் வாயினின்று தோன்றும் ஒவ்வோர் ஒலியும் பயன்படும். 33. ஒரு மொழியின் சொல்வளம் அதைப் பேசுவோரின் தொகைப் பெருமையையும் நாகரிகத்தையும் பொறுத்தது.

பக்கம் 174. வாணி என்னும் சொல் வாய்நீர் என்பதினின்று பிறந்ததாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. வாய்நீரை வாணீர் என்பது கொச்சை வழக்கு. ஒ. நோ. குறுநொய்—குறுணை. தண்ணீர் தண்ணி எனப்படுவதுபோல, வாணீர் வாணி எனப்படும். வாய்நீருக்கு மறுபெயர் சொள்ளு என்பது. சொளுசொளு என்று வடிவது சொள்ளு. பேசத் தொடங்கும் பருவத்தில் குழந்தைகட்குச் சொள்ளு வடியும். சொள்ளு மிகுதியாய் வடிந்தால் பேச்சு மிகுதியாகும் என்றொரு கொள்கையுளது. 'சொள்ளுப் பெருத்தால் சொல்லுப் பெருக்கும்' என்பது பழமொழி. சொள்ளு—சொல்லு—சொல். வாய்நீர்—வாணீர்—வாணி = நீர், சொல். வாணி—பாணி.

கொச்சை வழக்கிலிருந்தும் சில சொற்கள் கொள்ளப்படும். கா : கொண்டுவா—(கொண்டா)—கொணர்—கொணர், பழம்—பயம், ஒன்றுதல்—ஒண்ணுதல், ஒன்றூர்—ஒன்னூர்.

வாணி என்பதற்கு வாச் என்று வடமொழி மூலங்காட்டினும், அதற்கும் வாய் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே மூலமாதல் காண்க.

பக்கம் 215. வரி 8. பரச (பீராய்) மூத்தசெலி (மூத்தூறு).

பக்கம் 245. சிவம் என்னும் சொல் ருக்வேதத்திற் சேர்க்கப் பட்டது பிற்காலமாகும். அச்சொற்கு மங்கலம் அல்லது நன்மை என்று பொருள் கூறினும், அதுவும் திருமகள் நிறம் சிவப்பு என்னும் கொள்கை பற்றியதே.

பக்கம் 252. ஓம் என்னுஞ் சொல் எல்லாவற்றையும் படைத்து மூல ஆற்றலைக் குறிப்பதென்று கொள்ளினும், பாதுகாப்புப் பொருளதென்று கொள்ளினும், தமிழ்ச் சொல்லேயென்பதற்கு எள்ளளவும் தடையில்லை.

ஓ என்பது உயரச் சுட்டு. அது உயரமாய் வளர்தலையும் வளர்த்தலையுங் குறிக்கும். வளர்த்தல் காத்தல். ஓ. நோ. ஏ—எ—எடு. எடுத்தல்=வளர்த்தல். Rear, v. t. (orig.) to *raise*: to bring up to maturity. [A. S. *rœran*, to raise.]

ஓ—ஓம்—ஓம்பு. ஓ. நோ. ஏ—ஏம்—ஏம்பு. ஆ—அ—அம்—அம்பு—அம்பர். கும்—கும்பு. திரும்—திரும்பு.

ஓம்=காப்பு. ஓம்+படு=ஓம்படு. ஓம்படு+ஐ=ஓம்படை=பாதுகாப்பு, பாதுகாப்புச் செய்தல். ஓம்படுத்துரைத்தலென்பது ஓர் கோவைத்துறையாயுமுள்ளது. ஓம்படுதல் தன்வினை. ஓம்படுத்தல் பிறவினை. வழிப்படுத்துரைத்தல் என்னும் துறைப்பெயரை நோக்குக.

பக்கம் 281. உதடுகள் உகரத்தை ஒலிக்கும்போது முன்னும் இகரத்தை ஒலிக்கும்போது பின்னும் செல்வதால், உக இகரங்களின் முறையே முன் பின் என்னும் பொருள்களையும் அவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்ட பிற கருத்துக்களையும் தரும் சொற்களைப் பிறப்பிக்கும்.

கா: ஊங்கு=முன்பு. 278-ம் பக்கத்தில் உயரக்கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு எதிர்காலத்தை யுணர்த்துவதாகக்கூறிய உகரம், முன்மைக்கருத்தை அடிப்படியாகக்கொண்டு அக்காலத்தை உணர்த்துவதாகவுங் கொள்ளலாம். ஊங்கு—ஊக்கு. உகை—L.—Gr. *ago*, to drive. Act, agent, agency, agenda முதலிய சொற்கள் *ago* என்னும் மூலத்தினின்றும் பிறந்தவை. உந்து=முற்செலுத்து.

துர—E. *drive*, A. S. *drifan*, Ger. *treiben*, to push.

முன்—முந்து. மூ—மூக்கு—முகம்—முகப்பு. முகம்—நுகம். மூக்கு—முகடு. மூக்கு—முகை—முகிழ். மூக்கு—மூக்கு.

முகம் என்பது முதலாவது முன்னுல் நீண்டிருக்கின்ற மூக்கைக்குறித்து, பின்பு தலையின் முன்புறமான முகத்தைக் குறித்தது. வடமொழியில் அதை வாய்ப்பெயராகக்கொண்டது பிற்காலம்.

மூக்கு—E. *mucus*. மூக்கு—E. *beak*, Fr. *bec*, Celt. *beic*. மூக்கு—E.—Celt. *peak*. மூக்கு—E. *nook*, Scot. *neuk*. Gael.—Ir. *niuc*.

pike (E. and Celt.) ; *pic* (Gael) ; *pig* (W.),—a point ; *spica* (L.) ; *spike* (E.) ; *spoke* (E.) முதலிய சொற்கள் மூக்கு என்பதன் வேறுபாடுகளே.

முன்—முனி—நுனி—நுணி—நுண். முனி—முனை—நுனை.

நுண்—L. *min*. இதனின்று minor, minority, minish, minim, minimum, minister, minstrel, minute, minus முதலிய பல சொற்கள் பிறக்கும்.

முனை—கொனை (வடார்க்காட்டு வழக்கு)—E. *cone*, a solid *pointed* figure, Fr. *cone*, L. *conus*, Gr. *konos*.

hone (E.), han (A.S.), hein (Ice.) çana (Sans.) முதலிய சொற்கள் கொனை என்பதினின்றும் திரிந்தவையே.

மூட்டு—E. *butt*, *buttress*. Meet, moot என்னுஞ் சொற்கள் மூட்டு என்பதினின்றும் திரிந்தவையே. A.S. *metan*, to meet ; *mot*, an assembly, மூட்டு—மூட்டி = கைகால் பொருத்துக்கள்.

ஈங்கு—இங்கு. ஈ—இ. இறங்கு, இழி, இளி, ஈனம். இவை இறங்கலும் இழிவும் குறிக்கும். மேட்டடியில் நிற்கும்போது அண்மை இறக்கமாகும்.

ஈர், இழு—இசு—இசி, இழு—இழுகு—இழுது—எழுது.

இவை பின்னுக்கு அல்லது அண்மைக்கு இழுத்தலையும், பின்னுக்கு இழுத்து வரைதலையுங் குறிக்கும். இட, இணுங்கு என்பவை

இழுத்தொடித்தலைக் குறிக்கும். இடறு என்பது பின்வாங்கிவிழு தலையும், இடை என்பது பின்வாங்கி ஓடுதலையும் குறிக்கும்.

பின்—பிந்து. பின்—பின்று—E. *hind*, adj.; be*hind*, adv. *hinder*, v. t. *hinderance*, n; A. S. *hinder*, adj.; *hindrian*, Ger. *hindern*, v. t.

பின்—பிற—பிறகு—பிறக்கு—E. *back*, A. S. *bæc*, Sw. *bak*, Dan. *bag*.

திரை=எழினி, அலை, தோற்சுருக்கு, தயிர்த்தோயல். திரைத் தல்=இழுத்தல். வேட்டியை மேலே இழுத்துக் கட்டுதலைத் திரைத்துக்கட்டுதல் என்பர் இன்றும் தென்னாட்டார். திரை (எழினி) இழுப்பது. அலை தோற்சுருக்கு முதலியவை ஆடையை இழுத்தி ழுத்து வைத்தாற்போலிருத்தல் காண்க.

திரை என்னும் சொல்லை ஆங்கிலத்தில் *draw* என்று திரியும். Drawer என்பது இழுக்கின்ற மரத்தட்டையும், இழுத்துக் கட் டுறற்போன்ற குறுகிய காற்சட்டையையும் குறித்தல் காண்க. திரை என்பதினின்று பல மேலையாரியச் சொற்கள் பிறக்கும்.

L. *traho*, Dut. *trekken*, E. *draw*, A. S. *dragan*, Ger. *tragen*, Ice. *drug*, draft, drafts; drag, draggle, dragnet; drain, drainage, drainer; draught, draught house, draughts, draughtboard, draughtsman; drawback, drawbridge, drawee, drawing, drawing-room, drawl, draw-well; withdraw, dray; dredge, dredger; dregs, dreggy; trace, tracery; track, trackroad; tract, tractability, tractile, tractarian, traction, tractor, tractive, abstract, attract, extract; trail; train, trainer, training, trainband, train-bearer; trait; trawl; treachery; treat, treatise, treatment, treaty; tret; trick; trigger; troll; த்ராவக (வ.) முதலிய சொற்களெல்லாம் திரை என்னும் சொல்லை மூலமாக அல்லது நிலைமொழியாகக்கொண்டவையே. திரைத்தல்= இழுத்தல், இறக்குதல்.

பக்கம் 317. இகம், இதி என்பவை இகரச்சுட்டடிப்பெயரான தொழிற்பெயரீறுகள்.

பக்கம் 323. 3ம் வேற்றுமைக்குரிய கருவிப்பொருளும் 7ம் வேற்றுமைக்குரிய இடப்பொருளும் உணர்த்தக்கூடிய இல் என்னும் உருபு, அப்பொருள்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு நீங்கற் (motion from) கருத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்று 5ம் வேற்றுமையாயிற்று.

பக்கம் 327. ஒப்பியல்தரங்கள் (Degrees of comparison) ஒப்புத்தரம் (positive), உறழ்தரம் (comparative), உயர்தரம் (superlative) என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஒப்புத்தரம் 2ம் வேற்றுமையுருபுடன் விட (நீக்க), பார்க்க (காண), பார்க்கிலும் (பார்த்தாலும்), காட்டின் (காட்டினால்), காட்டிலும் (காட்டினாலும்) முதலிய சொற்கள் சேர்வதாலுணர்த்தப்படும். பிற வெளிப்படை.

பக்கம் 337. நிகழ்காலவினையெச்சம் முதலாவது தொழிற் பெயராயிருந்தது. செய்யல்-செய்ய. ஆங்கிலத்திலும் இங்ஙனமே.*

பின்னிணைப்பு I.

மா என்னும் வேர்ச்சொல்.

மதி (நிலா) என்னும் சொல் மத என்னும் சொல்லடியாய்ப்பிறந்தது. மதமத என்பது உணர்ச்சியின்மையைக் குறிக்கும் ஓர் குறிப்புச்சொல். மத—மதவு = மயக்கம், பேதைமை.

"மதவே மடனும் வலியுமாகும்" என்றார் தொல்காப்பியர்.

மத — மதம் — மதர் = மயக்கம். மதம் — மத்தம் = மயக்கம், பைத்தியம். நிலவினால் மயக்கம் உண்டாகும் என்றோர் பண்டைக் கருத்துப்பற்றி, நிலா மதியெனப்பட்டது. மதம்—மதன் = வலி.

ஒ. நோ. சந்திரரோகம் = பைத்தியம். Lunacy (insanity) from *luna*, the moon. மயக்கம் தருவதினாலேயே, தேனுங் கள்ளும் மதம் என்றும் மது என்றுங் கூறப்பட்டன.

மதி காலத்தையளக்குங் கருவியாதலின், அதன் பெயர் அளத்தற்பொருள் பெற்றது. L *metior*, Goth. *mitan*, Ger. *messen*, A.S. *metan*, E. *mete*, Sans. மிதி. மதி-(மது)-மத்து-மட்டு.

---

* Historical Outlines of English Accidence, p. 258.

மதி என்னுஞ்சொல்லே மா என்று மருவியிருக்கலாம். ஒ.நோ. பகு—பா, மிகு—மீ. எங்ஙனமாயினும், மா என்னும் வேர்ச்சொல் தமிழே என்பதற்குத் தடையில்லை.

மா என்பது ஒரு கீழ்வாயிலக்கம், ஒரு நில அளவு.

மா + அனம் = மானம் = அளவு. வருமானம் = வரும்படி.

மானம் என்னும் சொல் அளவு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல பொருள்களைப் பிறப்பிக்கும்.

மானம் = 1 படி (வடார்க்காட்டு வழக்கு)

= அளவு, ஒப்பு, கா : சமானம் (இரு.)

= அளவு, மதிப்பு. மானம்—honour (L.)

= மதிப்புப்பற்றியளிக்கும் பரிசு. கா: சன்மானம் (இரு.)

= தன்மதிப்பு. "உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்"

= பெருமை. [(குறள், 969).

= அகங்காரம். "களிமடிமானி" (நன். 39).

= அளவு, வரையறை, விலக்கு.

"மெய்ந்நீலை மயக்கம் மான மில்லை" (மொழி. 14)

என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர் மானம் என்பதற்குக் குற்றமென்று பொருள் கூறியது குற்றமாகும். டாக்டர் P. S. சாஸ்திரியார் ஆனம் என்று பிரித்தது அதிலும் குற்றமாகும். "கடிநிலையின்றே" (புள்ளி. 94), வரைநிலையின்றே (புள்ளி. (104) என்று தொல்காப்பியர் பிரண்டுக்கூறுவதை, "மானமில்லை" என்பதனுடன் ஒப்பு நோக்குக.

= அளவு கருவி.

= அளவு, ஒரு தொழிற் பெயர்று. கா : சேர்மானம்.

மானம் (மதிப்பு) × அவமானம். அவி + அம் = அவம் = அழிவு. மானம் என்பது, அளவு அளவை என்னும் பொருளில், வடமொழியில் மாணம் என்று திரியும். கா : பரிமாணம், பிரமாணம். மானம் என்பதினின்று மானி மானு என்னும் வினைகள் தோன்றும்.

மானித்தல் = அளத்தல். வெப்பத்தை அளப்பது வெப்பமானி.
= மதித்தல். கா : அபிமானி (இருபிறப்பி).
மதித்தளிக்கும் நிலம் மானியம்—மானிபம்.
= அளவையாலறிதல். கா : அனுமானி.
உவமானம் (ஒத்த அளவு)—உபமான (வ.).

உவத்தல்—விரும்பல், ஒத்தல். ஒ. நோ. like = to be pleased with, to resemble. விழைய நாட என்பவை உவமவுருபுகள்.

உவமை—உவமம்—உவமன். உவமை—உபமா (வ.).

மானுதல் = ஓரளவாதல், ஒத்தல். மான (போல) உவமவுருபு. மானம் என்னும் சொல்லே மோன மூன் முதலிய பலவடிவுகளாகத் திரிந்து மேலையாரிய மொழிகளில் நிலவைக் குறிக்கும்.

Moon. Lit. the 'measurer of time' found in all the Teut. languages, also in O. Slav. *menso*, L. *mensis*, Gr. *mene*, all from root *ma*, to measure என்றூர் சேம்பராரும்.

Moon—month. Moon day—Monday.

Moon என்பது மிகப் பழைமையான சொல்லென்பர் மாக்ஸ் முல்லர்.

மா + திரம் = மாத்திரம் = மாத்திரை = அளவு.

Gr. *metron*, L. *mensura*, Fr. *mesure*, E. *measure* Gr. *metron*, Fr.—L. *metrum*, E. *metre*, poetical measure; E. *meter*, a measurer.

Geometry, Fr.—L.—Gr. *geometria*—*geometreo*, to measure land—*ge*, the earth, *metreo*, to measure.

கூ—ge. கூவிளையம்—குவலயம் = நிலவிட்டம்.

Mother என்னும் முறைப் பெயரும் மா என்பதன் அடிப்பிறந்ததாகவே சொல்லப்படுகிறது.

Mother, M. E. *moder*—A. S. *moder*, cog. with Dut. *moder*, Ice. *modhir*, Ger. *mutter*, Ir. and Gael. *mathair*, Russ. *mate*, L. *mater*, Gr. *meter*, Sans. *mata*, *matri*, all from the Aryan root *ma*, to measure என்றூர் சேம்பராசர்.

மேனாட்டார் தமிழைச் சரியாய்க் கல்லாமையால், பல தமிழ்ச் சொற்சொற்களை ஆரிய சொற்சொற்களாகக் கூறுவர்.

mother என்னும் பெயர் மாதர் என்னும் சொல்லாகத் தெரிகின்றது. மா + து = மாது. மாது + அர் = மாதர் = பெண், காதல். அம்மை அன்னை அத்தி அச்சி முதலிய பெயர்கள் உயர்திணையில் தாயையும் பெண்பாலையும் குறித்தல்போல, மாதர் என்னும் சொல்லும் குறித்திருக்கவேண்டும். இங்கு மாதர் என்பது வண்டர், சுரும்பர் என்பன போல அர் என்னும் விகியீறு பெற்ற ஒருமைப் பெயர்.

"மாதர் காதல்" என்றார் தொல்காப்பியர். எழுமாதர் = the seven divine mothers. Matron, Fr.—L. *matrona*, a married lady,—*mater*, mother.

Matter, matrix, matriculate, matrimony முதலிய சொற்களும், mater (mother) என்பதனடியாகப்பிறந்தனவென்றே சொல்லப்படுகின்றன.

மாத்திரை—மாத்திரி—மாதிரி. L. *modulus*, Fr. *modele* E. *model*. மாதிரி—மாதிரிகை. (மாத்ரகா, வ.).

பின்னிணைப்பு II.

அர் என்னும் வேர்ச்சொல்.

அர் என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பு. அரித்தல்[1] அர் என்னும் ஒலி தோன்ற எலி புழு முதலியவை ஒரு பொருளைத் தின்னல் அல்லது குறைத்தல். அர—அரா—அரவு—அரவம் = ஒலி, (இரையும்) பாம்பு. அரித்தல்[2] நுண்ணிதாயொலித்தல். கா. அரிக்குரற்பேடை. அரித்தல்[3] அறுத்தல். கா: அரிவாள்மணை (அரி)—(அரம்)—அரங்கு. அரங்கல் அறுத்தல். அரங்கு = அறை, ஆற்றிடைக்குறை. அரங்கு—அரங்கம். அரங்கு—அரக்கு—அரக்கன் = அழிப்பவன். அரித்தல்[4] வெட்டுதல். கா: கோடாரி (கோடு + அரி) = மரக்கிளையை வெட்டுங்கருவி. கோடரி—கோடாரி—கோடாலி. அரித்தல்[5] அராவுதல். அரி + அம் = அரம்—அரவு—அராவு. அரித்தல்[6] அராவுதல்போல உடம்பிலுண்டாகும் நமச்சல்.

அரிப்பெடுத்தல், புல்லரித்தல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. அரித்தல்[7] அரிப்பெடுக்கும்போது சொறிதல்போல, விரல்களால் ஒரு பொருளை வாரித்திரட்டல். அரிப்பது அரிசி. அரிசிபோற் சிறிய பல் அரிசிப்பல். சிறிய நெல்லி அரிநெல்லி. அரி = நுண்மை, அழகு. அரித்தல்[8] அழித்தல். அரி = பகைவன், சிங்கம், அரசன், தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன். கோளரி = கொல்லும் சிங்கம். அரி = அழிப்பவன், அழிப்பது. கா: மூராரி, ஜ்வரஹரி (வ.). அரி—ஹரி (வ.) அரி—அம் = அரம் = அழிவு, துன்பம்; E.—Ger. *harm*. அரம்—அரந்தை. அரி + அன் = அரன் = அழிப்பவன், தேவன், சிவன். அழிப்புத் தெய்வங்களே முதன்முதல் வணங்கப்பட்டன. அச்சமே தெய்வ வழிபாட்டிற்கு முதற்காரணம். அணங்கு என்னும் சொல்லை நோக்குக. அரமகளிர் = தேவமகளிர். இதற்கு அரசமகளிர் என்று வித்துவான் வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள் கூறியிருப்பது பொருந்தாது. "சூர மகளிரொ டுற்ற சூளே" என்பது குறிஞ்சித்தெய்வப் பெண்களையே நோக்கியது. (அரம்)—(அரம்பு)—அரம்பை = தேவமகள். ரம்பா (வ.). அரன்—ஹரன் (வ.). அரி (பெண்பாற்பெயர்) = திருமால். அரி—ஹரி (வ.). அரோ (ஈற்றசைநிலை). அரோ அரா—அரோவரா—அரோகரா. அரம்—(அரமு)—(அரவு)—அரசு—அரசன். ஒ. நோ. விரவு—விரசு, பரவு—பரசு. அரசு—Gr. *arche*, chief, government, beginning. ஒ. நோ. தலை = தலைவன், முதல். F. *arch*, *archi*, adj. chief. *archy* (a suffix) = அரசு. அரசன்-அனரசன்-அனரயன்—ராயன்-E. *roy*. அரசன்-Gr. *archon*, chief magistrate Sans. *rajan*; L. *rex*, a king; *rego*, E. *rule*, to govern.

மரங்களுக்குள் அரசுபோல் உயர்ந்தது அரசு (*Ficus religiosa*). அரச இலைபோல் குலைக்காய் வடிவுள்ள (cordate) இலைகளையுடையதாய்ப் பூவோடுகூடியது பூவரசு.

069417

பின்னிணைப்பு III.

ஆரியத்திலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களிற் சில.

சொற்கள் :—

கவ—L. *capio*, Ger. *haben*, A. S. *habban*, Dan. *have*, E. *have*, to hold or possess.

கவர்—L. *cupio*, O. Fr. *coveiter*, E. *covet*, to desire.

சேர்—L. *sero*, to join, சேர்மானம்—L. *sermonis*, E. *sermon*, lit. an essay.

உக—Goth. *hauhs*, Ger. *hoch*, Ice. *har*, A. S. *heah*, E. *high*.

உலகு—L. *vulgus*, the people. E. *vulgar*, used by the common people.

உறு—L. *verus*, true. ஒ. நோ. உறுதி=உண்மை. Ger. *wahr*, A. S. *voer*, E. *very*, adv. in agreat degree; adj. true.

ஒழுங்கு—L. *longus*, E. *long*. இலக்கு—L. *locus*. சோம்பு—L. *somnus*, sleep. கரவு—Gr. *cryptos*.

சமட்டு—E. *smite*, to strike. A. S. smiten, Dut. smijten. சமட்டுவது சமட்டி—சம்மட்டி. E. *hammer*, A. S. *hamor*, Ger. *hammer*, Ice. *hamarr*, a tool for beating. E. smith, one who smites.

கூடு—E. *gather*, A. S. *gaderian*, *gaed*, a company; to gather—together=கூட்.

காண்—A. S. *cnawan*; Ice. *kna*, Russ. *znate*, L. *nosco*, *gnosco*, Gr. *gignosko*, Sans. *jna*. (All from a base GNA, a secondary from of GAN or KAN, to know ஒ. நோ. காட்சி=அறிவு; vid (Sans.), to know; vide (L.), to see.)

முன்னொட்டுகள் :—

அல் (not)—அன்—Gr. *an*, A. S. *un*. அல்—அ (Sans.
ஒ. நோ. நல்—ந, குள்—கு. கா : நக்கீரர், குக்கிராமம்.

இல் (not)—இன்—L. *in*. இல் (உள்)—இன்—L.—A. S
in, L. *em*, *en* Gr. *en*, E. *in*.

உம்—A. S. *up*. உம்பர்—Sans. *upari*, L. *super*, G
hyper, Goth. *ufar*, E. *over*. ம-ப-வ, போலி.

கும்=குவி, கூடு. கும்ம (நி. கா. வி. எ.)—L. *com*, *cu*
Gr. *syn*, Sans. *sam*, E. *com*, *con*, together.

பின்னொட்டுகள் :—

குறுமைப்பெயர் : இட்டி—L.–E. *ette*. கா : cigar-*et*
இல்—L.–E. *el*, *le*. கா : citad-*el*. குழவு—L.–E. *cu*
icle. கா : animal-*cule*, parti-*cle*.

தமிழ்ச்சொற்களாலான புணர்ச்சொற்கள் ஆரிய மொழிகளி
விதப்பாய் மேலையாரிய மொழிகளில், மிகப் பலவுள.

கா : *compose*, from கும் and போடு ; *concert*, fr
கும் and சேர் ; *transparent*, from துரவு and பார்.

Transparent—L. *trans*, through, and *pareo*,
appear. துரு—துருவு—துருவ—A. S. *thurh*, Ger. *dur*
W. *trw*, Sans. *taras*, L. *trans*, E. *through*—root *tar*.

இத்தகைய ஆரியத் தமிழ்த் தனிச்சொற்களும் புணர்சொ
களும் நூற்றுக்கணக்கின 3-ம் மடலத்திற் காட்டப்படும்.

முற்றிற்று.

பூரீ நிலையம் அச்சுக்கூடம், பெரியகடைவீதி, திருச்சிராப்பள்ளி.